မမရေချယ်

တင်မောင်မြင့်

MY COUSIN RACHEL

By Daphne du Maurier

မမရေချယ်

တင်မောင်မြင့်

MY COUSIN RACHEL

By Daphne du Maurier

မမရေချယ်

ဘာသာပြန်ဝတ္ထု

တင်မောင်မြင့်

E-Books

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မမရေချယ်(တင်မောင်မြင့်)

ဒုတိယအကြိမ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၁၆ တန်ဖိုး • ၄၀၀၀ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ • ရူဝံစာပေ

E-Book Creator• Whispers of Words

© တင်မောင်မြင့်မူပိုင်ပါဖြစ်သည် (စာရေးသူခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ-ဖြန့်ဝေခြင်း၊
ရောင်းချခြင်း၊ သွယ်ဝိုက်အကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးပြုခြင်း၊
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းများ မပြုလုပ်ရ)

မာတိကာ

About Us
About Author
အခန်း (၁)
အခန်း (၂)
အခန်း (၃)
အခန်း (၄)
အခန်း (၅)
အခန်း (၆)
အခန်း (၇)
အခန်း (၈)
အခန်း (၉)
အခန်း (၁၀)
အခန်း (၁၁)
အခန်း (၁၂)
အခန်း (၁၃)
အခန်း (၁၄)
အခန်း (၁၅)
အခန်း (၁၆)
အခန်း (၁၇)
အခန်း (၁၈)
အခန်း (၁၉)
အခန်း (၂၀)
အခန်း (၂၁)
အခန်း (၂၂)
အခန်း (၂၃)
အခန်း (၂၄)
အခန်း (၂၅)
အခန်း (၂၆-ဇတ်သိမ်း)

About Us

WHISPER
W
O
R
D
EPUB
PDF
MOBI
KFX
DOWNLOAD

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက E-BOOKS READER အသုံးပြုသူများနှင့် DIGITAL DEVICES တွေမှာ စာဖတ်သူများအတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ်ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ E-BOOKS READER အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှာတော့ E-BOOKS READER အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန်အလွန် ခက်ခဲလျှက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို DIGITAL နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ) အသုံးမပြုပါ။

"စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာပေထုတ်ဝေသူတို့ နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများအနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက E-BOOKS MARKET အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ E-BOOKS DIGITAL MARKET ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာရှိနေပါပြီ။ DIGITAL PRODUCT ဖြစ်သည့် အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများအတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖောက်နေမှုများကို လည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည်ပေးကြပါရန် ပန်ကြားတောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

"စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ E-BOOK ဖတ်ပြီးလို့ "ကြိုက်နှစ်သက်တယ်" စာရေးသူများအား "အသိမှတ်ပြုသင့်တယ်"လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြပါ။ စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ်နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံစာပေလောက အတွက် အနာဂတ်ကလေးငယ်များအတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (E-BOOK ရှိလျှင်) E-BOOK များ ကို အစက ဖတ်ကြပါသည်။ ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား "အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်" တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။ ထိုကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူအားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

WHISPER of WORDS

About Author

ဒက်ဖနီ ဒူမောရီးယား (Daphne du Maurier)

ဒက်ဖနီ ဒူမွောရီးယားသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည်။ အဘိုးဖြစ်သူက နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီးဖြစ်ပြီး ဖခင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒူမောရီးယားမှာ သူ့ခေတ်နှင့်သူ တွင်ကျယ်ခဲ့သည့် စစ်သားကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

မစ္စဒူမောရီးယားသည် အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် The Loving Spirit ဟူသည့် ပထမဦးဆုံးဝတ္ထုကို ၁၉၃၁ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ဝတ္ထုရှည် ၁၁ ပုဒ် ထွက်သည်။ ကမ္ဘာကျော်ဖြစ်သွားသည့် နှစ်အုပ်မှာ My Cousin Rachel နှင့် Rebecca တို့ ဖြစ်သည်။ Rebecca ကို ဆရာအထောက်တော်လှအောင်က ‘ရဘက်ကာ'အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီး My Cousin Rachel ကို ဆရာတင့်တယ်က မှီငြမ်းပြီး ‘မမထား' အဖြစ် ဖန်ဆင်းခဲ့သည်။

သည်ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်စလုံးတွင် ဇာတ်အိမ်တည်သည့် အိမ်ကြီးများမှာ သူကိုယ်တိုင်နေသည့် ကွန်းဝေါလ်နယ်မှ Menabilly စံအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ My Cousin Rachel ကို မင်းသား Richard Burton၊ မင်းသမီး Olivia Haviland တို့နှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာ ကမ္ဘာကျော်ကားတစ်ကား ဖြစ်သွားသည်။

နန်းဆန်ဆန် လှသည့် ရွှေရောင်ဆံပင်များပိုင်ရှင် စာရေးဆရာမသည်

ပိတ်ကြမ်းစများကို ဝတ်လေ့ရှိပြီး အိမ့်အပြင်တွင် ပျော်မွေ့တတ်သူဖြစ်သည်။

အဲလိဇဘက်ဘုရင်မကြီး၏ အိမ်တော်အရာရှိ ဒုတိယမိုလ်မှူးကြီး ဆာ၊ ဖရက် ဒရစ်ဘရောင်းနှင့်လက်ထပ်ပြီး သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။

ခင်ပွန်းသည် အလုပ်တာဝန်ဖြင့် အိမ်တွင်မရှိသည့်အချိန်တိုင်း စာရေးဆရာမသည် လှပသည့် Menabilly သစ်တောထဲမှ အိမ်ကလေးတစ်လုံးတွင် နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် စာရေးလေ့ရှိသည်။

အခန်း (၁)

ဟိုးအရင် ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက လူတွေကို လမ်းလေးခွဆုံတွင် ကြိုးပေးသတ်သည်။ သည်ဘက်ခေတ်မှာတော့ သည်လိုမလုပ်ကြတော့ပါ။ သည်အလေ့ ပျောက်သွားပြီ။

တရားခံတစ်ယောက်သည် တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးခံရပြီး၊ ပြစ်မှုထင်ရှားလျှင် 'ဘော့ဒ်မင်'မြို့၏ကြိုးစင်တွင် မိသေမချင်း လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်၍ သတ်စေသည်။ မှုထင်မရှား သုသာန်တစ်ခုတွင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့်အညီတော့ သင်္ဂြိုဟ်ပေးကြသည်။

ကျွန်တော့်ကလေးဘဝကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်သည် လမ်းလေးခွဆုံတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် တွဲလောင်းကျနေသည့် ခပ်ညှက်ညှက်လူတစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးအကြား၊ ကြိုးစင်တွင် တွဲလောင်းကျနေ၏။

ကျွန်တော့်အစ်ကို "အင်းဘရှော့စ်"က သည်မြင်ကွင်းကို ငရဲနှင့် နိဗ္ဗာန်အကြားမှာ ဟိုမရောက်သည်မရောက်ဖြစ်နေတာဟု ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင်တော့ စာခြောက်ရုပ်တစ်ခုနှင့် တူနေသည့် ထင်၏။ ဤစဉ်က ကျွန်တော် ခုနစ်နှစ်သားပဲရှိသေးသည်။ အစ်ကိုလုပ်သူက သည်ထိတ်လန့်စရာမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော့်အားခေါ်ပြပြီး သတ္တိစမ်းခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အစ်ကိုလုပ်သူ အင်းဘရှော့စ်မှာ အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို မိဘသဖွယ် အုပ်ထိန်းသူဖြစ်၏။ ညီအစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အပေါ် အလားတူပင်။ စင်စစ် အစ်ကိုသည် ကျွန်တော့်ကမ္ဘာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အားထားရာဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို အဖေလိုအုပ်ချုပ်ပြီး ကျွန်တော့်အရည်အသွေးကို အမြဲတမ်း စမ်းသပ်နေတတ်သည်။ အမြဲတမ်း လမ်းညွှန် သွန်သင်နေတတ်သည်။

"ဒီမယ် ညီလေး ဖီးလစ်၊ လောကကြီးဟာ နောက်ဆုံးတော့ ဒါပဲကွ။ လူတွေအားလုံး တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ သေကြရတာချည်းပဲ။ တချို့ စစ်ပွဲမှာ သေကြတယ်။ တချို့ အိပ်ရာထဲမှာ သေကြတယ်။ တချို့ ပန်းတိုင်ရောက်မှ သေကြတယ်။ တချို့ လမ်းခုလတ်မှာတင် ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားကြတယ်"

"ဒါတွေ သိဖို့ ညီလေး ငယ်လွန်းပါသေးတယ်လေ။ တစ်ခုတော့

မှတ်ထားပေါ့ကွာ၊ လူဆိုတာ သေမျိုးတွေချည်းပဲ။ တစ်နေ့ရောမှာ တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ သေကြရတာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရာဇဝတ်ဘေးနဲ့သေရရင်တော့ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အဲဒီနည်းနဲ့ သေကြရမှာချည်းပဲ။ ဒါဟာ မင်းတို့ငါတို့အတွက် ဘဝလမ်းကြောင်းကို ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့် လျှောက်လှမ်းဖို့ သင်ခန်းစာပဲ ညီလေး"

လေထဲတွင်လှုပ်ရှားနေသည့်အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ငေးကြည့်နေကြသည်။ အစ်ကိုက ဆက်ရှင်းပြသည်။ အဘိုးကြီး ဆယ်လီ၏အလောင်းကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“တဒင်္ဂ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကလေးကို မထိန်းနိုင်လို့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တာလေ”တဲ့။

ပြီးတော့ အလောင်းတစ်လောင်းကို ညွှန်ပြပြီး ဆက်ပြောသည်။

“သူက တွမ်ဂျွန်ကင်း တဲ့။ သူက မူးတာကလွဲပြီး လူအေးတစ်ယောက်ပါကွာ။ ရိုးရိုးသားသား ထုံထုံထိုင်းထိုင်းအစားထဲကပါ။ အဲ့ မိန်းမက ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ်ပစ်ရလောက်အောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နားပူနားဆာလုပ်တဲ့ မိန်းမတွေကို သတ်ရမယ်ဆိုရင် ယောကျ်ားအားလုံး လူသတ်သမားတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

အင်း ဒါတွေကို ကျွန်တော် ပြန်မစဉ်းစားမိတာ ကြာပါပြီ။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ခုရက်ပိုင်းတွင်မှ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ပြန်ပေါ်လာသည့် မြင်ကွင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ထူးတော့ ထူးဆန်းသည်။ စိတ်အာရုံမှာ အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားလာတာတွေကြောင့် ငယ်ဘဝပုံရိပ်များ ရုတ်ခြည်း ပြန်ပေါ် ထင်ဟပ်လာတာများလား။

ဘယ်လိုကြောင့် တွမ်အကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်မသိ။ သူ တွဲလောင်းကျနေသည့်ပုံစံကြီးကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်နေမိသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် မေ့နေပါပြီ။ ခုအချိန်လောက်ဆို သတိရမည့်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ သေလွန်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဘဝတစ်ခုရှိသည် ဆိုလျှင်တော့ တွမ်ကို ကျွန်တော် ရှာပြီး မေးချင်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် အတူတူ အိပ်မက် မက်လို့ရမလားလို့လေ။ နောက်ဘဝတစ်ခုကို မကူးမီမှာ အပြစ်ငယ်များကို ဆေးကြောသုတ်သင်လို့ ရ မရ ဆိုသည့် အိပ်မက်မျိုးတွေလေ။

လောလောဆယ်တွင်တော့ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံပြီး ဘဝကို ဆက်နေရဦးမည်ပင်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကြုံနေရသည့် ပြဿနာမျိုးထဲတွင် မည်သို့ ဆက်နေရမည်လဲ။ နေ့စဉ် တာဝန်ဝတ္တရားများကို ထမ်းဆောင်ရင်း အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားစေဖို့ကတော့ မခက်ပါ။ အစ်ကိုလိုပင် အေးအေးဆေးဆေးနေပြီးသစ်တောနှင့် ပိုင်စားမြေတွေပေါ်တွင် ဆက်လက် စီမံခန့်ခွဲရုံပင်။ ပြီးတော့ ပါလီမန်တွင် အမတ်တစ်နေရာယူပြီး မင်းစိုးရာဇာပိုင်းကို ဝင်ရုံပင်။ ကျွန်တော့်ဘိုးဘွားများလိုပင် လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ဘဝကို ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းသွားဖို့သာ ရှိပါသည်။ ပိုင်စားမြေတွေပေါ်မှ သစ်တောတွေစိုက်ပျိုး၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေနှင့် အလုပ်သမားများ၏ သာရေးနာရေးကိစ္စတွေအားလုံး ကျွန်တော့်တာဝန်လုံးလုံးဖြစ်လာပြီပေါ့။

သို့သော် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်တွင် မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု ရောက်နေကြောင်းကိုကား ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြပေ။ ဘယ်သူမှလည်း ဖြေရှင်းပေးနိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် နေ့တိုင်း ပြန်မေးနေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မဖြေရှင်းနိုင်သော မေးခွန်းကိုလည်း ဘယ်သူမျှ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်။ မမရွေချယ်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ထားသည့် ရာဇဝတ်သမလား။ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် နတ်ရုပ်သွင်လား။

ဘယ်လောက် နန်းဆန်သည့် အမည်ပါလဲ။ 'ရွေချယ်' တဲ့။ ကျွန်တော် တိုးတိုးကလေး ခေါ်ကြည့်သည်။

ချိုမြိန်သိမ့်မွေ့လှပါ၏။ လျှာပေါ်တွင် အရသာတစ်မျိုးမျိုး ရောက်လာသလို ခံစားရ၏။ ဘယ်လို အရသာမျိုးပါလိမ့်။ တဖြည်းဖြည်း စူးရှခါးသက်လာမည့် အဆိပ်၏ အရသာမျိုးများလား။ ထိုအရသာသည် လျှာပေါ်မှတစ်ဆင့် တင်းတင်းစေ့သော နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ နှလုံးသားဆီသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သည် ဝေဒနာမှ ကျွန်တော် ရုန်းထွက်နိုင်ပါတော့မည်လား။ ရုန်းထွက်နိုင်သည် ဆိုလျှင် အသက်လေးဆယ်ရွယ်ရောက်မှလား၊ ငါးဆယ်တွင်း ဝင်မှလား။

ကျွန်တော့်တွင် အမြတ်တနိုး စောင့်ရှောက်ရမည့် "မဟာသုခရိပ်မြိုင်" အိမ်ကြီးကို ရှိသေးသည်။ အစ်ကိုက မမှာခဲ့ပေမဲ့ သူ သည်အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို လုပ်ဆောင်စေချင်မှာ သေချာပါသည်။ သည် စံအိမ်ကြီးကို အလှမယွင်းအောင် ထိန်းသိမ်းပြင်ဆင်ဖို့ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် မရှိတော့လျှင်လည်း သည် မဟာသုခရိပ်မြိုင်၏ အလှအပအမွေတွေ ကျန်ရစ်စေချင်ပါသည်။ ကျန်ရစ်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ရပါမည်။ သို့သော်တစ်ကိုယ်တော် အထီးကျန်ဘဝသည် ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်ကို လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သွားစေပြီး မကြာခင်အတွင်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး၊ တိမ်းတိမ်းပွေပွေ ဖြစ်သွားစေတတ်ပါသည်။ တစ်ဖန် ထိုမှတစ်ဆင့် သူသည် စိတ်ကူးယဉ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတတ်၏။ သူ၏နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ ရူးသွပ်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် တ္ထမ်ဂျန်ကင်းကို သတိရလာပြန်၏။ သူလည်း သည်လိုလူစား ဖြစ်နေမလား မသိ။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်က ပုံရိပ်များ အာရုံတွင် ပြန်လည်ထင်ရှားလာပြန်၏။

ကြိုးစင်နားမှ အစ်ကို ပြန်လှည့်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အိပ်မက်ထဲတွင် လျှောက်သည့် ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။ သည်တုန်းက သူဝတ်ထားသည့်အကျီမှာ ကျွန်တော် ခု ဝတ်ထားသည့် အမလိုက်ဂျာကင်မျိုးဟု ထင်သည်။ တံတောင်ဆစ်တွင် သားရေ ကပ်ချုပ်ထားသည့်အကျီမျိုး။

ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့တခြား သူနှင့် တူတူလာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် သူ့ဝိညာဉ် ပူးကပ်နေလေပြီတကား။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက

သူ့မျက်လုံးများနှင့် တစ်ထေရာတည်း။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း အလားတူ။

တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့် သံသယဖြစ်လာသည်။ သူ မသေခင် ကျွန်တော် ချက်ချင်းလိုက်မသွားနိုင်သည့် အီတလီမည်သော တိုင်းပြည် အစုတ်ပလုတ်တွင် သံသယတွေ၊ ထိတ်လန့်စရာတွေကြောင့် သူ ဘဝကူးသည့်အခါ ဝိညာဉ်က ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပြီး ပူးကပ်နေခြင်းများလား။ သူ့ဝေဒနာမျိုး ကျွန်တော် ခံစားရပြီး၊ သူ့အမှားမျိုး ကျွန်တော် ကျူးလွန်မိဦးမှာလား။ ကျွန်တော့် သံသယသည် အလွန်ဖြစ်နိုင်သော သံသယဖြစ်၏။

မည်သို့ရှိစေ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော် တူနေခြင်းအတွက်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ယူသည်။ ဤသည်ကပင် ကျွန်တော် ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းများ ဖြစ်နေမည်လားမသိ။

ကျွန်တော်သည် မူလကကျွန်တော် ဟုတ်သေးရဲ့လား မသိ။ ထက်မြက်သော၊ စကားနည်းသော၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သော ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်သည် ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် ဆယ့်နှစ်လအဖြစ် အဟောသိကံ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်က သည့်လိုလူစားမျိုးမှမဟုတ်ပဲ။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုလည်း ကျွန်တော့်လိုပင်လေ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ရောမစီမံကိန်းကြီးတွေနှင့် ရည့်ရွယ်ချက်ကြီးမားသူများ ဖြစ်ပါသည်။ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်တာကတော့ တစ်ပိုင်းပေါ့လေ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေ မက်တတ်ကြသူများဖြစ်၏။ အိပ်မက်ကမ္ဘာတွင် လမ်းလျှောက်တတ်ကြသူများဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အချစ်ငတ်သူများလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး အရှက်အကြောက်ကြီး၍ မျိုသိပ်စိတ်၏ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံကြရသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှလုံးသားကို ထိပါးလာသည့်တိုင် ကြွတ်မှိတ်ခံတတ်သူများ ဖြစ်လာကြ၏။ ကျွန်တော်တို့နေရာတွင် အခြား နှစ်ယောက်ဆိုလျှင် ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ကြလိမ့်မည် ထင်၏။

ရေချယ်ရောက်လာလို့လည်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ရက် နှစ်ရက် နေပြီး ပြန်သွားလိမ့်မည်။ ပြောစရာ ဆိုစရာ သိပ်များများရှိမည်မဟုတ်။ စားပွဲဝိုင်းတွင် ရှေ့နေတွေနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ဥပဒေ စကားတွေ ပြောကြလိမ့်မည်။ သူ့ရပိုင်ခွင့်များကို ကျွန်တော်က တစ်ချက်လောက် ဝေ့ကြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရုံပင်။ ဒါပြီးလျှင် ပြီးပြီ။ သူနှင့် နောက် ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိတော့။

သို့သော် အရာရာ အကြောင်းကြောင်းတို့သည် တင်ကူးမှန်းဆထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ထင်တာတွေ အကုန်လုံး လွဲရခြင်းအကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က အစ်ကိုနှင့် အလွန်အမင်းတူနေခြင်းကြောင့်ပင်။

အကြောင်းတစ်ခုမှာ အစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော်မှာ ရုပ်ချင်းဆင်ရုံမက အယူအဆ၊ အတွေးအမြင်ပါ တူလွန်းနေခြင်းဖြစ်၏။

ရေချယ် ရောက်လာသည့်ညက သူ့အခန်းကို ကျွန်တော် တက်သွား သည်။

ပြတင်းပေါက်နားမှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ သူ ထလာပြီး ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း အဓိပ္ပာယ် ကောက်လိုက်သည်။ သူမြင်နေသူမှာ ကျွန်တော်မဟုတ်။ အင်းဘရော့စ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို အင်းဘရော့စ်။ ဖီးလစ်မဟုတ်၊ တစ္ဆေ တစ်ကောင်။

သူ ချက်ချင်းပြန်သွားဖို့ကောင်းသည်။ ပစ္စည်းတွေ ကောက် သိမ်းပြီး ညတွင်းချင်း ပြန်သွားဖို့ကောင်းသည်ပေါ့။

သို့သော် ဘဝဆိုတာ ပြန်သွား၍ ရစကောင်းသောအရာမဟုတ်။ ဒုတိယအခွင့်အရေး ရှိသည်မဟုတ်။

ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းနှင့် တဲ့တိုးပြောတတ်သည့် ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင် အဖေ့အမွေထိန်းရှေ့နေကြီးက ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့တွင် စကားတစ်ခွန်း ပြောဖူးသည်။

“မိန်းမတချို့ ရှိတယ်ကွာ ဖီးလစ်၊ တော်ဝင်မိန်းမမြှတ်လို့ တွင်စားရမယ့် မိန်းမမျိုး၊ ပြွစ်မျိုးမှ့မထင် မိန်းမမျိုး။ သူတို့စေတနာမပါဘဲ သူတို့နဲ့ ထိတွေ့ ပတ်သက်လိုက်တာနဲ့ ကြေကွဲစရာတွေ၊ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်။ အဲ နေပါဦး ဘာလို့ မင်းကို ဦး ဒါတွေပြောနေမိပါလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ ပြောဖို့လိုတယ်လို့ ပြောရင်း ထင်လာတယ်ကွ ဖီးလစ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည့် စာရွက်စာတမ်းကို သူ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

* * * * *

အခန်း (၂)

အစ်ကိုခရီးမထွက်မီ ညနေခင်းတွင် သူနှင့် ကျွန်တော် ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။ သည်ခရီးမှာ သူ၏နောက်ဆုံးခရီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့။ စိုးစဉ်းမျှကို နိမိတ်မပြခဲ့။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ကြရတော့ဘူးလို့ တွေးထင်စရာအကြောင်းကလည်း ရှိမှမရှိဘဲကိုး။

ဆရာဝန်တွေက အစ်ကို့အား အင်္ဂလန်ဆောင်းကို ရှောင်ဖို့၊ ပူနွေးသည့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ ခရီးထွက်ဖို့ တိုက်တွန်းသဖြင့် သူ နှစ်စဉ် ခရီးထွက်ရသည်။ သည်နှစ်က တတိယအကြိမ်။ သူမရှိခိုက် သစ်တောနှင့် ခြံလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် ကြီးကြပ်ရသည်။ ခုတော့ သူ မရှိခြင်းနှင့် ကျွန်တော် နေသားတကျပင် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်က မဟာသုခရိပ်မြိုင်အိမ်ကြီးကို အလွန် ခင်တွယ်သူ၊ သံယောဇဉ်ကြီးသူ။ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင်နေရသည့် ကာလများမှလွဲ၍ ဆယ့်ရှစ်လသားအရွယ်တွင် ကျွန်တော်ရောက်လာခဲ့သော သည်အိမ်ကြီးတွင်သာ အချိန်ပြည့် နေခဲ့သည်။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်မှလွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ ကျွန်တော် သွားချင်စိတ်မရှိ။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဆုံးသွားပြီးနောက် အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ အင်းဘရော့စ်က မိဘမဲ့ညီလေးကို မွေးစားပြီး အချစ်တော် ခွေးကလေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို တယုတယ ပြုစု ပျိုးထောင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အိမ်တွင်းဆက်ဆံရေးမှာ ဆန်းတော့ဆန်းသည်။ ကျွန်တော် သုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် ကျွန်တော့်တင်ပါးကို ဘီးနှင့်ရိုက်သည့် သူနာပြုကို တစ်ခါတည်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ သူပြန်ပြောပြလို့ သိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“အစ်ကို အဲဒီတုန်းက အရမ်းဒေါပွတာ၊ နုနုနယ်နယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးတွေနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရမလားဆိုပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားတာ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါသမထွက်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်းထိန်းရတယ်”

ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကို သည်လိုလုပ်သည့်အတွက် တရားသည် ထင်သည်။ ဝမ်းသာသည်။ အစ်ကို့လောက် တရားမျှတတဲ့လူ၊ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့သူ၊ နားလည်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့လူ လောကတွင် ရှိမည်မထင်။ အစ်ကိုဟာ လူတိုင်းကို တလေးတစား ဆက်ဆံတတ်သည်။ မိန်းမတွေကို သူ ရှက်တတ်သည်။ ဘယ်မိန်းမကိုမှ သူ မယုံကြည်။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ပြဿနာစတာ

မိန်းမတွေချည်းပဲဟု ပြောတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မဟာသုခရိပ်မြိုင်တွင် မိန်းမအစေခံ တစ်ယောက်မျှ မထား။ ယောကျ်ားအစေခံအားလုံးကို ဘဏ္ဍာစိုး အဘိုးကြီး ဆီကွမ်ဘိုက အုပ်ချုပ်သည်။ ဆီကွမ်ဘိုမှာ ကျွန်တော့်ဦးကြီး။ အစ်ကို့အဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက အမှုထမ်းခဲ့သည့် လူယုံတော် အိမ်ဝန်ထမ်းကြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုသည် ခပ်ဆန်းဆန်းလူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ မဆိုသလောက် ကြောင်ချင်ကြောင်မည်။ သို့သော် လူ့ခွစာ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံး သူ့ကို လေးစားကြည်ညိုကြသည်။ မြေငှား၊ အိမ်ငှား၊ စာရင်းငှား၊ သူ့အလုပ်သမားတွေ အားလုံး သူ့ကို ချစ်ကြသည်။

သူ အဆစ်အမြစ်ရောဂါ မရခင်က ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် အမဲပစ်ထွက်သည်။ နွေရာသီတွင် ငါးမျှားသည်။ ညစာစားပွဲဖိတ်လျှင် သွားစားသည်။ သူကလည်း ဧည့်ခံပွဲတွေလုပ်ပြီး ကျွေးမွေးသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘုရား ကျောင်း နှစ်ခါတက်သည်။ ပြီးတော့ သူဝါသနာပါသည့် ရှားပါးမျိုးပင်တွေ ရှာဖွေစိုက်ပျိုးဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ပါလာအောင် စည်းရုံးသည်။

“ဒါဟာ အနုပညာဖန်တီးမှုတစ်မျိုးပဲကွ ညီလေး။ အမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့လေ၊ တချို့က အိမ်ထောင်သားမွေး မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးကို အဓိက ထားတယ်။ အစ်ကိုကတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ စိုက်ရ ပျိုးရ ဖန်တီးရတာ ဝါသနာပါတယ်။ အားများများမစိုက်ရဘဲ စိတ်ကျေနပ်မှု ရနိုင်တယ်လေ”

သူ သည်လိုပြောတာကြားတော့ ကျွန်တော့်အမွေထိန်းရှေ့နေကြီး နစ်ကာန်ဒေါ်လ်နှင့် အင်္ဂလန်အသင်းတော် ခင်ကြီး ရူးဘာတ်ပက်စကိုတို့ တအံ့တသြဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က အစ်ကို့ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ကြသူများဖြစ်၏။ တောင်ဇလပ်ပန်းတွေနှင့် တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်နေတာ မကြည့်ချင်ကြ။

ခုထိ သူ့ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေသေးသည်။ ခင်ကြီးက သူ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း အပြင်းအထန်တိုက်တွန်းတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခပ်လျှော့လျှော့ထိုင်နေရာမှ ရှေ့ကိုကိုင်းပြီး အစ်ကိုက အသံမထွက်ဘဲ တသိမ့်သိမ့် ရယ်နေသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ပညာသင်ဖို့ အိမ်မှ ခွာခဲ့ရသည်။ သည်တော့မှ အစ်ကို့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း ပိုသိလာသည်။ အိမ်ပြန်နားရသည့် ကျောင်းပိတ်ရက်များကလည်း အကုန်မြန်လှသည်။ အစ်ကိုနှင့် အတူနေရသည့်ရက်များ၊ အစ်ကို့အကြင်နာရိပ်အောက်တွင် နေရသည့်ရက်များက အေးမြလွန်းလှသည်။ ကျောင်းမှာထက် ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ပျော်၏။

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မျက်ရည်ဝိုင်းပြီး ကျောင်းသို့ပြန်သွားရခါနီးလျှင် သူက ကျွန်တော့်ပခုံးကိုပုတ်ပြီး ပြောတတ်သည်။

“စိတ်မပျက်နဲ့နော်၊ မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်ကို လိမ္မာအောင်လုပ်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းလို့ပဲ သဘောထားလိုက်။ ဒါက တို့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမယ့်ကာလလေ။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ညီလေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်ထားပြီး၊ ဘယ်မှ မလွှတ်တော့ဘဲ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် သင်တန်းပေးမယ်”

“ဘာကို သင်တန်းပေးမှာလဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ညီလေးက မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ မျိုးဆက်သွေးမဟုတ်လား။ အစ်ကို့ အမွေတွေကို ညီလေးဆက်ခံရမှာလေ။ အဲဒါကိုက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးသည်နှင့် သူ့တာဝန်တွေကို ကျွန်တော့်ကို လွှဲပေးပြီး သူ တစ်လှည့် အိမ်ပြင်ထွက်မည့်ပုံ။

“ဆရာဝန်တွေက ပြောတယ်ကွ၊ ဒီဆောင်းမှာ မိုးတွေဆက်ရွာနေရင် အစ်ကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့ သွားရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားလိမ့်မယ်တဲ့။ ခြောက်သွေ့ပြီး နေရောင်ခြည်ရတဲ့ မြေထဲပင်လယ် တိုင်းပြည်တစ်ခုခုကို သွားနေဖို့ တိုက်တွန်းနေကြတယ်။ အစ်ကို လုံးဝမသွားချင်ဘူး ညီလေး။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခိတဘဝလည်း အရောက်မခံနိုင်ဘူးလေ။ ဒီခရီးမှာ ဟန်ကျတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ညီလေး၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘယ်သူမှမရှိသေးတဲ့ မျိုးပင်တွေ အစ်ကို သယ်ပြန်လာမယ်”

ပထမဆောင်းတွင် အစ်ကို ခရီးထွက်သွားသည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့် ပြန်လာသည်။ ဒုတိယဆောင်းမှာလည်း အလားတူပင်။ ကျန်းမာရွှင်လန်းစွာ ပြန်ရောက်လာ၏။ အိမ်ကိုလွမ်းပုံတောင် မရပါ။ ယူလာသည့် ပန်းမျိုးတွေ၊ ချုံနွယ်မျိုးတွေ၊ သစ်ပင်တွေက မရေတွက်နိုင်အောင်ပင်။ အရောင်တွေကလည်း စုံမှစုံ။ သူအကြိုက်ဆုံးက တရုတ် ဖယောင်းပန်းများ ဖြစ်သည်။ ပါလာသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်းသစ်ပင်ပန်းမန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စိုက်ကြပျိုးကြသည်။ အားလုံး အပြိုင်အဆိုင် ဖူးပွင့် ဝေဆာလာ၏။

သည်လိုနှင့် အချိန်တွေကုန်သွားပြီး တတိယဆောင်းကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခေါက် အီတလီကိုသွားဖို့ အစ်ကို ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မိုးမရွာဘဲ ခြောက်သွေ့သည့် ရာသီဥတုဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အခိုင်အမာ ထောက်ခံသဖြင့် အီတလီကို သူ ရွေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးမထွက်ခင် တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ညနက်သန်းခေါင်အထိ စကားပြောကြသည်။ ခြေထောက်များကို မီးလင်းဖိုဆီသို့ ကိုယ်စီဆန့်တန်းလျက်။ ခွေးတွေက ကျွန်တော်တို့ခြေထောက်အောက်တွင် ခွေအိပ်နေကြ၏။

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အတွေးနက် နေပုံ၊ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေပုံမျိုး။ ပြီးတော့ ဖောင်းကြွ မှန်ကူကွက်ဖော် နံရံမှ မိသားစုပုံတူပန်းချီကားကြီးများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ညီလေး လိုက်ခဲ့နိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲကွာ”

“ကျွန်တော် အဝတ်သေတ္တာပြင်တာ မကြာပါဘူး အစ်ကို”

သည်တော့ သူ ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

"မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ အစ်ကို နောက်တာပါ။ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး လနဲ့ချီပြီး အိမ်နဲ့ခွဲနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ အဲဒါ မြေပိုင်ရှင်တွေရဲ့ တာဝန်လေကွာ"

ကျွန်တော်က လိုက်ချင်နေပြီ။ အားတက်သရော အကြံပေးလိုက်၏။

"ဒါဆို ကျွန်တော် ရေမအထိ လိုက်ခဲ့မယ်လေ။ ခရစ်စမတ်အမီ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာလို့ရတာပဲ"

"မဖြစ်သေးပါဘူး ညီလေးရာ၊ အစ်ကို အလကား စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပြောမိတာပါ။ အဲဒါ မေ့လိုက်ပါကွာ"

သူ ထပြီး ပြတင်းပေါက်နားတွင် သွားရပ်သည်။ ခန်းဆီးစ ထူထူကြီးကို ဘေးဆွဲပြီး မြက်ခင်းပြင်၏ ဟိုမှာဘက်သို့ လှမ်းငေးနေသည်။ ခဏနေတော့ ခန်းဆီးစကို အနည်းငယ်ပြန်ဆွဲစေ့ပြီး မြက်ခင်းပြင်ကို ဆက်ငေးနေ၏။ ညသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ကျေးငှက်တွေ အိပ်တန်းတက်ကုန်ပြီ။ ဇီးကွက်တွေ သည်ညမှ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၏။

"ဟိုဘက်အစွန်မှာ လမ်းကလေးဖောက်လိုက်တာ သိပ်ကောင်းသွားတယ်။ အိမ်နဲ့ မြက်ခင်း တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သွားတော့ ပိုလှသွားတယ်။ မြင်းစောင်းဘက်ကို နိမ့်ဆင်းတဲ့ မြက်တောဟာ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတယ်ညီလေး။ သိပ်ရှည်လာရင်တော့ ညီလေး ဖြတ်ရလိမ့်မယ်။ ပင်လယ်ဘက်ကို

မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်လေ"

ကျွန်တော် ကောက်မေးလိုက်သည်။

"ဘာလို့ ကျွန်တော် ဖြတ်ရမှာလဲ။ အစ်ကို မဖြတ်ဘူးလား"

သူ ရုတ်တရက် မဖြေ။ အတန်ကြာမှ

"ဘယ်သူဖြတ်ဖြတ် အတူတူပါပဲ ညီလေးရာ၊ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး။ အဲဒါ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားနော်"

"အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါရစေနော်"

"ဟာကွာ မဟုတ်တာ။ ကဲ ညီလေး သွားအိပ်တော့"

အဲဒါ နောက်ဆုံးပါပဲ။ သည်အကြောင်း သူနှင့် ကျွန်တော် ထပ်မဆွေးနွေးဖြစ်တော့ပါ။ နောက်နေ့မနက်စောစော စားရင်း သူ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သည့် နောက်ဆုံးညွှန်ကြားချက်များကို မှာကြားသည်။

နွေဦးပေါက် စိုက်ပျိုးချိန်တွင် လုပ်ရမည့်အလုပ်တွေနှင့် သူ မပြန်ခင် အပြီးလုပ်ထားရမည့် အခြားဗာဟိရကိစ္စများ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ မနက်က ရာသီဥတုမှာ စိုစွတ်ပြီး နေလို့မကောင်းလှပါ။ ဝယ်လင်တန်က ရထားပြင်ပြီး ဆင်ဝင်အောက်သို့ မောင်းယူလာသည်။ မြင်းတွေက ခြေတကြွကြွနှင့် အပြင်ထွက်ချင်နေကြပြီ။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ပခုံးပေါ် လက်တင်သည်။

"အားလုံးဂရုစိုက် ကြားလား၊ အစ်ကိုစိတ်ပျက်အောင် ညီလေး မလုပ်ရဘူး"

"ဟာ အစ်ကိုကလဲဗျာ၊ ဘယ်တုန်းက အစ်ကိုစိတ်ပျက်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ဖူးလို့လဲ"

ကျွန်တော် မကျေမနပ်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ညီလေးက ငယ်သေးတယ်။ ညီလေးပခုံးပေါ်ကို ရောမ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး အစ်ကို တင်ပေးထားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အားလုံးဟာ ညီလေးအတွက်ချည်းပဲ။ အစ်ကို့ပစ္စည်းအားလုံး ညီလေးဖို့ချည်းပဲ။ ညီလေး သိပါတယ်နော်"

သည်တုန်းက ကျွန်တော် တစ်ခုသိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သာ ဇွတ်ပြောရင် ကျွန်တော် သူနှင့် လိုက်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟူသည့်အချက် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ဆီကွမ်ဘီတို့ နှစ်ယောက်က သူ့ကို မြင်းရထားပေါ် တွတင်ပေးလိုက်ကြသည်။ ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်မှ သူ ကျွန်တော့်တို့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

"ကဲ ဝယ်လင်တန်၊ သွားကြစို့" ဟု ရထားထိန်းကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရထားထွက်သွားသည်နှင့် မိုးရွာချလာသည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ် ဆောင်းအတိုင်းပင်။ ရက်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်နေသည်။ ယခင်နှစ်များကအတိုင်း အစ်ကို့ကို ကျွန်တော် လွမ်းနေသည်။ သို့သော် အလုပ်တာဝန်တွေက ယားလို့မှ မကုတ်အားအောင် များလျက်ရှိသည်။

စကားပြောချင်စိတ်ရှိလာသည့်အခါ ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေ ရှေ့နေကြီးဆီသို့ မြင်းတစ်စီးနှင့် သွားလည်သည်။ နစ်ကန်ဒေါလ်၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး လူစီမှာ ကျွန်တော့်ထက်ငယ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ငယ်ငယ် ကတည်းက ကစားဖက်ဖြစ်၏။ လူစီက မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လှလှပပ မနေတတ်သည့် ကောင်မလေးမျိုး ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို လူစီနှင့် စလှေ့ရှိသည်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ရမည်တဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော်က လူစီ့ကို ရိုးရိုးပင် ခင်လို့ရသည်။ နောက်တော့ တစ်မျိုးတိုးဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူး။

နိုဝင်ဘာလလယ်တွင် အစ်ကို့ဆီမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ သူစီးသွားသည့် သင်္ဘော မာဆေးမှအပြန်တွင် ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရေးလိုက်သည့် စာဖြစ်၏။ မာဆေးမှ တစ်ဆင့် အီတလီသို့ ဆက်သွားရမည်။ ဖလောရင့်စ်မှ ရေးလိုက်သည့် စာတစ်စောင် ထပ်ရောက်လာသည်။ အစ်ကို့စာတွေ အစီအစဉ်အလိုက် သိမ်းထားပြီး အားအားရှိတိုင်း ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်သည်။ ဖလောရင့်စ်တွင်

ခရစ်စမတ်ပွဲတော်နှင့် ဆုံကြောင်း ရေးပြီး ဆုံးခါနီးတွင် နှမဝမ်းကွဲ ရေချယ် အကြောင်း ပထမဆုံး ရေးလာသည်။

“အမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီမှာ လာတွေ့တယ် ညီလေး၊ အစ်ကိုပြောဖူးတဲ့ 'ကိုရှင်း'မိသားစုအကြောင်း မှတ်မိလား။ တို့ ကွန်းဝေါလ်ဒေသ၊ ပေါ်ပလာကုန်းဘက်မှာ သူတို့မြေတွေ ရှိတယ်လေ။ ပိုင်စားမြေတွေကို ရောင်းသွားတဲ့ မိသားစုပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ မျိုးဆက် နှစ်ဆက်လောက်မှာ သူတို့မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ဟာ အက်ရှ်လေမျိုးထဲက တစ်ယောက်နဲ့ လက်ဆက်တယ်။ အဲဒီမျိုးဆက်ထဲက တစ်ယောက်ဟာ အီတလီမှာ မွေးပြီး အီတလီမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကိုရှင်းမျိုးဆက်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အီတလီ မင်းနို့စိုးနို့မကင်းတဲ့ မြို့စားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က 'ဆန်ဂါလက်တီ'တဲ့။ သူက သေနတ်ချင်း ယှဉ်ပစ်တဲ့ ချိန်းသတ်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျည်သင့်ပြီး သေသွားတယ်။ မြို့စားကတော်လေးမှာ သားသမီး မထွန်းကားဘူး။ ရောမ အိမ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ ကြွေးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်က ရေချယ်တဲ့။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ညီလေးတို့ အစ်ကိုတို့နဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်တဲ့ မြို့စားကတော်လေး ရေချယ်ပဲ ညီလေး"

“တော်တော်ပြည့်ဝတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ အစ်ကို့မှာ စကားပြောဖော်ရနေပြီလေ။ ဖလောရင့်စ်မှာရှိသမျှ ပန်းခြံတွေကို တကူးတက လိုက်ပြတယ် ညီလေး၊ ခုဆို မရောက်ဖူးတဲ့ပန်းခြံ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားပြီ”

နောက်တစ်စောင်တွင် ပန်းခြံနာမည်တွေ တသီကြီး အစ်ကို ရေးပြလာသည်။ ပန်းခြံတွေကို အရမ်းသဘောကျနေပုံရ၏။ အလားတူ ခုမှ ကောက်ရသလိုတွေ့သည့် နှမတော်ကိုလည်း ခင်မင်နေပုံရသည်။

“နှမတော် ရေချယ်ကို အစ်ကို စိတ်ဝင်စားစပြုလာပြီ ညီလေး။ ဆန်ဂါလက်တီ ဆိုတဲ့ အီတလီမြို့စားကြောင့် သူ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲလိုက်မလဲဆိုတာ တွေးပြီး အစ်ကို တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ် ညီလေး။ ရေချယ်က မင်းတို့ အစ်ကိုတို့လို အင်္ဂလိပ်စစ်စစ်ပဲ။ တို့ တွေးသလို၊ တို့ မြင်သလို၊ တို့ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း သူနေနေတာပဲ။ ပေါ်ပလာကုန်းမှာ မနေ့တစ်နေ့ကထိ နေသွားသလိုပဲ။ တော်တော်လည်း ထက်ပုံရတယ်။ ပြီးတော့ အရမ်းပွင့်လင်းတယ်။ တခြားမိန်းမတွေလို စကားမများဘူး။ သူ ရှာပေးလို့ သူ့အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ အိမ်ခန်း ကောင်းကောင်း ရတယ် ညီလေး။ ရာသီဥတုကလည်း အစ်ကိုနဲ့ အံကိုက်ပဲ"

“သူ့အိမ်ကို မကြာခဏ သွားလည်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အိမ်ကြီးက ရောမစံအိမ်ကြီးကွ။ လေသာဆောင်ကနေ ပန်းခြံကို လှမ်းကြည့်ရတဲ့ အရသာက တော်တော်ငြိမ်းချမ်းတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ပန်းပင်တွေနဲ့ အိုးပြောင်း အိုးရွှေ့ အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးရတာပေါ့။ သူ့ပန်းခြံထဲမှာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တွေက နာမည်ကြီးတဲ့ကွ။ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေတောင် လာကြည့်ကြသတဲ့။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူ ဘယ်လိုဆက်ပြီး ရပ်တည်နေနိုင်တယ်ဆိုတာ အစ်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်နေတယ် ညီလေး။ ယောကျာ်းရဲ့ အကြွေးတွေကို အတွင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေ ရောင်းချပြီး ဆပ်လိုက်ပုံ

ပေါ်တယ်”

ကျွန်တော်က ကိုရှင်းမိသားစုအကြောင်း မှတ်မိသလားဟု နစ်ကန့်ဒေါလ်ကို မေးကြည့်သည်။ အဘိုးကြီးက မှတ်မိသည်။ သို့သော် သည်မိသားစုကို သိပ်အထင်ကြီးပုံမရ။

“သူတို့က ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားတွေ ဖီးလစ်။ ရှိသမျှ မြေတွေကို ပေါင်နှံကစားပစ်လို့ ဆုံးတာ။ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့အဖေ အယ်လက်ဇန္ဒားဒါး ကိုရှင်းဟာ အင်္ဂလန်က ထွက်ပြေးရတာ။ ဦးထင်တာတော့ သူ အရှေ့တိုင်းကို လစ်ပြေးတယ် ထင်တာပဲ။ သူ့အကြောင်း ဘာမှမကြားတော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်သွားတာ။ အင်းဘရော့စ်ရဲ့စာထဲမှာ အဲဒီ မြို့စားကတော်လေးရဲ့အသက်ကို ထည့်ရေးသလား”

“ဟင့်အင်း မပါဘူး ဦး၊ ခပ်ငယ်ငယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်လို့ပဲ ပါတယ်။ ဘယ်တုန်းက ကျတယ်၊ ဘယ်အရွယ်မှာကျတယ် ဆိုတာ မပါဘူး။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ သက်လတ်ပိုင်းလောက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

လူစီက ဝင်ပြီး မှတ်ချက်ပေးသည်။

“အမျိုးသမီးက အစ်ကိုကြီး အင်းဘရော့စ်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေမယ်ထင်တယ်။ သူ မိန်းမတွေကို သဘောမကျဘူး မဟုတ်လား ဖီးလစ်"

“ဒါလောက်ကြီးလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ။ အမျိုးသမီးက အရုပ်ဆိုးဆိုး တောသူမပုံ ပေါက်နေရင် အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမလဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

နောက်လာသည့် စာများတွင် ထူးထူးခြားခြားသတင်း သိပ်မပါတော့။ လက်ရေးတွေကလည်း သော့သည်ထက် သော့လာသည်။ နမတော် ရေချယ်နှင့် ညစာစားပြီး ပြန်လာကြောင်း၊ ဒီည ရေချယ်နှင့် ညစာ သွားစားမည့်အကြောင်း၊ သူ့တွင် အပေါင်းအသင်း များများစားစား မရှိကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို တိုင်ပင်ဖို့ ဆွေးနွေးဖော် ဆွေးနွေးဖက် မရှိကြောင်း စသည်တို့အပြင်

“အစ်ကိုရောက်လာမှပဲ အစ်ကို့ကို ရင်ဖွင့်ခွင့်ရတယ် ဆိုပါတော့ ညီလေးရာ။ သူဟာ တကယ့် အထီးကျန် မိန်းမသားပါကွာ။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ တစ်ချက်မှ အသွင်မတူဘူးတဲ့။ တစ်ချိန်လုံး အင်္ဂလိပ်စကား ပြောချင်နေကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဧည့်သည်ကိုသာ မျှော်နေမိကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။ အစ်ကိုက သူ့အတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ဖြေစရာတော့ ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ။ အစ်ကိုအတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးကတော့ သူ့ဆီက မျိုးပင်တွေ အများကြီး ရမှာမို့ပဲ။ အစ်ကို အိမ်ယူပြန်လာခဲ့မယ် ညီလေး”

သည်စာနောက်ပိုင်းတွင် အတန်ကြာ စာအဆက်အသွယ်ပြတ်သွား သည်။ ပြန်မည့်ရက်ကို သူ ကြိုမပြော။ သို့သော် ဧပြီလကုန်လောက်တွင်

သူ ပြန်ရောက်နေကျ။

အီစတာပွဲတော်အပြီး မကြာခင် စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။

"ညီလေး

စာရေးကျဲသွားတဲ့အတွက် ညီလေး အံ့သြနေလား။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဒီလိုစာမျိုး ညီလေးဆီ ရေးရလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။

ဘဝဆိုတာ မထင်တာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ညီလေးက အစ်ကိုနဲ့ အနီး ကပ်ဆုံး၊ အကြောင်းအသိဆုံးဆိုတော့ ခုတလော အစ်ကို့စိတ်တွေ တိမ်းတိမ်းပွေပွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိမယ် ထင်တယ်။

အဲ နေဦးကွ၊ တိမ်းတိမ်းပွေပွေဆိုတဲ့ စကားလုံးက မဟုတ်သေးဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်နေတယ် ဆိုပါစို့။ ဒါပေမဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ရှုပ်ထွေးခြင်းမျိုးပါ။

အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခုဆီကို တာစူနေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ဘယ်တော့မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလောတကြီးချမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ညီလေးသိပါတယ်။ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူးတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် အစ်ကိုက ကိုယ်ပိုင်ဘဝပုံစံကို ပြောင်းလဲပစ်မယ့် လူစားမျိုးမှမဟုတ်တာ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေတယ်။ ဒီတစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ လုပ်စရာ ဒီတစ်ခုတည်းရှိသလိုပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးတဲ့၊ ဘယ်တုန်းကမှ ရှိမယ်မထင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို အစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ် ညီလေး။

စိတ်က ညီလေးဆီ အမြဲရောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဖို့ စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ခုမှပဲ ရေးဖြစ်တာ။

ညီလေးရဲ့မမရေချယ်နဲ့ အစ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်က လက်ထပ်လိုက်ပြီးပြီ။ ခု အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် ဟန်နီးမွန်းခရီးထွက်ရင်း နေပယ်ကို ရောက်နေကြတယ် ညီလေး။

မကြာခင် ဖလောရင့်စ်ကိုပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ နောက်ပိုင်းအစီအစဉ်တွေကိုတော့ မဆွဲရသေးဘူး။ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်မှာ ခုလောလောဆယ်တော့ ပစ္စုပ္ပန်ပဲရှိတယ်။ နောင်ရေးတွေ ခေါင်းထဲမထည့်သေးဘူး။

တစ်နေ့မှာ၊ အဲ သိပ်မကြာခင် တစ်နေ့မှာ ညီလေးရဲ့ မမရေချယ်နဲ့ တွေ့ ရမှာပါ။ အစ်ကို့မှာ ရေးစရာတွေတော့ အပုံ အပင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညီလေး ဦးနှောက်ခြောက်သွားမှာစိုးလို့ မရေးတော့ပါဘူး။

မရီးချောရဲ့ ချစ်စရာကောင်းပုံတွေ၊ အကြင်နာ ကြီးမားပုံတွေတော့ မရေးတော့ပါဘူး။ ညီလေး တွေ့ တော့ မြင်ရမှာပါ။ မင်္ဂလာသတင်းကို အားလုံးသိအောင် ဖြန့်လိုက်ပါ။ အစ်ကိုတို့ဇနီးမောင်နှံက အားလုံး မာစေ သာစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းနေတဲ့အကြောင်းလည်း ကြေညာမောင်း ခတ်လိုက်ပါ။

တစ်ခုတော့ ညီလေး မြဲမြဲမှတ်ထားနော်။ အရွယ်ထောက်မှ အစ်ကို မိန်းမယူလိုက်လို့ မိန်းမမှ မိန်းမဆိုပြီး မိန်းမကို ကိုးကွယ်နေမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာရယ်၊ ညီလေးကို ဘယ်တော့မှ အချစ်လျော့မသွားဘူးဆိုတာရယ်ပဲ။

ညီလေးကို ပိုလို့တောင် အစ်ကို ချစ်လာဦးမယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ အစ်ကိုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ညီလေးအတွက် ကောင်းသည်ထက်ကောင်းတဲ့ စီမံကိန်းတွေ ချပေးနိုင်လိမ့်မယ်။

အဲဒီလို လုပ်နိုင်အောင်လို့လည်း ညီလေးရဲ့ မမရေချယ်က ကူညီလိမ့်မယ်။

စာပြန်ပါဦး၊ ညီလေး စာပြန်ရေးဖြစ်လို့ရှိရင် မမရေချယ်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်စကားလေး ထည့်ပါးလိုက်ပါဦးကွာ။

ညီလေးကို အမြဲတမ်းချစ်တဲ့

အစ်ကို အင်းဘရော့စ်”

ကျွန်တော့်ဆီသို့ စာရောက်လာချိန်မှာ ညနေစာ စားပြီးခါစ ငါးနာရီခွဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိနေချိန်မို့ တော်ပါသေးရဲ့။ စာကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ကာ ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျောက်ဆောင်တွေကိုတွယ်တက်ပြီး လမ်းကြားကလေးအတိုင်း လျှောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ နွေရာသီတွင် ကျွန်တော် ရေကူးသည့် ပင်လယ်ကွေ့ ကလေးကိုရောက်တော့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စာကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်သည်။

နေပယ်တွင် အချစ်ခရီးထွက်နေကြသည့် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော် မဆိုစလောက်ပျော်ရွှင်နိုင်လျှင် ကျွန်တော့်အတွက် အပိုကြီး ခံသာမည်ဖြစ်ပါ၏။ ခုတော့ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ရယ်စရာကောင်းလှသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်နေမိ၏။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ပျော်ကြည့်သည်။ လုံးဝမရပေ။ ငြိမ်သက်နေသည့် ပင်လယ်ပြင်ကို ထိုင်ပြီး ငေးကြည့်နေမိ၏။ ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးခြင်းများစွာဖြင့် ထုံထိုင်းနေ၏။ ကျွန်တော် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲ ဝင်လာပြီ။ သို့သော် လောကကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလို အထီးကျန်ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ နောက်ဆုံးနှစ် တက္ကသိုလ်တွင် ခံစားခဲ့ရဖူးသည့် ဝေဒနာမျိုး။ အပေါင်းအသင်းဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ အပြင်တွင်စောင့်နေသည့် လောကကြီးက ကျွန်တော့်အတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင်။

*****

အခန်း (၃)

ရက်စရာကောင်းသည့်အဖြစ်တို့က ဆုံးသည်မရှိတော့။ အစ်ကို့အတွက် အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်း အားလုံးက ဂုဏ်ယူမဆုံး၊ ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြသည်။ သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင်ဖြစ်နေသူက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ သည်ထက်ရက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်မျိုး ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါမည်လဲ။ မင်္ဂလာမောင်နှံအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ကြောင်း စာတွေ ကျွန်တော့်ဆီ လိမ့်ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ဆီ ဆက်ပို့ပေးရ၏။ သည်ဇာတ်လမ်းကို အစောကြီး ကျွန်တော် သိထားဟန်ဖြင့် အားလုံးကို ပြုံးပြနေရသည်မှာလည်း မျက်နှာညောင်းလှပြီ။

“နေနဲ့ လ၊ ရွှေနဲ့ မြပေါ့ဗျာ” ဟူသည့် စကားမျိုးကို ပြောရတိုင်း ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ကိုယ့်အသံကို ကိုယ် ဆူဆူညံညံ ပြန်ကြားရသည်ချည်း။ သတို့သမီး၏ ရုပ်ဆင်းရူပကာနှင့် အသက်အရွယ် မေးကြသည်။

“သူက ယောက်ျားဆုံးသွားတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ပါ။ ပန်းစိုက် ဝါသနာကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးလို့ ကျွန်တော် ပြောတာပါ” ဟု ကျွန်တော် ဖြေရ၏။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အစ်ကို့အတွက် အားလုံး ဝမ်းသာနေကြသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာပါချေ။ လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ မိန်းမယူလိုက်သည့်ကိစ္စကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်လာကြသည်။ ငေါ့တော့တော့ လုပ်သူက လုပ်သည်။ သရော်တော်တော် လုပ်သူက လုပ်သည်။ အာကြမ်းလျှာကြမ်း ခင်ကြီး ကတော့ မစွက်ပက်စကိုက ငယ်သည့်အမှု ကြီးအောင် စလုပ်သည်။ အခါသင့် အခွင့်ကြုံတိုင်း ပုံကြီးချဲ့သည်။

“အင်း မဟာသုခရိပ်မြိုင်အိမ်ကြီးမှာတော့ ဘယ်လိုအပြောင်းအလဲတွေများ ဖြစ်လာမလဲမသိပါဘူးနော်။ အစေခံတွေကို နှစ်ရှည်လများ စီမံ အုပ်ချုပ်လာတဲ့ ဆိက္ကွမ်ဘီတစ်ယောက် ရာထူးကျသွားမယ်ဆိုရင်တော့ ပျော်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ သူနဲ့က အထာကျပြီးသားမဟုတ်လား။ ဘဏ္ဍာစိုးလုပ်လာတာလည်း သူတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ ဘိုးဘေးတွေလက်ထက် ကတည်းက မဟုတ်လား”

သည်အဘွားကြီးပြောတာ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်သည်။ ကျွန်တော့်အထင် မဟာသုခရိပ်မြိုင်တွင် ကျွန်တော်၏ တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေမှာ ဆိက္ကွမ်ဘီဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်ကြီးရှင် သခင်မကို သူ ဆန့်ကျင်လျှင်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော် တားရလိမ့်မည်။ သို့သော် မင်္ဂလာသတင်း ကြားတော့ သူက ပျော်နေသည်။ လူစီကာန်ဒေါ်လ်ကလည်း အလားတူပင်။ သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်ပင် အောင့်သက်သက်ဖြစ်လာ၏။

“စာကြည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာအစွပ်တွေ၊ ကုလားထိုင်အစွပ်တွေ လဲပစ်မှပေါ့။

အရောင်လွင့်နေပြီ။ အရမ်းလည်း ဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ ဖီးလစ် လုံးဝသတိမထားမိဘူးမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲက ပန်းအိုးတွေ ကြည့်ပါဦး၊ အားလုံး လဲပစ်ရမယ်”

လူစီက ကရားရေလွှတ် လျှောက်ပြောနေသည်။ သူ လဲခိုင်းသည့် စာရင်းက အရှည်ကြီးဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့။

“တော်ပါတော့ လူစီရယ်၊ ကိုယ် ဆက်နားမထောင်ပါရစေနဲ့တော့”

သူက ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်လုံးများထဲကို ဖောက်ထွင်းပြီး ကြည့်နေသည်။

“ဖီးလစ် မနာလိုဖြစ်နေတာလားဟင်”

“ဟာကွာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ မတုံးစမ်းပါနဲ့”

သူ့ကို မညှာမတာ ပြောလိုက်မိသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ လူစီနှင့် ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ကြသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ညီမလေးတစ်ယောက်လို ခင်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် အပြန်အလှန် လေးစားမှုမျိုးဖြင့် ဆက်ဆံကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို အမှတ်မထင် ထိုးနှက်လိုက်သူမှာ နစ်ကန်ဒေါလ် ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်တွင် ညစာသွားစားဖြစ်သည့် တစ်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

“နောင်ရေးအတွက် မင်း အစီအစဉ် ဆွဲပြီးပြီလား ဖီးလစ်"

သူက နိဒါန်းမပျိုးဘဲ မေးလာသည်။

“ဗျာ အစီအစဉ်၊ ဟုတ်လား”

သူ ဘာဆိုလိုမှန်းမသိသဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အေးလေ၊ စောတော့ စောပါသေးတယ်။ မင်းအတွက် ခြံလေး မြေလေးများ ကြိုရှာထားဖို့ ကောင်းမလားလို့”

သူ ဘာဆိုလိုမှန်း ခုထိ ကျွန်တော်မရှင်းသေး။

“ဘာအတွက်လဲ ဦး”

“မင်း အခြေအနေတွေ ပြောင်းသွားပြီလေ”

သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“အင်းဘရော့စ်က သူ့မိန်းမနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အတူတူ နေချင်မှာပေါ့လေ။ တကယ်လို့ သူတို့မှာ သားသမီးရလာရင် မင်းအခြေအနေ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ဖီးလစ်။ ဒါပေမဲ့ ဦး ယုံပါတယ်။ အင်းဘရော့စ်က မင်းကို ပစ်မထားပါဘူး။ မင်းကြိုက်တဲ့နေရာကို ဝယ်ပေးမှာပါ”

သူ့ကို ပြန်ပြောချင်တာတွေ ကျွန်တော့်ရင်မှာ အပြည့်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် သူတင်လာသည့် ပြဿနာကို တစ်ခါမျှ ကျွန်တော် စဉ်းစားမကြည့်ဖူးခဲ့။ ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ လူစီပြောတာ မှန်နေပြီကော။ ကျွန်တော် အလွန်ချစ်ခင်အားကိုးသည့် လူတစ်ယောက်ကို သူစိမ်းတစ်ရံဆန်တစ်ယောက်အား မျှပေးရမည်တဲ့။ မှန်ပါသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို ကျွန်တော် မနာလိုဖြစ်နေပါသည်။

ပြီးတော့ ရေချယ်ဆိုသော မိန်းမကို ကျွန်တော် ပုံဖော်ကြည့်လိုက်သည်။ မစ္စက်ပက်စကိုလိုပဲ နေမှာပေါ့။ သိန်းငှက်မျက်လုံးတွေနှင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီး။ ပြီးတော့ အာကြွမ်းလျှာကြွမ်းနှင့် ညစာ စားပွဲတွေမှာ အကျယ်ကြီး အော်ရယ်တတ်သေးတယ်။ ဒါဆို အစ်ကို့ကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြမှာပေါ့။

အမျိုးသမီး၏ပုံရိပ်တွေ ကျွန်တော့်အာရုံတွင် အမျိုးမျိုး ထင်နေသည်။ ခု ကြောက်စရာသဏ္ဍာန်ဖြင့် ပေါ်လာလိုက်၊ တော်ကြာ လေတိုးရင် လဲတော့မည့် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဖြူဖွေ့ဖွေ့ ရောဂါသည်ပုံစံ ပေါ်လာလိုက်၊ ရံခါတွင် အားကောင်းမောင်းသန် သက်လတ်ပိုင်း မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး တစ်ခါတလေတော့ လူစီထက်ငယ်သည့် ရဲတင်းသော အပျိုးပိုင်ရှင်။ ရေချယ် ဆိုသော ကျွန်တော့်မရီး၏ပုံကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖော်ကြည့်တိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အမုန်းခွန်အား လှိုင်းလုံးတွေ တစ်လုံးပြီး

တစ်လုံး ပြည့်ကျပ်လာသည်။ မျက်စိထဲတွင် အစ်ကို့ကို အနိုင်ကျင့်ပုံတွေလည်း ပေါ်လာ၏။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတစ်ယောက် သူ့ခြေရင်းတွင် သိက္ခာမဲ့စွာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဝပ်စင်းနေရသည့်ပုံမျိုး။

မေလလယ်တွင် စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ နိုင်ငံခြားတွင် တစ်နွေလုံးနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်တဲ့။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ပြောမပြနိုင်အောင်ပင်။ ထအော်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွား၏။ သည်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။

“ညီလေးရဲ့ မမရေချယ်မှာ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ဂျင့်ခြေလည်နေတယ်။ အင်္ဂလန်ကိုမသွားခင် အားလုံး အပြတ်ရှင်းနေရ တယ်လေ။ ဒါကြောင့် လာဖို့ရက်ကို ရွှေ့လိုက်ရတာ ညီလေးရေ။ အစ်ကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားတာပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ အီတလီရဲ့ဥပဒေက တယ်ရှုပ်တာကိုးကွ။ အစ်ကိုတို့နိုင်ငံနဲ့က တစ်ဘာသာစီ ဖြစ်နေတယ်။ ပိုက်ဆံတွေလည်း တော်တော်ကုန်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မနှမြောပါဘူး။ ညီလေးအကြောင်းကို အစ်ကိုတို့ အမြဲတမ်း ပြောမဆုံးပေါင် ဖြစ်နေကြတယ် ညီလေးရေ။ မင်းပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ”

သည်နွေ သူတို့ ပြန်မရောက်နိုင်ကြောင်း ကြားတော့ အိမ်နီးနားချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားကြသည်။ မစ္စက်ပက်စကိုက အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“မစ္စက်အက်ရှ်လေရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ခရီးသွားဖို့ မသင့်သေးတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ဖီးလစ်ရယ်”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးခင်ဗျ။ အစ်ကို့စာထဲမှာတော့ ဗင်းနစ်က အပြန်မှာ

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဆစ်အမြစ်ရောင်ရောဂါ ရလာကြတယ်လို့ ပါတယ်”

ကျွန်တော့်အဖြေကြောင့် အဘွားကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“အဆစ်အမြစ်ရောဂါ၊ ဟုတ်လား။ သူ့မိန်းမပါ ရလာတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဒုက္ခပေါ့။ ဒါဆို တို့ထင်တာထက် သူ အသက်ကြီးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်နေသည်။ သူတို့မလာဖြစ်လေ ကြိုက်လေ၊ လေမလာ ကြာတိုင်းကောင်းပဲ။ သီချင်းကလေး တအေးအေးနဲ့ ရေကူးလိုက်၊ မြင်းစီးလိုက်နဲ့ပေါ့။ အစ်ကိုလှေကလေးနဲ့ ရွက်လွှင့်သည့်အခါ လွှင့်လိုက်သေးသည်။ အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ဆိုသည့်အရွယ်သည် တက်ကြွလို့ အကောင်းဆုံးအရွယ်မဟုတ်လား။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်သည် ယနေ့အထိ ကျွန်တော့်အိမ်ပဲ။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ဆီက လုမယူနိုင်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ဆောင်းသစ်ခဲ့ပြန်လေသည်။ အစ်ကို့စာတွေ လေသံပြောင်းလာသည်။ ပထမတော့ ကျွန်တော် သတိမထားမိ။ သေသေချာချာ ပြန်ဖတ်မှ ရေးရေးပေါ်လာခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ သူ့တွင် ဖိစီးမှုတစ်ခုခုရှိနေပြီ။ အိမ်ပြန်ချင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာနေ၏။ အထီးကျန်ဆန်ဆန် ခံစားနေရပုံ ပေါ်နေ၏။ ကျွန်တော် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ သူ လက်ထပ်ပြီးတာ ဆယ်လပဲရှိသေးတာ မဟုတ်လား။

“အစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ခေါင်းမကိုက်ဖူးဘူး။ ခု ခဏ ခဏ ကိုက်နေတယ်။ တစ်ခါတလေ မျက်စိကန်းသွားမလား အောက်မေ့ရတယ်။ နေရောင်ခြည်ကိုလည်း အစ်ကို မုန်းလာပြီ။ ညီလေးကိုလည်း အရမ်းအောက်မေ့နေတယ်။ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ။ စာထဲထည့်ရေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ အစ်ကို့မိန်းမ မြို့ထဲသွားလို့ ဒီစာရေးလိုက်တာ”

အစ်ကို့မိန်းမတဲ့။ တစ်ခါမှ သည်လို မသုံးနှုန်းဖူးပါ။ ရွှေချယ်၊ သို့မဟုတ် မင်းရဲ့ မမရွှေချယ် ဟူသာ အမြဲတမ်း ရေးလေ့ရှိသည်။ 'အစ်ကို့ မိန်းမ' ဆိုသည်မှာ သူစိမ်းဆန်လွန်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သည် ဆောင်းတွင်းရေးသည့် စာများတွင် အိမ်ပြန်ဖို့အကြောင်း တစ်ခါမျှ မပါ တော့ပေ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုတော့ သူ အသေးစိတ် သိချင်သည်။ ကျွန်တော့်စာထဲ ထည့်ရေးသမျှ ကိစ္စကလေးတွေကို သူ ပြန်ဆွေးနွေးသည်။ သူ့တွင် အခြားစိတ်ဝင်စားစရာ မရှိတော့သည့်အလား။

အီစတာ ပွဲတော်ရက်အတွင်း ဘာသတင်းမျှ မရ။ ကျွန်တော် စိတ်ပူစပြုလာပါပြီ။

သည်အကြောင်းကို နှစ်ကန်ဒေါလ်အား ပြောပြလိုက်သည်။ သူက ရာသီဥတုဆိုးရွားနေလို့ စာပို့လုပ်ငန်းတွေ နှောင့်နှေးတာဖြစ်မှာပါဟု ပြောသည်။ ဥရောပတွင် ဆောင်းကာလရှည်ပြီး နှင်းဆက်ကျနေမည်ဟု ပြောနေကြသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် မေလကုန်အထိ ဖလောရင့်စ်မှ စာရောက်ဖို့မလွယ်။

ခုဆိုလျှင် အစ်ကိုလက်ထပ်တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အိမ်မှထွက်သွား တာ

ဆယ့်ရှစ်လရှိပြီ။ သူ မိန်းမယူပြီး တော်တော်နှင့် ပြန်မလာသည့်အတွက် ပျော်နေခဲ့သည့် ကျွန်တော်တစ်ယောက် ခုလောက်ကြာလာတော့ စိတ်ပူနေရပြီ။ သူ လုံးလုံးပြန်မလာရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ။

နောက်ဆုံး ဇူလိုင်လထဲရောက်မှ စာတိုကလေးတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ အစိပ္ပာယ်က မရှင်းမရှင်း။ လက်ရေးက ကြောင်ခြစ်ထားသည့်အလား။ သူ့လက်ရေးတော့ ဟုတ်သည်။ ကလောင်ကို ခက်ရာခက်ဆစ် ကိုင်ပြီး ရေးထားရပုံ။

“အခြေအနေတွေ မကောင်းဘူး ညီလေး။ ပြီးခဲ့တဲ့စာကို ဖတ်ပြီး ညီလေး ရိပ်မိမှာပါ။ ညီလေးဆီ အစ်ကို စာတွေ အများကြီးရေးတယ်။ ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မယုံရဘူး။ ကိုယ်တိုင် စာထည့်ရတာမဟုတ်တော့ အားလုံး ရောက်ချင်မှ ရောက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့။ အစ်ကို့ နေမကောင်း စဖြစ်ကတည်းက အပြင်သိပ်မထွက်နိုင် တော့ဘူး။ ဆရာဝန်တွေကိုလည်း အစ်ကို မယုံချင်တော့ဘူး။ ခု နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ရိန်နယ်ဒီ ခေါ်ပေးတာ။ ပိုမယုံရသေးတယ်။ သူတို့က အစ်ကိုနဲ့ သိပ်အန္တရာယ်များတဲ့ အပေးအယူကိစ္စတစ်ခုလုပ်တယ်။ သူတို့ကို အစ်ကို အနိုင်ရအောင်လုပ်မှာပါ”

စာရွက်အလယ်လောက်တွင် ဆုံးသွားပြီး အောက်ပိုင်းတွင် လက်မှတ်ထိုးထားသည်။ လက်မှတ်အပေါ်နားတွင် ရေးထားသည့် စာလုံးတွေက လုံးဝဖတ်မရ။

မြင်းထိန်းကို ချက်ချင်း ကုန်းနှီးဆင်ခိုင်းပြီး နစ်ကန့်ဒေါ်လ်ဆီကို ကျွန်တော် ဒုံးစိုင်းတော့သည်။ အဘိုးကြီးလည်း စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်လိုပင် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“သူ သိပ်စိတ်မှန်ပုံမရဘူး ဖီးလစ်၊ ဦးကတော့ မကြိုက်ဘူး။ စိတ်ကျန်းမာနေတဲ့လူတစ်ယောက် ရေးတဲ့စာမျိုးတော့မဟုတ်ဘူးကွ။ အင်း မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

သူက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

“ဘာကို ဆုတောင်းရမှာလဲ ဦး”

“မင်း မှတ်မိလား ဖီးလစ်၊ အင်းဘရော့စ်ရဲ့ အဖေဟာ ဦးနှောက်မှာ အကျိတ်ဖြစ်ပြီးဆုံးတာ”

သူက တိုတိုတုတ်တုတ် ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။ မကြားဖူးပါ။ ကျွန်တော် မသိကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက မင်း မမွေးသေးဘူးလေ။ အဲဒီကိစ္စကို မိသားစုထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မဆွေးနွေးကြဘူး။ ဒီကိစ္စမျိုးက မျိုးရိုးလိုက်တတ်သလား ဘာလားဆိုတာ ဆရာဝန်တွေလည်း မသိဘူး။ ဆေးသိပ္ပံက အဲဒီလောက် မမြင့်သေးဘူး”

ပြောပြီး သူ စာတစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။

“အီတလီကို မင်း လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဖီးလစ်"

“ကျွန်တော် လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ဦး”

ပလစ်မစ်မှထွက်မည့်သင်္ဘော တစ်စီးမျှမရှိ။ လန်ဒန်ကိုသွားပြီးမှ ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းမြို့သို့ ခရီးဆက်ရမည်။ ဒိုဗာကမှတစ်ဆင့် ပြင်သစ်ကို ကူးပြီး အီတလီသွားရမည်။ ဖလော့ရင့်စ်ကိုရောက်ဖို့ သုံးပတ် အနည်းဆုံး ကြာမည်။ ဆီကွမ်ဘီနှင့် မဟာသုခရိပ်မြိုင်အစေခံများကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးထွက်မည့်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ အစ်ကို့အကြောင်းကိုတော့ တစ်ခွန်းမျှမပြောခဲ့။

ဇူလိုင် နံနက်ခင်းတစ်ရက်၊ ရာသီဥတုသာယာနေချိန်တွင် ကျွန်တော် ခရီးထွက်ခဲ့၏။ ဘော့ဒ်မင်မြို့ ကလေးကို အဖြတ်တွင် စာသွားသိမ်းသည့် မြင်းထိန်းကောင်လေးအား ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဝယ်လင်တန်ကို ရပ်ခိုင်းပြီး ကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်စာ ပါဖို့ မျှော်လင့်လို့တော့ မဟုတ်။ ပါလိုပါငြား လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကို့ လက်ရေးဖြင့် စာအိတ်တစ်လုံး ပါလာသည်။ စာကိုဖောက်ပြီး ပြတင်း ပေါက်တွင် ထောင်၍ဖတ်ချိန်တွင် ဝယ်လင်တန်က ရထားကို အပြေးနှင်နေပြီ။ လက်ရေးတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ မနည်းဖတ်ယူရ၏။

“ညီလေး၊ အစ်ကို ဒုက္ခတွေ့ နေပြီ။ အမြန်ဆုံးလိုက်ခဲ့ပါ။ ရေချယ်ကြောင့် အစ်ကို ဒုက္ခတွေ့နေပြီ။ မင်း အချိန်မီ မရောက်ရင် သိပ်နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်။

မင်းရဲ့အစ်ကို

အင်းဘရော့စ်”

စာတွင် နေ့စွဲမပါ။ စာအိတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်မပါ။ သူ့လက်စွပ်ဖြင့် ချိတ်ကို နှိပ်ထားသည်။ ရထားပေါ်တွင် စာရွက်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် ငိုင်လိုက်လာသည်။ ဩဂုတ်လလယ် မတိုင်မီ သူ့ဆီရောက်အောင် အဘယ်မည်သော နတ်ဒေဝတာတို့ကမှ မှိုင်းမနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

*****

အခန်း (၄)

ဖလောရင့်စ်ကိုရောက်တော့ မြို့ကိုဖြတ်စီးနေသည့် အာနိုမြစ်ကမ်းနဖူးမှ ခရီးသည်တွေ တိုးဝှေ့ဆင်းကြသည်။ လမ်းတွင် တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံအလိမ်းလိမ်းနှင့် မျောက်ရုပ်ဖြစ်နေပြီ။ လမ်းတွင် မြင်းတွေနှင့်အပြိုင် ကျွန်တော် ရေတော်လာ ခဲ့၏။ ဖလောရင့်စ်၏ လှပသည့် ရေကျော်တံတားများအောက်တွင် စီးဆင်း နေသည့် စိမ်းပြာပြာရေပြင်ကိုတွေ့ တော့ မဟာသုခရိပ်မြိုင် ပင်လယ်ကွေ့ မှ ရေပြင်အရောင်ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေသည်။

တည်းခိုခန်းရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ဖလောရင့်စ်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် လေးနာရီထိုးသံကြီး ဟိန်းထွက်လာသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် တစ်မြို့လုံးရှိ ဘုရားကျောင်းများမှ ခေါင်းလောင်းသံတွေ သံပြိုင် ဆူညံသွားသည်။

မကြာခင် ကျွန်တော့်ကို အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ အစ်ကို့စာအိတ်ကို အိတ်ထဲတွင်ထည့်ပြီးတော့ ရင်တွေခုန်နေသည်။

တည်းခိုခန်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး ပန်းခြံဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ရထားလုံးတစ်စီးတားပြီး မသေမချာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဆန်ဂါလက်တီ စံအိမ်ကို သွားမယ်"

ရထားသမားက တစ်ခုခုပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော် တစ်လုံးမျှ နားမလည်။ ကျွန်တော် နားမလည်မှန်းသိတော့ သူက ကြာပွတ်နှင့် တစ်နေရာကို ညွှန်ပြသည်။ သည်နေရာကို သူသိသည့်ပေါ့။ ကျွန်တော် သူ့ရထားပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ လူစည်ကားလှသော လမ်းကျဉ်းကျဉ်း ကလေးအတိုင်း မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လမ်းကလေးက မြင့်လာပြီး တောင်ကုန်းတွေကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် တစ်ခုဆီသို့ မြင်းရထား ဦးတည်မောင်းနှင်နေ၏။ ဝင်းတံခါး ပိတ်ထားသည့် ဧရာမ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ရှေ့တွင် ရထား ရပ်လိုက်သည်။

"ဆန်ဂါလက်တီရိပ်သာ"ဟု ရထားသမားက ပြော၏။ ခရီးဆုံးကို ကျွန်တော် ရောက်ပြီ။

ကျွန်တော်က ရထားသမားကို ခဏစောင့်ဖို့ အမူအရာပြပြီး ဂိတ်ဝမှ ခေါင်းလောင်းကို ဆွဲလှုပ်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ဘာသံမျှမကြားရ။ ကျွန်တော်

ခပ်ကြွမ်းကြွမ်း ထပ်လှုပ်လိုက်သည်။ ခွေးဟောင်သံကို အရင် စကြားရ၏။ ပြီးမှ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ကလေးအော်ငိုသံ ကြားရပြီး မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်လာသည်။ ခြေသံတွေ တစ်ဆက်တည်း ကြားရသည်။ ဝင်းတံခါးဝဆီသို့လာနေသည့် ခြေသံများ။

အတွင်းမှ မင်းတုပ်ဖြုတ်သံနှင့်အတူ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် တောသူမပုံနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆီညော်အက်ရှ်လေ ဘယ်မှာလဲ”

ဆန်ဂါလက်တီစံအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် မြင်ကွင်းကျယ် မြင်ရပြီ။

တရုတ်ကတ်တွေ ပြွတင်းပေါက်တွေအားလုံး ပိတ်ထားပြီး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။ အမျိုးသမီးက တံခါးကိုပြန်ပိတ်မည်လုပ်တော့ ကျွန်တော်က အတင်းတွန်းဝင်လိုက်သည်။ ထပ်မေးလိုက်၏။

“ဆီညော်အက်ရှ်လေကော”

ခုမှ ကျွန်တော့်ကို သူ စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သည့်တော့မှ အီတလီ စကားတွေ စက်သေနတ်ပစ်သလို ထွက်လာတော့၏။ အိမ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးကာထိုးကာဖြင့်။ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးဆီကို လှည့်ပြီး လှမ်းအော်ခေါ်သည်။ သူ့ယောကျ်ားဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ကလေးတစ်ယောက်နှင့်။ သူ ဝတ်ပုံ စားပုံက အမျိုးသမီးထက်စာလျှင် သေသေသပ်သပ်ရှိသည်။ မျက်လုံးများက ရိုးသားပုံရ၏။

သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ့မိန်းမကို အီတလီစကားတစ်ခွန်း လှမ်းပြောသည်။ အမျိုးသမီးက ကလေးကိုခေါ်ပြီး ပြန်လှည့်သွား၏။

“ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကား နည်းနည်းပြောတတ်တယ် ဆီညော်။ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ပြောပါခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် မစ္စတာအက်ရှလေကို တွေ့ဖို့လာတာပါ။ သူနှင့် သူ့ဇနီး ဒီအိမ်ကြီးမှာ မရှိကြဘူးလား"

သူ မျက်နှာပိုပျက်သွားသည်။ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံဖြင့် တံတွေးမျိုချသည်။

“ခင်ဗျားက မစ္စတာအက်ရှ်လေရဲ့သားလားဟင်"

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ညီပါ။ သူတို့ အိမ်မှာမရှိကြဘူးလား”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒါဆို ဆီညော်က အင်္ဂလန်က လာခဲ့တာပေါ့နော်။ ဒါကြောင့်

စိတ်မကောင်းစရာသတင်းကို မကြားသေးတာဖြစ်မယ်။ အဖြစ်က ဆိုးပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်က စပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ဆီညော်။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးပတ်က ဆီညော်ရဲ့အစ်ကို ရုတ်တရက် ဆုံးသွားပါတယ်။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ။ အသုဘကိစ္စပြီးပြီးချင်း မြို့စားကတော်လေးလည်း ခရီးထွက်သွားတယ်။ သွားတာ နှစ်ပတ်ရှိပြီ။ ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး။ ပြန်မှ လာပါဦးမလား မသိပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှ သွေးတွေ စီးထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး တွေရပ်နေမိ၏။ အိမ်စောင့်က ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ငေးကြည့်နေသည်။ ခွေးခြေတစ်လုံး ယူလာပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ခဏလေး ထိုင်လိုက်ပါလား ဆီညော်။ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ စကားမှ တစ်ခွန်းမျှ ပြောမထွက်။

“ဆီညော် အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဆီညော်အက်ရှ်လေ သုံးတဲ့အခန်းကို ကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော် ဖွင့်ပေးပါ့မယ်”

သူခေါ်ရာသို့ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ကျွန်တော် လိုက်သွားမိသည်။ ခေါင်းထဲတွင် ဘာမျှမရှိ။ ဘယ်သွားနေမှန်း ကျွန်တော် မသိ။ ခြေထောက်တွေက ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေ၏။ အိမ်အဝင်လမ်းတွင် စိုက်ပရပ် ထင်းရှူးပင်တွေနှင့် စိမ်းညို့နေသည်။ အိမ်နားရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်တွေကို သတိထားမိသည်။ ရောမ တံခါးရွက်ကြီးတွေအားလုံး ပိတ်ထား၏။

အိမ်ဆင်ဝင်ရှေ့တွင် ရထားပတ်ထွက်သွားလို့ရသည့် အဝိုင်းကြီး တစ်ခုရှိသည်။ မြက်စိမ်းစိမ်းနှင့် အဝိုင်းအလယ်တွင်ရော စိုက်ပရပ်ပင်များ ကြားမှာပါ ကျောက်ဆစ်ရုပ်အမျိုးမျိုး မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ သူက ရောမအိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝင်စေသည်။ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးပါ လိုက်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် တရုတ်ကတ်တွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေကို လိုက်ဖွင့်သည်။

ငြိမ်သက်နေသည့် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့ အလင်းရောင် ထိုးဆင်းလာ၏။ အခန်းတွေ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် အခင်းက စကျင်ကျောက်ဖြူသားဖြစ်၏။ မျက်နှာကြက်တွင် ဆေးရေးပန်းချီကားတွေ အပြည့်။ အခန်းထဲတွင် အလယ်ခေတ်၏ အငွေ့အသက်များ လွှမ်းမိုးနေ၏။

အခန်းအချို့တွင် နံရံများက ပြောင်ချော။ အချို့တွင် ပန်းချီကားများ ချိတ်ထားသည်။ အခန်းတစ်ခန်းက ခပ်မှောင်မှောင်။ အခြားအခန်းတွေနှင့် မတူဘဲ မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖြစ်နေသလို ခံစားရ၏။ ထမင်းစားပွဲအရှည်ကြီး တစ်လုံး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် နောက်မှီ အဝိုင်းနှင့် ရှေးဟောင်းပုံစံ ကုလားထိုင်များ ချထားသည်။

“အိမ်ကြီးက အိုနေပေမဲ့ သိပ်လှပါတယ်ခင်ဗျာ။ အပြင်မှာ နွေပြင်းတဲ့အခါ ဆီညော်အက်ရှ်လေ ဒီအခန်းမှာ ထိုင်တတ်ပါတယ်။ ဟောဟို ကုလားထိုင်မှာပေါ့”

နောက်မှီအမြင့်ကြီးနှင့် ကုလားထိုင်ကြီးကို သူက ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ညွှန်ပြပြီး ပြောသည်။ ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်သလို ဖြစ်နေ၏။ ဘာမျှ တကယ် မဟုတ်သလို ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကို အငူသား ငေးနေမိသည်။

စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်သည်။ မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ အစ်ကိုကို သည်အိမ်ကြီးထဲတွင် ရှာမရ။ သည်အခန်းထဲတွင်လည်း အစ်ကိုမရှိ။ လမ်းလျှောက်တုတ်ကို လွဲကာဖြင့် သည်အခန်းထဲဝင်လာပြီး သည်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည့်ပုံကို အာရုံပြု၍မရ။

အိမ်စောင့်လင်မယားက တံခါးတွေ လျှောက်ဖွင့်နေသည်။ အပြင်ဘက်မှ ပန်းခြံကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အလယ်တွင် ရေပန်းတစ်ခုနှင့် နံဘေးတွင် ကြေးညို သူငယ်တော်ရုပ်တစ်ရုပ်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခရုသင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ရေပန်း၏နောက်ဘက်မှ ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် အုပ်ဝေစိမ်းလန်းကာ အရိပ်ဖြာကျနေသည့် ငုဝါပင် တစ်ပင်။ ရွှေရောင်ပန်းပွင့်တွေက ငိုက်စွမ်းရော်ရီနေပြီ။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပွင့်ဖတ်တွေ ကြွေကျနေ၏။

အမျိုးသမီးက ခြံထဲဆင်းသွားပြီး ပန်းခြံထောင့်မှ လက်ကိုင်ကောက်တစ်ခုကို လှည့်သည်။ သူငယ်တော်၏လက်ထဲရှိ ခရု သင်းမှ ရေတွေ ပန်းထွက်လာသည်။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှ ရေကန်ငယ်ထဲ ရေတွေ ဖြာဆင်းသွား၏။

“ဆီညော်အက်ရှ်လေ ဒီနေရာမှာ နေ့တိုင်းထိုင်တယ်ခင်ဗျ။ အဲဒီ ရေပန်းကို အမြဲတမ်းကြည့်တယ်။ သူက ရေရှုခင်းကို သိပ်သဘောကျတယ်။ ဟောဟိုအပင်အောက်မှာလည်း သွားထိုင်တတ်တယ်။ အကြာကြီး ထိုင်နေရင် မြို့စားကတော်လေးက အပေါ်ထပ်ကနေ အော်ခေါ်တတ်တယ်”

သူက အပေါ်ထပ် ဝရံတာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေသည်။ သူငယ်တော် ကြေးရုပ်၏လက်ထဲမှ ဖြာကျနေသည့် ရေက အရှိန်အပြင်းကြီး မဟုတ်၊ ရေကန်ထဲသို့ မရပ်မနား ဖြည်းဖြည်းသာသာကလေး ပန်းထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူက ဆက်ရှင်းနေသည်။

“နွေတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် အဲဒီမှာ အမြဲထိုင်ကြတယ်။ ညစာ စားပြီးရင် ဆေးလက်ဖက်ခြောက်နဲ့ဖျော်တဲ့ ရေနွေးကြမ်း ထိုင်သောက်ကြတယ်။ အဲဒါ နိစ္စဓူဝအလုပ်ပဲ”

သူက စကားရပ်ပြီး ကုလားထိုင်ကို လက်နှင့်ပွတ်နေသည်။ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ပူ၍တင်းကျပ်လာ၏။ ပန်းခြံသည် သုသာန်တစ်ပြင်လို တိတ်ဆိတ်နေ၏။ အခန်းတံခါးတွေ မဖွင့်ခင်ကအတိုင်း အပြင်တွင် လေငြိမ်နေသည်။

“ဆီညော်ဆုံးသွားတဲ့ အခန်းကို ကြည့်ချင်သေးလား”

ကရုဏာသံဖြင့် မေးသည်။ ခုထိ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တကယ်လိုလို အိပ်မက်လိုလို ဖြစ်နေဆဲ။ အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေခါးကျယ်ကြီးအတိုင်း သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် တက်လိုက်သွားသည်။ အခန်းပေါင်းများစွာကို

ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ အောက်ထပ်အခန်းများလို ထူးထူးခြားခြား ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိပေ။

မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည့် အခန်းတစ်ခန်းမှာ စိုက်ပရိပ်ပင်တန်း၏ အပေါ်တည့်တည့်တွင်ရှိသည်။ ပရိဘောဂဟူ၍ များများစားစားမရှိ။ ခင်ကြီးတစ်ပါး၏အခန်းလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းဖြစ်၏။

နံရံတစ်ဖက်တွင် သံခုတင်တစ်လုံး ရှိသည်။ အိပ်ရာနံဘေးတွင် ခုန်းဆီး ရှိသည်။ ရေတံခေါင်း ရှိသည်။ အဝကျယ် ကရားတစ်လုံး ရှိသည်။ မီးလင်းဖိုပေါ်တွင် ပန်းချီကားအချို့ ထောင်ထားသည်။ နံရံမှ ချိုင့်နေသော လေးထောင့်ကွက်ထဲတွင် မယ်တော်မာရီရုပ်တုကလေး။

အိပ်ရာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စောင်တွေကို ခြေရင်းတွင် သေသေသပ်သပ် ခေါက်တင်ထားသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အစွပ် ချွတ်ထားသည့် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး။

“ဖြစ်သွားတာ သိပ်မြန်တယ် ဆီညော်”

သူက ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။

“ဖျားပြီးတော့ သူ့ အရမ်း အားနည်းနေတယ်။ မဆိုးခင်တစ်ရက် ပန်းခြံထဲဆင်းထိုင်ဖို့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ သွားသေးတယ်။ မြို့စားကတော်လေးက အတင်းတားပေမဲ့ မရဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာဝန်တွေ ဝင်ချည် ထွက်ချည်နဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။ ဆီညော်ရိန္နနယ်ဒီလည်း မြို့စားကတော်လေးဘက်က ဝိုင်းပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆီညော်အက်ရှ်လေက ဘယ်သူ့စကားမှ နားမထောင်ဘူး။ ဒေါသအရမ်းကြီးလာတယ်။ အော်ဟစ် ဆူဆဲတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်လို ငြိမ်ချင်လည်း ငြိမ်နေပြန်ရော။ ဒါလောက်အင်အားကြီးမားတဲ့လူတစ်ယောက် ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော်ဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ပဲ။ သနားဖို့လည်း သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ"

"တစ်နေ့ မနက်အစောကြီး ကျွန်တော့်အခန်းကို မြို့စားကတော်လေး အော်ခေါ်တယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖယောင်းရုပ်လို ဖြူဖွေးနေတာပဲ"

"ဟဲ့ ဂူစီပီ၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်း။ သူသေတော့မယ်ထင်တယ်။ ငါတော့ မရှူတော့ဘူးထင်တာပဲ”တဲ့။ ကျွန်တော် အပြေးအလွှား ထလိုက်သွားတယ်။ ဆီညော်အက်ရှ်လေ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေတယ်။ မျက်စိလည်း မဖွင့်တော့ဘူး။ အသက်တော့ ရှူနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး။ အိပ်ပျော်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အပြေးအလွှား ဆရာဝန်ပင့်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆီညော် အက်ရှ်လေ ပြန်မနိုးလာတော့ပါဘူးခင်ဗျာ။ ပထမတော့ စကားတွေ ပြောနေသေးတယ်။ နောက်မှ အသက်ကုန်သွားရှာတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မြို့စားကတော်ကလေးကို ဖယောင်းတိုင် ကူထွန်းပေးပါတယ်"

“သီလရှင်တွေ၊ သူနာပြုတွေ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ပြန်လာကြည့်သေးတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တွေ မရှိတော့ပါဘူး။ ပြင်းထန်တဲ့ ဒေါသတွေ၊ ပေါက်ကွဲမှုတွေလည်း မရှိတော့ဘူး”

“ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“သူ အဖျားဝင်လာပြီဆိုရင် ဖောက်လာတတ်တယ်။ ကြမ်းတဲ့အခါ ကြမ်းတတ်တယ်။ နှစ်ခါ သုံးခါလောက် ကျွန်တော် အတင်းချုပ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ပို့ရဖူးတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးရင် ပျော့ခွေသွားရော”

အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲပြီး အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ ဂူစီပီ တံခါးပိတ်နေတုန်း ကျွန်တော် မကျေမနပ် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေကြသလား။ ဆရာဝန်တွေက ဘာမှ လုပ်မပေးဘူးလား။ ဝေဒနာသက်သာအောင် ဘာဆေးမှ မပေးကြဘူးလား”

သူ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။

“တစ်ဆိတ်ကလေးခင်ဗျာ၊ ဆီညော် စိတ်အေးအေးထားပါနော်”

“သူ့ရောဂါက ဘာတဲ့လဲ။ ဘယ်လောက် ကြာကြာခံလိုက်ရသလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောသလိုပါပဲ။ ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်လာတာ။ ချက်ချင်း ဖြစ်သွားတာ။ ဆိုးလာရင် သူနဲ့မတူတော့ဘူး။ သူဟာ ရောက်စက သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကွက်လပ်ကို ဖြတ် လျှောက်ပြီး အနိမ့်ပိုင်းမှ ပန်းခြံတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဂရုစိုက် ထိန်းသိမ်းဖြတ်ညပ်ထားသည့် ပန်းခြံ။ လေအဝှေ့တွင် နှင်းဆီနံ့ သင်းလာသည်။ နွေစံပယ်နံ့များလည်း ရောပါလာ၏။ ပန်းခြံထဲတွင် ရေပန်းတွေက ဟိုနေရာတစ်ခု သည်နေရာတစ်ခု။ ပန်းခြံကို ဝန်းရံထားသည့် စကြံပရပ်ပင်များနှင့် ပန်းရုံလှသည်။ ဝင်လုလုနေ့ရောင်ခြည်တွင် ပန်းခြံနှင့် ပန်းခြံထဲမှ ကျောက်ရုပ်ကြေးရုပ်များ ပိုလှနေသည်။

အိမ်စောင့်က ပြန်ကောက်သည်။

“ကျွန်တော့်အထင် မြို့စားကတော်လေး ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါလောက် စိတ်ထိခိုက်ခံစားခဲ့ရတဲ့နေရာ၊ ရင်နာစရာကောင်းတဲ့နေရာကို ဘယ်သူ ပြန်လာချင်မှာလဲ ဆီညော်။ ဆီညော်ရိုန်နယ်ဒီက ပြောတယ်၊ အိမ်ကြီးကို ငှားမယ်တဲ့”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဆီညော်ရိုန်နယ်ဒီ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

“ကျွန်တော် သူ့လိပ်စာ ပေးမယ်လေ။ သူက အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်းပြောနိုင်တယ်”

အိမ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ သူက ပြတင်းပေါက်တွေ ပြန်ပိတ်၏။ သူ့အလုပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သည်။

သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးက နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေ၏။

“မစ္စတာအက်ရှ်လေကို ခင်ဗျား ဂရုတစိုက်ပြုစုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူ မျက်ရည်လည်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် ဆီညော်”

“ဒါထက် သူ့ပစ္စည်းတွေကော။ စာအုပ်တွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေလေ”

သူ ဦးနှောက်ခြောက်သွားပုံရသည်။ သူ့မိန်းမဘက်လှည့်ပြီး လျှာလိပ်သံတွေနှင့် မေး၏။

“အဝတ်အစားတွေရော၊ စာအုပ်တွေပါ သေတ္တာတွေထဲထည့်ပြီး မြို့စားကတော်လေး ယူသွားတယ်တဲ့ခင်ဗျ။ ဘာမှ ချန်မထားခဲ့ဘူးတဲ့”

သူတို့လင်မယားကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။ အရိုးခံတွေ ဖြစ်ပုံရ၏။

“မစ္စက်အက်ရှ်လေ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား"

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ အသုဘပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဖလောရင့်စ်က ထွက်သွားတယ်ဆိုတာပဲ သိပါတယ်"

“သူ့ကို ဘယ်မှာမြှုပ်သလဲ”

“ပရိုတက်စ္တင့်သုသာန်မှာပါ ဆီညော်၊ တခြား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေလည်း အဲဒီမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်”

သူပြောပုံက ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွင် အဖော်ရှိကြောင်း သိစေချင်သလိုလို။ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်ဖို့ဟန်ပြင်တော့ အမျိုးသမီးက သူ့ယောက်ျားကို တစ်စုံတစ်ရာလှမ်းပြောပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားသည်။ မြို့စားကတော် ကလေး မေ့ကျန်ရစ်သည့် အစ်ကို့ဦးထုပ်ကို ပြေးယူလာပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ နေပူလျှင်ဆောင်းသည့် အနားကျယ်ကျယ် ဦးထုပ်။ ဦးထုပ်က တော်တော်ကြီးသည်။ တော်ရုံလူ ခေါင်းနှင့် တော်မည်မဟုတ်။ ဦးထုပ်ကို ကိုင်ပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော် ဘာများပြောမလဲဟု သူတို့ လင်မယား စိတ်ဝင်တစား စောင့်နေကြ၏။

*****

အခန်း (၅)

သည်အိမ်ကြီးမှ မည်သို့မည်ပုံ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်ကို သိပ်မမှတ်မိ။ ချက်ချင်း နေဝင်ပြီး မှောင်သွားသည်ကိုသာ မှတ်မိတော့သည်။ ရထားကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုရှေ့ ပန်းခြံတွင် ရပ်စေပြီး ပိုက်ဆံပေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်မိမှန်းမသိဘဲ အခြားလူတွေနှင့်အတူ ကျောင်းထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။ လက်ထဲတွင် အစ်ကို့ဦးထုပ်ကို ပိုက်လျက်။

ရောမ ဝတ်ကျောင်းကြီးထဲမှ လူအုပ်ထဲတွင် ကျွန်တော် ရောပြီး ရပ်နေမိသည်။ အေးစက်စွာ လှပသည့်မြို့ကြီးတွင် ကျွန်တော်၏ဆုံးရှုံးမှုကို ခုမှစပြီး စူးစူးရှရှ ခံစားလိုက်ရသည်။ အဖေနှင့် တစ်ဂုဏ်းတည်းထားကာ ကျွန်တော်ချစ်သည့် ကျွန်တော့်အစ်ကို မရှိတော့ပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှ သူ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ အေးမြသည့် သူ့အပြုံးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မြင်ရမည်မဟုတ်တော့ပေ။ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ သူ့လက်တွေ ဘယ်တော့မှ ရောက်လာတော့မည်မဟုတ်ပေ။ သူ့နားလည်နိုင်စွမ်းတွေ၊ သူ့ခွန်အားတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ခံစားရတော့မည်မဟုတ်တော့ပေ။

သူ ကွယ်လွန်သွားသည့်အခန်းကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားသည်။ နံရံတွင် မယ်တော်မာရီပုံနှင့်အခန်း၊ အခန်းအနေအထားက ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနေသလိုလို။ သူဆုံးတော့ သည်အခန်းထဲတွင် သူ့ဝိညာဉ်ရှိမည်မထင်။ သူချစ်သည့်တိုင်းပြည်နှင့် သူချစ်သည့် မဟာသုခရိပ်မြုံတွင်သာ ရောက်နေလိမ့်မည်။ သူပိုင်သည့်၊ သူချစ်သည့် သစ်တောနှင့်

တောင်ကုန်းများပေါ်သို့လည်း ရောက်နေနိုင်သည်။ သူနှင့်ခွဲမရသည့် ခြံမြေတွေဆီတွင်လည်း ရောက်ချင် ရောက်နေမည်။ ပင်လယ်၏အသံကို

ကြားနေရသည့် နေရာမျိုးလေ။

ဘုရားကျောင်းထဲမှထွက်ပြီး ပန်းခြံဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ သဘောကောင်းသည့် အိမ်စောင့်က ကျွန်တော့်ကို ဆီညော်ရှိန်နယ်ဒီ၏လိပ်စာ ရေးပေးလိုက်သည်။ စာရွက်ကလေးကို ပြပြပြီး ဟိုမေးသည်မေးနှင့် နောက်ဆုံးတွင် ရိန်နယ်ဒီ၏အိမ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ အစေခံ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမမေးဘဲ အိမ်ထဲခေါ်သွင်းသွားသည်။ အခန်းတစ်ခန်းကို တံခါးခေါက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သွင်းပေးသည်။ စားပွဲ တစ်လုံးနောက်မှ ကုလားထိုင်တွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ ရ၏။ ကျွန်တော့်ထက် အရပ်နည်းနည်း နိမ့်မည်။ အသက်က လေးဆယ်ခန့်၊ မျက်နှာ ခပ်ရှည်ရှည် ဖြူဖျော့ဖျော့။ ဘာအရောင်အဆင်းမှ မရှိ။ မျက်နှာပေါက်က မာနကြီးမည့်ပုံ။ သိပ်ကျက်သရေမရှိဟု ထင်သည်။ မျက်လုံးတွေက

တောက်ပသည်။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ တစ်ချက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်၏။

“ဆီညော်ရိုန်နယ်ဒီပါလား၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဖီးလစ်အက်ရှ်လေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါ"

သူ့အသံက မာကျောကျော အေးစက်စက်။ အင်္ဂလိပ်စကား အတန်အသင့် ပြောနိုင်ပုံ။

“ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ အံ့သြသွားတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဖလောရင့်စ်မှာရောက်နေတာ ခင်ဗျား မသိဘူးမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားရောက်နေမှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး”

သူက စကားလုံးရွေးပြီး ခပ်ဆဆ ပြောသည်။ ဘာသာစကား အခက်အခဲကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဆန်ဂါလက်တီရိပ်သာကို ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို သေတဲ့အခန်းကိုလည်း ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဂုစိပီက တော်တော်အကူအညီ ရပါတယ်။ သူ့ အသေးစိတ် ရှင်းပြပါတယ်။ ခင်ဗျားဆီသွားတွေ့ဖို့လည်း သူ တိုက်တွန်းသေးတယ်”

သူ့မျက်လုံးထဲကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ဖလောရင့်စ်ကိုရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဒီနေ့ ညနေကပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့မှရောက်တယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား မရီးတော်နဲ့ မတွေ့လိုက်ရဘူးပေါ့”

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ အသုဘကိစ္စပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့မှာ ထွက်သွားတယ်ဆို”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အိမ်ကထွက်လာတာ။ ဖလောရင့်စ်က မထွက်သေးဘူး”

“သူ ခုထိ ဒီမှာရှိနေသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိပါဘူး။ သူ ထွက်သွားပါပြီ။ အိမ်ကိုငှားဖို့ ကျွန်တော့်ကို အပ်ခဲ့တယ်။ ရောင်းရင်လည်း ရောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူ့လေသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“သူ ခု ဘယ်မှာရှိလဲ၊ ခင်ဗျားသိလား"

“မသိဘူး၊ သူ ဗြုန်းစားကြီးထွက်သွားတာ။ ဘာ အစီအစဉ်မှ မရှိဘူး။ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် စာရေးမယ်တော့ ပြောသွားတယ်”

သူပြောတာထက် သူပိုသိထားသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်နေ၏။ သည်အခန်းထဲကိုလည်း မမရေချယ် ရောက်ဖူးလိမ့်မည် ထင်နေ၏။

“ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ ဆီညော်ရိန်နယ်ဒီ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းမကြားကြတာလဲ တစ်ဆိတ် ရှင်းပြပါ”

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း စကားဆက်သည်။

“ဖြစ်တာက သိပ်မြန်လွန်းတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်တယ်။ သူဖျားတာကို ဒါလောက်ကြီး အသက်အန္တရာယ်ရှိလာမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မထင်ကြဘူး။ ဒီမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေ နွေရာသီဆို ဖျားတတ်ကြတာပဲ။ သူ့လိုပဲ ဖျားပြီးရင် အားနည်းကျန်ခဲ့တတ်တယ်။ ခေါင်းအရမ်းကိုက်လာတော့ မြို့စားကတော်လေး အဲလေ မစ္စက်အက်ရှ်လေက အရမ်းစိုးရိမ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အစ်ကိုဟာ တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေကို မယုံသင်္ကာဖြစ်လာတယ်။ မစ္စက်အက်ရှလေကတော့ သက်သာနိုး သက်သာနိုးနဲ့ နေ့ရော ညပါ ပြုစုရှာတယ်။ ခင်ဗျားစိတ်ပူမှာလည်း သူ အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ်”

“မစိုးရိမ်ဘဲနေမလားဗျ၊ စိုးရိမ်လို့ ဖလောရင့်စ်ကို ကျွန်တော် လိုက်လာတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဆီက စာနှစ်စောင်ရတယ်”

ကျွန်တော် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်လွန်းသလားမသိ၊ လုပ်သင့် မလုပ်သင့် စဉ်းစားမနေတော့၊ စာနှစ်စောင်ကို သူ့စားပွဲပေါ်သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ သူ သေသေချာချာဖတ်သည်။ သူ့အမူအရာ ပြောင်းသွားခြင်း မရှိ။ စာနှစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်ထိုးပေးသည်။

သူက မအံ့သြသည့်လေသံဖြင့် လုံးဝတည်ငြိမ်စွာ စကားဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မစ္စက်အက်ရှ်လေက သူ အဲဒီလိုစာမျိုးရေးမှာ သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ နောက်ဆုံးနေ့တွေမှာ သူ စိတ်မမှန်တော့ဘူးလေ၊ သူ့အမူအရာတွေ သိပ် ထူးဆန်းလာတယ်။ သိပ်လျှို့ဝှက်လာတယ်။ ဆရာဝန်တွေလည်း စိုးရိမ်စပြုလာပြီ။ မစ္စက်အက်ရှလေကို သတိပေးကြတယ်”

“ဘာကို သတိပေးတာလဲ”

“ဦးနှောက်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ သူတို့ သံသယဖြစ်လာတယ်။ အကျိတ်တို့ ဘာတို့ပေါ့။ အကြီးမြန်တဲ့ အကျိတ်မျိုးဖြစ်မှာ သူတို့ စိုးရိမ်လာကြတယ်”

အကျိုတ်ဆိုပါလား။ ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ဆူညံသွားသည်။ နစ်ကန္ဒေါလ် တွေးတာ မှန်နေပြီလား။ ပထမ အစ်ကို့အဖေ ကျွန်တော့် ဦးကြီး အန်ကယ်ဖီးလစ်၊ ခု အစ်ကို့။ နေပါဦး၊ ဒီ အီတလီကောင်က ဘာလို့ ငါ့ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ။

“အဲဒီအကျိုတ်ကြောင့် သေရတာလို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာတယ်တဲ့။ အဲဒီဆရာဝန်နှစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျား တွေ့ချင်ရင် ကျွန်တော် ခေါ်ပေးမယ်။ တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်းပြောနိုင်တယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ မလိုတော့ပါဘူး”

ကျွန်တော် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူက အံဆွဲဖွင့်ပြီး စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒီမှာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ သေစာရင်းမိတ္တူ၊ ဖတ်ကြည့်လေ။ မိတ္တူတစ်စောင်ကို ခင်ဗျားလိပ်စာနဲ့ ကျွန်တော် ပို့လိုက်ပြီ။ နောက်တစ်စောင်ကိုတော့ မစ္စတာအက်ရှ်လေရဲ့ သေတမ်းစာရေးတဲ့ တာဝန်ခံ ရှေ့နေကြီး နစ်ကန်ဒေါလ်ဆီကို ပို့လိုက်တယ်”

စာရွက်ကို ကျွန်တော် အကြောင်သား ငေးကြည့်နေသည်။ ဖတ်ချင်စိတ် မရှိတော့။

“နစ်ကန္ဒေါလ်က ကျွန်တော့်အစ်ကိုရဲ့ သေတမ်းစာတာဝန်ခံ ရှေ့နေမှန်း ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ခင်ဗျားအစ်ကိုမှာ သေတမ်းစာမိတ္တူတစ်စောင် ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုရဲ့သေတမ်းစာကို ခင်ဗျားဖတ်ရတယ်ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးလိုက်၏။

“အဲဒါက မဆန်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြို့စားကတော်လေးရဲ့ သေတမ်းစာရေးတဲ့ ရှေ့နေပဲ။ ဒီတော့ သူ့ခင်ပွန်းရဲ့ သေတမ်းစာကို ဖတ်ဖို့ ကျွန်တော့်တာဝန်လေ။ သူတို့လက်ထပ်ပြီး မကြာခင် ခင်ဗျားအစ်ကိုကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ဖတ်ခိုင်းတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ မိတ္တူတစ်စောင် ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မပြနိုင်ဘူး။ အဲဒါက ခင်ဗျားရဲ့ အမွေထိန်းရှေ့နေနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေဟာ ကျွန်တော့်အမွေထိန်းဆိုတာ သူ သိနေပါလား၊ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ပြည့်တဲ့ လူတိုင်း အမွေထိန်းမှ မလိုတာ။ ကျွန်တော်က နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်နေပြီပဲ၊ ဒါကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ အစ်ကို့ရောဂါနဲ့ အစ်ကို့သေမှုသေခင်းက အဓိကပါ။

ကျွန်တော် လေသံမာမာနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီစာနှစ်စောင်ဟာ ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စာတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘေးမှာ ရန်သူတွေဝိုင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ မယုံရတဲ့ လူတွေကြားမှာရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ရေးတဲ့စာ”

ရိန်နယ်ဒီက ကျွန်တော့်ကို ခပ်အေးအေး ကြည့်နေသည်။

“စိတ်မကျန်းမာတဲ့လူတစ်ယောက် ရေးတဲ့စာပါ မစ္စတာအက်ရှ်လေ။ ကျွန်တော် ခုလို တု့တိုးပြောရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့ မဆုံးခင် နှစ်ပတ်မှာ အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျားက မမြင်လိုက်ရဘူး။ မြင်နေရတာ တကယ်စိတ်မချမ်းသာစရာပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမက နေ့ရောညပါ အနားမှာနေပြီး ပြုစုတယ်။ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ဆို သူနာပြုနဲ့ လွှတ်ထားမှာ။ သူက တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပြုစုတယ်။ တစ်ချက်ကလေးမှ အနားမယူဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဘာမှထူးမလာဘူး မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား စာတွေ ပြန်ကြည့်ပါ။ နောက်ဆုံးစာကြောင်းက အစ်ကို့ ဒုက္ခတွေ့ နေပြီ။ ရေချယ်ကြောင့်တဲ့။ အဲဒါ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ မစ္စတာရိန်နယ်ဒီ”

ကျွန်တော့်အသံ မာသွားသည်။ သူက စာအုပ်ဗီရိုဆီထသွားပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ယူလာသည်။

“ခင်ဗျား ဆေးကျောင်းသားလား မစ္စတာအက်ရှ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ရော့ ဒီအပိုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ ခင်ဗျားလိုချင်တာ ရလိမ့်မယ်။ ဦးနှောက်အကျိတ်ရဲ့ အပေါ်ပိုင်းမှာ ဒုက္ခပေးတဲ့တစ်နေရာရှိတယ်။ လူနာဟာ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်လာပြီဆိုရင် အနီးဆုံးလူကို သံသယဖြစ်လာတတ်တယ်။ သူ့ကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေတယ်လို့လည်း ခံစားရ

တတ်တယ်။ သူ့အပေါ် ဘယ်သူမှ သစ္စာမရှိကြတော့ဘူး၊ သူ့ငွေတွေကို

လုယူဖို့ ကြံစည်နေတယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ဘယ်သူ ဘယ်လိုချော့ပြောပြော မယုံတော့ဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ ဆရာဝန်တွေလည်း ပါတယ်။ ခင်ဗျားတိုင်းပြည်မှာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ဆရာဝန်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်ပေါ့ဗျာ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပါ”

သူ ပြောတာတွေ ဟုတ် မဟုတ်တော့ မသိ။ သူပြောပုံကတော့ ဟန်အပြည့်၊ မာန်အပြည့်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်။ သည်အတွက် သူ့ကို ကျွန်တော် တူးတူးခါးခါး မုန်းလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ကုလားထိုင်မှ ထပြီး အခန်းဝဆီ လျှောက်သွားတော့ သူက ခေါင်းလောင်းကြိုးဆွဲပြီး အစေခံတွေကို ခြံဝအထိ လိုက်ပို့ခိုင်းရင်း လှမ်းပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အမွေထိန်းရှေ့နေကြီးဆီ ကျွန်တော် စာရေးထားတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အပြည့်အစုံ ရှင်းပြထားပါတယ်။ အားလုံး အသေးစိတ် ရေးထားတယ်။

ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“မစ္စက်အက်ရှလေပြန်လာရင် ကျွန်တော် ဖလောရင့်စ်ကို လာသွားတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို သေတဲ့နေရာကို ကြည့်သွားတဲ့အကြောင်းလည်း ပြောလိုက်ပါ။ စာနှစ်စောင်အကြောင်းလည်း ခင်ဗျား ပြောချင် ပြောပြလိုက်လေ”

သူက ထလာပြီး လက်ဆန့်ပေးသည်။ သူ့လက်တွေကလည်း သူ့လိုပင် အေးစက်စက်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မမရေချယ်က စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ဗျ။ ဖလောရင့်စ်က ထွက်သွားတော့ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေအားလုံး သယ်သွားတာ။ သူ ပြန်မှ လာပါ့မလားမသိဘူး”

ခပ်မှောင်မှောင်လမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။ တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေပြီ။ လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရယ်။ အလွန်နားထောင်ကောင်းသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံများပင် တိတ်ဆိတ်နေပြီ။ တံတားအောက်တွင် ဖြတ်စီးနေသည့် ရေသံကိုသာ ကြားနေရ၏။ မြစ်ရေကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် တငြွမ့်ငြွမ့် စီးသွန်နေ၏။ တံတားပေါ်တွင် မှန်မီးအိမ်ကလေးတစ်လုံး ထွန်းထား၏။

အာနို မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ရပ်ပြီး ကျွန်တော် သစ္စာဆိုလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုအား သေသည်အထိနှိပ်စက်ခဲ့သော သည်မိန်းမကို ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ကျွန်တော် လက်တုံ့ပြန်ပါမည်”ဟူ၍။

*****

အခန်း (၈)

စက်တင်ဘာလ ပထမပတ်အတွင်း ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ကျွန်တော့်အရင် နာရေးသတင်းက ရောက်နှင့်နေပြီ။ အီတာလီကောင် ရေးသည့် စာရောက်တော့ နစ်ကန်ဒေါလ်က ပြောသင့်သူများကို ပြောထားပြီးပြီ။ အစေခံတွေနှင့် အိမ်ငှားမြေငှား၊ စာရင်းငှားတွေ သိနှင့်နေကြပြီ။

ဝယ်လင်တန်က ကျွန်တော့်ကို ‘ဘော့ဒ်မင်’တွင် လာကြိုနေသည်။ မြင်းတွေကို အနက်ရောင်လွှမ်းထားပြီး သူနှင့် မြင်းထိန်းပါ အဝတ်နက်တွေ ဝတ်လာသည်။ ကျွန်တော် ရထားပေါ် တက်လိုက်သည်။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဖိစီးမှုအားလုံး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ခရီးပန်းလာသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေမည် ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကံ့ကော်ပန်း ဖြစ်နေသည်။

ညနေပိုင်းဖြစ်၍ ဆည်းဆာရောင်ခြည်သည် မဟာသုခရိပ်မြိုင် အနောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ ခွေးတွေက ကျွန်တော့်ကိုကြိုဖို့ အသင့်စောင့်နေ၏။ အစေခံများကိုဦးဆောင်ပြီး ဆီကွမ်ဘီကလည်းလက်မောင်းတွင် အနက်ပတ်နှင့် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်စောင့်နေသည်။ သူ့လက်ကို တအားညှစ်လိုက်တော့ ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ ကျလာပြီး ရှိုက်သံနှင့်ပြောသည်။

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အစ်ကိုလေးပါ နေမကောင်းဖြစ်နေသလားလို့”

ညစာ စားချိန်တွင်လည်း သူ စောင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် သူ စိတ်မအေးဖြစ်နေပုံရ၏။ ဘာမျှမေးလားမြန်းလားမလုပ်၍ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်နေမိသေးသည်။ သူ့သခင် အစ်ကိုကြီး၏အကြောင်းကို သူ သိချင်မည်မှာ မုချဖြစ်သည်။

ထုတ်မမေးသော်လည်း အိမ်စေတွေအားလုံး ယူကျုံးမရဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့အစ်ကိုကြီး မရှိတော့ပြီဆိုကတည်းက အခေါ်အဝေါ်တွေပါ ပြောင်းလာသည်။ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်လာကြပြီး၊ ခင်ကြီးကလည်း မစ္စတာဖီးလစ်မှ မာစတာဖီးလစ်ဟု ပြောင်းခေါ်သည်။ သဘောကျ သလိုလိုရှိသော်လည်း ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုလေးဟု ဆက်ခေါ် ဖို့ အစေခံ တွေကို တောင်းပန်ထားရသည်။

ကွင်းထဲဆင်းသည့်အခါ ဂုံ့ရိုတ်နေသည့် ကျွန်တော်တို့အလုပ်သမားတွေကော၊ မြေငှားယာသမားများ၊ စာရင်းငှားများကပါ

ချက်ချင်း အလုပ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အရိုအသေ ပေးကြသည်။ ကျွန်တော်က ရခါတွင် သူတို့နှင့်အတူ အလုပ်ဝင်လုပ်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လေးစားကြသည်။ ခင်ကြသည်။

အစ်ကိုနာရေးသတင်းအတွက် ကျွန်တော့်နည်းတူ စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းရကြောင်းများ ဝိုင်းပြောကြသည်။ သူတို့နှင့် ခဏစကားပြောပြီး ခွေးတွေနှင့်အတူ ကျွန်တော် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မဟာသုခရိပ်မြိုင်၏အရိပ်တို့ ရှည်လျားနေကြလေပြီ။ မြက်ခင်းကိုဖြတ်ပြီး ဖွင့်ထားသော အိမ်တံခါးမကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ်တွင် တစ်ခါမျှမတွေးဖူးသော အတွေးများ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ အစ်ကိုဆုံးပြီမှန်းသိကတည်းက ပထမဆုံးခံစားမှု။ မြင်မြင်သမျှအရာအားလုံး ကျွန်တော့်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေပါပြီကော။ သည့် ပြတင်းပေါက်တွေ၊ သည်နံရံတွေ၊ သည်အမိုးတွေ၊ အို မဟာသုခရိပ်မြိုင်စံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်လာခြင်းပါကလား။

ခြေထောက်အောက်က မြက်ခင်းတွေကော၊ ဟောဟိုက သစ်တောနှင့် စားကျက်မြေစိမ်းစိမ်းကော၊ တောင်တန်းတွေကော၊ ဟိုမှာဘက်မှ အလုပ်သမားတွေပါ အားလုံး ငါရလိုက်တဲ့ အမွေတွေပါလား။ တော်တော် ထူးဆန်းသည့် အတွေးဖြစ်၏။ ဒါဟာ အဖြစ်မှန်ပဲ။ ဂုဏ်ယူစရာပဲ။ သည်လို တွေးမိသည်နှင့် `အတော် မတွေးသင့်တဲ့အတွေးပဲ' ဟူသည့် မိမိ၏ ဒုတိယအသိကို ပြန်ကြားလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မသိသည့် အားတစ်မျိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုမျိုး ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းသို့ စိမ့်ဝင်နေသည်တော့ အမှန်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အမွေထိန်းရှေ့နေကြီး နစ်ကာန်ဒေါ်လ် ရောက်လာသည်။ လူစီပါ ပါလာ၏။ နီးစပ်သည့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း မရှိ၍ ဆိက္ကမ်ဘီနှင့် အစေခံများသာ စုဝေးကြသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းကို နစ်ကာန်ဒေါ်လ်က အစ်ကို့သေတမ်းစာ ဖတ်ပြသည်။

ဥပဒေစကားလုံးတွေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးမပါဘဲ ခပ်ရှင်းရှင်း ရေးထား၏။ ရိန်နယ်ဒီ ပြောသည့်အတိုင်းပင် နစ်ကာန်ဒေါ်လ်ကို ကျွန်တော့်အမွေထိန်းအဖြစ် အစ်ကိုက ခန့်ထားခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ အိမ်၊ မြေ၊ သစ်တောများကို ကျွန်တော် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မပြည့်မချင်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ခေါင်းကိုင်အဖေ ရှေ့နေကြီးက မျက်မှန်ကိုဖြုတ်ပြီး သေတမ်းစာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဖတ်ဖို့ ရှေ့တွန်းပေးရင်း ပြောသည်။

“အင်းဘရော့စ်က လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မပြည့်မချင်း သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်သေးဘူးလို့ ယုံကြည်တယ် ဖီးလစ်။ အစိုးရိမ်ကြီးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ မင်း ကြီးလာရင် အရက်တို့၊ မိန်းမတို့၊ လောင်းကစားတို့နဲ့ ပျက်စီးမှာ သူ သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအပိုဒ်ကို ထည့်ထားတာ။ 'ဒီအပိုဒ်ထည့်လို့ ညီလေးကို မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး။ သူ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေတတ်အောင်ပါ' လို့ ဦးကို ပြောဖူးတယ်။ တကယ်လည်း မင်းအတွက် ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး။ ငွေလိုရင် ဦးကို လှမ်းပြောရုံပါပဲ။

လုပ်ငန်းသုံးအတွက်ရော၊ မင်းကိုယ်ပိုင်သုံး အတွက်ပါပေါ့။ ဒါကလည်း ခုနစ်လပဲ ကျန်တော့တယ်လေ။ မင်းမွေးနေ့က ဧပြီလထဲမှာ မဟုတ်လား”

“ဦးက ကျွန်တော့်ရဲ့နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာမှာ ခေါင်းကိုင်အဖေပါ”

နစ်ကန်ဒေါလ် ပြုံးလာသည်။

“မင်းငယ်ငယ်က သိပ်ဆိုးတာ။ အင်းဘရော့စ်ကလည်း အရှမ်း စတယ်။ မင်းကိုစရင် သူ ပျော်နေပုံပဲ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ပခုံးပေါ်က မချဘူး။ မင်းအဖေနဲ့ အင်းဘရော့စ်က လှေလှော်ပြိုင်ဘက်၊ မြင်းစီး ပြိုင်ဘက်လေ။ ဒါထက် ဖီးလစ်၊ ဦး တစ်ခုမေးပါရစေ။ မိဘတွေကို မင်း မလွမ်းဘူးလား”

“ကျွန်တော် သိပ်သတိမထားမိဘူး ဦး။ ကျွန်တော့်အတွက် အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ ပြည့်စုံနေသလိုပဲ”

သူ ငြိမ်သွားသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော့်ခရီးစဉ်အကြောင်း၊ ဖလောရင့်စ်အကြောင်း၊ ရှိန်နယ်ဒီအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ သူကလည်း ရိန်နယ်ဒီရေးလာသည့်စာကို ထုတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ဇာတ်လမ်းကို တောင့်တင်းအေးစက်သော စကားလုံးများဖြင့် အစ်ကို ဖျားနာပုံ၊ သေဆုံးပုံများကို အသေးစိတ် ရေးထားသည့်စာ။ သည့်အတွက် သူ မည်သို့ခံစားရသည်၊ အစ်ကို့ဇနီးဖြစ်သူ မြို့စားကတော်ကလေး ဘယ်ရွေ့ စိတ်ထိခိုက်ရသည်၊ ဖြေမပြေနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည် စသည် စသည်။

“ဖြေမပြေနိုင်အောင်ဖြစ်ရတဲ့ မိန်းမက အသုဘချပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ အစ်ကို့ပစ္စည်းတွေအားလုံး သယ်ပြီး သူ့ခိုးမတစ်ယောက်လို ထွက်ပြေးသွားသတဲ့လား။ ကျွန်တော့်မှာ သူမေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ဦးထုပ်စုတ်တစ်လုံးပဲ ရခဲ့တယ်”

အဘိုးကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးပြီး

“စာအုပ်တွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေယူသွားတာကို မင်း ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွာ။ သူ့မှာ ရပိုင်ခွင့်ရယ်လို့ ဒါလေးပဲ ရှိရှာတာပါ။ တခြား ဘာမှမရှိဘူးလေ”

“ဒါလေးပဲရှိတယ်ဆိုတာ ဘာဆိုလိုတာလဲ ဦး”

“မင်းအတွက်ထားခဲ့တဲ့ အင်းဘရော့စ်ရဲ့သေတမ်းစာကို ဦး ဖတ်ပြီး ပြီလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ဦးရေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီနေ့အထိ တည်နေသေးတယ်။ သူ့မိန်းမအတွက် ဘာတစ်ခုမှ ဖြည့်စွက်ရေးမသွားဘူး။ သေတမ်းစာကို သူ ပြင်မယ်လို့ ဦး ထင်နေခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် လူပျိုကြီးတွေအားလုံး သေတမ်းစာကို ပြင်ကြတာ ထုံးစံပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ နိုင်ငံခြားရောက်နေတုန်း လက်ထပ်လိုက်လို့ သူ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေတာလို့ ဦး ထင်ခဲ့တယ်။ သူ မကြာခင်ပြန်လာမယ်၊ ပြန်လာပြီးမှ လုပ်မယ်လို့ သူ ကျိတ်စီစဉ်နေတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဦး တစ်ခုအံ့သြတာက အမျိုးသမီးရဲ့ရှေ့နေ ရိန်နယ်ဒီက မင်း သိပ်မုန်းတီးနေတဲ့ ရှေ့နေလေ။ သူက ဘာလို့ မစ္စက်အက်ရှ်လေဘက်က တောင်းဆိုမပေးသလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အဲဒီကိစ္စ တော်တော်စဉ်းစားစရာကောင်းတယ် ဖီးလစ်”

“တောင်းဆိုရမယ် ဟုတ်လား။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်တော်က ဒီမိန်းမကြောင့် အစ်ကိုသေရတယ် ထင်နေတာဗျ”

“မင်းရဲ့သံသယနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာအထောက်အထားမှ မရှိပါဘူးဖီးလစ်။ မင်းရဲ့မရီးအတွက် အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ်မစဉ်းစားသင့်ဘူး”

“ဒါဆို ဦးက ဦးနှောက်ထဲမှာ အကျိတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ယုံတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ယုံတယ်။ သဘာဝကျလို့ ယုံတာ။ ဒီမှာ ရိန်နယ်ဒ့်စာ ဖတ်ကြည့်ပါလား။ သေစာရင်း မိတ္တူတွေကောပဲ။ ဆရာဝန်နှစ်ယောက် လက်မှတ်ထိုးထားတယ်။ မင်းက မင်းရဲ့ဦးကြီး ဖီးလစ်ဆုံးတာ မမီလိုက်ဘဲကိုး။ ဦးက အနီးကပ်မြင်ရတာ။ ရောဂါလက္ခဏာအားလုံးက အတူတူပဲ။ အင်းဘရော့စ်ရဲ့ စာဖတ်ပြီးကတည်းက ဦး အရမ်းစိုးရိမ်နေတာ”

ကျွန်တော် ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဦးက ကျွန်တော် နောက်ဆုံးရတဲ့စာကိုမှ မတွေ့ ရသေးဘဲကိုး။ ကျွန်တော်ထွက်သွားတဲ့မနက်မှာ ရတာ။ ရော့ ဖတ်ကြည့်ပါ”

အမြဲတမ်း ကျွန်တော့်ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်ထားသည့် စာခေါက်ကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက မျက်မှန်တပ်ပြီး ဖတ်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖီးလစ်။ ဒီလက်ရေးနဲ့ရေးထားတဲ့ စာပါအကြောင်းအရာကြောင့် ဦးရဲ့ အယူအဆ ပြောင်းမသွားနိုင်ဘူး။ အမှန်ကို မြင်အောင် ကြည့်ရမယ်လေ။ မင်းအစ်ကိုကို မင်းချစ်သလို တို့များလည်း ချစ်တာပါပဲ။ သူဆုံးသွားတာဟာ ဦးမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရတာပါပဲ။ မင်းနဲ့အတူ ဦး ယူကျုံးမရဖြစ်ရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မဆုံးခင်မှာ စိတ်အနေမမှန်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီစာကို အမှန်ယူလို့ မဖြစ်ဘူး ဖီးလစ်"

“ကျွန်တော် မယုံဘူး၊ မယုံနိုင်ဘူး"

“မင်း မယုံတာတော့ ဦးလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ တစ်ခုတော့ ပြောမယ်။ အင်းဘရော့စ်အတွက်၊ အားလုံးအတွက် စဉ်းစားပြီးပြီ။ မင်းရဲ့ အယူအဆကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့။ အားလုံး ပိုပြီးစိတ်ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီသတင်းကို အမျိုးသမီးနား ပေါက်သွားရင် မင်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာနိုင်တယ်။ မင်းကို တရားစွဲနိုင်တယ်။ သူ့ရှေ့နေရဲ့နေရာမှာ ဦးဆိုရင်တော့ အဲဒီအတိုင်းလုပ်မှာပဲ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေ ရှေ့နေကြီး ခုလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောသည်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး မကြားဖူးပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်တော့ပါ။ အသာ ငြိမ်နေလိုက်ရတော့သည်။

“ကျွန်တော် လူစီကို ခေါ်လိုက်မယ်နော်။ ဒီမှာ အတူတူ ညစာစားကြတာပေါ့”

ညစာဝိုင်းတွင် နစ်ကာန်ဒေါလ် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ စားပြီးလို့ ဆီကွမ်ဘီနှင့် အစေခံတွေ ခေါ်လိုက်သည်။ သေတမ်းစာအရ သူ ထိုရပိုင်ခွင့်ဝေစုများကို သူ ရှင်းပြနေစဉ် ကျွန်တော်နှင့် လူစီက ဧည့်ခန်းဆီသို့

ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းအဘိုးကြီးက ကိုယ့်ကို မကြည်ဘူး လူစီ”

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

“လူစီတော့ ဖီးလစ်လိုပဲ သံသယရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီး အက်ရှ်လေနဲ့ သူ့မိန်းမနဲ့ သိပ်အဆင်ပြေပုံမရဘူး။ ဒါကို အစ်ကိုကြီးက ခု အစောပိုင်းမှာ ဖီးလစ်ကို အကြောင်းမကြားဘူး။ နေမကောင်းဖြစ်တော့မှ သူ ဒီစာတွေ ရေးတာလေ။ သူတို့အိမ် အစေခံတွေဆီက ဘာမှမသိခဲ့ရဘူးပေါ့။ အမျိုးသမီးက ငယ်ငယ်လေးလား”

“အဲဒါတော့ မမေးခဲ့မိဘူး။ အဲဒါက အဓိကမဟုတ်ဘူးလေ။ အစ်ကို သေတဲ့အချိန်မှာ ဒီမိန်းမကို လုံးဝမယုံဘူးဆိုတာက အဓိကပဲ”

လူစီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဖြစ်ကလည်း ဆိုးလိုက်တာနော်။ တိုင်းတစ်ပါးမှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဪ အစ်ကိုကြီး.... အစ်ကိုကြီး”

အင်း သည်ကိစ္စကို သူ့အဖေထက် ပိုနားလည်နိုင်ပါလားဆိုပြီး လူစီ့ကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားသည်။ နစ်ကာန်ဒေါလ်က ကြီးပြီလေ။ သည်တော့ အတွေးအခေါ်တွေလည်း ဟောင်းနွမ်းကုန်လောက်ပြီပေါ့။

“ဖီးလစ်က အဲဒီ အီတလီရှေ့နေကို မေးခဲ့ဖို့ကောင်းတာပေါ့။ အဲဒီ အမျိုးသမီး ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဆိုတာလေ့။ လူစီသာဆို အဲဒီမေးခွန်းကို နံပါတ်တစ် မေးမှာပဲ။ သူ့ပထမယောက်ျားက ချိန်းသတ်ပွဲမှာ သေတာဆို။ အဲဒါလည်း သူနဲ့ဆိုင်နေမှာပေါ့။ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ထဲကများလားမှ မသိတာ”

မရီးတော် မမရေချယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သည်လိုတော့ ကျွန်တော် မတွေးမိဖူးပါ။ သူတစ်ပါးကို မကောင်းကြံစည်တတ်သူ၊ ပင့်ကူလို ထောင်ဖမ်းတတ်သည့် မိန်းမမျိုးဟုသာ တွေးကြည့်ဖူးသည်။ လူစီပြောပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။

“မင်းဟာ မိန်းကလေးပီပီ လျှို့ဝှက်သည်းဖို အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တတ်တယ်နော်။ ခပ်မှောင်မှောင် စင်္ကြံလမ်းတွေ၊ လျှို့ဝှက် လှေကားတွေ ဖလောရင့်စ်ကို မင်းလိုက်ခဲ့ရင်ကောင်းမှာ။ ကိုယ်သိတာထက် အများကြီး ပိုသိရမှာ”

သူ့မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ အင်း မိန်းကလေးတွေဟာ တော်တော် ခွကျပါလား။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့တဲ့ လူစီကိုပဲကြည့်လေ။ ရယ်စရာပြောတာကို ပြောမှန်းမသိဘူး။

ထိုစဉ်တွင် နှစ်ကုန်ဒေါလ် ရောက်လာသည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာ၏။ ဆီကွမ်ဘီဝယ်လင်တန်နှင့် အစေခံမျှုား၏ ရပိုင်ခွင့်များကို သူ ဖတ်ပြသည့် အခါ အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြလိမ့်မည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူ ကျေနပ်လာပုံရ၏။

ကျွန်တော်က လူစီကို ဒေါက်ကတ်ပေါ် တွဲတင်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မကြာမကြာ လာခဲ့ပါ လူစီ၊ မြင်းစီးထွက်ရင်းပေါ့။ မင်းကလွဲပြီး ကိုယ့်မှာ စကားပြောဖော် မရှိပါဘူးကွာ”

သူ တစ်ချက် မျက်နှာနီသွားပြန်သည်။ သူ့အဖေအမူအရာကို အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်သည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေ အမွေထိန်းရှေ့နေကြီးနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ပတ်လောက် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေဦးမည်။ သီးနှံရိတ်သိမ်းချိန်မို့ တစ်ဖက်တွင် ကျွန်တော် အလုပ်များနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

သို့သော် နောက်တစ်ပတ်အကြာ တစ်မနက်တွင် သူ့မြင်းထိန်းတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ အဘိုးကြီးက ပြောစရာရှိလို့ လိုက်ခဲ့ဖို့ လာခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ သူ့ကို စာကြည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက် တည်း တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် တစ်ခုခု ထူးဆန်းနေသလိုထင်ရ၏။ စိတ်ရှုပ်နေသည့်ပုံမျိုး။

“ကဲ တစ်ခုခု မင်းလုပ်ရတော့မယ် ဖီးလစ်။ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်တော့ လုပ်မလဲဆိုတာ မင်း ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်။ သူ ပလက်မစ်ကို သဘောနဲ့ ရောက်လာပြီ”

“ဘယ်သူရောက်လာတာလဲ”

မေးလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲက သိနေသလိုလို။ သူက လက်ထဲမှ စာရွက်ကလေးကို ကမ်းပေးသည်။

“ရှော့ မင်းရဲ့မမရေချယ်ဆီက စာရောက်လာတယ်”

*****

အခန်း (၇)

စာမှာ စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက် နေ့စွဲနှင့် ဖြစ်သည်။ ပလစ်မစ် တည်းခိုခန်း တစ်ခုမှ ထည့်လိုက်သည့်စာ။

ခင်မင်သော မစ္စတာကန်ဒေါလ်ရှင့်

မစ္စတာကန်ဒေါလ်အကြောင်းကို အင်းဘာရေ့စ်က မကြာ မကြာ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ ခုလိုဆက်သွယ်တဲ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီမနက်ပဲ ဂျိုနီ့အာမှတစ်ဆင့် ပလစ်မစ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ စိတ်မချမ်းသာစွာ၊ အထီးကျန်စွာနဲ့ပါ။

ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့မှာ ချစ်စွာသော ကျွန်မ၏ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ရောဂါအပြင်းအထန်ခံစားရပြီး မထင်ဘဲ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားတာပါ။ လုပ်စရာရှိတာမှန်သမျှ ကျွန်မ အားလုံးလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အကောင်းဆုံးဆရာဝန်တွေနဲ့ ကုပါတယ်။

နွေဦးတုန်းက စခဲ့တဲ့အဖျားဟာ မကြာမကြာ ပြန်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဦးနှောက်ကို ရောက်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဦးနှောက်ထဲရောက်နေတာ လနဲ့ချီကြာပြီ။ ခုမှ ချက်ချင်းဖောက်လာတာလို့ ဆရာဝန်တွေက ဆိုပါတယ်။

ခုတော့ ကျွန်မချစ်တဲ့ အင်းဘာရေ့စ်ဟာ ဖလောရင့်စ်က ပရိုတက်စတင့်သင်္ချိုင်းမှာ လဲလျောင်းနေပါပြီ။ နေရာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရွေးပါတယ်။ အခြားအင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဂူတွေနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှာပါ။ သစ်ပင်ကလေးတွေ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ပါ။ သူ သဘောကျလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပူဆွေးမှုနဲ့ အထီးကျန့်ဝေဒနာကိုတော့ မကြေညာတော့ပါဘူး။ မစ္စတာကန်ဒေါလ်လည်း ကျွန်မကို သိမှမသိတာ။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်မရဲ့သောကအပူမီးတွေကို မကူးစက်စေချင်လို့ပါ။

ကျွန်မ ပထဆုံးစဉ်းစားတာက သူ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူ့ညီလေး ဖီးလစ်အတွက်ပါ။ သူလည်း ကျွန်မနည်းတူ ခံစားနေရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မမိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီး ဆီညော်ရီနယ်ဒီက မစ္စတာကန်ဒေါလ်ဆီကို စာရေးမယ် ပြောပါတယ်။ ဖီးလစ်ဆီကို အကြောင်းကြားပေးဖို့လေ။ ဒါပေမဲ့ အီတလီနဲ့ အင်္ဂလန် စာပို့စနစ်ကို ကျွန်မ လုံးဝ စိတ်မချပါဘူး။ ပြီးတော့

ကြားစကားတွေရောက်သွားပြီး မမှန်သတင်း ပြန့်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်ပါတယ်။ သတင်း လုံးဝ မရောက်မှာလည်း စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီရောက်ရောက်ချင်း ဒီစာကို ရေးလိုက်တာပါ။

အင်းဘရှော့စ်ရဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ကျွန်မ ယူလာခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်တွေရော၊ အဝတ်အစားတွေရောပဲ။ အဒါတွေ ဖီးလစ် ပြန်လိုချင်မယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အကြံပေးပါဦး။ ဖီးလစ်ဆီကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် စာရေးသင့် မရေးသင့်လည်း ပြောစေချင်ပါတယ်။

ကျွန်မ ဖလောရင့်စ်က အလောတကြီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် လုံးဝနှောင်တမရပါဘူး။ သူနဲ့အတူတူနေခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ အစီအစဉ်တော့ ဘာမှမလုပ်ရသေးပါဘူး။ အပြင်းအထန် ခံခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်မှာ တစ်ခုခုကိုဆုံးဖြတ်ဖို့ မလောသင့်ဘူး၊ အချိန်အများကြီးယူရမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။

ကွန်ဝေါလ်မှာရှိကြတဲ့ ကိုရင်းအမျိုးတွေနဲ့လည်း လုံးဝ အဆက်ပြတ်နေတော့ ဘယ်သူတွေရှိမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ သူတို့ကိုလည်း ကျွန်မဒုက္ခတွေ မျှဝေမပေးချင်တော့ဘူးလေ။

တကယ်လို့များ ကျွန်မ ခဏအနားယူပြီးလို့ အချိန်ရမယ် ဆိုရင် လန်ဒန်ကိုသွားမယ် စိတ်ကူးပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ စီစဉ်စရာတွေကို စဉ်းစားပါမယ်။

ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ကြားပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင့်။

သစ္စာရှိစွာဖြင့် ရေချယ်အက်ရှ်လေ

စာကို ကျွန်တော် နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။ ရှေ့နေကြီးက ကျွန်တော့် တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်နေ၏။ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြော။ သည်တော့မှ သူ စကားစသည်။

"သူ ဘာမှချန်မထားဘဲ အားလုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရေးထားတယ် ဖီးလစ်"

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြော။ သူ ဆက်ပြောသည်။

"အိမ်ကို လာကြည့်မယ်လို့တောင် မပြောဘူး၊ အင်းဘရှော့စ်သာ ရှိရင် မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ သခင်မဟာ သူဖြစ်ရမှာ။ သူ မြင့်မြတ်သလား ယုတ်နိမ့်သလားဆိုတာ တို့ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာမှမမေးဘူး။ ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုတဲ့အတွက်တော့ စဉ်းစားရမယ်။ ဘာပဲပြောပြော သူဟာ မစ္စက်အက်ရှ်လေပဲ။ မင်းနဲ့ အမြင်ချင်းမတူတာ ဦး စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖီးလစ်။ အင်းဘရှော့စ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူရောက်လာရင် မသိကျိုးကျွံ လုပ်မနေနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ အသိမိတ်ဆွေလည်း တစ်ယောက်မှ ရှိတာမဟုတ်တော့ သူရောက်လာရင် ဦးအိမ်မှာတည်းဖို့ စီစဉ်ရမှာပဲ"

ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောသေး။ ပြတင်းပေါက်နားတွင် သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ လူစီက ပန်းခြံထဲတွင် ပန်းပွင့်ကြွေတွေ ကောက်နေသည်။ သည်စာကို အဘိုးကြီးက သူ့သမီးကိုပါ ဖတ်ခိုင်းပြီးပြီလားမသိ။

“မင်း သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူးမဟုတ်လား ဖီးလစ်။ သူက ဦးဖိတ်တာကို လက်ခံလို့ ဒီမှာ လာတည်းဖြစ်ရင် မင်း သူ့ကိုလာတွေ့ဖို့ ဦး မခေါ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတချို့တော့ သူ့ဆီ စာရေးရင် ဦး ထည့်ရေးရလိမ့်မယ်။ ဥပမာ အင်းဘာရော့စ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေ လက်ခံဖို့ကိစ္စတို့ ဘာတို့ပေါ့”

ပြတင်းပေါက်ဘက်မှလှည့်ပြီး နစ်ကာန်ဒေါ်လ်ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပလစ်မစ်ကိုစာရေးရင် ထည့်ရေးလိုက်ပါ။ ဖီးလစ်အက်ရှ်လေဟာ ဖလောရင့်စ်ကို ရောက်ပြီးပါပြီလို့။ အင်းဘာရော့စ်သေတဲ့သတင်းလည်း သိပြီးပါပြီလို့။ နောက်ဆုံးရေးတဲ့ စာနှစ်စောင်ကြောင့် လိုက်သွားတာပါလို့။ သူ့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး သူ့အစေခံတွေနဲ့ရော သူ့ရှေ့နေနဲ့ပါ တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ရှင်းပြလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဖီးလစ်အက်ရှ်လေဟာ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းသမားဖြစ်ကြောင်း၊ မိန်းမတွေနဲ့ အဆက်အဆံမရှိသလောက် နည်းကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားအိမ်ကို လာလည်ချင်တယ်ဆိုရင် ဖီးလစ်အက်ရှ်လေက သူ့မရီးကို ခွင့်ပြုမယ့်အကြောင်း ထည့်ရေးလိုက်ပါ”

ပြောပြီး ညာလက်ကို နှလုံးသားပေါ်တင်ပြီး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေကြီးက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းပြောသည်။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်မာကျောကျောဖြစ်သွားရတာလဲ ဖီးလစ်ရယ်"

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စစ်မြင်းတစ်ကောင်လို ကျွန်တော် သွေးနံ့ ရနေတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေဟာ စစ်သားတစ်ယောက်ဆိုတာ ဦး မမေ့နဲ့လေ”

အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး လူစီရှိရာ ပန်းခြံထဲသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သူက ဖအေ့ထက် ပိုကဲနေ၏။

“ဟာ မဟုတ်တာပဲ ဖီးလစ်ကလဲ။ မစ္စက်အက်ရှလေဆိုတဲ့ မြို့စားကတော်ကလေးကို မဟာသုခရိပ်မြုံမှာ ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ အမျိုးသမီးမရှိတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီလေ။ ဘယ်အခန်းမှာ သွားထားမလဲ။ မိန်းမသားမရှိတော့ အခန်းတွေရဲ့ သန့်ရှင်းရေးလည်း သိပ်နေရာမကျဘူးလေ။ ဘယ် တင့်တယ်ပါ့မလဲ”

ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ဘာသာသူ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေါ့ကွာ။ သူ ဒီမှာနေရတာ အဆင်မပြေလေ ကိုယ်က သဘောကျလေပဲ”

“ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး ဖီးလစ်ရယ်၊ အဲဒီလောက် စိတ်မပုပ်စမ်းပါနဲ့။ လူချင်းမတွေ့ခင် ဘာလို့ ဒီလောက်မလိုတမာဖြစ်နေရတာလဲ။ ဖီးလစ်

သိထားရမှာက သူဟာ အခြေအရံတွေနဲ့နေလာတဲ့ အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီး။ သူဟာ မဟာသုခရိပ်မြိုင်အကြောင်းလည်း အစ်ကိုကြီးဆီက သူ ကြားသင့်သလောက် ကြားထားမှာသေချာတယ်။ ဒါလောက် ထိန်းသိမ်းမှုညံ့လိမ့်မယ်လို့ သူထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကြီးက ခမ်းနားပြီး မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားမှုနဲ့ အမွမ်းအမံမျိုး ကင်းမဲ့နေလိမ့်မယ်လို့ သူ ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာထောက်ပြီး ဖီးလစ် လုပ်ပေးရမယ်”

ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ဒေါပွသွားသည်။

“မင်း ကိုယ့်အိမ်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်ပစ်ပစ်ခါခါပြောတာလဲ။ ဒါ ယောကျ်ားတွေနေတဲ့အိမ်ကွ။ ရေမွှေးနံ့၊ ပေါင်ဒါနံ့ သင်းနေဖို့ မလိုပါဘူး”

သူ မျက်နှာငယ်သွားသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဖီးလစ်ရယ်၊ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ကို လူစီလည်း သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်အဆင် အပြောင်းအလဲမရှိ အဲဒီအတိုင်းနေလာတာ

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာတော့ နွေးထွေးမှု နည်းလာတယ်။ အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလိုပြောလိုက်လို့ လူစီကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ထားပါတော့၊ သူများတွေအတွက် နွေးထွေးမှုမရှိတာ၊ အေးစက်စက် ဖြစ်တာတွေဟာ အစ်ကိုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတွက် မဟာသုခရိပ်မြိုင်ဟာ တကယ့်သုခရိပ်ငြိမ်ပဲ။ အဲဒီလိုနေရာမှာ မမရေချယ် ဘာလို့ ခဏတစ်ဖြုတ် မနေနိုင်ရမှာလဲ”

“ဆီကွမ်ဘီကိုပဲ သနားတယ်။ ကြိုးဆွဲလိုက်လို့ ချက်ချင်းရောက်မလာရင် မြို့စားကတော်လေးက တွေ့ရာနဲ့ ကောက်ပေါက်မှာ လူစီ မြင်ယောင်နေသေးတယ်။ အဲဒီတာလုံ့တွေဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တယ်လို့ လူစီ ကြားဖူးတယ်။ စိတ်လည်း သိပ်မြန်တယ်ဆို"

“သူက အီတလီသွေး နည်းနည်းပဲပါတာပါကွာ။ ဆီကွမ်ဘီကလည်း သူ့ဘာသာသူ စက်ကွင်းလွတ်အောင် နေတတ်ပါတယ်။ မိုး သီးရက်လောက် ဆက်ရွာရင် အဆစ်အမြစ်ရောဂါနဲ့ သူ အိပ်ရာထဲ လဲနေမှာပါ”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်နှင့် လူစီ ကလေးနှစ်ယောက်လို ရယ်မောဖြစ်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ သတင်းကိုပြောပြတော့

ဆီကွမ်ဘီက သခင်မကို သူ မျှော်လင့်နေပုံမျိုးနှင့် နားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့ အားတက်သရောပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး၊ သည်လိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ကြိုပါ့မယ်”

ကျွန်တော်က ဆေးတံကျော်ပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထင်တာနှင့်လွဲနေ၍ ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်လိုပဲ ဒီအိမ်မှာ မိန်းမတွေ မရှိစေချင်ဘူးထင်နေတာ။ ခုတော့ တစ်မျိုးပါလားဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး၊ ခုဟာက အခြေအနေ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီလေ။ သိပ်စိတ်မကောင်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုး မဟုတ်လား။ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အမျိုးသမီးက သိပ်သနားစရာကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ဇနီးအပေါ် ဩဇ္ဝတ်ကျေစေချင်မှာ သေချာပါတယ်။ သူ့ခမျာ ဘာမှလည်း ခံစားခွင့် မရှိရှာဘူး မဟုတ်လား”

သူ ဘယ်လိုများ သည့်ကိစ္စကို သိနေပါလိမ့်။ ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ "ဘယ်လိုသိတာလဲ"ဟု မေးလိုက်၏။

“အားလုံး ပြောနေကြတာပဲ အစ်ကိုလေး။ အစ်ကိုကြီးက အားလုံး အစ်ကိုလေးတစ်ယောက်တည်းအတွက် လွှဲပေးခဲ့တယ်ဆို။ ဒါက သတင်းထူး ဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မှ မဟုတ်တာ။ အနည်းနဲ့အများ ကျန်ရစ်သူဇနီးကို အမွေပေးကြတာပဲ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“အတင်းအဖျင်းတွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ခင်ဗျားရဲ့နားကို အလုပ်ပေးနေတယ် ဟုတ်လား ဆီကွမ်ဘီ”

သူက မလျှော့။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အထိမခံသလို ပြန်ချေသည်။

“အတင်းအဖျင်း မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေး၊ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ အရေးဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ အရေးပါ ”

“ကဲ ထားပါတော့ဗျာ၊ မစ္စက်အက်ရှ်လေ လာတည်းဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အသိပေးပါ့မယ်။ ဘယ်အခန်းထားသင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ခင်ဗျားပဲ ကြည့်လုပ်ပေတော့”

“ဘာခက်လဲ အစ်ကိုလေးရ၊ အစ်ကိုကြီးအခန်းမှာ ထားလိုက်ပေါ့။ ဒါထက် သဘာဝကျတာ ဘယ်မှာရှိမလဲ”

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအခန်းကို ကျွန်တော် ပြောင်းနေမလို့၊ ခင်ဗျားကို ပြောမယ်ပြောမယ်နဲ့ မပြောဖြစ်သေးတာ။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား”

ကျွန်တော် လိမ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် စိတ်ကူးဖြစ်၏။

“ဒါဆို အခန်းပြာကို ပြင်ပေးလိုက်မယ်လေ။ အဝတ်လဲခန်း တွဲရက် ပါတော့ မမလေးအတွက် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ပြောပြီး သူ ထွက်သွားသည်။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်မှာတည်းဖို့ မမ ရေချယ်က သဘောတူသည်။ နစ်ကန်ဒေါလ်ဆီသို့ စာရေး အကြောင်းကြားလာသည်ဆို၏။

ကျွန်တော်က သောကြာနေ့တွင် ကြိုဖို့ ရထားလွှတ်ပေးမည့် အကြောင်း အဘိုးကြီးကတစ်ဆင့် အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

သောကြာနေ့သည် ချက်ချင်း ရောက်လာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်၏။ ရာသီဥတုက မသာမယာ။ မိုးသားတွေ နိမ့်ဆင်းလာနေသည်။ လေပြင်းတွေ တိုက်ခတ်နေသည်။ ညနေမတိုင်မီ မိုးရွာချမည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်၏။ မုန်တိုင်းတောင် ပါလာချင် ပါလာဦးမည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာနေသည်။ ရာသီဥတုကြိုဆိုပုံက ကျွန်တော့်ဘက် ပါနေပြီ။

ကျွန်တော်က ဝယ်လင်တန်ကို တစ်ရက် စောလွှတ်ထားသည်။ ပလစ်မစ်တွင် သူ တစ်ညအိပ်ပြီး အမျိုးသမီးကို ကြိုလိမ့်မည်။ မစ္စက် အက်ရှ်လေ ရောက်လာမည့်အကြောင်း ပြောလိုက်ကတည်းက အေးအေးစက်စက်၊ နှေးနှေးကွေးကွေး မဟာသုခရိပ်မြုံသည် သိသိသာသာကြီး သွက်လက်လှုပ်ရှားလာသည်။ ခွေးတွေကပင် ဧည့်သည်လာမည်ကို ကြိုသိနေသလိုလို ကျွန်တော့်နောက်သို့ တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လျှောက်လိုက်နေ၏။

ဆီကွမ်ဘီသည် သိက္ခာပုဒ်တွေကို မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် နှစ်ရှည်လများ ပစ်ထားပြီး၊ ခုမှ တရားပေးဖို့ ရုတ်တရက် ပြန်လေ့ကျင့်နေသည့် ခင်ကြီးအိုတစ်ပါးနှင့် တူနေသည်။

သူ့ခြေသံတွေက မကြားရလောက်အောင် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းနေသည်။ လူဟန်က ပိုပြီး ပုံစံကျဘဏ္ဍာစိုးနှင့် တူလာသည်။ ထမင်းစားခန်းမှ ကြောင်အိမ်တွင်ရော၊ စားပွဲပေါ်တွင်ပါ ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသည့် ငွေထည်ပစ္စည်းတွေ ရောက်နေသည်။ ဦးကြီးဖိုးလစ်လက်ထက်ကတည်းက သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည့် မဟာသုခရိပ်မြုံအိမ်ကြီး၏ ထမင်းစားဆောင်သုံး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ရောမ ဖယောင်းတိုင်ခုံ ငွေပန်းဆိုင်းကြီးတွေ၊ ငွေသားစစ်စစ်ဖြင့် ပြီးသော သကြားခွက်တွေ၊ ရေတကောင်းတွေ။ အားလုံး အရောင်တဖိတ်ဖိတ်။ စားပွဲအလယ်တွင်တော့ နှင်းဆီပွင့်တွေအပြည့်နှင့် ငွေဖလားကြီး။

“စည်းရိုးခတ်ထားတဲ့ ပန်းခြံထဲက ပန်းတွေ ခူးခဲ့ဖို့ အမ်မလင်းကို ကျွန်တော် ပြောထားပါတယ် အစ်ကိုလေး။ ဧည့်ခန်းထဲမှာပါ ထည့်ပေးထား ရမယ် အစ်ကိုလေး။ အဲ အမျိုးသမီး သီးသန့်ဧည့်ခန်းမှာလည်း လိုမှာပဲ”

ခွေးတွေက ကျွန်တော့်ကို မော့်ကြည့်နေကြသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီး ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ဖြစ်နေပုံ။ တစ်ကောင်က ခုံရှည်တစ်ခုအောက်တွင် ခေါင်း လျှိုသွင်းထားသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် တက်လာခဲ့၏။ မည်သို့ မည်ပုံ အခန်းပြာထဲကို ရောက်သွားမှန်းမသိ။ သည် အခန်းပြာအကြောင်း အစ်ကို တစ်ခါပြောဖူးသည်ကို ရေးရေး သတိရလာသည်။ အန်တီဖိဘီ၏အခန်းဖြစ်ကြောင်းအန်တီဖိဘီမှာ အင်္ဂလန် အရှေ့တောင်ပိုင်း ကင့်နယ်သို့ ပြောင်းသွားပြီးကွန်းဝေါလ်သို့ ပြန်မလာတော့ဘဲ ကွယ်လွန်သွားကြောင်းများအခန်းပြာ၏ပုံသဏ္ဍာန် လုံးဝပြောင်းသွားပြီး ဆီကွမ်ဘီ၏ကြီးကြပ်မှုဖြင့်

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးပြီ။ အန်တီဖီဘီနေခဲ့ဖူးသည့် အငွေ့အသက်ဆို၍ မြူငွေ့ မျှ မကျန်တော့ပေ။ နှစ်များစွာသည် ဖုန်မှုန့်များနှင့်အတူ လွင့်ပြယ်သွားလေပြီ။

တံခါးပေါက်တွေဖွင့်ထားတော့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ခင်းထားသည့် ကော်ဇောပေါ်သို့ နေရောင်ခြည် ဖြာကျနေသည်။ အိပ်ရာကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသည့် အဖုံးတွေ အလွှားတွေနှင့် ပြင်ဆင်ထား၏။ အားလုံး အကောင်းစားတွေချည်း။ ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်လာသည်မသိ။

အမိုးခုံးခုံးအောက်မှ တတိယအခန်းကို အမျိုးသမီး သီးသန့်ဧည့်ခန်းဆောင်အဖြစ် ပြင်ထားသည်။ သည်အခန်းလည်း အန်တီဖီဘီ၏ ဧည့်ခန်းပင် ဖြစ်၏။ အခန်းပြာလိုပင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားပြီးပြီ။ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ထား၏။ မီးလင်းဖိုပေါ်တွင် အင်းဘရော့စ်၏ ပုံတူကားကြီး ချိတ်ထား သည်။ သူ့ ခပ်ငယ်ငယ်က ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဆွဲထားသည့် ဆီဆေး ကားကြီး။ သူကိုယ်တိုင် သည့်ကားကို မေ့နေဟန်တူသည်။ သုံးပုံ နှစ်ပုံယူပြီး ရေးထားသည့် ပုံတူကားကြီးဖြစ်၏။ ချိုင်းကြားတွင် သေနတ်ကို ညှပ်ထား သည်။ ဘယ်လက်က ငှက်တစ်ကောင်ကို တွဲလောင်းဆွဲလျက်။ ရှေ့တည့် တည့်သို့ကြည့်ပြီး မပွင့်တပွင့် ပြုံးနေ၏။ အခြား ထူးတာ သိပ်မတွေ့ရ။

တစ်ခုတော့ ထူးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ချွတ်စွပ်တူနေခြင်းပင်။ နံရံမှ မှန်ထဲကို ကျွန်တော် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပန်းချီကားကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့ဆံပင်ရောင် ပိုနက်သည်ကလွဲပြီး တစ်ပုံစံတည်း။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ညီအစ်ကိုရင်းတမျှ တူနေသည်။ အရင်းမှ အမြွှာညီအစ်ကို အရင်းမျိုး။ အစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော် သည်လောက်တူနေပါလားဟူသည့်

အသိက ကျွန်တော့်ကို ပို၍ အားတက်လာစေ၏။ အင်းဘရော့စ်အငယ်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြောနေသယောင်ယောင်။

"ငါ မင်းနဲ့အတူ ရှိနေတယ်”

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် ကွင်းထဲရောက်နေသည်။ မြင်းတစ်စီးနှင့် ကိုးကျင်းကိုးကျင်း လျှောက်ပတ်နေရ၏။ ဆာဆာလောင်လောင် မောမောပန်းပန်းနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ နေ့လွယ် နှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ အအေးခံ အသားပေါင်းစားပြီး ဘီယာတစ်ခွက် မော့လိုက်သည်။ ဆီကွမ်ဘီနှင့် သူ့အဖွဲ့သားတွေက အစေခံတန်းများတွင် နေ့လယ်စာ ပြန်စားနေကြ၏။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းနှင့် ကျွန်တော် ရပ်နေသည်။

"အင်း ငါတစ်ယောက်တည်းပါလား"

မကြာခဏ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ ဝင်ဝင်လာသော အတွေး။ ဒီညဆို သူ ရောက်လာတော့မည်။ သည်အခန်းထဲတွင် သူနှင့် ဆုံရမှာလား။ ဧည့်ခန်းထဲမှာလား။ အမည်မဖော် တတ်သည့် တင်းမာမှုတစ်မျိုးက အိမ်ထဲရောက်နှင့်နေပြီ။ အာရုံတွင် ပုံဖော် ထားသော ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်အခန်းတွေထဲတွင် ရောက်နှင့်နေသည့်အလား။

မဟာသုခရိပ်မြိုင်သည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းမက ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် မဟာသုခရိပ်မြိုင်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုသည် အမှောင်ရိပ်တစ်နေရာတွင် ရှိနေဆဲဟု ကျွန်တော် ထင်၏။

တော်ပြီ။ ပြည့်စုံနေပြီ။ သည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုမျိုးထဲကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဝင်လာ အသံပြုစရာမလို။

အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ဝွေ့ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှ နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သစ်တောဆီသို့ တန်းလျှောက်သွားသည်။ အချိန်ကို တွက်ကြည့်တော့ ငါးနာရီထက် စောပြီး ဝယ်လင်တန် ပြန်မရောက်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ခြောက်နာရီအထိ အပြင်တွင် အချိန်ဖြုန်းနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညစာ စားဖို့ ကျွန်တော့်ကို သူ စောင့်နေရလိမ့်မည်။ သည်အတိုင်း ဆီကွမ်ဘီကို ကျွန်တော် မှာထားခဲ့၏။ သူ ဆာလျှင် အူလိမ်နေပေစေပေါ့။ အိမ်ရှင်လာသည့်အထိ သူ စောင့်ရမည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို သူ စောင့်နေပုံ မြင်ယောင်လာပြီး စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားသည်။ ဟိတ်ဟန် တစ်ခွသားနှင့်၊ အထက်တန်းအကျဆုံး အဝတ်အစားများနှင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့် အီတလီမတစ်ယောက်။

လေတွေ မိုးတွေ ရိုင်းစိုင်းလာသည်။ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်သွားနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ခြံ နယ်နိမိတ် အရှေ့ဘက်စွန်းအထိ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သစ်တောထဲ ပြန်ဝင်ကာ ယာခင်းတွေဘက်သို့ ဆက်သွားသည်။ မြေငှားတွေနှင့် စကားပြောနေလိုက်၏။ အနောက်ပိုင်း တောင်ကုန်းတွေ ပေါ်ကို တက်သည်။ ဘာတန် ယာတောဘက်မှ အိမ်ကို ပတ်ပြန်လာခဲ့၏။

ပြန်ရောက်တော့ မှောင်စပြုနေပြီ။တံခါးမကြီးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ဧည့်သည် ရောက် မရောက် အကဲခတ်လိုက်သည်။ သေတ္တာတွေ၊ ခရီးဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပုံနေတာ မတွေ့ရ။ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ စာကြည့်ခန်းထဲမှ မီးလင်းဖိုတွင် မီးလျှံတွေ တောက်နေသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမျှ မရှိ။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်စာသာ ပြင်ထားသည်။ နံရံမှ ကြိုးဆွဲပြီး ဆီကွမ်ဘီကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆီကွမ်ဘီ”

သူက အဝတ်အစားသစ်နှင့် ဟန်အပြည့် မာန်အပြည့်။ အသံက ခါတိုင်းထက် တိုးနေသည်။

“မမလေးရောက်နေပါပြီ အစ်ကိုလေး”

“အင်း ကျွန်တော်ထင့်ပါတယ်။ ခုနစ်နာရီ ထိုးခါနီးပြီပဲ။ သူ့ပစ္စည်းတွေကော ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ထားသလဲ”

“မမလေးပစ္စည်း သိပ်မများဘူးခင်ဗျ။ အစ်ကိုကြီးပစ္စည်းတွေ များတယ်။ အားလုံး အစ်ကိုလေးရဲ့ ပထမအခန်းထဲ ပို့ထားတယ်”

“ဟုတ်လား”

မီးဖိုဆီ ထသွားပြီး သစ်တုံးတစ်တုံးကို ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်တွေ တုန်နေသည်ကို ဆီကွမ်ဘီ မမြင်စေချင်။

“မစ္စက်အက်ရှ်လေ ဘယ်မှာလဲ”

“မမလေး သူ့အခန်းထဲမှာပါ ခင်ဗျာ။ ပင်ပန်းလာပုံရပါတယ်။ ညစာ ဆင်းမစားနိုင်တဲ့အတွက် အစ်ကိုလေးကို တောင်းပန်ပေးပါတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ညစာကို ကျွန်တော် လင်ပန်းနဲ့ ပို့လိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မီးဖိုဆီကို ခြေထောက်တန်းပြီး မီးကင်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး တစ်ကိုယ်လုံး စက်စက်နစ်လို့ပါလား။ အအေးမိလိမ့်မယ်။ အဝတ် မြန်မြန်လဲလိုက်ပါလား”

“လဲပါ့မယ်၊ ဒါထက် ခွေးတွေကော”

ကျွန်တော်က အခန်းထဲဝေ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မမလေးနောက်ကို လိုက်သွားပြီး အပေါ်တက်သွားတယ်ထင်တယ် ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရေနွေးပြင်ခိုင်းလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ရေချိုး၊ အဝတ်လဲမယ်။ နာရီဝက်အတွင်း ညစာ စားမယ်”

ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် ဖယောင်းတိုင်ခုံခွက်တွေနှင့် နှင်းဆီပွင့် အပြည့်နှင့် ငွေဖလားတွေ ရှေ့ထားပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ညစာ စားသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဆီကွမ်ဘီရောက်လာပြီး ဦးညွှတ်ပြောသည်။

“မမလေးက အစ်ကိုလေး ညစာ စားပြီးလို့ တွေ့ ချင်ရင် လာခဲ့ပါတဲ့။ တွေ့ပါမယ်တဲ့”

*****

အခန်း (၈)

“ဝင်ခဲ့ပါ”ဟူသည့်အသံက တိုးတိုးညင်းညင်းကလေး။ အပြင်တွင် မှောင်နေပြီး ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းထားသော်လည်း ခန်းဆီးတွေ ဆွဲပိတ်မထားသေး။ သူက ပြတင်းပေါက်တွင် ထိုင်ပြီး ပန်းခြံကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ပေါင်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက် တင်ထားသည်။

ဒွန်က မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ပေါ် မေးတင်ကာ အားလျားမှောက်နေသည်။ အငယ်နှစ်ကောင်က သူ့နံဘေးတွင် တုံးလုံးပက်လက်။

အခန်းထဲတွင် ဘာလှုပ်ရှားမှုမျှမရှိ။ အံဆွဲတွေ ပွင့်မနေ။ ချိတ်ဆွဲထားသည့် အဝတ်အစားတွေ မတွေ့ရ။ ဧည့်သည်ရောက်နေသည့် အခန်းနှင့် လုံးဝမတူ။

“မင်္ဂလာပါ”

ကျွန်တော့်အသံက အခန်းထဲတွင် ပုံမှန်မဟုတ်သော အသံမျိုးဖြင့် ပျံ့လွင့်သွားသည်။ သူ လှည့်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ထလာသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ဝိညာဉ်ကို နေ့ရော ညပါ နှိပ်စက်နေသည့် မိန်းမ။ အိပ်မက်ထဲမှာရော နိုးနေချိန်များမှာပါ ကျွန်တော့်အား ခြိမ်းခြောက်နေသည့် မိန်းမသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရောက်နေချေပြီ။

ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသည့်တဒင်္ဂတွင် ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အလွန်အမင်း အံ့သြသွားသည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အီတလီမတစ်ယောက် မဟုတ်။ သေးသေးသွယ်သွယ် နုနုငယ်ငယ် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ အရပ်က ကျွန်တော့်ပခုံးလောက်ပဲ ရှိမည်။ ဝတ်ထားသည့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကြောင့် ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာမှာ ပို၍ပေါ်လွင်နေသည်။ လည့်တိုင်ရင်းနှင့် လက်ကောက်ဝတ်တွင် ဇာနား ကွပ်ထားသည်။ ဆံပင်က အညိုနက်ရောင်။ အလယ်တည့်တည့်တွင် ခွဲထားပြီး နောက်တွဲထုံးထား၏။ ကိုယ်နေဟန်မှာ ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်းပင်။ အထူးခြားဆုံးကတော့ မျက်လုံးများဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ပြူးကျယ်သွားပြီး ချက်ချင်း မှတ်မိသွားပုံဖြင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည့် သမင်မတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများအတိုင်းပင်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူက ပြန်မော့ကြည့်နေ၏။ နှစ်ယောက်သား အပြိုင် ဆွံ့အသွားကြခြင်းဖြစ်၏။ စကားပြောတော့ ပြိုင်တူဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က လေသံပြတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အနားရရဲ့လား

“နားရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖီးလစ်။ မမရေချယ် မင်းကို တောင်းပန်ရဦးမယ်”

ပြောပြီး သူက မီးလင်းဖိုရှေ့မှ ခွေးခြေနိမ့်ကလေးတွင် ထိုင်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ပြပြီး ခွေးအိုကြီး ဒွန်က သူ့ခြေထောက်ရင်းသို့ တိုးရင်း တစ်ချက်သမ်းလိုက်သည်။

“ညစာ ဆင်းမစားနိုင်တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ဖီးလစ်။ မမရေချယ်အတွက် မင်း အများကြီးဒုက္ခခံထားရတာပဲ။ ခုလည်း အလုပ်ထဲက အလှောတကြီး ပြန်လာရတယ်ထင်တယ်။ မမရေချယ် အရမ်းပင်ပန်းလာလို့ပါ။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ စကားပြောဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မလွယ် ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် မောင်လေးဖီးလစ်တစ်ယောက်တည်း ညစာ စားရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ”

ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့ကို တမင်စောင့်ခိုင်းစေချင်လို့ ကျွန်တော် ကွင်းထဲလျှောက်သွားနေတာပဲ။ ဘာမျှမပြောဘဲ ခပ်မဆိတ် နေလိုက်သည်။ ခွေးအငယ်ကောင်တစ်ကောင် နိုးလာပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဟပ်သည်။ ကျွန်တော်က အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး သူ့နားရွက်ကို ဆွဲနေမိ၏။

“ဆီကွမ်ဘီ ပြောပါတယ်။ မောင်လေးဖီးလစ် ဘယ်လောက် အလုပ်များနေတယ်ဆိုတာလေ။ မမရေချယ်ရောက်လာလို့ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နော်။ မမရေချယ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေတတ်ပါတယ်။ တစ်ခုပဲ မင်းကို ပြောချင်ပါတယ်။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မမရေချယ်ကို လက်ခံထားတဲ့အတွက်လေ”

ပြောပြောဆိုဆို ထပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးတွေကို ဆွဲစေ့သည်။ ပြီးတော့ မီးလင်းဖိုဆီ ပြန်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယှဉ်ထိုင်သည်။

“အတော်ထူးဆန်းတယ် သိလား မောင်လေး။ အိမ်ထဲကို မောင်းဝင်လာတော့ ဆီကွမ်ဘီက ရပ်စောင့်နေပြီး ကြိုတယ်။ မမရေချယ် ဒီ မဟာသုခရိပ်မြိုင်စံအိမ်ကြီးကို စိတ်နဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ကြည့်ဖူးတယ်။ တကယ် ရောက်လာတော့ စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဧည့်ခန်းမဆောင်ကော စာကြည့်ခန်းကော နံရံပေါ်က ပန်းချီကားတွေရောပဲ။ အိမ်ရှေ့က တံခါးမကြီးမှာ ရထားထိုးဆိုက်တော့ နံရံကပ်နာရီကြီးက လေးနာရီထိုးသံ ကြားရတယ်။ အဲဒီနာရီသံကိုတောင် ကြားဖူးနေသလိုလိုပဲ”

ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြော။ ခွေးကလေး၏နားရွက်ကိုသာ ဆက်ဆွဲနေမိသည်။ သူ့ကို တစ်ချက်မျှ မော်မကြည့်။ မမရေချယ်၏ အမူအရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်နေသည်။ စောစောက စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မတွေ့ရတော့။

“ဝယ်လင်တန်က လမ်းမှာ မစ္စတာကန်ဒေါလ်ရဲ့ အိမ်ကို လှမ်းပြတယ်။

ဝင်နှုတ်ဆက်ရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးမိသေးတယ်။ မြင်းတွေကလည်း ပန်းလာ၊ အချိန်ကလည်း လင့်နေတာကြောင့်၊ ပြီးတော့ ရောက်ချင်ဇော… ဒီကိုရောက်ချင်ဇောကလည်း ကြီးနေတာကြောင့်”

သူ ခဏတုံ့သွားသည်။ 'ဒီကို'ဆိုသည့် စကားလုံးအစား ‘အိမ်ကို’ ဟု ထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်သွားပုံရ၏။ ပြီးမှ ဆက်သည်။

“မင်းက အမြော်အမြင်ရှိရှိနဲ့ မမရွှေချယ်ကို ဒီအခန်းတွေ ပေးထားတာပဲ။ မောင်လေးရဲ့အစ်ကိုနဲ့ မမ လာလို့ရှိရင် ဒီအတိုင်းပဲ နေဖို့ အင်းဘာရှော့စ်က စီစဉ်ထားတာ။ သူ့အခန်းကို မောင်လေးနေဖို့ ပေးမယ်လို့လည်း ပြောဖူးတယ်။ မောင်လေး ပြောင်းပြီးနေပြီလို့ ဆီကွမ်ဘီက ပြောတော့ မမစိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားတယ်။ မောင်လေးရဲ့အစ်ကိုလည်း ဝမ်းသာမှာလေ”

“မမရွှေချယ် နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဒေါ်လေးဖီဘီလို့ခေါ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့အဒေါ်တစ်ယောက် နေသွားဖူးတဲ့ အခန်းတွေပဲ။ နောက်ပိုင်း ဘယ်သူမှ မနေတော့ဘူး”

“ဒေါ်လေးဖီဘီဟာ အင်္ဂလန်ခရစ်ယာန်အသင်းတော်က သင်းထောက် တစ်ယောက်နဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပြီး ကိန်းဘရစ်ချ်ကို ထွက်သွားတာလေ။ အသည်းကွဲရောဂါကို ကုစားဖို့ ထွက်သွားပေမဲ့ ဝေဒနာကို အနှစ် နှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် ကုစားလို့ မရခဲ့ဘူးတဲ့။ အဲဒီဇာတ်လမ်း မောင်လေး ကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မကြားဖူးဘူး"

ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူက မီးလျှံတွေကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ၏။ ဒေါ်လေးဖီဘီအကြောင်းကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်လျက်။ ဒီလောက် သေးသွယ်နုနယ်သည့် လက်မျိုး ကျွန်တော် မမြင်ဖူးခဲ့။ အဖျားရှူးရှူးကလေးနှင့် ရှေးပန်းချီဆရာတို့ ရေးဆွဲသည့် ကားများထဲမှ မိန်းမသားတို့၏ လက်ကလေးတွေနှင့် တူသည်။ ကျွန်တော်က ထောက်ပေးသည်။

“အင်း ဆိုပါဦး၊ ဒေါ်လေးဖီဘီ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“အဲ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကြာတော့ သူ့အသည်း ပြန်ဆက်သွားသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒုတိယအချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် စပြန်တယ်တဲ့။ အဲဒီ ဒုတိယ ချစ်သူကလည်း သာသနာ့ဝန်ထမ်းပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်လေးဖီဘီ အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိနေပြီ။ သူ့အသည်းကလည်း ယဲ့ယဲ့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒုတိယချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတယ်တဲ့”

“သူတို့အိမ်ထောင်ရေး အောင်မြင်သတဲ့လား"

“ဟင့်အင်း၊ မင်္ဂလာဦးညမှာပဲ ဒေါ်လေးဖီဘီ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတယ်။ သေရခြင်းအကြောင်းက ရုတ်တရက် သွေးလန့်တုန်လှုပ်မှုတဲ့ကွယ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးများ မသိမသာ တုန်နေသည်ကို တွေ့ ရ၏။ မျက်လုံးများကတော့ တည်ငြိမ်စွာပင်။

ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ပုံရိပ်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။ အစ်ကိုက မမရွှေချယ်ကို သည်ဇာတ်လမ်း ပြောပြနေသည့် ပုံရိပ်များဖြစ်၏။ အစ်ကိုက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ရှေ့သို့ကိုင်းပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ကာလှုပ်ကာ ပြောနေလိမ့်မည်။ မမရွှေချယ်က ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရယ်ချင်လာ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် အတိုင်းသား တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး သူ ပြုံးနေသည်။

“ဒါ ခချက်ချင်း ဆင်လိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူ တည်ငြိမ်စွာ ဖြေသည်။

“မမရွှေချယ် အဲဒါမျိုး မလုပ်တတ်ဘူး။ မယုံရင် ဆီကွမ်ဘီကို မေးကြည့်လေ။ သူသိမှာ သေချာတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ သူ လန့်သွားမှာပါ။ ဒီဇာတ်လမ်းကို မမရွှေချယ်ဆီက ကျွန်တော် သိရတယ်ဆိုရင် သူ မလန့်ဘဲ နေပါ့မလား။ ဒါ့ထက် သူ ညစာ လာပို့သွားပြီလား”

“လာပို့သွားပါပြီ။ အားလုံးကောင်းပါတယ်။ စွပ်တစ်ခွက်ရယ်၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော်ရယ်၊ ဝမ်းတွင်းသားစုံရယ်။ စားလို့ မြိန်မှမြိန်”

“မမရွှေချယ် တစ်ခု သတိထားမိလား၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မိန်းကလေး အစေခံ မထားဘူး။ ရေချိုးကန် ဖြည့်ဖို့တို့၊ အဝတ်လျှော်ဖို့၊ လှမ်းဖို့တို့ ဂျွန်နဲ့ အာသာဆိုတဲ့ ချာတိတ်နှစ်ယောက် လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ပိုကောင်းတာပေါ့။ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် စကားများနေဦးမယ်။ ပြီးတော့ မမရွှေချယ်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း ဝတ်ရုံနက်တွေချည်း ဆိုတော့ သိပ်ပြဿနာရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ လမ်းလျှောက်ဖို့တော့ တော်တော် ခိုင်တဲ့ဖိနပ်တွေ ယူလာတယ်”

“မနက်ဖြန်ဆို မိုးတိတ်မှာပါ။ ကောင်းကောင်း လမ်းလျှောက်နိုင်မှာပါ”

“ဘာတန်စားကျက်ဘက်ကို လျှောက်မယ်။ ကီးလ်မိုးဘက်ကို လျှောက်မယ်။ ဧကေ နှစ်ဆယ်ဘက်ကိုလည်း သွားမယ်။ တောင်ကုန်းတွေ ပေါ်လည်း လျှောက်သွားမယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြည့်နေမိသည်။ ဘာတန် ယာမြေတွေရဲ့ နာမည်တွေကို သူ အကုန်သိနေပါလား။

“အဲဒီနာမည်တွေ ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“သိတာပေါ့။ နှစ်နှစ်နီးပါး နေ့တိုင်းကြားနေတော့ အလွတ်ရနေတာပေါ့”

ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့။ မေးခွန်းတစ်ခု

ကောက်မေးလိုက်သည်။

"ဒါထက် မမရေချယ် မြင်းစီးတတ်သလား"

"ဟင့်အင်း"

"မြင်းပေါ်တင်ခေါ်မယ်ဆိုရင်ကော စီးရဲမလား"

"အင်း ဖြစ်မလားမသိဘူး။ ကုန်းနှီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ထားရမှာပေါ့နော်။ ကုန်းနှီးထိပ်မှာ ကိုင်ထိန်းဖို့ ဘုတစ်လုံး ပါတယ်မဟုတ်လား"

မမရေချယ် စိတ်အားထက်သန်မှုအပြည့်ဖြင့် မေးနေသည်။ မျက်လုံး

များက ခံ့ညားတည်ငြိမ်စွာ။ သို့သော် သူ့ တစ်ခုခုကိုတွေးပြီး ရယ်ချင်စိတ် မျိုသိပ်နေမှန်း ကျွန်တော် သိနေ၏။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်နေတာ

များလား။

ကျွန်တော် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဝယ်လင်တန်ကို မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ အမျိုးသမီးစီး ကုန်းနှီးရှိသလားလို့"

"ဒေါ်လေးဖီဘီ စီးချင်စီးမှာပေါ့ မောင်လေးရဲ့။ ချစ်သူနဲ့ ဝေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့မှာ တခြား ဖြေပြေရာ ရှိမှာမှမဟုတ်ဘဲ"

သူ့အသံတွင် နိမိတ်ပုံတစ်ခု ထင်နေသည် ထင်ရ၏။ ကျွန်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဆီကွမ်ဘီ တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်လာသည်။ ရေမ ငွေလင်ပန်းကြီးကို ထမ်းလျက်။ ငွေကရားက တဖိတ်ဖိတ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသည့် ပစ္စည်းတွေ။ လက်ဖက်ရည်အိုးနှင့် အိုးငယ်ခွက်ငယ်တွေကလည်း တလက်လက်။ ဘဏ္ဍာစိုး၏အခန်းထဲတွင် ခြေချစရာမှ ရှိသေးရဲ့လားမသိ။

ဆီကွမ်ဘီက စားပွဲပေါ်သို့ လင်ပန်းကို ဟန်ပါပါ ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အံ့သြနေသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက် မမြင်စေချင်၍ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်နေလိုက်ပြီး မိုးစက်မိုးပေါက်တွေကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

"လက်ဖက်ရည်ခပ်ပြီးပါပြီ မမလေး"

"ကျေးဇူးပဲ ဆီကွမ်ဘီ"

"နံနက်စာ ဘယ်လိုသုံးဆောင်ပါမလဲ မမလေး။ အစ်ကိုလေး ကတော့ ရှစ်နာရီဆို ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သုံးဆောင်ပါတယ်"

“မမလေးအတွက် ကိုးနာရီ အခန်းထဲပို့ပေးပါလား ဆီကွမ်ဘီ။ မင်းတို့အစ်ကိုကြီးက ခဏခဏ ပြောဖူးလို့ပါ။ မိန်းမတွေဟာ ဆယ့်တစ်နာရီ မထိုးခင် ဘယ်တော့မှ ကြည့်ပျော်ရှုပျော် မရှိဘူးတဲ့။ အခန်းထဲ လာပို့ဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“အပန်းမကြီးပါဘူး မမလေး”

“ကျေးဇူးပဲနော် ဆီကွမ်ဘီ၊ ဂွတ်နိုက်”

“ဂွတ်နိုက် မမလေး၊ ဂွတ်နိုက် အစ်ကိုလေး”

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ခဏနေမှ မမရေချယ် တိုးတိုးပြောသည်။

“လက်ဖက်ရည်နည်းနည်းသောက်ပါလား။ ဒီအချိန် လက်ဖက်ရည်သောက်တာ ဒေသထုံးစံမဟုတ်လားဟင်”

ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်စွမ်းတို့ ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ မနည်းထိန်းပြီး မီးလင်းဖိုဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ခွေးခြေတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ဒီမယ် မမရေချယ်၊ ယုံမလား မသိဘူး။ ဟောဒီလက်ဖက်ရည်ပွဲပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး”

“မမရေချယ် သိပါတယ်။ ဆီကွမ်ဘီ ဝင်လာကတည်းက မင်းမျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်မိလိုက်တယ်။ သူလည်း အရင်က မြင်ဖူးပုံ မပေါ်ဘူး။ ဒါတွေက မြေအောက်ခန်းထဲမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာတွေလေ။ သူ ခုမှ တူးယူလာတာကွယ့်”

“ညစာစားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ တကယ်လိုလို့လားဗျာ”

“လိုတာပေါ့။ အထက်တန်းလွှာအမျိုးသမီးအသိုင်းအဝန်းရဲ့ ဓလေ့လေ”

သူက လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပန်းကန်ကိုကျော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို

ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ခပ်အေးအေး ပြော၏။

“မောင်လေး ဆေးတံသောက်ချင်သောက်လေ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဆေးတံသောက်ခွင့်ပေးတယ် ဟုတ်လား။ မလုပ်ပါနဲ့ မမရေချယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မစ္စက်ပက်စ်ကိုတို့ လင်မယား ရောက်လာရင် ဒုက္ခ”

“ဒါက ဧည့်ခန်းမှမဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ မမရေချယ်က မစ္စက်ပက်စ်ကိုမှ မဟုတ်တာဘဲ”

ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်ပြီး အိတ်ကို စမ်းလိုက်သည်။

“ဆီကွမ်ဘီကတော့ ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး။ မနက်ဖြန် သူလာရင် အနံ့ရနေမှာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မအိပ်ခင် မမရေချယ် ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်ထားခဲ့မယ်။ မိုးထဲလေထဲမှာ အဲဒီဆေးတံနဲ့ ပျောက်သွားမှာပါ”

ဒေါ်လေးဖီဘီအခန်းထဲတွင် ဆေးတံသောက်ရင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာက တစ်မျိုး၊ ဖြစ်နေတာက တစ်မျိုးပါလား။

စကားလုံးများပင် ရွေးထားပြီးသား။ အေးစက်စက်စကားလုံးများဖြင့် ပစ်ပေါက်ပြီး စိတ်ထဲ မရှင်းသည့်ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် အပြတ်ရှင်း ခွဲခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ သူ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးလို့ ခွက်ကို ငွေလင်ပန်းထဲ အသာပြန်ထည့်သည်။ လက်ချောင်းကလေး သွယ်ပြောင်း လှပပုံကို ကျွန်တော် သတိထားမိပြန်၏။ လက်စွပ်နှစ်ကွင်း ဝတ်ထားမြဲ။ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထား၏။ ဝမ်းနည်းခြင်းကာလနှင့် လက်စွပ်နှစ်ကွင်းမှာ သဟဇာတမဖြစ်ဟု ထင်၏။

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲတွင် ကိုက်ထားစရာ ဆေးတံရှိနေခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ သည်ဆေးတံကြောင့် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်အဖြစ် တည်ရှိနေသေးသလို ခံစားရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ကြိုတင်ပုံဖော်ထားသည့် ရုပ်သွင် သဏ္ဍာန်မျိုးသာ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရှိနေလျှင် ကျွန်တော့်အစီအစဉ်တွေ အထမြောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရောက်နေသည့် မိန်းမက စိတ်ပုပ် ယုတ်မာသည့် လက္ခဏာဟူ၍ မြူငွေ့မျှ မတွေ့ရသော ပြစ်မျိုးမှုမထင် မေတ္တာရှင်။

နအေး တိုးညင်းသည့်အသံမျိုးဖြင့် စကားစသည်။

“မောင်လေးဖီးလစ် မင်း အိပ်ချင်နေပြီ။ သွားအိပ်တော့လေ”

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်လျက်ပင်။ ကျွန်တော် အလန့်တကြား ထလိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို တိုက်မိလုမတတ် ဖြစ်သွား၏။

“ဆောရီး မမရေချယ်၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းအိပ်ငိုက်သွားတယ်”

“ဒီနေ့ သိပ်အလုပ်များသွားတယ်မဟုတ်လား”

သူ ရိုးရိုးသားသား မေးပုံရပါသည်။ သို့သော် တစ်ခုခုများ ပြောချင်နေတာလား။ ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်သည်။ ဘာမျှမပြောသေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“မနက်ဖြန် ရာသီဥတုကောင်းမယ်ဆိုရင် မမရေချယ်အတွက် မြင်းတကာယ်စီစဉ်ပေးမလား။ လိမ္မာတဲ့ မြင်းမျိုးနော်။ ပြီးတော့ ဘာတန်ဘက်က စိုက်ခင်းတွေ သွားကြည့်ကြရအောင်”

“ရပါတယ်။ သွားချင်ရင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်"

“မောင်လေးကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါဘူး။ ဝယ်လင်တန်နဲ့ သွားမယ်လေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ပို့ပေးပါ့မယ်။ မနက်ဖြန် ဘာမှ လုပ်စရာမရှိပါဘူး”

“ခဏလေးနေဦးနော်။ မောင်လေးအတွက် မမရေချယ် လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အိပ်ခန်းပြာထဲ ဝင်သွားပြီး လမ်းလျှောက်တုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ကာ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ရော့ မောင်လေးအတွက်၊ မမကိုယ်တိုင် ဒီည ပေးချင်လို့”

အစ်ကို့လမ်းလျှောက်တုတ် ဖြစ်ပါသည်။ သည်တုတ်နှင့် အမြဲ လမ်းလျှောက်လေ့ရှိပြီး၊ လက်ကိုင်ပေါ်တွင် အားပြုပြီး ခပ်မှိမှိ ရပ်လေ့ရှိသည်။ လက်ကိုင်က ဆင်စွယ်။ ထိပ်ပိုင်းက ခွေးခေါင်းရုပ်။ ခွေးက ရွှေ။ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မျက်ဝန်းရွဲကြီး များတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လို့ပါလား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရေချယ်၊ အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ သွားတော့၊ မြန်မြန်သွားပါတော့ကွယ်”

ကျွန်တော့်ကို အခန်းပြင်ဘက်ရောက်အောင် တွန်းပို့ပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

*****

အခန်း (၉)

မနက်စာ စောစောဆင်းစားပြီး မြင်းဇောင်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဝယ်လင်တန်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး မြင်းဇောင်းတစ်ဖက်စွန်းရှိ စတိုခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ရှိပါသည်၊ အမျိုးသမီး တင်ပါးလွှဲစီး ကုန်းနှီး ဒါဇင်ဝက်လောက် ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ သတိမထားခဲ့မိသည့် ပစ္စည်းများ။

"မင်းတို့မမလေးက မစီးတတ်ဘူး ဝယ်လင်တန်။ သူထိုင်ဖို့နဲ့ ကိုင်ဖို့ လုပ်ပေးရမယ်"

"ဒါဆို ဆော်လမွန်နဲ့မှဖြစ်မယ် အစ်ကိုလေး"

ပြောပြီး ရထားထိန်းကြီး.. စိတ်ပူသည့် လေသံဖြင့်

"သူ့ကျောပေါ်ကို အမျိုးသမီးတော့ မတင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေမှာပါ။ ဒီကောင်ကြီးက အရမ်းသဘောကောင်းပါတယ်။ ပြဿနာမရှိနိုင်ပါဘူး။ တခြားကောင်တွေနဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး"

ဆော်လမွန်ကြီး နားနေသည်မှာ အတန်ကြာပြီ။ ဟိုတုန်းကတော့ အစ်ကိုနှင့် အမဲလိုက်ဖက် အစ်ကို့အချစ်တော်မြင်းကြီးဖြစ်၏။ ခုတော့ ဗယ်လင်တန်က လမ်းမပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ချိန်မှလွဲ၍ စားကျက်ထဲတွင် အေးအေးလူလူ မြက်စားနေတတ်၏။

"ဘယ်အချိန်လောက် မမလေး ထွက်မှာလဲ အစ်ကိုလေး"

မမလေး မမလေးနှင့် လိုတာထက်ပိုပြီး တလေးတစားလုပ်နေပုံကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်သည်။

"ညနေပိုင်းလောက်မှ ဖြစ်မှာပါ၊ အဆင်သင့်သာ လုပ်ထားပေးပါ။ ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်"

အိမ်ထဲပြန်ခဲ့ပြီး ရုံးခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ညက စာရင်းတွေ တွက်ရဦးမည်။ အလုပ်သမားတွေကို လစာထုတ်ပေးရမည့်နေ့ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဆက်စဉ်းစားနေ၏။ အိမ်ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ဆီကွမ်ဘီကာအစ မမရေချယ်ကို ခြေသုတ်ပုဆိုး မြေစွယ်ကျိုး လုပ်နေကြသည်။ အိမ်ကြီးရှင် သခင်မတစ်ယောက်လို ကိုင်းရှိုင်းဝပ်တွားနေကြ၏။ မြင်းကုန်းနှီးဟောင်းကြီးကို ဝယ်လင်တန် တိုက်ချွတ်နေပုံကိုလည်း သတိထားမိလိုက်၏။ ခွေးကလေးကိုင်ကာ

အထူးတာဝန်တစ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်နေပုံမျိုး။ ကောင်လေးတွေကိုလည်း လှမ်းအော်နေသည်။

“ဟော့ကောင်တွေ ဆော်လမွန်ကြီးကို သွားကြည့်ထားကြစမ်း”

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် လစာထုတ်ဖို့ အလုပ်သမားတွေ ရောက်လာကြသည်။ အိမ်ဝန်ထမ်းတွေ၊ သစ်ခုတ်သမား၊ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးပိုင်းက စာရင်းငှားတွေ၊ ပန်းခြံအလုပ်သမားတွေ အားလုံး စုံပြိုရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဥယျာဉ်မှူး တမ်လင်း လူအုပ်ထဲတွင် ပါမလာကြောင်း သတိထားလိုက်မိ၏။ မေးကြည့်တော့ တစ်ယောက်က ဖြေသည်။

“မမလေးနဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ခင်ဗျ”

သူတို့အားလုံးကို ငွေထုတ်ပေးပြီးသည်နှင့် ပန်းခြံထဲကို ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့သည်။ မမရေချယ်နှင့် တမ်လင်းတို့နှစ်ယောက် မြေကြီးကို တူးဟယ် ဆွဟယ် လုပ်နေကြသည်ကိုတွေ့ ရပြီး တရုတ်ဖယောင်းပန်းတွေ စိုက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

မလှမ်းမကမ်းကိုရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောသံ ကြားရသည်။ ကိုင်းတွေဖြတ်ဖို့၊ မြေဆွေးချဖို့ စီစဉ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တမ်လင်း ကလည်း ဆိကွမ်ဘီတို့ လူသိုက်အတိုင်း မမရေချယ်ကို သခင်မတစ်ယောက်လို ရိုကျိုးနေ၏။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ပြုံးပြီး မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“မမရေချယ် ဆယ်နာရီကတည်းက ထွက်လာခဲ့တာ။ မောင်လေးကို မတွေ့တာနဲ့ တမ်လင်းတို့အိမ်စုဘက် လျှောက်သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ရတယ်လေ။ ဟုတ်တယ်နော် တမ်လင်း”

တမ်လင်းက အလွန့်အလွန် ရိုကျိုးသော အမူအရာဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေး”

“မောင်လေးကို မပြောရသေးဘူး။ အင်းဘာရော့စ်နဲ့ မမရေချယ် စုထားတဲ့ ပျိုးပင်တွေ၊ မျိုးစေ့တွေ ယူလာခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေ ပလစ်မစ်မှာ ကျန်နေခဲ့တယ်။ ဒီမှာ စာရင်းလုပ်ထားတယ်။ ရောက်လာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် မြေပြင်ထားဖို့ တမ်လင်းနဲ့ တိုင်ပင်နေတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်။ ဆက်လုပ်ပါ”

“ပြီးပါပြီ၊ ပြီးပြီနော် တမ်လင်း၊ မစ္စက်တမ်လင်းကို ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့။ သူ့ လည်ချောင်းနာတာ သက်သာသွားမှာပါ။ ယူကလစ်ဆီဟာ အကောင်းဆုံး ဆေးပဲကွယ့်။ ညနေကျရင် ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမလေး”

ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှက်ရွံ့ရွံ့ အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“မမလေးဆီက ကျွန်တော် ပညာတွေအများကြီး ရပါတယ်။ မမလေးလိုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆီက ဒီလိုပညာတွေ ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး အစ်ကိုလေး။ ပန်းပင်တွေအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အများကြီး သင်ပေးတယ်ခင်ဗျ”

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ နည်းနည်းပါးပါးပါ။ စားပင်တွေကျတော့ တို့ ဘာမှနားမလည်ပါဘူး။ ဒါထက် ဟိုဘက်က ပန်းခြံကို မနက်ဖြန် မင်း လိုက်ပြရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ မမလေး သွားချင်တဲ့အချိန် ပြောပါ”

မမရေချယ်က တမ်လင်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ အိမ် ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထဲဝင်မိသည်နှင့် ထမင်းစားခန်းမှ ဟင်းနံ့ကို သတိထားမိ၏။ ဆီကွမ်ဘီ လက်စွမ်းပြနေခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ပိုင် တည်းတွင် မုန့်ဖုတ်နေသဖြင့် ကိတ်မုန့်နံ့လည်း မွှေးနေ၏။ ခုချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော်တို့ကို နွေ့လည်စာ ချကျွေးတော့မည့်နှယ်။ မမရေချယ်က မပြုံးတုံ့တုံ့၊ ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ဆိုသည်။

“မောင်လေး များများစား၊ ဒါမှ မင်း ပိုထွားလာမှာ။ မုန့်တွေ အိတ်ထဲ ထည့်ယူလာခဲ့ပါလား။ တောင်ကုန်းတွေပေါ်တက်တဲ့အခါ မမရေချယ် ဆာရင် တောင်းစားမယ်လေ။ ကဲ အပေါ်တက်ပြီး မြင်းစီးဖို့ကောင်းတဲ့ အဝတ်တွေ ရှာဝတ်လိုက်ဦးမယ်”

ဆော်လမွန်ကြီးကို အိမ်ရှေ့ဆွဲခေါ်လာတော့ ကျွန်တော် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ မြင်းကြီးကို သ ထားလိုက်သည့်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ ခွာကအစ ပြောင်လက်နေအောင် ဖိနပ်တိုက်ဆေးနှင့် တိုက်ထား၏။ ကျွန်တော့်ဂျစ်ပစီကို သူတို့ တစ်ခါမျှ သည်လို လုပ်မပေးဖူးကြပါ။

ကျွန်တော်တို့ လေးနာရီနောက်ပိုင်းမှ ပြန်ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆီကွမ်ဘီကို သွားပြောပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ မမရေချယ် ဆော်လမွန်ကြီးအပေါ်ကို ရောက်နေပြီ။ ဝယ်လင်တန်က နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြင်ပေးနေသည်။ ဝတ်လာသည့် ဝတ်စုံမှာ အနက်ရောင် သောကဝတ်စုံပင် ဖြစ်သော်လည်း ပိုရှည်လျားသည်။ အနက်ရောင် ဇာလွှာခေါင်းစည်းကို ပတ်လာ၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မမရေချယ်သည် ကျွန်တော်နှင့် အဝေးကြီးရောက်နေသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ပို အီတလီဆန်နေသည် ထင်လိုက်၏။

“မမရေချယ် အသင့်ဖြစ်ပြီလား၊ လိမ့်ကျမှာ မကြောက်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ပူပူပင်ပင် မေးလိုက်သည်။

“မောင်လေးကိုရော ဆော်လမွန်ကိုရော မမရေချယ် ယုံပြီးသားလေ”

“ကဲ ဒါဆို ထွက်ကြစို့၊ ဝယ်လင်တန်ရေ ကျွန်တော်တို့ နှစ်နာရီလောက်တော့

ကြာလိမ့်မယ်မို့”

မြင်းဇက်ကြိုးကို ကျွန်တော် အောက်မှလှမ်းယူပြီး ဘာတန် ယာတော ဆီသို့ စပြီး ဦးတည်လျှောက်လှမ်းရတော့သည်။ ဘာတန်ယာတောမှာ ကျွန်းဆွယ်တစ်ခုမှစပြီး ပင်လယ်ကော့ တစ်ဝိုက်တွင် အရှေ့နှင့် အနောက် ဖြန့်ကျက်နေသော မြေကွက်များစွာဖြစ်သည်။ အမြင့်ဆုံး တောင်ကုန်း တစ်နေရာတွင် မီးပြတိုက်ရှိသဖြင့် မီးပြတိုက်ယာတောဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ပတ်ပြီး ဆော်လမွန်ကို ကျွန်တော် ဆွဲလာခဲ့သည်။ မီးပြတိုက်တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ ဘာတန်ဒေသကို ဆီး၍မြင်နေရသည်။

ညက စကားကို ပြန်ကောက်ပြီး ဘာတန်ယာတောအကြောင်း သူ ဘယ်လောက်သိထားသည်ကို စမ်းသပ်လိုသဖြင့် တီးခေါက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် အံ့သြရပြန်၏။ မမရေချယ် အကုန်သိနေပါလား။ စာရင်းငှားတွေရဲ့ နာမည်၊ မြေငှားတွေအကြောင်း၊ သူတို့မိသားစုတွေကိစ္စကအစ သူ သိနေသည်။ ဆိုကွမ်ဘီ၏တူတစ်ယောက်က ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းလုပ်နေပြီး ကမ်းခြေ တံငါတဲတွင်နေကြောင်း၊ သူ့ထက်အကြီးတစ်ယောက်က ဂျုံစက်ရိုက်လှေတစ်ခုကိုပိုင်ကြောင်း စသည် စသည်။ သူပြောနေပုံက မဟာသုခရိပ်မြုံတွင် သူ တစ်သက်လုံး နေလာသည့်အလား။ ကျွန်တော် အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး မမရေချယ်က မေးသည်။

“မောင်လေးအစ်ကိုနဲ့ မမ အားရင် ဘာအကြောင်းတွေ ပြောနေတယ် ထင်လဲ။ အင်းဘရော့စ်က မဟာသုခရိပ်မြုံအိမ်ကြီးအကြောင်း၊ သစ်တော တော စိုက်ခင်းတွေအကြောင်းပဲ ပြောပြောနေတော့ မမရေချယ် အားလုံး အလွတ်နီးပါး ရနေတာပေါ့”

မီးပြတိုက် ကုန်းပေါ်ကအဆင်းတွင် သူ ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ထင်နေတာက နိုင်ငံခြားမှာ တစ်သက်လုံးနေလာတော့ အင်္ဂလန်အငွေ့ အသက်ကို မမရေချယ် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးထင်နေတာ။ 'ကွန်းဝေါလ်' တောပိုင်းတော့ ပြောမနေနဲ့ပေါ့”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့မတွေ့ခင်အထိ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“ပန်းခြံတွေအကြောင်းလည်း ပြောဖြစ်ကြမှာပေါ့”

“ပန်းခြံတွေအကြောင်း အများဆုံး ပြောဖြစ်ကြတယ်လေ။ မမရေချယ်ရဲ့ပန်းခြံက ....”

သူက ဆော်လမွန်ကြီးပေါ်တွင် အနေအထား ပြောင်းထိုင်ရင်း ခဏ တုံ့သွားပြီးမှ စကားဆက်သည်။

“မမရေချယ်ရဲ့ပန်းခြံထဲမှာ ပန်းမျိုးတွေ တော်တော်စုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟာသုခရိပ်မြုံမှာလည်း စုံပါတယ်။ တစ်မျိုးစီပေါ့လေ”

သူ ခဏတွေသွားပြန်သည်။

“မမရေချယ် ပထမအိမ်ထောင် ကျူစမှာ အဲ ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်လေ။ အိမ်ထောင်ရေးက သိပ်အဆင်မပြေတော့ ပန်းခြံလုပ်ငန်းထဲမှာချည်း အချိန်ဖြုန်းရတာပေါ့။ ပန်းစိုက်ရတာဟာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ။ မမရေချယ့်ပန်းခြံကို မောင်လေး မြင်စေချင်တယ်”

ဘာ ဆိုလိုပါလိမ့်။ သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း နစ်ကန်ဒေါလ် သူ့ကို မပြောဘူးလားမသိ။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သံသယစိတ်တွေ ဝင်လာ၏။ ညကအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ တွေ့စက သူ အရမ်းအံ့ဩသွားသည်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေဆည်ကာ အေးအေးလူလူ စကားပြောသည်။ ခုမှ ကျွန်တော် တွေးမိခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ဖလောရင့်စ်ကို ရောက်တဲ့အကြောင်း ဘာလို့ သူ ထည့်မပြောတာလဲ။ အစ်ကိုဆုံးတဲ့သတင်း ကျွန်တော် ဘယ်ကရတယ်ဆိုတာ သူ ဘာလို့မမေးတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြောစေချင်လို့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေ ရှေ့နေကြီးက ချန်ထားခဲ့တာလား။

ကျွန်တော် သည်အကြောင်း ပြောမှဖြစ်တော့မည်။

“မမရေချယ်ရဲ့ ဆန်ဂါလက်တီစံအိမ်ကြီးထဲက ပန်းခြံကို ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီလေ။ အဲဒါ မမရေချယ် မသိဘူးလား”

“အမယ်လေး”

ဆော်လမွန်ကြီးက မြောင်းကလေးကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းကူးလိုက်သဖြင့် သူ လန့်အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ပြောတာ သူ ကြားလိုက်ဟန် မတူ။

“ဂျုံစက်ကလေးဘက်က လှည့်ပြီး သစ်တောထဲဝင်ရအောင်၊ နော် မောင်လေး”

ကျွန်တော် ဆက်၍ ပြောခွင့်မသာတော့။ အိမ်အပြန် သစ်တောထဲ ဖြတ်နေစဉ် မမရေချယ်က သစ်ပင်တွေအကြောင်း၊ တောင်ကုန်းနှင့် တောတန်းကလေးများအကြောင်းကို တတွတ်တွတ် ပြောလိုက်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တစ်ယောက် နှလုံးစိတ်ဝမ်း မငြိမ်းချမ်းတော့။ ဖလောရင့်စ်ကို ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ကြောင်း ပြောဖို့သာ အာရုံစိုက်နေမိ၏။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“အင်း သိပ်တော့မကောင်းဘူး။ မောင်လေး ပင်ပန်းနေပြီ။ မမက ဘုရင်မတစ်ပါးလို မြင်းပေါ်မှာ အကြော့ထိုင်ပြီး မောင်လေးက ကုန်းကြောင်း လျှောက်နေရတယ်။ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မမရေချယ် ပျော်နေတယ်”

“ကျွန်တော် မပင်ပန်းပါဘူး မမရေချယ်”

သံသယမျက်လုံးကို မမြင်စေချင်၍ ကျွန်တော် မော်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

ညစာစားတော့ ဆီကွမ်ဘီက ကျွန်တော့်ညာဘက်တွင် သူ့မမလေးကို နေရာချပေးသည်။ မမရေချယ်က နှင်းဆီပန်းအိုးတွေနှင့် ငွေထည် ပစ္စည်းတွေကို သဘောကျနေသည်။ စားပွဲထိုးအကူအဖြစ် ဆီကွမ်ဘီက ဂျွန်ကိုပါ ခေါ်ထားသည်။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်စ ပြုလာသည်။ ဆီကွမ်ဘီက ဟင်းလျာတွေ လိုက်မြည်းနေရင်း ကျွန်တော် အီတလီကို ရောက်သွားတဲ့အကြောင်းများ ပြောလိုက်မှဖြင့်။

ကျွန်တော်က သည်ကိစ္စကို မရီးလုပ်သူအား ကိုယ်တိုင်ပြောချင်သည်။ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေစဉ်တွင် ပြောချင်သည်။

ညပိုင်း စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဆုံကြသည်။ မီးလင်းဖိုနံဘေးတွင် နှစ်ယောက် ထိုင်ကြ၏။ သူက ထိုးလက်စ ဇာကို ယူလာပြီး စကားပြောရင်း ထိုးနေ၏။ သူ စကားစသည်။

"ကဲ ပြောပါဦး၊ ဘာများ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာလဲ။ အင်းဘာရှေ့စ်က ခဏခဏပြောတယ်။ မမရေချယ်မှာ ဆဋ္ဌအာရုံရှိတယ်တဲ့။ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုရင် ကြိုကြိုသိနေလို့တဲ့လေ။ ခုည အဲဒီလို စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေတယ်။ ကဲ ပြော မမရေချယ် ဘာများ ပြောမှားဆိုမှားရှိလို့လဲ"

သူကိုယ်တိုင် လမ်းဖွင့်ပေးမှတော့ ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်ရမည်ပေါ့။

"မမရေချယ် ဘာမှပြောမှားဆိုမှား မရှိပါဘူး။ မပြောဘဲထားတာ တစ်ခုခု ရှိနေသလားလို့။ ပလစ်မစ်ကို လှမ်းရေးတဲ့ နစ်ကန်ဒေါ်လ်ရဲ့စာထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလား"

"အို ဘာလို့မပြောနိုင်ရမှာလဲ။ မမရေချယ် ရေးလိုက်တဲ့စာအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သူရော မောင်လေးပါ အင်းဘာရှေ့စ် ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်းကို ကြားပြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ မောင်လေးက မမရေချယ်ကို အလည်လာဖို့ ဖိတ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့ဆီလည်း လာလည်ဖို့အကြောင်း အဲဒါလောက်ပါပဲ"

"ကျွန်တော့် နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်အကြောင်း ဘာမှမပြောဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ တစ်လုံးမှ မပါဘူး"

ကျွန်တော် အနေရအထိုင်ရ ကျပ်သွားသည်။ သူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဇာဆက်ထိုးနေ၏။

"အစ်ကိုနာရေးသတင်းကို ဆီညော်ရှိန်နယ်ဒီဆီက အဘိုးကြီး ကြားတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိတာက တစ်မျိုး၊ ကျွန်တော်က ဖလောရင့်စ်ကို ရောက်သွားတယ်။ မမရေချယ့်အိမ်ကို ရောက်မှ သိတာ"

သူ ခေါင်းမော့လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိသောမျက်နှာကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိ၏။ သို့သော် မျက်ဝန်းထဲတွင်တော့ မျက်ရည်မဝေ့။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သည့်

မျက်လုံးများဖြင့် အကြာကြီး စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ကျွန်တော် အဖြေရှာကြည့်သည်။ ကရုဏာရှင်မတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများ။ သည့်မျက်ဝန်းထဲတွင် နားမလည်စွာဖြင့် ငြင်းချက်ထုတ်နေသည့် အရိပ်အယောင်တွေလည်း ပေါ်နေ၏။

*****

အခန်း (၁၀)

“မင်း ဖလောရင့်စ်ကို ရောက်သွားတယ်ဟုတ်လား။ ဘယ်တုံးကလဲဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ”

“ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တာ သုံးပတ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ပြင်သစ်က လှည့်ပြန်လာတာ။ ဖလောရင့်စ်မှာ တစ်ညပဲ အိပ်ခဲ့တယ်။ ဩဂုတ်လ ဆယ့်ငါးရက်နေ့ပေါ့”

သူက တစ်ခုခုကို သတိရသွားမိဟန်ဖြင့်

“ဩဂုတ်လ ဆယ့်ငါးရက်၊ ဟုတ်လား။ မမရေချယ် ဂျီနီဂါကို ထွက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်

သူ့လက်ထဲမှ သိုးမွေးချည်လုံးနှင့် အပ် လွတ်ကျသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်း အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ မဆိုစလောက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပုံရ၏။

“ဒါဆို ဘာလို့ မမရွေချယ်ကို မင်းမပြောတာလဲ။ ညက ပြောဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါဆို ဘာလို့ မဟာသုခရိပ်မြိုင်မှာ မမရေချယ်ကို မင်း လက်ခံထားသလဲ။ အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်တဲ့”

သူ့ကိုယ်သူပြောသလို ပြောနေ၏။

“ဂုစီပီ တံခါးဖွင့်ပေးတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ မောင်လေးကိုတွေ့တွေ့ချင်း

သူ ထင်မှာပဲ”

စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ဆွေးရိပ်သမ်းလာ၏။ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ မီးလင်းဖိုဆီသို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ကဲ ပြောပါဦး၊ နောက်ပိုင်း ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သလဲ”

အိတ်ထဲကိုနှိုက်ပြီး စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စာနှစ်စောင် ရှိနေဆဲ။

“အစ်ကို့ဆီက စာမလာတာ သိပ်ကြာသွားတော့ အဲ အီစတာပွဲ မတိုင်မီကတည်းက သူ့စာမရတော့တာလေ။ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ပူလာတယ်။ နောက် ဇူလိုင်လထဲရောက်မှ ဟောဒီစာ ရောက်လာတယ်။ စာက

တစ်မျက်နှာတည်းရယ်။ လက်ရေးကလည်း ကြောင်ခြစ်ထားသလို။ ရေးပုံကလည်း သူမဟုတ်သလိုပဲ။ ကျွန်တော် ရှေ့နေကြီး နစ်ကာန်ဒေါလ်ကို သွားပြတယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ထလိုက်သွားဖို့ သူကလည်း သဘောတူတယ်။ ကျွန်တော် ခရီးထွက်တော့မှ စာတစ်စောင် ထပ်ရတယ်။ အဲဒီစာက

တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းပဲ ပါတယ်။ ရော့ ဖတ်ကြည့်ချင် ဖတ်ကြည့်လေ”

“ပြီးတော့မှ ဖတ်မယ်၊ ဆက်ပြောပါဦး”

သူ့ကိုကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော်က မျက်လွှာချပြီး မီးလင်းဖိုထဲကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ဆက်ပြောသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲပြောမှ ရှောရှောရှူရှူ ထွက်မည်မဟုတ်လား။

“ဖလောရင့်စ်ကိုရောက်ရောက်ချင်း မမရေချယ်အိမ်ကို ကျွန်တော် တန်းသွားတယ်။ အဲဒီမှာ အိမ်စောင့်က အစ်ကိုဆုံးသွားတဲ့အကြောင်း ဆီးပြောတယ်။ သူတို့ရဲ့မြို့စားကတော်ကလေးကတော့ အိမ်က ထွက်သွားကြောင်း၊ ဘယ်သွားမည်ကို ပြောမသွားကြောင်း ပြောပြတယ်။ အစ်ကိုဆုံးတဲ့အခန်းကိုလည်း ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ခါနီးမှာ ဂူစီပို မန်းမက ကျန်နေခဲ့တဲ့ အစ်ကို့ဦးထုပ်ကို ယူလာပေးတယ်။ ဒီတစ်ခုတည်း မမရေချယ် ကျန်ခဲ့တာတဲ့”

ကျွန်တော်က ခဏဆိုင်းပြီး သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်ဘက်လက်ပေါ်မှ လက်ထပ်လက်စွပ်ကလေးကို ညာဘက်လက်ချောင်းကလေးများနှင့် စမ်းကြည့်နေသည်။

“ကဲ ဆက်ပြောပါဦး”

“အိမ်စောင့်လင်မယားက ကျွန်တော့်ကို ဆီညော်ရိန်နယ်ဒီ့လိပ်စာ ပေးတော့ ကျွန်တော် သွားတွေ့တယ်။ သူက အစ်ကိုသေဆုံးပုံ၊ နေမကောင်း ဖြစ်ပုံတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြတယ်။ မမရေချယ် ရောက်နေမယ့် လိပ်စာ တောင်းတော့ သူလည်း မသိဘူးတဲ့။ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒါပါပဲ”

ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ပြီးမှ သူ စကားပြန်စနိုင်သည်။

“အဲဒီစာတွေ မမရေချယ် ဖတ်ကြည့်မယ်လေ”

ကျွန်တော်က အသင့်ထုတ်ထားသည့် စာနှစ်စောင်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒီ နှစ်စောင်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနှစ်စောင်တည်းပါ”

သူ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော့်တုန်းကလိုပင် အလွတ်ကျက်နေသလား အောက်မေ့ရ၏။ ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။

“အင်း မင်း မမကို ဘယ်လောက်မုန်းနေတယ်ဆိုတာ သိပါပြီကွယ်”

ငြင်းကွယ်နေလို့ အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်တော့ပေ။ ဘူးကွယ်နေလျှင်လည်း ယုတ္တိတန်တော့မည်မဟုတ်။ သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားမှာ ကာဆီးထားသည့်တံတိုင်းကြီး ပြိုကျသွားလေပြီ။

"ဟုတ်တယ် မမရေချယ်"

စိတ်ထဲတွင် ဘုရားကျောင်းမှ အလုံပိတ် အခန်းငယ်ကလေးထဲတွင် ခင်ကြီးတစ်ပါးအား ဝန်ခံချက်ပေးရသလို ဖြစ်နေသည်ထင်၏။ စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသန့်စင်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ရင်ထဲ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသလိုလည်း ခံစားရ၏။

"ဘာပြုလို့ ဒီကိစ္စကို ခုမှပြောတာလဲ"

"စွဲချက်တင်မလို့"

"ဘာ....၊ ဘာအတွက် မင်းက စွဲချက်တင်မှာလဲ"

"သိပ်တော့ မသေချာသေးဘူး။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုရဲ့အသည်းကို ခင်ဗျား ခွဲတယ်။ ဒါဟာ သူ့ကိုသတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ"

"ပြီးတော့ကော၊ ဆက်ပြောလေ"

"ကျွန်တော် သေသေချာချာတော့ မပြင်ဆင်ရသေးဘူး။ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်ဆုံးကတော့ ကျွန်တော့်အစ်ကို ခံစားရသလို ခင်ဗျား ခံစားစေရမယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ချင်တယ်"

"အင်း မင်းဘက်က တော်တော် သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားတာပဲ။ အမှန်က မမရေချယ် ဒါထက်ပိုပြီး ခံရသင့်ပါတယ်။ ခုကတည်းက မင်း အောင်မြင်သင့်သလောက် အောင်မြင်နေပါပြီ။ မင်းဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်နေပါပြီ၊ စောင့်ကြည့်နေလေ။ မင်း ကျေနပ်အောင်၊ ဝအောင် မမရေချယ် ခံစားရတာကို စောင့်ကြည့်နေပေါ့"

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ စာနှစ်စောင်ကို ကောက်ယူပြီး မီးလင်းဖိုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

"ဘာမှ မထူးတော့ဘူးလေ။ အဲဒီစာလုံးတွေကို မင်းကော မမရေချယ်ပါ မေ့လို့ရတော့မှာမှ မဟုတ်တာ"

"မေ့လို့ရပါတယ်။ မမရေချယ်လည်း မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ဘာမှ ခြေရာလက်ရာ မကျန်တော့ဘူးလေ။ အားလုံး ပြာဖြစ်သွားပြီပဲ"

"မင်းသာ ဒါထက်ပိုပြီး ရင့်ကျက်မယ်ဆိုရင်၊ မင်းရဲ့ဘဝဟာ ဒီဘဝမျိုး မဟုတ်ခဲ့ရင်၊ ပြီးတော့ သူ့အပေါ် မင်း ဒါလောက် အချစ်မကြီးရင် အဲဒီစာနှစ်စောင်အကြောင်းနဲ့ အင်းဘာရေ့စ်အကြောင်း မမရေချယ် အများကြီး ပြောဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ပြောဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ မင်း ထင်ချင်သလိုထင်ပြီး ကြိုက်သလို အဆုံးဖြတ်ခံရတာက ပိုသက်သာမယ်ထင်လို့ပါ။

အဲဒါဟာ ရေရှည်မှာ တို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ တနလ်ာနေ့အထိတော့ မမရွေချယ်ကို ခွင့်ပေးပါ။ ဘယ်တော့မှ မင်း ရေချယ့်အကြောင်း နောက်ထပ်မစဉ်းစားမိအောင်၊ ဘယ်တော့မှ နောက်ထပ် မပတ်သက်အောင် မမရွေချယ် အပြီးထွက်သွားမှာပါ။ မင်း အဲဒီလို မျှော်လင့်မထားဘူးမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညကရယ် ဒီနေ့ရယ် မမရွေချယ် ပျော်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖီးလစ်”

ကျွန်တော်က ထင်းတုံးတွေကို ခြေထောက်နှင့် ထိုးထည့်လိုက်သည်။ မီးကျီးခဲတွေ ကြွေကျသွား၏။

“ကျွန်တော် မမရွေချယ့်ကို အပြစ်ပုံချနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ထင်သလို ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ။ တကယ်မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဆက်ပြီး မုန်းနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဘာပြုလို့မရှိရမှာလဲ၊ ဒီမှာ တကယ်ရှိနေတာပဲ”

“ကျွန်တော်မုန်းနေတဲ့မိန်းမဟာ မမရွေချယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဒီလောက်နဲ့ ရပ်သင့်ပြီ”

“ဒွန်”ဆိုသည့် ခွေးအိုကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲနေရာမှ ခေါင်းထောင် ထလာပြီး မမရွေချယ်၏ခြေထောက်ပေါ်ကို ခေါင်းပြန်ချထားလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းကို မမရွေချယ်က ပွတ်ပေးနေ၏။

“မင်းမုန်းနေတဲ့ အဲဒီမိန်းမဟာ ဒီစာတွေဖတ်ပြီးမှ ပုံဖော်ကြည့်တဲ့ မိန်းမလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီမတိုင်မီကတည်းက သူ့ကို မုန်းကြည့်ဖူးသလား”

“အဲဒီမတိုင်မီက ဆိုပါတော့။ တစ်ဖက်က ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း စောစောပိုင်းကတည်းက အစ်ကို့စာတွေဖတ်ပြီး အဲဒီမိန်းမကို မုန်းနေတာ”

“အစ်ကို့ကို ဆုံးပါပြီဆိုပြီး မင်း မမရွေချယ်ကို မနာလိုဖြစ်နေတာပေါ့”

“အင်း ပြောလို့တော့မကောင်းဘူး။ အဲဒီအတိုင်းပဲဆိုပါတော့။ သူ လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့စာ ရကတည်းက ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကျွန်တော် သက်သက် ကလေးဆန်တာပါ။ ပြဿနာက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးလို့ပဲ”

“အဲဒါကြောင့် သူ့မှာလည်း ဒုက္ခရောက်ရှာတာလေ”

“မမရွေချယ် ဘာဆိုလိုတာလဲ”

သူက ဒွန့်ခေါင်းပေါ်မှ လက်တစ်ဖက်ကို ရုပ်လိုက်ပြီး ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် တံတောင်ဆစ် ထောက်ကာ မေးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုထဲကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဖလောရင့်စ်ကို သူ ရောက်လာတုန်းက လေးဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကပေါ့။ အဲဒီတုန်းကမှ သူ့ကို ပထမဆုံး စတွေ့ဖူးတာ။ သူ့ရဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်၊ သူပြောပုံဆိုပုံ၊ ပြီးတော့ သူ့အပြုံး။ ဒါတွေ မင်း ပုံသိပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတို့အကြောင်း သိထားတဲ့၊ ပြီးတော့ သောကပင်လယ်ဝေနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သူ့အပေါ် မတိမ်းညွတ်မိအောင် အားတင်းထားဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာတော့ မင်း နားလည်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ သူဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမျှဝင်မပြော။ နားလည်သလိုလိုတော့ ရှိသည်။

“ဘာလို့ မမရွှေချယ်ကို သူ လက်ထပ်ချင်တာလဲဆိုတာ သိပ်နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ အဲဒီအတိုင်းလုပ်ခဲ့တယ်။ ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့လေ။ မမရွှေချယ်က အဲဒီအချိန်မှာ သဘောပျက်နေချိန်၊ အထီးကျန်ဘဝနဲ့ ကူကယ်ရာ မဲ့နေချိန်လေ။ သူကွ ကယ်တင်ရှင်ပေါ့။ ခွန်အားကြီးမားသလို အကြင်နာတရားလည်း ကြီးမားတဲ့ သူလိုလူမျိုးနဲ့ မမရေချယ့်ဘဝမှာ မကြုံဖူးခဲ့ဘူး။ မမရေချယ်အတွက် သူတော်စင်တစ်ပါးနဲ့ တွေ့ ရသလိုပဲလေ။ သူ့ကို မမရေချယ် ကောင်းကောင်းနားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က မမရေချယ့်ကို ....”

ပြောရင်း ဆိုင်းသွားပြီး မီးဖိုထဲကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် အိပ်ပျော်နေရာက နိုးလာပြီး ကမ္ဘာကြီးကို ခုမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်။ သူဟာ အလှအပတွေကိုရော၊ အနိဋ္ဌာရုံတွေကိုပါ ခုမှ ခံစားဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ တူနေတယ်။ တစ်ခါတလေမှာလည်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်တယ်။ သူ မသိဖူးတဲ့ မမြင်ဖူးတဲ့ အရာအားလုံးဟာ သူ့အတွက် မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်ရသလိုဖြစ်နေမယ်ထင်တယ်။ မတော်တဆ ဒီလိုဖြစ်သွားတာလား၊ ကံကြမ္မာပဲလားဆိုတာတော့ မမရေချယ်လည်း မသိဘူး။ အဲဒီ အဖြစ်ဆိုးတွေကို မမ ရင်စည်းခံခဲ့ရတယ်။ ရိုနန်ယ်ဒီက မမရေချယ်ကို တစ်ခါ ပြောဖူးတယ်။ ရိုနန်ယ်ဒီကို သူ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဒါ ထားပါလေ။ သူက ဒီလိုပြောဖူးတယ်။ အင်းဘရှော့စ်ဟာ မင်းနဲ့တွေ့မှ အသက်ဝင်လာတာတဲ့။ တရားပေါက်သွားတဲ့ ဘာသာရေးသမားတစ်ယောက် အထူးအမြင်အာရုံ ရသွားသလိုမျိုးပဲတဲ့။ ဒါဆိုလည်း ဘုရားကျောင်းမှာ သွားပြီး မယ်တော် မာရီအပါးမှာ ရှိခိုးနေ၊ ဆုတောင်းနေပေါ့။ မယ်တော်မာရီက ရုပ်တုတစ်ခုလေ။ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး။ မယ်တော်က သူ့နေရာက မရွေ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သွေးနဲ့သားနဲ့ မိန်းမတွေကျတော့ ပါရမီမရင့်ကြဘူးလေ။ အမြဲတမ်း

ပြောင်းလဲနေတယ်။ နေ့တစ်မျိုး ညတစ်မျိုးတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေကြတယ်။ ယောက်ျားတွေလည်း အတူတူပါပဲ။ လူသားတွေပဲဟာ။ အဲဒါဟာ ကျဆုံး ခန်းပဲ”

ကျွန်တော် ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဆိုလိုတာက မမရေချယ်ဆီက သူ အများကြီး မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ စင်ပေါ်တင်ပြီး ကိုးကွယ်ထားမလောက်ပဲလို့ ပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီစင်မျိုးကို မမရေချယ်လို

သဘော်ပျက်တဲ့အထဲမှာပါခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က သိပ်မက်မောတာပေါ့။ ခေါင်းပေါ်မှာ ရှောင်ခြည်စက်ဝန်းကလေးနဲ့ဆို ဘယ်လောက်မြင့်မြတ်လိုက်မလဲ။ ဖွတ်လိုက်တပ်လိုက် လုပ်လို့ရရင်ပေါ့လေ”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

သူ သက်ပြင်းချသည်။ လက်နှစ်ဖက် နံဘေးသို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ အရမ်းပင်ပန်းသွားပုံရ၏။

“ဘာသာရေးနဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာဖို့ လူတိုင်း မအောင်မြင်ကြပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီးထဲကို လန့်နိုးရောက်လာပေမဲ့ အင်းဘရှော့စ်အတွက် ဘာမှ အကျိုးမရှိသလိုပဲ။ သူ့သဘာဝကတော့ ပြောင်းလဲသွားတယ်”

ပြောနေရသည်ကိုပင် အလွန့်အလွန် ပင်ပန်းနေပုံ။ အသံသည် အနိမ့်အမြင့် မရှိတော့။ စောစောက ကျွန်တော်တွေးသလိုပင် ဘုရားကျောင်းတွင် ဝန်ခံချက်ပေးနေသည့်အလား။

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လို သူ့သဘာဝ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ”

ထွက်လာမည့်အဖြေကို ကျွန်တော် ထိတ်လန့်စွာနားထောင်နေသည်။

“နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာဝန်တွေက ပြောတယ်။ သူ့ရောဂါဟာ သူ့ကိုယ်သူ မကယ်နိုင်တဲ့ ရောဂါမျိုးတဲ့။ ဖြစ်နေတာ ကြာပြီတဲ့။ ခုမှ ဝုန်းခနဲ ထလာတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခုလောက်ထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မမရေချယ် လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ မမရေချယ်နဲ့ တွေ့လို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါက်ကွဲပြီး ဖြစ်ရတာများလားလို့လည်း တွေးမိတိုင်း စိတ်ဆင်းရရတယ်။ အဲဒီတော့ မင်း မမရေချယ်ကို မုန်းနေတယ်ဆိုတာ သဘာဝကျပါတယ်။ သူသာ အီတလီကို ရောက်မလာရင် ခုဒီအနားမှာ မင်းနဲ့အတူ သူရှိနေမှာ”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာနေရင်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပါပဲဗျာ။ ဒီမှာနေရင်းဖြစ်သွားရင်တော့ တာဝန်ယူရမယ့်လူက ကျွန်တော် ဖြစ်မှာပေါ့။ မမရေချယ် မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

သူ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ဂါဝန်ကို ဆွဲဆန့်ပြီး အောက်ကျနေသည့် သိုးမွေးလုံးကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှပြန်ကောက်သည်။

“ကဲ ဒီည မမရေချယ် စကားတွေအများကြီး ပြောပြီးပြီ။ မင်းလည်း နားပင်ပန်းလှရောပေါ့”

“ကျွန်တော် မပင်ပန်းပါဘူး။ အကြာကြီး ဆက်နားထောင်နိုင်ပါသေးတယ်”

“မနက်ဖြန်တစ်ရက် အချိန်ရှိပါသေးတယ်ကွယ်”

“မနက်ဖြန်တစ်ရက်ဟုတ်လား။ ဘာဆိုလိုတာလဲ မမရေချယ်”

“တနင်္လာနေ့ ခရီးထွက်မယ်လေ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေအထိပဲ နေဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာမဟုတ်လား။ ရှေ့နေကြီး နစ်ကန်ဒေါလ်ကလည်း ဖိတ်ထားသေးတယ်လေ။ တစ်ရက်တလေ ဝင်ဦးမှ ကောင်းမှာပေါ့”

လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါ။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ကနေပြီး နစ်ကန်ဒေါလ်ရဲ့ကုန်းမြင့်သာကို ပြောင်းနေမည်တဲ့လေ။

“အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲ။ အဲဒီကို အလောတကြီး သွားဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်စရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်လေ။ မမရေချယ် ခုလို ရုတ်တရက်ပြန်သွားရင် ဒီက အစေခံတွေရော၊ အလုပ်သမားတွေပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကျန်ရစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်လား”

“နောက်ပြီးတော့ ပလစ်မစ်က သင်္ဘောဆိုက်တော့မှာ။ အဲဒီသင်္ဘောနဲ့ ကိုင်းကူးပင်တွေရော၊ တခြားမျိုးပင်တွေပါ ပါလာမှာလေ။ တမ်လင်းနဲ့ မမ တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိဦးမှာပေါ့။ ပြီးတော့... ပြီးတော့ အစ်ကို့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း သေတ္တာဖွင့်ပြီး ရွေးရပူရဦးမယ်လေ”

“ပစ္စည်းတွေ ရွေးဖို့က မင်းဘာသာမင်း လုပ်ပါကွယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ၊ နှစ်ယောက်လုပ်တာ ပိုကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ခေါင်းပေါ်မြှောက်ကာ အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အရောင်တစ်မျိုးကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော့်ကိုမမြင်ဘဲ အခြားတစ်ယောက်ကို မြင်နေသည့် အကြည့်မျိုး။ မျက်ခုံးတွေ တွန့်သွားသည်။

“ဘာလဲဟင် မမရေချယ်”

“ဘာမှ.... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မမရေချယ့်ကို ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းပေးပါလား။ သွားအိပ်တော့မယ်လေ”

“ရမယ်လေ”

ပြတင်းပေါက်နားမှ စားပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်စိုက်ပြီးသား ငွေလက်ကိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ခွက်တွေ အများကြီး။ တစ်တိုင်ညှိပြီး သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ရပါပြီ၊ သွားတော့မယ်နော်”

အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ ပထမလှေကားထစ်ကိုနင်းပြီးမှ မေးသည်။

“မင်း မမရေချယ်ကို မုန်းနေသေးတုန်းပဲလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ၊ ကျွန်တော်မုန်းတာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ပါလို့”

“ဟဲ ဒါဆို ဂွတ်နိုက်နော်။ မင်း ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ပါစေကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်ပါးကို လာနမ်းသည်။

“မောင်လေးရဲ့ပါးပြင်ကို ဘယ်သူမှ မနမ်းဖူးသေးဘူးမဟုတ်လား။ မင်းမကြိုက်ရင် မင်းပြောတဲ့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နမ်းတယ်လို့ သဘောထားလိုက်နော်”

ပြောပြီး လှေကားပေါ် တက်သွားသည်။ ရွှေလျားမြင့်တက်သွားသောဖယောင်းတိုင်မီးလျှံတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် အရိပ်သည် နံရံတွင်တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ဝေး၍သွားလေသည်။

*****

အခန်း (၁၁)

တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် အသားကျနေသည့် ထုံးစံတစ်ခု ရှိသည်။ နံနက်စာကို ကိုးနာရီကျမှ စားကြသည်။ ဆယ်နာရီဆယ့်ငါးတွင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းသွားဖို့ ရထား အသင့်ပြင်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ အစေခံတွေက နောက်မှာ အမိုးမပါသည့် ဒေါက်ကတ်ရှည်ကြီးဖြင့် လိုက်လာကြရသည်။ ညနေ လေးနာရီတွင် ခင်ကြီး ပက်စကို၊ ခင်ကြီးကတော် မစ္စက်ပက်စကိုနှင့် သမီးနှစ်ယောက်အပြင် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေကြီး နစ်ကန်ဒေါလ်သားအဖပါ မဟာသုခရိပ်မြိုင်တွင် ညစာ စားကြသည်။

သည်တနင်္ဂနွေတွင်လည်း ကျွန်တော့်ညွှေ့သည်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ထုံးစံမပျက်လုပ်ရန် ကျွန်တော် စီစဉ်ထားသည်။ ဆယ်နာရီထိုးသံနှင့်အတူ မမရွှေချယ် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။ အေးဆေးစွာ။ တည်ငြိမ်စွာ။ မိန်းမကျက်သရေအပြည့်ဖြင့်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် လေးလေးလံလံကြီး ဖြစ်မနေတော့။ ညက ရင်ဖွင့်ပြီးပြီမို့ နောင်တွင် ကျွန်တော် သူ့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပြီ။

မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါဟု နှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကြိုပြောထားမယ်နော် မမရွှေချယ်၊ ဘုရားကျောင်းမှာ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်ကြလိမ့်မယ်။ လူသွားလမ်း ပိတ်သွားရင် နောက်ကလူတွေ ခြေဖျားထောက်ကြည့်ကြလိမ့်မယ်”

“ဟယ် ဒုက္ခပါပဲ၊ မမရွှေချယ် ကြောက်လာပြီ။ မသွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါမှ ပိုဆိုးမှာ။ မမရွှေချယ့်ကိုရော ကျွန်တော့်ကိုပါ သူတို့ ခွင့်လွှတ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

တံခါးမကြီးရှေ့တွင် အချိန်အတိအကျ ရထားရောက်လာသည်။ ဇယ်လင်တန်က ဦးထုပ်ကို ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် သေသေချာချာ ဖြီးသင်လာပုံရ၏။ နှင်းဆီတစ်ပွင့် စိုက်ထားလိုက်သေးသည်။ သူ့နံဘေးမှ မြင်းထိန်းက ရင်ကို ချိုကာ ကုန္ဒြေတစ်ခွသားနှင့်။ အမွေးဖွထားသည့် ခွေးကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။ မမရွှေချယ်ကို ရထားပေါ် တွဲတင်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ယှဉ်ထိုင်စေလိုက်သည်။ သူက အနက်ရောင်ဝတ်ရုံကို ပခုံးပေါ်သိုင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံထား၏။ ဦးထုပ်ပေါ်မှ ချထားသည့် ဇာမျက်နှာဖုံးဖြင့် မျက်နှာကို ကွယ်ထားသည်။

“လူတွေက မမရေချယ့်မျက်နှာကို မြင်ချင်ကြမှာ" လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့

“ဘုရားကျောင်းထဲဝင်မှ မျက်နှာဖုံးကို ပင့်တင်မယ်လေ။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားမယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဆက်သေး၏။

“ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူတို့ ကြည့်ချင် ကြည့်ကြပစေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့မျက်နှာတွေက ကျမ်းစာအုပ်ပေါ်မှာ ရှိနေရမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ခုံတန်းတွေနဲ့ကွယ်သွားရင် ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တော့ဘူး။ ထိုင်ပြီး ကျောက်ဒူးပစ်လို့တောင် ရသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က အဲဒီလို ဆော့ခဲ့ကြဖူးတယ်”

“ဒီနေ့တော့ မဆော့နဲ့နော်။ မမရေချယ် ထပြန်သွားမှာ”

“အဲဒါဆို မမရေချယ် မူးလို့ပြန်သွားတာထင်ပြီး နစ်ကန်ဒေါ်လ်တို့သားအဖ အတင်းပြေးလိုက်လာမှာဗျား။ ဟာ သေတော့မှာပဲ၊ ခုမှ သတိရတယ်”

ကျွန်တော်က ဒူးကိုပုတ်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲဟင်၊ ဘာမေ့ကျန်ခဲ့လို့လဲ”

“ခုမှ သတိရတယ်။ မနေ့က လူစီဆီ သွားဖို့ ချိန်းထားတာ လုံးဝသတိမရဘူး။ သူ တစ်နေ့လုံး စောင့်နေမှာ”

“ဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်၊ အားနာစရာကြီး”

“အဲဒါ မမရေချယ်ကြောင့်။ ဘာတန်ကို သွားကြည့်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ရတာလေ”

ပြောပြီး ကျွန်တော်ရယ်တော့ မျက်နှာဖုံးအောက်မှ သူ ပြုံးနေသည်။ ရထားကို တောင်ကုန်း အဆင်းလမ်းကလေးအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းလေး ဆင်းလာသည်။ သိပ်မကြာခင် မြို့ထဲက ဘုရားကျောင်းကို ရောက်တော့၏။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းပင် အထဲမဝင်ကြသေးဘဲ လူတွေ ဝရန်တာတွင် စုပုံပြီး လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် ရပ်စောင့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က ရထားပေါ်မှ အရင်ဆင်းပြီး ဦးထုပ်ချွတ်ကာ မမရေချယ်အတွက် လက်မောင်းကွေးပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွဲပြီး ဘုရားကျောင်းတံခါးမကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကြ၏။ လူတွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်စရိုက် မဟုတ်သဖြင့် ရှုံးတုံးရှန့်တန့်ဖြစ်နေမည် ထင်ခဲ့၏။ ခုတော့ သည်လို

မဟုတ်မှဘဲ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့် ခြေလှမ်းများဖြင့်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် မရီးချော၏လက်ကိုတွဲကာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ

လျှောက်လှမ်းနေမိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လှမ်းဝင်သွားတော့ ရောက်နှင့်နေသူများထဲမှ အမျိုးသားများက ဦးထုပ်ကိုယ်စီချွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးများကလည်း ဒူးညွှတ်ကာ အရိုအသေပေး ကြိုဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆို သူတို့ သည်လိုကြိုကြမည်လား။ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပြီ။ သည်နေ့ဟာ မမေ့နိုင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ပေပဲ။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ထိုင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် သူရှိနေ သည်ကို အမြဲသတိရနေ၏။

သူက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဒူးနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်တွင် ပယ်ပယ်နယ်နှယ် ထောက်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့လို ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး တစ်ဖက်ကို ထိုင်ခုံနှင့်မှေးကာ ညာထိုင်သည့် ထိုင်နည်းမျိုး မဟုတ်။

ဓမ္မတေး ဆိုချိန်ရောက်တော့ နှုတ်ခမ်းအစုံ လှုပ်ရုံမျှလှုပ်ပြီး လိုက်ဆိုသည်။ အသံတော့ မထွက်။ ခင်ကြီး၏တရားနာချိန်ရောက်တော့ မျက်နှာဖုံးကို ပြန်ဆွဲချလိုက်သည်။ ခင်ကြီး ဘာတွေဟောသွားမှန်း ကျွန်တော် မသိလိုက်။ သူ့ကို ရံခါ ငဲ့ငဲ့ကြည့်ရင်း အိပ်မက် မက်နေသလို ဖြစ်နေ၏။

တရားဆုံးတော့ သူ့လက်မောင်းကို အသာပုတ်ပြီး တိုးတိုးပြောမိသည်။

"မမရေချယ်က တကယ်အာရုံရတာပဲ။ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်မှာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ မင်းလည်း ဆုတောင်းပြည့်ပါစေ။ ဒါထက် မနေ့က မင်းပျက်ကွက်တဲ့အတွက် လူစီကို တောင်းပန်လိုက်ဦးလေ"

ဘုရားကျောင်းထဲမှထွက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေကြသည့် လူအုပ်ကြီးက မနည်းမနော။ အသိအကျွမ်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေအပြင် စာရင်းငှားတွေ၊ မြေငှားတွေပါ ရပ်စောင့်နေကြ၏။ သူတို့အထဲတွင် ခင်ကြီးကတော် မစ္စက် ပက်စကိုနှင့် သမီးနှစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ လူစီတို့သားအဖက ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှေ့ထွက်ပြီး မိတ်ဆက် ဂါရဝပြုကြသည်။ အားလုံးပြီးတော့ မမရေချယ်က အများ ကြားလောက်အောင် ပြောလိုက်သည်။

"မောင်လေးဖီးလစ်က မစ္စကန်ဒေါလ်ကို ခေါ်သွားပါကွယ်။ မမရေချယ်က မစ္စတာကန်ဒေါလ်ရထားနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်။ မကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ်၊ ပိုကောင်းတာပေါ့"

ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ရသည်။ အဘိုးကြီးက မမရေချယ်ကို သူ့ရထားဆီ ခေါ်သွားသည်။ လူစီကို ကျွန်တော့်ရထားပေါ်တင်ပြီး ကိုယ်စီ

ထိုင်လိုက်ကတည်းက ကျွန်တော်သည် အရိုက်ခံရသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

ချက်ချင်း တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်၏။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်နော် လူစီ၊ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ကိုယ့်အလုပ်ရှုပ်သွားတာနဲ့ မလာဖြစ်တာ။ မမရေချယ် ဘာတန်မြေတွေကို သွားကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့နေရတယ်ကွာ။ မင်းဆီ ဘယ်လိုမှ အကြောင်းကြားချိန် မရလိုက်ဘူး”

“အို တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး။ လူစီ နှစ်နာရီလောက်ပဲ စောင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး”

“တောင်းပန်ရမှာပေါ့ လူစီရယ်၊ ပျက်ကွက်မှုဟာ ပျက်ကွက်မှုပဲပေါ့”

“လူစီ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့။ အေးလေ ဘာမှမဖြစ်တာ တော်သေးတာပေါ့။ လူစီက စိုးရိမ်နေတာ၊ ဖီးလစ် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲနေပြီလားလို့။ ကဲ မနေ့ကအကြောင်း အားလုံးပြောပြ”

ကျွန်တော်က ဦးထုပ် ရှေ့ငိုက်ငိုက် ဆွဲချပြီး

“အားလုံး၊ ဟုတ်လား။ ဘာ အားလုံးလဲ၊ မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ လူစီ"

“အို အားလုံးဆိုတာ ဖီးလစ် သူ့ကို ဘာတွေပြောတယ်၊ သူက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်တယ်ဆိုတာတွေပေါ့။ ဖီးလစ် သူ့ကိုပြောတော့ သူ လန့်မသွားဘူးလား"

သူက ဝယ်လင်တန် ကြားမှာစိုး၍ ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။ ကျွန်တော်

အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီအကြောင်း ဆွေးနွေးသင့်ပါသလား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို သူ ဘာလို့ဝင်ပါရတာလဲ။

“ကိုယ်တို့ စကားသိပ်မပြောဖြစ်ကြပါဘူး လူစီ။ ပထမည၊ ပထမဦးဆုံး ရောက်စညမှာပဲ ပင်ပန်းလို့ဆိုပြီး သူ အစောကြီး အိပ်ရာဝင်သွားတယ်။ မနေ့ကလည်း မြေအနေအထားနဲ့ စိုက်ခင်းတွေအကြောင်း၊ ပန်းခြံတွေအကြောင်းပဲ ပြောကြတယ်လေ”

လူစီက ဘာမှ ဆက်မမေးဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ထိုင်ခုံနောက်ကျောကို မမှီဘဲ မတ်မတ်ထိုင်လျက်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပတ္တာဆက်ထားသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့အသံ ပြန်ထွက်လာသည်။

“တော်တော်လှတယ်နော်။ သုံးဆယ့်ငါးလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ ဖီးလစ် ဘယ်လိုထင်လဲ။ ဒီထက်ငယ်တယ် မထင်ဘူးလား”

“မသိပါဘူး လူစီရယ်။ အဲဒါတွေ ကိုယ် သတိမထားမိပါဘူး။ လူတွေအသက်ကို ကိုယ် မမှန်းတတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို မှန်းခိုင်းရင် ကိုးဆယ်ကျော်လို့ ထင်ချင်ထင်မိမှာပေါ့”

“သွားစမ်းပါ။ ကိုးဆယ်ကျော်အရွယ်က ဒီမျက်လုံးမျိုး၊ ဒီအသားအရေမျိုး ရှိနိုင်ပါ့မလား။ အဝတ်အစားလည်း တော်တော်ရွေးတတ်ပုံပဲ။ သူဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်ရုံဟာ သူနဲ့ တကယ့်ကွက်တိပဲ။ အနက်ရောင်ဝတ်ထားပေမဲ့ သောကရိပ် သူ့မှာ မထင်ဘူး”

“ကြည့်စမ်း၊ မင်းကို စပ်စပ်စုစု မလုပ်တတ်ဘူးထင်နေတာ။ ဒါမျိုးက မစ္စက်ပက်စ်ကိုရဲ့အလုပ်လေ။ အဲဒီလို သူတစ်ပါးအကြောင်းကို မင်း တစ်ခါမှ စိတ်ဝင်တစား မပြောဖူးပါဘူး”

တော်ပါသေးရဲ့၊ အတက်လမ်း တောင်ကုန်းက အတန်ဝေးသဖြင့် ကျွန်တော် အောက်ဆင်းလိုက်ရသည်။ မြင်းထိန်းလည်း ဆင်းပြီး ရထားနှင့် အတူ လျှောက်သည်။ ဒါက ထုံးစံလိုဖြစ်နေပြီ။ မြင်းတွေ မပင်ပန်းရအောင် အကျင့်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

လူစီတစ်ယောက် ဘာတွေ အတွေးခေါင်နေပါလိမ့်။ မမရေချယ် ရောက်လာပြီး အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေနေပြီပဲ။ သူ ဘာတွေ တွေးပူနေပါလိမ့်။ တောင်ကုန်းအမြင့်ဆုံးနေရာရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရထားပေါ် ပြန်တက်လိုက်ကြသည်။ လမ်းတွင် သူနှင့် ကျွန်တော် စကားမပြောဖြစ်ကြတော့။

အိမ်ကို ကျွန်တော်တို့က အရင်ရောက်နှင့်သည်။ လူစီနှင့် ကျွန်တော်က နစ်ကန်ဒေါလ်နှင့် မမရေချယ်တို့ နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြိုနေရသည်။ ရောက်လာတော့ အဘိုးကြီးနှင့် မမရေချယ် စကားလက်ဆုံကျလာပုံရသည်။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေလို တရင်းတနှီးဖြစ်သွားလေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

မမရေချယ်က လှမ်းမေးသည်။ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာတွေ ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်နေပုံကို သတိထားမိသွားသည်ထင်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လူစီက ယဉ်ကျေးစွာ ဘေးဖယ်ပေးပြီး မမရေချယ်ကို အရင်ဝင်စေလိုက်သည်။ မမရေချယ်က သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ပြောသည်။

“လာ ဦးထုပ်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီချွတ်။ ကိုယ့်အခန်းထဲ သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုင်အဖေကြီးကို ပဋိသန္ဓာရ မပြုနိုင်မီ ပက်စ်ကို မိသားစု ရောက်လာကြသည်။ မစ္စက်ပက်စ်ကိုက အိပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ သားကောင်နံ့ရသည့် အမဲလိုက်ခွေးနှင့် မခြား။ သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က ပန်းခြံထဲခေါ်သွားပြီး လိုက်ပြသည်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လည်း လူစီလိုပင် မမရေချယ့်အလှကို အိုင်ချင်းဖွဲ့လို့မဆုံး ဖြစ်နေကြပြီ။

အစ်ကိုမရှိသည့်နောက်ပိုင်း တနင်္ဂနွေရက်များသည် ခြောက်သွေ့နေခဲ့သည်။ ယနေ့မူ လုံးဝခြားနားနေလေသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ ငွေထည်ပစ္စည်းများမှာ ပြောင်လက်တောက်ပနေသည်။

ဟင်းလျာပွဲများကလည်း တကယ့်ထမင်းစားပွဲကြီးအတိုင်း အလျှံပယ်။

အစ်ကိုထိုင်သည့် ထိပ်စားပွဲတွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မမရွှေချယ်က ဟိုဘက်ထိပ်မှာ နေရာယူသည်။ ခင်ကြီး ပက်စကိုက ခါတိုင်းလို ကုန္ဒြေတစ်ခွဲသားနှင့်မဟုတ်တော့ဘဲ ရွှင်နေသည်။ ကဗျာတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြနေသေးသည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းကိုင်အဖေလည်း သိသိသာသာ ပျော်နေ၏။ သူ့ကို သည်ပုံစံမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။

လူစီတစ်ယောက်သာ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေ၏။ ကျွန်တော်က သူ မျက်နှာကြည်လာအောင်လုပ်သော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် မကြိုးစားတော့။ ခင်ကြီးကို ကဗျာတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆက်ရွတ်ခိုင်းနေသည်။ မမရွှေချယ်ကို သဘောကျပြီး ကျွန်တော် ရယ်နေ မိသည်။ သည့်လောက်စိုပြည်သည့် ထမင်းစားပွဲမျိုး တစ်ခါမျှ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေး။ ဪ အစ်ကိုများပါရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု ကျွန်တော် တောင့်တမိ၏။ သူပျော်နေမည့်ပုံကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေ၏။

အချိုပွဲပြီးလို့ ဝိုင်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် ထပြီး ခါတိုင်းလို တံခါးဖွင့်ပေးရမှာလား၊ အိမ်ရှင်က ကျွန်တော်လား၊ မမရွှေချယ်လား မခွဲခြားနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံး ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။ ရုတ်တရက် မျက်နှာမလွှဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ နွေးသွားသည်ထင်လိုက်၏။ ဘယ်တုန်းကမှ သည်လိုမခံစားခဲ့ဖူးပါ။

“ဦး မေးပါရစေ မစ္စရွှေချယ်၊ ဖီးလစ်နဲ့တွေ့တော့ အင်းဘာရှော့စ်ကို ပိုသတိမရဘူးလား။ သူတို့နှစ်ယောက်က အမြွှာလိုပဲလေ”

မမရွှေချယ် တော်တော်နှင့် မဖြေ။ ပေါင်ပေါ်မှ လက်သုတ်ပဝါကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်တူတာပဲ။ ခုလို စုပြီး ညစာစားနေချိန်မှာ သူရှိနေသလိုပဲ။ သူ ပါနေသလိုပဲ”

ပြောပြီး သူ မတ်တတ်ထရပ်တော့ အခြားအမျိုးသမီးအားလုံး ထရပ်

ကြသည်။ ကျွန်တော်က ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး။ တံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော့်ခုံတွင် ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေဆဲ။

*****

အခန်း (၁၂)

ခင်ကြီးက တရားပွဲတစ်ပွဲ ရှိသေးသဖြင့် ခြောက်နာရီတွင် လူစုခွဲကြသည်။ မစ္စွက်ပက်စကိုက သည့်တစ်ပတ်အတွင်း အလည်လာဖို့ မမရွှေချယ်ကို ဖိတ်နေသံ ကျွန်တော် ကြားလိုက်သည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း အတွင်း ဝိုင်းပြီး ပူဆာနေကြ၏။ တစ်ယောက်က သူရေးထားသည့် ရွှေဆေးပန်းချီကားကိုပြပြီး ဝေဖန်ချက် လိုချင်လို့တဲ့။ နောက်တစ်ယောက်က ဇာထိုးပန်းထိုး လုပ်နေရတာ အားမရလို့ မမရွှေချယ်ဆီမှာ သင်ချင်ပါတယ်တဲ့။

မစ္စွက်ပက်စကိုက ဆက်ပြောသည်။

“မစ္စရွှေချယ်ကို ဖိတ်ချင်တဲ့လူတွေက အများကြီးရယ်။ တစ်အိမ် တစ်ရက် လည်ရင်တောင် လေးပတ်လောက် အချိန်ပေးရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေကလည်း တစ်စခန်း ထပြန်ပြီ။

“ဘယ်အိမ်သွားသွား ကိုယ်တို့ ကုန်းမြင့်သာကနေ သွားရတာ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ အိမ်မှာလည်း လာတည်းရဦးမယ်နော် မစ္စရွှေချယ်”

အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သည့်မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ် ဦး"

ကျွန်တော်က အပြတ်ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“မမရွှေချယ်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်ခင်ဗျ။ မဟာသုခရိပ်မြိုင် ယာတောနဲ့ သစ်တောတွေကို နှံ့အောင် မကြည့်ရသေးဘူး။ အလုပ်သမားတွေနဲ့လည်း လူစုံအောင် မိတ်ဆက်မပေးရသေးဘူး။ ချက်ချင်း ထွက်သွားရင် အားလုံး မကျေမနပ်ဖြစ်ကြမှာ သေချာတယ်”

လူစီက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က မမြင်ဟန်ဆောင်ထားလိုက်၏။ သည်တော့မှ အဘိုးကြီး လက်လျှော့သွားသည်။

“အင်း ဒါတော့ ဟုတ်ပေတာပေါ့ ။ တကယ်လို့များ မမရွှေချယ်က မိန်းကလေးအဖော် လိုတယ်ဆိုရင်တော့ လူစီဘက်က အဆင်သင့်ပဲနော်”

မစ္စွက်ပက်စကိုကလည်း အားကျမခံ အဆိုပြုသေးသည်။

“ပျင်းရင်ပြောနော်၊ မစ္စရေချယ် လာနေမယ်ဆိုရင် သမီးတွေ ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်ကြမလဲ။ အခန်းပိုတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ ဒီမှာ တာဝန်တွေပြီးတဲ့အခါကျမှ စဉ်းစားကြတာပေါ့။ ခုတော့ ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ထပ်ပြောပါရစေ”

သည့်နောက်တော့ နှုတ်ဆက်သံတွေ၊ ရထားထွက်သံတွေ ရောထွေး ဆူညံသွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မမရေချယ့်ဧည့်ခန်းကို တက်လာခဲ့ကြ၏။ အဆင်ပြေပြေ ချောချောမွေ့မွေ့ ပြီးသွားခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာနေသည်။ သူတို့ပြန်သွားကြသည့်အတွက် ပို၍ဝမ်းသာနေမိ၏။

“မောင်လေး၊ ထိုင်လေ။ ဆေးတစ်ဆုံဖြည့်ပါဦး၊ ပျော်ရဲ့လား”

ကျွန်တော်က ခုံရှည်တစ်လုံးပေါ်တွင် ခပ်လျော့လျော့ လှဲချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ အရင်တုန်းကဆို ဒီလိုနေ့တွေကို ကျွန်တော် သိပ်ငြီးငွေ့တာပဲ။ ကျွန်တော် လူများများနဲ့ စကားမပြောတတ်ဘူးလေ။ ဒီနေ့လည်း ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောရဘဲ မမရေချယ် ဧည့်ခံသွားလို့ စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်သွားတာပါ”

“ဒီလိုနေရာမှာတော့ မိန်းမတွေ အသုံးဝင်ပါတယ်။ အဲဒါ သူတို့ တတ်အပ်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုလေ”

“ဒါပေမဲ့ စကားဝိုင်းကို စိုပြည်အောင်လုပ်နေမှန်းလည်း မသိရဘူး။ လူတိုင်းနဲ့ အဆင်ပြေအောင် မမရေချယ် နေတတ်တယ်နော်”

“မောင်လေးကို တစ်ခုပြောမယ်။ ခုလို ယောင်တောင်တောင်လုပ်နေမယ့်အစား မင်းရဲ့လူစီလေးနဲ့ မြန်မြန်လက်ထပ်လိုက်ပါလား။ သူဟာ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ့် မိန်းကလေးပဲ”

ခုံရှည်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထထိုင်သည်။ သူက မှန်ရှေ့တွင် ဆံပင်ကို သေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် သပ်တင်နေသည်။

“ဗျာ လူစီကို လက်ထပ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လူစီလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ မမရေချယ်က အဲဒီအတိုင်းထင်နေတာ။ အဘိုးကြီးကတော့ ဖြစ်စေချင်နေတယ်လို့ အကဲခတ်မိတယ်”

ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဇာဆက်ထိုးနေသည်။ ကျွန်တော် မကျေမနပ်သံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အဘိုးကြီးက ဘာပြောလို့လဲ”

“အတိအကျတော့ ဘယ်ပြောမလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အစီအစဉ်ချထားပုံပဲ။ မင်းဟာ အစ်ကိုနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တာတဲ့။ မိန်းမသားတွေရဲ့ အပူအစ မခံရဖူးဘူးတဲ့။ အိမ်ထောင်ပြုပြီး မိသားစုဘဝတစ်ခု တည်ထောင်သင့်ပြီတဲ့။ လူစီက မောင်လေးကို ကောင်းကောင်းနားလည်ကြောင်းလည်း ပြောသေးတယ်။ ငယ်ပေါင်းတွေတဲ့။ ဒါ့ထက် စနေနေ့ကကိစ္စ မင်း တောင်းပန်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တောင်းပန်ပြီးပါပြီ။ သိပ်အကြောင်းမထူးပါဘူး။ လူစီကိစ္စ ဘေးချိတ်ထားလိုက်ကြရအောင်ပါဗျ။ သူ့ကိုယူဖို့ တစ်ခါမှ ကျွန်တော်

တွေးမကြည့်ဖူးဘူး”

“အင်း လူစီလေး သနားပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက ဟိုအိမ်သည်အိမ် သွားလည်ဖို့တို့၊ ကုန်းမြင့်သာနဲ့ ခင်ကြီးကျောင်းမှာ သွားနေဖို့တို့ ဆိုတာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ဒီမှာ နေနရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်တော် ရှိနေသားပဲဟာ”

“အင်း ခုတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူး” ”

“နောက်တော့ကော ဘာဖြစ်လာမှာမို့လဲ"

“ဆီကွမ်ဘီ မမရေချယ်ကို စိတ်မပျက်မချင်း နေမယ်လေ”

“ဟာ မမရေချယ်ကလဲ ဆီကွမ်ဘီနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဝယ်လင်တန်နဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ တမ်လင်းနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်မှာ ကျွန်တော် အခရာပဲ”

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်များနေမည်လားအထင်ဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက ဇာငုံ့ထိုးနေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရ။ ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“မနက်ဖြန် မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ကျွန်တော် စာရင်းလုပ်မယ်။ လုပ်သက်အတိုင်း တန်းစီမယ်။ လုပ်သက်အရင့်ဆုံး မိသားစုကစပြီး မမရေချယ် တွေ့ရမယ်။ အစဉ်လိုက် တွေ့ ရမှာမို့ နေ့လယ် နှစ်နာရီမှာ အစီအစဉ် စမယ်။ တစ်ယောက်မကျန် တွေ့ရမှာမို့ အချိန်တော်တော်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အဲဒီကိစ္စပြီးရင် မမရေချယ် တစ်ပတ်ကို သုံးရက် အိမ်မှာ နားရမယ်။ အင်္ဂါရယ်၊ ကြာသပတေးရယ်၊ သောကြာရယ်ပေါ့။ အရပ်ထဲက လူတွေ အလည်မလာရင်ပေါ့လေ”

“အရပ်ထဲကလူတွေအားလုံး လာလည်ပြီးရင်ကော ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“သူတို့ကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ သူတို့အိမ်တွေကို သွားလည်မယ်လေ။ နေ့တိုင်း နှစ်နာရီမှာ။ အဲလေ ယောင်လို့၊ နေ့တိုင်းမဟုတ်ဘူး။ အင်္ဂါ၊

ကြာသပတေးနဲ့ စနေနေ့တိုင်း နှစ်နာရီမှာ ရထား အသင့်ပြင်ထားပေးမယ်”

“ဒါဆို တနင်္လာနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွေမှာ ဘာလုပ်နေရမှာလဲ”

“အင်း တနင်္လာနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျရင် အဲ”

ကျွန်တော် အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲ ပေါ်မလာ။

“မမရေချယ် ပန်းချီဆွဲတတ်သလား။ ဒါမှမဟုတ် သီချင်းဆိုတတ်သလား"

“ပန်းချီလည်း မဆွဲတတ်ဘူး။ သီချင်းလည်း မဆိုတတ်ဘူး။ မောင်လေး ဆွဲနေတဲ့ အချိန်ဇယားအတိုင်းဆိုရင် နားချိန်မှာ မမရေချယ်နဲ့ စပ်ဟပ်တာ တစ်ခုမှမရှိဘူး။ ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား။ သူတို့တွေ လာလည်တာကို မစောင့်ဘဲ မမရေချယ်က အရင်သွားလည်ပြီး သူတို့ကို အီတလီစကား သင်ပေးမယ်လေ။ မကောင်းဘူးလား”

ပြောပြောဆိုဆို သူ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ တစ်ခြမ်းလောင်နေသည့် ဖယောင်းတိုင်မီးတွေကို လိုက်ညှိနေသည်။ ကျွန်တော်က အထိတ်တလန့် ပုံစံဖြင့် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“မဟာသုခရိပ်မြိုင်က ကျွန်တော့်အစ်ကိုရဲ့ဇနီး၊ ကျွန်တော့် မရီးက အီတလီဘာသာ ကျူရှင်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား။ လူကြားမကောင်းပါဘူးမမရေချယ်။ အဲဒီအလုပ်မျိုးဆိုတာ ဘယ်ကမှ အထောက်အကူမပါတဲ့ အပျိုကြီးတွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်ပါဗျ”

“အဲဒီအခြေအနေမျိုးရောက်နေတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ပြောပါဦး”

ကျွန်တော်က ဘာမျှမစဉ်းစားဘဲ စွတ်တင်လိုက်သည်။

“မုဆိုးမတွေကတော့ လက်စွပ်ကိုမြန်မြန်ရောင်းပြီး နောက်ယောက်ျား ယူကြတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား၊ မမရေချယ်က အဲဒီလိုလည်း မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင်ကော။ အီတလီဘာသာပဲ သင်ချင်တယ်ဆိုရင်ကော”

ပြောပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပခုံးကို အသာပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထုပုဖိန်းရှိန်း ကျန်ခဲ့သည်။ သေတော့မှာပဲ၊ ငါ ဘာတွေသွားပြောမိပါလိမ့်။ အခြေအနေကို ဘာမျှမသုံးသပ်ဘဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို ထင်သွားပြီလဲ။

ရိန်နယ်ဒီဆိုတဲ့လူ ပြောတာကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာသည်။ ဖလောရင့်စ်မှ သူ့အိမ်ကြီးကို ရောင်းမည်တဲ့။ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးပေါင်းစုံ လိမ့်ဝင်လာသည်။ အစ်ကိုက

သေ့တမ်းစာထဲမှာ သူ့အတွက် ဘာမှ မထားခဲ့ပါပဲလား။ စတိကလေးလောက်တောင်မှ မပေးခဲ့ဘူးလေ။ သူက အီတလီဘာသာကျူးရှင်ပြမည်ဆိုလျှင် လူတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမည်လဲ။ ဘာပြောကြမည်လဲ။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဂရုစိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲက မိန်းမ ငတိသေလည်း အကြောင်းမဟုတ်။ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံပေါ့။ သူ့အပြစ်သူ ခံပစေပေါ့။

ခုတော့ သည်လိုမဟုတ်တော့ပြီ။ တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်တော့မည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ တစ်ခုကို ပြေးသတိရပြီး စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းတွေငွေတွေက ကျွန်တော် ပိုင်မှ မပိုင်သေးတာပဲ။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ရောက်မှ၊ နောက် ခြောက်လကြာမှ ကျွန်တော် တရားဝင်ရမှာလေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မမရေချယ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် တာဝန်ရှိသူမှာ ကျွန်တော် မဟုတ်။ နစ်ကာန်ဒေါလ်သာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဘိုးကြီးကိုပဲ ကျွန်တော် ပြောရလိမ့်မည်။

လောလောဆယ်တော့ ကုန်းမြင့်သာကိုသွားဖို့ ကျွန်တော် အချိန်ရလိမ့်ဦးမည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်ဆွဲထားသည့် အစီအစဉ်တွေအတိုင်း ဆိုလျှင် လုံးဝအချိန်မရနိုင်။

သောကြာနေ့ရောက်မှ ကုန်းမြင့်သာကို ကျွန်တော် သွားဖြစ်သည်။ ရှေ့နေကြီးကို စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အသင့်တွေ့ရ၏။ အချိန်က မနက် ဆယ်နာရီ။ နံဒါန်းမပျိုးတော့ဘဲ ကျွန်တော် လာရင်းကိစ္စကို တန်းပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါပါပဲ ဦး၊ ဒါဆို အခြေအနေကို ဦး သိလောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခု ချက်ချင်းလုပ်ပေးမှဖြစ်တော့မယ်။ မစ္စက်အက်ရှလေက အီတလီဘာသာ ကျူးရှင်ပြမယ်ဆိုတဲ့သတင်းများ မစ္စက်ပက်စကိုကြားသွားရင် မောင်းခတ်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် အဘိုးကြီး အံ့သြသင့်သွားသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားပုံရ၏။

“အင်း မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ် ဖီးလစ်။ ဒါ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားစရာတွေတော့ ရှိတယ်ကွ။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းရမယ်ဆိုတာ ဦး စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

“အချိန်သိပ်မရှိဘူး ဦး။ သူလုပ်ချင်တဲ့အစီအစဉ်ကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ သူ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုက်ရင် ဒုက္ခ။ အမြန်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်မှဖြစ်မယ်။ ဒီနေ့ လုပ်မှဖြစ်မယ်”

အဘိုးကြီးက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်တွေကို ဖွရင်း “ဦး မင်းရဲ့ မမရေချယ်ဆီ စာတစ်စောင်၊ ဘဏ်ကို စာတစ်စောင် ရေးလိုက်မယ်။ ဘဏ်ကို ရှင်းပြလိုက်မယ်။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုဘယ်လိုလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆိုတာလေ။ ရေချယ့်နာမည်နဲ့ ဘဏ်စာရင်းတစ်ခု ဖွင့်ပေးလိုက်မယ်။ သုံးလတစ်ကြိမ် အဲဒီစာရင်းထဲကို ငွေထည့်ပေးမယ်။ ကဲ

ဘယ်လောက်လဲဆိုတဲ့ပမာဏကိုတော့ မင်းပဲ ဆုံးဖြတ်”

ကျွန်တော်က ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်း တော်တော်ရက်ရောပေတာပဲ။ သိပ်မများလွန်းဘူးလား ဖီးလစ်။ လောလောဆယ် သူ ဒါလောက်လိုလို့လား”

“ဟာ ဦးကလဲဗျာ သိပ်တွက်မနေပါနဲ့။ အစ်ကိုသာဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်း လုပ်မှာပါပဲ”

“အင်း မင်းမမရေချယ်တော့ ပျော်သွားမှာပေါ့လေ”

သူစာရေးနေတာကို ကျွန်တော် ခဏရပ်ကြည့်နေသေးသည်။ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်နာမည်ကိုမသုံးဘဲ မဟာသုခရိပ်မြုံအနေဖြင့် ရေးသည်။ မဟာသုခရိပ်မြုံက သုံးလ တစ်ကြိမ် သည်ရွေ့သည်မျှ စာရင်း လွှဲပြောင်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ မင်း မသိသလိုနေချင်ရင် ဒီစာကို မင်း ယူမသွားနဲ့။ ဒေါ့ဆန် အဲဒီကိုသွားစရာရှိတယ်။ သူနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်"

“ကောင်းပါတယ် ဦး၊ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘဏ်အတွက်စာကို ကျွန်တော် ယူသွားလိုက်ပါမယ်”

“လူစီ အိမ်ထဲမှာရှိလိမ့်မယ်။ နှုတ်ဆက်သွားဦးနော်”

ကျွန်တော် အသာလေးလစ်သွားဖို့ စိတ်ကူးထား၏။ ခတော့ မဖြစ်တော့ပေ။ သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲတွင် အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။

“အသံကြားလိုက်ပါတယ် ထင်နေတာ။ မုန့်တွေ ဖုတ်ထားတာနဲ့ အတော်ပဲ။ အေးအေးဆေးဆေးနေမှာ မဟုတ်လား”

“မနေနိုင်ဘူး လူစီ၊ ကျေးဇူးပါပဲကွာ။ ချက်ချင်းပြန်လစ်ရမယ်။ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ဦးဆီ လာတွေ့တာ”

ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပုံကနေပြီး တနင်္ဂနွေနေ့က မျက်နှာမျိုး ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“မစ္စက်အက်ရှ်လေတစ်ယောက်ကော နေကောင်းရဲ့လား”

“မမရေချယ် နေကောင်းပါတယ် လူစီ။ အီတလီက သူယူလာတဲ့ ပန်းပင်တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ဒီမနက်ပဲ ရောက်လာတာ။ တမ်လင်းနဲ့ နှစ်ယောက်သား တူးဆွနေကြလေရဲ့”

“ဖီးလစ်က အိမ်မှာနေပြီး ဝိုင်းလုပ်ဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“မင်းသိသားပဲ။ ပန်းခြံထဲမှာ ကိုယ် ဘာမှသုံးလို့မရတာ။ ဘယ်လိုလဲ၊ စိတ်ကောက်တာ ပြေသွားပြီလား”

သူ့မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

“စိတ်ကောက်တယ်၊ ဟုတ်လား။ ဘာဆိုလိုတာလဲ ဖီးလစ်”

“တနင်္ဂနွေနေ့ကလေ၊ တစ်နေ့လုံး မျက်နှာပုပ်ကြီးနဲ့။ လူတိုင်း သတိထားမိမှာပဲ။ ပက်စကိုညီအစ်မတွေ ဘယ်လိုထင်ကြမလဲမသိဘူး”

“ပက်စကိုညီအစ်မတွေ ဘာမှထင်ချိန်ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့လည်း သူများနည်းတူ တခြားကိစ္စကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြတာလေ”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ရစ်စပ်ကွာ ဂျင်ခြေလည်တဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး ဖီးလစ်လို မနူးမနပ် လူတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးကလေးပေါ်တင်ပြီး မွှေနေတာ လူတိုင်း မြင်နေတာပဲ”

ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆက်နေလျှင် လက်လွန် ခြေလွန်တွေ ပြောမိတော့မည်။

*****

အခန်း (၁၃)

ကုန်းမြင့်သာမှ မြို့ထဲ၊ မြို့ထဲမှ အိမ်အပြန်ခရီးကို ဆန့်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် မြင်းစီးလာသည့်ခရီးမှာ မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ မြို့အထွက် ဆိပ်ကမ်းမှ နှင်းဆီသရုဖုဟိုတယ်တွင် ရေဆာပြေ ဘီယာတစ်ခွက် ဝင်သောက်ခဲ့၏။ ဘာမျှ မစားဖြစ်ခဲ့။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လေးနာရီထိုးနေပြီ။ ဝမ်းဟာလှပြီ။

စာကြည့်ခန်းထဲတွင် မီးတွေ ဟိန်းနေ၏။ မမရွှေချယ်ကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။ နံရံမှ ကြိုးကို ဆွဲနေပြီ။ ဆီကွမ်ဘီကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူဝင်လာလာချင်း လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့မမလေးကော”

“သုံးနာရီကျော်မှ ပန်းခြံထဲက ပြန်လာတယ် အစ်ကိုလေး။ အစ်ကိုလေး ထွက်သွားကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက် မနားမနေလုပ်နေကြတာ။ ခုပဲ တမ်လင်းက ကျွန်တော့်ကိုပြောနေတာ။ သူ တစ်ခါမှ ဒီလိုသခင်မမျိုး မတွေ့ဖူးဘူးတဲ့”

“ဒါဆို မမလေး အရမ်းပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

“ပင်ပန်းပုံမရဘူးခင်ဗျ။ မမလေး နားပါတော့လို့ပြောတာလည်း မရဘူး။ ကောင်လေးတွေကို ရေနွေးပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ ခေါင်းလျှော်ဦးမယ်တဲ့။ ပြီးမှ ရေချိုးမယ်တဲ့။ မမလေးလိုအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုယ်တိုင် ခေါင်းလျှော်ရတယ်ဆိုတာ မတော်ပါဘူး အစ်ကိုလေး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်တူမ လေးကို ခေါ်ပေးမယ်ပြောတာလည်း မရဘူးခင်ဗျ”

“ကောင်လေးတွေကို ပြောလိုက်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ရေနွေးပို့လိုက်ပါလို့။ အရမ်းပင်ပန်းလာတယ်။ ဆာလည်း ဆာလာတယ်။ ညစာ စောစောစားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး၊ ငါးနာရီလေးဆယ့်ငါးမှာ ပြင်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဆီကွမ်ဘီ”

လေကာလေးချွန်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် တက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်း အဝတ်တွေ ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရေနွေးကန်တွင် အားရပါးရ စိမ်ချိုးပစ်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးနှင့် ရေသုတ်နေစဉ် အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းပွင့်တွေအပြည့်နှင့်

ကြွေပန်းကန်ကြီးတစ်ခု ရောက်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ရောင်စုံပန်းပွင့်မျိုးစုံကို အစိမ်းရောင်အရွက်ကလေးများရံကာ လှလှပပ ခြယ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ယခင်က ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို ဘယ်ပန်းပွင့်မှ မရောက်ဖူးခဲ့ပါ။ မမရွေချယ်လက်ချက် ဖြစ်ရမည်။ ပန်းပွင့်တွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပိုပြီး လန်းဆန်းမြူးကြွလာသည်။ ဝရန်တာဘက်ကိုထွက်လျှောက်ပြီး မမရွေချယ်၏ ဧည့်ခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ မမရွေချယ်၊ ကျွန်တော် အရမ်းဆာလာလို့ ညစာစောစောပြင်ခိုင်းထားပါတယ်။ တမ်လင်းနဲ့ နှစ်ယောက် အတော်ဖားသွားတယ်ဆို။ မမ ရေချိုးပြီးပြီလား၊ ခေါင်းလျှော်ပြီးပြီလား”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ထွက်လာသည်။ ကူးစက်စေသည့် ရယ်သံမျိုး။

“မမရွေချယ်နဲ့ တမ်လင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း လူစင်စစ်က ပွေးတွေ ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ တူးလိုက်ဆွလိုက်ရတာ တစ်နေကုန်ပဲဟော့”

“ဒါဆို မျက်ခုံးမွေးတွေပါ မြေကြီးတွေ ပေကုန်မှာပေါ့”

“တစ်ကိုယ်လုံးပဲ၊ ခုပဲ ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ပြီးလို့ အခြောက်ခံနေတာ။ နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ဒေါ်လေးဖီဘီပုံနဲ့ တူနေပြီ။ လာ ဝင်ခဲ့လေ”

ကျွန်တော် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားသည်။ မမရွေချယ်က မီးလင်းဖိုရှေ့မှ ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော် ခဏ ကြောင်သွားသည်။ ဝတ်ရုံနက်ကြီး ဝတ်ထားစဉ်ကနှင့် တခြားစီပါလား။ အဖြူရောင် ပိုးပျော့ဝတ်ရုံကို လည်ပင်းတွင် သိုင်းချည်ထားသည်။ ဆံပင် တွေကို ခေါင်းပေါ်တွင် စုထုံးထား၏။

ဒေါ်လေးဖီဘီ၏ပုံနှင့် မတူပါ။ ဘယ်သူနှင့်မှ မတူပါ။ မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရေချိုးပြီးစ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်း။

“လာလေ ထိုင်လေ၊ ဘာ ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆောရီးနော် မမရွေချယ်။ မိန်းမတစ်ယောက် အဝတ်လဲတာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးလို့ ကြောင်သွားတာပါ”

“ဒါ အဝတ်လဲတာမှမဟုတ်ဘဲ မောင်လေးကလဲ၊ ဒါက မနက်စာ စားတဲ့အခါ ဝတ်တဲ့ ဝက်ရုံလေ။ အင်းဘာရော့စ်က သီလရှင်ဝတ်ရုံလို့ နာမည်ပေးထားတယ်"

ပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ပြီး ဆံထိုးတွေ ဆံခွေတွေ ထိုးနေသည်။

“မောင်လေး နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်ပြီးပြီနော်။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ မြင်နေကျ

သဘာဝမြင်ကွင်းတွေကို မြင်ဖူးပြီးသား ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဥပမာ ဒေါ်လေးဖီဘီ ခုလို ဆံထုံး ထုံးနေတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးပေါ့။ ဘာလဲ မောင်လေး ရှက်နေသလား”

ကျွန်တော် ခြေထောက်ကို ကြက်ခြေခတ်ပြီး လက်ပိုက်လိုက်သည်။

“မရှက်ပါဘူး၊ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ။ အဲ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

သူက ရယ်ရင်း ဆံညှပ်တစ်ချောင်းကို ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ပြောသည်။

“ဪ မောင်လေး မောင်လေး၊ မင်းသိထားသင့်တာတွေ အများကြီးပဲနော်။ အဲဒီဆံထိုးလေး သိမ်းထား။ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထား။ မနက်ဖြန် မနက်စာကျွေးရင် ဆီကွမ်ဘီ့မျက်နှာ ဘယ်လိုနေလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပါလား"

ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အိပ်ခန်းဆီ လျှောက်သွားရင်း ပြောသွားသည်။

“မမရေချယ် အဝတ်လဲနေတုန်း မောင်လေး အဲဒီမှာထိုင်စောင့်နေနော်”

ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းထဲမှ ဗီရိုအံဆွဲတွေကို သွားဖွင့်ပြီး အပြေးအလွှားရှာသည်။ နစ်ကန်ဒေါ်လ် ရေးလိုက်သည့်စာ မမရေချယ် ဖတ်ပြီးပြီလား။ စာ မရောက်သေးတာလား။

သူက အိပ်ခန်းထဲမှ အော်မေးသည်။

“ဒီနေ့ တစ်နေကုန် ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိလို့ မြို့ထဲသွားတာပါ”

ဘဏ်ကိုသွားသည့်အကြောင်း ကျွန်တော် ထည့်မပြော။ ထိုစဉ် လူသွားစင်္ကြံလမ်းထဲသို့ ဆီကွမ်ဘီ ဝင်လာသည်။

“ဘာလဲ ဆီကွမ်ဘီ၊ ညစာ ပြင်ပြီးပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး၊ ကုန်းမြင့်သာက မြင်းထိန်းကောင်လေး ဒေါ့ဆန် ရောက်လာတယ်။ မမလေးအတွက် စာတစ်စောင် ပါလာပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟထားသည့် တံခါးကို ဆီကွမ်ဘီ ခေါက်လိုက်ပြီး စာကို အတွင်းဘက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်၏။

“မမရေချယ်ရေ ကျွန်တော် ဆင်းနှင့်မယ်၊ စာကြည့်ခန်းထဲက စောင့်မယ်နော်”

“နေပါဦး၊ ခဏလေးစောင့်။ ဒီမှာ မစ္စတာကန်ဒေါလ်ဆီက စာတဲ့။ မောင်လေးနဲ့ မမရေချယ်ကို နှစ်ယောက်လုံးလာဖို့ ဖိတ်တာလား မသိဘူး”

ကျွန်တော် အနေရကျပ်သွားသည်။ ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ အခန်းပြာထဲမှ ဘာသံမျှမကြားရ။ စာကို ဖွင့်ဖတ်နေပုံရသည်။ အတန်ကြာမှ သူ ထွက်လာသည်။ အနက်ရောင် ဝတ်စုံနှင့်။ အသားရောင်မှာ ဝင်းညက်ဖြူစင်နေသည်။

“မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဖီးလစ်”

လေသံက စောစောကနှင့် လုံးဝမတူတော့။

“ဗျာ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဟုတ်လား။ ဘာမှမလုပ်ရပါလားဗျာ”

“မင်း မလိမ်နဲ့။ လိမ်လည်း မလိမ်တတ်ဘဲနဲ့"

မီးလင်းဖိုရှေ့တွင်ရပ်ပြီး ကျွန်တော်သည် အပြစ်ရှိသော ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်လို သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မင်း ဒီနေ့ ကုန်းမြင့်သာကိုသွားတယ်။ အဘိုးကြီးနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ သူ့ကို ဒီစာ မင်းရေးခိုင်းတယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် တခြားကိစ္စပဲ သူနဲ့ပြောတယ်။ ဒီစာ သူရေးတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော်က ....”

“မင်းက မင်းရဲ့မမရေချယ် အီတလီဘာသာ ကျူရှင်ပေးပြီး ငွေရှာမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီလို မပြောဘူးလား”

ကျွန်တော် ပူထူသွားသည်။ သို့သော် ထူးထူးခြားခြား ဣန္ဒြေဆည်ထားလိုက်နိုင်၏။

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုမပြောပါဘူး”

“အဲဒီလိုပြောတာဟာ မမရေချယ် သက်သက် ရယ်စရာပြောတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

နောက်ပြောင်ပြောတယ်ဆိုရင် သူ ဘာလို့ ဒီလောက်ဒေါပွနေတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေသည်။ သူ ပြူတင်းပေါက်ဆီ ထသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းရပ်နေသည်။ ပြီးမှ ချာခနဲ ပြန်လှည့်၍

“မင်းက အထိရောက်ဆုံးနည်းနဲ့ မမရေချယ်ကို သိက္ခာချလိုက်တာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ။ ဘာလို့ မမရေချယ် ဒါလောက် မာနကြီးနေရတာလဲ”

“ဘာ မာနကြီးတယ်ဟုတ်လား”

သူ့မျက်လုံးရွဲကြီးတွေ မလှတော့။ မီးဝင်းဝင်းတောက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းလာသည်။

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဟင်”

သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ စောစော ကလေးက ပြုံးလဲ့လဲ့မျက်လုံးသည် တဒင်္ဂအတွင်း ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေပါပြီကော။

ဤတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားလိုက်နိုင်၏။ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မာနကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ထပ်ပြောဦးမယ်။ မမရွှေချယ်ဟာ တလွဲ ဆံပင်ကောင်းနေတယ်။ မာန မကြီးသင့်တဲ့နေရာမှာ မာနကြီးနေတယ်။ သိက္ခာကျရမှာက ခင်ဗျားမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်ကျွန်တော်။ ခင်ဗျား အီတလီဘာသာ ကျူရှင်ပေးမယ်ပြောတုန်းက နောက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ”

“ကဲ ထားပါ၊ တကယ်ပြောတယ်ပဲ ထားပါ။ အီတလီစာသင်ပေးတာ ရှက်စရာလား”

“သာမန်ဆိုရင်တော့ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မစ္စက်အင်းဘရော့စ် အက်ရှ်လေမို့ ရှက်စရာကောင်းနေတာ။ လူတွေက ဘာပြောကြမလဲ၊ သူ့ယောက်ျားက ဘာမှမထားခဲ့လို့ ဒီဘဝရောက်ရတာလို့ ပြောကြမှာပေါ့။ ကျွန်တော်က သူ့ညီလေ။ ဖီးလစ်အက်ရှ်လေလေ။ သူ့အမွေတွေ ရလိုက်တဲ့ ကောင်လေ။ မမရွှေချယ်ရဲ့ဘဏ်မှာ ငွေသွားထုတ်တိုင်း ဒီငွေတွေဟာ ကျွန်တော့်ငွေတွေမဟုတ်ဘူး၊ အင်းဘရော့စ်အက်ရှ်လေရဲ့ ငွေတွေဆိုတာ တစ်ဆိတ် သတိရပါ”

သူနှင့် ကျွန်တော် ဒေါသတွေ ခိုးငွေ့ လွှတ်ပြိုင်၊ ဂုဏ်ချင်း ဆိုင်နေ၏။ သူ့ကို သိက္ခာကျအောင်လုပ်ပါတယ်ဆိုသည့်အချက်ကို ကျွန်တော် အပြတ် ချေဖျက်လိုက်နိုင်ပြီ။ သို့သော် အားမရသေး။ ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား”

သူ ကျွန်တော့်ကို ပါးဆွဲများရိုက်မလားဟု တွေးနေစဉ် သူ့ပါးပေါ်ကို မျက်ရည်ဥတွေ စီးကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တွန်းဖယ်ထွက်သွားပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ တံခါးကို ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အောက်ထပ် ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဆီကွမ်ဘီကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့မမလေး မဆင်းတော့ဘူးတဲ့"

ဝိုင်နီတစ်ခွက် ငှဲ့ပြီး စားပွဲထိပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလိုက်သည်။ အင်း မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပါလားဟု တွေးမိ၏။

"မမလေး နေမကောင်းလို့လား အစ်ကိုလေး"

"နေမကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ ဒေါ်ပွပြီး ပလစ်မစ်ကို ထပြန်တော့မလို့။ ရထား အသင့်ပြင်ထား"ဟု ကျွန်တော် အော်ပြောလိုက်ချင်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆံပင်မခြောက်သေးလို့တဲ့။ ညစာကို ဂျွန်နဲ့ အပေါ်ပို့ခိုင်းလိုက်ဗျာ"

တစ်ယောက်တည်း ညစာ စားပြီးတော့ စာကြည့်ခန်းထဲ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ဆေးတစ်ဆုံ ဖြည့်ပြီး ခြေထောက်ကို မီးလင်းဖိုပေါ် ပစ်တင် လိုက်သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ခုလို ညစာ စားပြီး ထမွင်းလုံးစီ ဇိမ်ယူရတာ အလွန်ငြိမ့်၏။ သည်ညတော့ ကျွန်တော် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေ၏။ သည်အခန်းထဲမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် သူ ထိုင်နေပုံ၊ ဘေးတိုက် အနေအထားဖြင့် ဇာထိုးနေပုံတို့ကို မြင်ယောင်နေ၏။ မီးလင်းဖိုထဲမှ မီးလျှံအရောင်တွင် မမရေချယ်သည် ကိုယ်ရောင်တိုက်ခန်း လင်းနေဘိသို့ ရှိ၏။

ခုတော့ ဘယ်တုန်းကမျှနှင့်မှ မတူအောင် အခန်းမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ နေလေသည်။ သူရှိလျှင် ခြေရင်းတွင် ခွေးကြီး ဒွန်က ဝပ်စင်း ခစားနေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် တစ်ချက် မေ့ခနဲဖြစ်သွားသည်ထင်၏။ နိုးလာလို့ နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီထိုးခါနီးနေပြီ။

အင်း သွားအိပ်ရုံရှိတာပေါ့။ မီးလင်းဖိုထဲက မီးလည်း သေခါနီးနေပြီ။ ဆက်ထိုင်နေစရာ အကြောင်းမရှိတော့။ ခွေးတွေကို သူတို့အိပ်သည့်နေရာသို့ ပြန်ပို့၊ တံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ပန်းခွက်ဘေးတွင် စာရွက်ခေါက်ကလေး တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မမရေချယ် လက်ရေး။

မောင်လေး ဖီးလစ်.....

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မမရေချယ်ရဲ့ရိုင်းပျမှုအတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မောက်မာစော်ကားမှုမျိုး မဟုတ်ဘူး။
မမရေချယ်ဟာ အရိုင်းနေနေ အခက်ချိုးချိုး လုပ်ခဲ့မိတယ်။ ခုတလော စိတ်နဲ့ ကိုယ် သိပ်မကပ်ချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။
အရမ်း စိတ် လှုပ်ရှားနေတယ်။ မစ္စတာ နှစ်ကန်ဒေါလ်ဆီကို ထောက်ပံ့မယ့်ငွေကို လက်ခံပါမယ့်အကြောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မမရေချယ် စာရေးလိုက်ပါ့မယ်။
မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မမရေချယ့်အပေါ်မှာ အတိုင်းအဆမရှိ စာနာထောက်ထားမှု ရှိကြပါတယ်။
ဂွတ်နိုက်

မမရေချယ်

သည်ဝါကျကို မာနပါးပျဉ်းချပြီး စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာနဲ့

ရေးလိုက်ရတာများလား။ သည်လိုကျပြန်တော့လည်း မမရေချယ်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အစ်ကိုကို ကျွန်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ မမရေချယ့်အနာဂတ်အတွက် သူ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စီစဉ်ပေးခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ စီစဉ်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိသည်ဟု မြင်လာသည်။

ခုအချိန် သူ ဘယ်မှာရှိနေမှာပါလိမ့်။ အိပ်ခန်းထဲမှာပဲလား၊ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်နေပြီလား။ ခဏ ချိတုံချတုံဖြစ်နေသေးသည်။ ပြီးမှ သူရှိရာသို့ အလိုလို လျှောက်သွားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ဧည့်ခန်းနှင့် အိပ်ခန်းကြား စင်္ကြံလမ်းတွင် ရပ်ပြီး ကျွန်တော် တွေနေမိ၏။ အိပ်ခန်းထဲတွင် သူ မရှိ။ ဧည့်ခန်းတံခါး ပွင့်လျက်သား ရှိနေဆဲ။ အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်ထားသည်။ ကျွန်တော် အသာခေါက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ အထဲမှ လှမ်းမေးသည်။

"ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်တော်ပါ ဖီးလစ်ပါ"

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် လုံးဝမှောင်နေသည်။ ကျွန်တော် ကိုင်ဝင်သွားသော ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ကြောင့် အိပ်ရာခန်းဆီးတစ်ဝက်သာ ဆွဲဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စောင်လွှမ်းထားသည်။ သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကို မြင်နေရ၏။

"မမရေချယ့်စာကလေးကို ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အဲဒါပြောရင်း လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ဂွတ်နိုက် မမရေချယ်"

သူ ထထိုင်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ထွန်းမည်ထင်လိုက်၏။ သို့သော် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ပြီးမှ အသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာသည်။

"အီတလီစာသင်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက ပြဿနာမရှိပါဘူး။ သိက္ခာကျစရာလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အင်းဘရော့စ်ကို ထိခိုက်တယ်လို့ မင်း ပြောတဲ့အတွက် မမရေချယ် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်တယ်ကွယ်"

"အဲဒါ အမှန်ပဲ မမရေချယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မေ့လိုက်ပါလေ"

"မင်းနဲ့ မင်းရဲ့ခေါင်းကိုင်အဖေကို မမရေချယ် ကျေးဇူးကန်းသလို ဖြစ်သွားတယ်"

ပြောရင်း ရှိုက်သံပါလာပြီး အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဆို့ကျပ်လာသည်။

"ကျွန်တော့်ကို ပါးထရိုက်ရင် ရိုက်ပါ မမရေချယ်၊ ငိုတော့ မငိုပါနဲ့ဗျာ"

အိပ်ရာပေါ်တွင် သူ့လှုပ်ရှားသံ ကြားရသည်။ လက်ကိုင်ပဝါ လှမ်းယူပြီး နှပ်ညှစ်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက် ငိုရှိုက်ခြင်းသည် အဆန်းတကြယ် ကိစ္စမဟုတ်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

သူ စကားဆက်သည်။

“မောင်လေးတို့ စီစဉ်ပေးတဲ့ ထောက်ပံ့ငွေကို မမရွှေချယ် လက်ခံပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟာသုခရိပ်မြုံနဲ့ ဒါလောက်ပဲ ပတ်သက်ပါရစေ။ မမရွှေချယ် နောက်တစ်ပတ်ဆို ပြန်တော့မယ်၊ လာမယ့် တနင်္လာနေ့လောက်ပေါ့။ တစ်နေရာရာကို သွားတော့မယ်။ လန်ဒန်ကိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သည့်စကားလုံးများသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ စူးစူးနစ်နစ် ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲ ဟာသွားသည်။

“ဗျာ လန်ဒန်သွားမယ်၊ ဟုတ်လား။ ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာလို့သွားမှာလဲ”

“ဪ လာကတည်းက ခဏတစ်ဖြုတ်နေဖို့ လာခဲ့တာလေ။ မထင်ဘဲနဲ့ တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ သွားမယ်ဆိုလည်း သွားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောမကုန်အောင် ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ သေချာတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ရင်စည်းခံပါ့မယ်”

“မမရွှေချယ့် ဆက်နေရင် ပိုပြီး ပြောစရာတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလား။ အဲဒါလည်း စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်”

“ဆက်နေရင် ပိုပြီးပြောစရာဟုတ်လား။ မမရွှေချယ် ဘာဆိုလိုတာလဲ။ မမရွှေချယ်ဟာ မဟာသုခရိပ်မြုံရဲ့ အမွေခံ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်လေ။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုသာ လုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခဲ့မိရင် အားလုံး အားလုံးဟာ မမရွှေချယ်ပိုင် ဖြစ်ရမှာ”

“အို ဘုရားသခင်”

ဘုရားတပြီး သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်လာပြန်သည်။

“မမရွှေချယ် ဒီကို ဘာအတွက်လာတယ်များ မင်းထင်နေသလဲ”

ကျွန်တော် ခံလိုက်ရပြန်ပြီ။ ပရိယာယ်ဝေဝုစ် အဟုတ်မကြွယ်သော ကျွန်တော်ပါကလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။ ငါပြောတာ၊ ငါလုပ်တာတွေ ခုတ်ရာတခြား၊ ရှရာတခြားချည်းပါလား။ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။ စိတ်ထဲက လက်မြှောက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် သူ့ခုတင်နား တိုးသွားသည်။ တစ်ဝက်ကျန်နေသည့် ခန်းဆီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ သူက ခေါင်းအုံးကို ခပ်မှီမှီ ခပ်လျှော့လျှော့ ထိုင်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်သားအစုံအောက်တွင် ပိုက်လျက်။ ဝတ်ထားသည့် ညဝတ်အင်္ကျီက အဖြူရောင်။ ရင်ဟိုက်၊ ဘူးပွင့်လက်စည်း။ ဆံပင်တွေကို ဖဲပြားကလေးနှင့် နောက်တွင် စုချည်ထားသည်။ လူငယ်ငယ်ကပုံစံကို သွားသတိရလိုက်၏။ ခုလိုတော့လည်း မမရွှေချယ်ဟာ ငယ်ငယ်ကလေးပါလား။ ကျွန်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ် မမရွှေချယ်။ မမရွှေချယ် ဒီကို

ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတယ်၊ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ မမရေချယ် ဒီမှာရှိနေတာကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ ဘယ်မှမသွားစေချင်ဘူး။ ဒါပါပဲ၊ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပါ”

မျက်နှာပေါ် သူ လက်တင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့ကို တစ်ခုခု လုပ်တော့မယောင်ယောင်။

“အင်း ဟုတ်ပါတယ်လေ”

သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် သတိထားကြည့်လိုက်သည်။ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပုံ။ ဤတွင် ကျွန်တော် ချက်ကောင်းကိုကိုင်ပြီး သူ့ကိုချည်လိုက်သည်။

“မဟာသုခရိပ်မြိုင်ကို အစ်ကို ဘယ်လောက်သံယောဇဉ်ကြီးတယ် ဆိုတာ မမရေချယ် သိပါတယ်။ သူနဲ့ မဟာသုခရိပ်မြိုင် ခွဲလို့မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် မမရေချယ် ဒီမှာ နေနိုင်သလောက် နေပေးပြီး သူ လုပ်ခိုင်းတဲ့ ပန်းခြံမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးသွားစေချင်ပါတယ်”

သူက ရှေ့တည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီး လက်ထပ်လက်စွပ် ကလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့တစ်ဆင့် တက်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုဆွဲထားတဲ့ပုံစံ ...အင်း ကျွန်တော်နဲ့ တမ်လင်း နှစ်ယောက် တည်း ဘယ်တော့မှ လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဆောင်းဦးပေါက်မှ အစေ့တွေ ပျိုးရမှာ။ အပင်တွေ စိုက်ရမှာ”

လက်ထပ်လက်စွပ်ကလေးကို သူ လှည့်နေသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ မစ္စတာနစ်ကန်ဒေါလ်နဲ့ပါ ဆွေးနွေးရမယ်ထင်တယ်”

“အို သူနဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ မမရွေချယ်က ကျွန်တော့်ကို သူငယ်နှပ်စား ကျောင်းသားကလေးများ ထင်နေလို့လား။ မမရေချယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ သွားမယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော့်မှာ တားပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး”

သူ့အသံ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထွက်လာတော့ ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။

“မောင်လေး ဘာလို့ ဒီစကားပြောတာလဲ။ မမရေချယ် ဒီမှာ နေချင်တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

သေတော့မှာပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။

“ဒါဆို မမရေချယ် ခဏတစ်ဖြုတ် ဆက်နေပါ။ တကယ်ပြောတာနော်။ ပန်းခြံကို ဆက်လုပ်ပေးနော်။ ဒါ အတည်ပဲနော်”

“နေပါ့မယ်၊ ခဏတစ်ဖြုတ်နော်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ခုမှ ပြုတ်ကျသွားသည်။ မပြုံးမိအောင် ထိန်းထားရ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက လေးနက်နေသည်။ ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်လျှင် သူ စိတ်ပြောင်းသွားနိုင်သည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ထပ်နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဂွတ်နိုက်နော် မမရေချယ်။ အိပ်တော့နော်၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီမဟုတ်လား”

“မောင်လေးကို မမရေချယ် စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ဆိုးပါတယ်။ ထရိုက်မလား အောက်မေ့ရတယ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို မော့်ကြည့်သည်။

“တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်တိုးတာပဲ။ အဲဒီအတွက် တစ်နေ့နေ့တော့ ရိုက်မိမယ်ထင်တယ်။ လာ၊ ဒီအနားတိုး”

ကျွန်တော် ခုတင်နား တိုးသွားသည်။

“လာ ငုံ့”

ကျွန်တော် ငုံ့ပေးလိုက်တော့ သူက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ပါးကို ညှပ်ကာ ဆွဲယူပြီး နမ်းသည်။

“ကဲ သွားအိပ်တော့။ လိမ္မာတယ်နော်၊ ကောင်းကောင်းအိပ်”

ပြောပြီး ခုတင်ခန်းဆီးကို ဆွဲစေ့လိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်ကိုင်ပြီး ကတုန်ကယင်ဖြင့် အိပ်ခန်းပြာကြီးထဲမှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘရန်ဒီ တစ်ခွက် ချထားသလို စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးနေ၏။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှ နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည့် သူ့အမူအရာ၊ သူ့ပြောပုံဆိုပုံတို့ကို ပြန်မြင်ကြည့်သည်။ စောစောက ကျွန်တော်မြင်ခဲ့သည့် မိန်းမချောချောငယ်ငယ်ကလေး ဘယ်ဟုတ်လို့လဲ။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား။

အိပ်လို့ပျော်မည်မထင်သဖြင့် စာကြည့်ခန်းထဲ ဆင်းလာခဲ့သည်။ နှစ်ကန်ဒေါလ်ဆီ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးလိုက်သည်။ အားလုံး အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေကြောင်း ခပ်လောလော ရေးပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ မနက်ဖြန် စာပို့ရမည့် ဆာလာအိတ်ထဲသို့ ထည့်မည်လုပ်တော့ အထဲတွင် စာအိတ်နှစ်လုံး ရှိနှင့်နေသည်။ မမရေချယ့် စာနှစ်စောင်။ တစ်စောင်က ကန်းမြင့်သာအတွက်။ တစ်စောင်က ရိုန်နယ်ဒီအတွက်။ ကျွန်တော် ခဏတွေကြည့်ပြီး စာတွေကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေဆီ သူ စာရေးတာ ကျွန်တော်နှင့် မဆိုင်။ သို့သော် စိတ်ထဲ မကျေနပ်သလိုလိုဖြစ်မိ၏။ အပေါ်ထပ် ပြန်တက်ပြီး အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။

*****

အခန်း (၁၄)

နောက်နေ့တွင် ပန်းခြံထဲသို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။ မမရေချယ် တစ်ယောက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေသည်။ မနေ့ညက သူနှင့် ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သည့်အလား။ တစ်ခုတော့ ထူးခြားလာသည်ထင်ရ၏။ ပို နူးညံ့ပြီး ပို သိမ်မွေ့နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခြင်း အလျှင်း မရှိတော့။ သူတို့ချနေသည့်အပင်တွေကို အစ်ကို့ပုံစံနှင့် ကိုက် မကိုက် မေးသည်။

"မမရှေချယ်သဘောသာ ဆက်လုပ်ပါ။ ခုတ်ချင်တဲ့အပင် ခုတ်၊ ဖြတ်ချင်တဲ့အပင် ဖြတ်။ အလုပ်သမားတွေကို ကြိုက်သလို ခိုင်းလေ။ ကျွန်တော်မှ အဲဒီဘာသာရပ်ကို မကျွမ်းတာပဲ"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပုံပေါ်လာရင် မောင်လေးကြိုက်တဲ့ ပုံ ဖြစ်လာမှ ကောင်းမှာပေါ့။ ဒီပန်းခြံကြီးလည်း မောင်လေးပိုင်တဲ့ ပန်းခြံ ဖြစ်လာမှာ။ မောင်လေးရဲ့ သားတွေ၊ သမီးတွေ ဆက်ပိုင်ကြမှာ"

"ဟာဗျာ ဘယ်က ကလေးတွေက ပါလာရပြန်တာလဲ။ ကျွန်တော်မှ မိန်းမယူဖို့ စိတ်မကူးတာ"

"ဒါဆို မင်း ဘာတွေဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတာကော သိရဲ့လား"

"ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်ဖူးပါတယ်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရဟာ လူတွေပြောသလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနွေးထွေးမှုမျိုးဟာ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ကိုယ်ရနိုင်ပါတယ်။ ဟောဒီ အိမ်နံရံတွေက ရနိုင်ပါတယ်"

မထင်ဘဲနှင့် မမရေချယ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေပါလေတော့သည်။ ပန်းခြံ ဟိုဘက်စွန်းတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော တမ်လင်းနှင့် အလုပ်သမားတွေ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။

"အေးလေ၊ အချစ်နဲ့ မင်း တွေ့တဲ့နေ့ကျမှ မင်းပြောတဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ မင်းကို ပြန်သတိပေးရမှာပေါ့။ အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်ရဲ့ လောကအမြင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ အိမ်နံရံတွေက နွေးထွေးမှုကို ပေးနိုင်တယ်တဲ့။ ဪ မောင်လေး .... မောင်လေး"

အောက်တိုဘာလ၏ နေ့ရက်များသည် အေးအေးဆေးဆေး ကုန်လွန်သွားကြသည်။ မိုးနည်းသဖြင့် တမ်လင်းတို့အဖွဲ့သည် မမရေချယ်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ပန်းခြံထဲမှထွက်ကာ ခြံလုပ်ငန်းများကို ဝင်ရောက်ကူညီနေကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မမရေချယ်က စာရင်းငှားတွေ၊

မြေငှားတွေ၏ မိသားစုများဆီကို အိမ်ပေါက်စေ့ သွားလည်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ပျော်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ကလေးဘဝကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့သည့် အလုပ်သမားများ၊ မိသားစုများ။ ခုမှ မမရေချယ်နှင့်အတူ သွားရောက်လည်ပတ်ရင်း သူတို့နှင့် ပိုရင်းနှီးလာခြင်းဖြစ်သည်။

မမရေချယ်သည် အီတလီနိုင်ငံတွင် ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်၍ သူ့အတွက် အင်္ဂလန်ကျေးလက်ဘဝသည် အားလုံး အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်သမားမိသားစုများကလည်း သူ့ကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြသည်။ ထူးခြားမှုနှင့်အတူ အလွန်လေးစားချစ်ခင်စရာကောင်းသည့် သခင်မအဖြစ်နှင့်လည်း ကြည်ညိုနေကြ၏။ သူတို့မေးသမျှ မေးခွန်းတွေကို မမရေချယ်က ပြေလည်အောင် ဖြေပေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ နာမကျန်းဖြစ်လျှင် ဆေးမြီးတိုတွေ ရှာပေးတတ်သည်။

“ဥယျာဉ်၊ ပန်းခြံစိုက်တာ ဝါသနာပါတော့ အပင်တွေအကြောင်း လေ့လာလို့ရတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ဆေးဖက်ဝင်အပင်တွေအကြောင်းလည်း သင်ကြားပြီးသားဖြစ်သွားတာပေါ့။ အီတလီမှာ ပရဆေးကို လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြတယ်လေ”

ရင်ကျပ်နေသူကို အပင်တစ်ပင်က ထွက်သည့် ပရွက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ပွတ်ပေးခိုင်းသည်။ မီးလောင်ဖုကိုလည်း အပင်ကထွက်သည့်ဆီဖြင့် လိမ်းကျံစေသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်အောင်၊ အစာကြေအောင် အီတလီရေနွေးကြမ်း သောက်သည့် အာနိသင်ကိုလည်း ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်တားသည့်ကြားမှ အရပ်ထဲကလူတွေနှင့် အပေါင်းအသင်းလုပ်သည်။ မြို့နယ်က လူကြီးတွေနှင့်လည်း အဆင်ပြေနေပုံရ၏။ အိမ်ကို ရောက်လာသည့် လူတွေကိုလည်း လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သူတို့အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြတတ်၏။

ကျွန်တော်က ကွင်းထဲမှပြန်လာလျှင် ရှုံ့နိုင်းချင်းနှင့်ဖိနပ်ကို မချွတ်ဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲအထိ တမင်အရွဲ့တိုက်ပြီး စီးသွားလျှင်လည်း သူ ဘာမှ မပြော။ သည်တော့ ကျွန်တော် အလျှော့ပေးရသည်။

“ကဲကဲ ရွာထဲက အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောပါဦး”

ညစာ စားရန် အဝတ်လဲဖို့ အပေါ်ထပ်မတက်ခင် အရပ်ထဲက သတင်းပတင်းတွေ ကျွန်တော့်ကို ဖောက်သည်ချတတ်သည်။

“မမရေချယ် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဟောဒီတစ်ဝိုက် မိုင်ငါးဆယ်လောက် အတွင်းမှာ ရှိရှိသမျှ အမေတွေ မောင်လေးကို စိတ်ပျက်နေကြတယ်”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ရမလဲ၊ သူတို့သမီးတွေကို မင်း စိတ်မဝင်စားလို့ပေါ့။ မင်းကို သူတို့အားလုံး မျက်စိကျနေကြတာ။ အပြင်လောကထဲကို အလည်အပတ်ထွက်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးပါလို့ မမရေချယ့်ကို ဝိုင်းပြောနေကြပြီလေ”

“အဲဒီတော့ မမရေချယ်က ဘာပြန်ပြောခဲ့သလဲ”

“သူ့မှာ အိမ်နံရံကြီးတွေနဲ့ပဲ ပြည့်စုံနေပြီလို့ ပြောပြီးမှ မမရေချယ် အာချောင်မိသွားသလားလို့ ပြန်တွေးမိတယ်။ နောက်ဆို ထိန်းပါ့မယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မဟုတ်တာ ပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော့်ကို အပြင်ထွက်လည်ဖို့မခေါ်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဘယ်သူ့သမီးကိုမှ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး “

"လူစီနဲ့ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အားလုံးက ထင်ကြေးပေးနေကြတယ်။ ဒုတိယက မစ္စပက်စကိုတဲ့”

“ဟာ သေတော့မှာပဲ၊ ဘလင်ဒါပက်စကိုနဲ့တဲ့။ ဟုတ်လား။ ဟို အဝတ်လျှော်တဲ့ ကေတီဆာရဲလ်ကော မပါဘူးလား။ မမရွေချယ်ကလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့် ဘက်က နည်းနည်းပါးပါး အကာအကွယ်ပေးဦးမှပေါ့။ မိန်းမတွေက ယောက်ျားယူဖို့တစ်ခုတည်းပဲ စဉ်းစားနေကြသလား မသိပါဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ”

“သူတို့မှာလည်း တခြားစိတ်ဝင်စားစရာမရှိလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်။ မမရေချယ် အဲဒီအကြောင်းအရာက ရှောင်လို့ကို မလွတ်ဘူး။ သူတို့ ဘယ်လောက် စနစ်ကျသလဲ သိလား။ သေသေချာချာ ကြည့်ထားတာ၊ တန်းစီဇယားမှာ မောင်လေးရဲ့နောက်က ဘယ်သူရှိလဲ၊ သိလား။ မုဆိုးဖို တစ်ယောက်ရှင့်။ ကွန်းဝေါလ်အနောက်ပိုင်းကတဲ့။ ချမ်းသာတယ်။ သမီး နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။ ဒီတော့ အမွေစားအမွေခံဟာ ဇနီးပဲ ဖြစ်ရတော့မယ်”

“အသက်က ပြောပါဦး၊ သေခါနီးနေပြီမဟုတ်လား။ ကေန္တာ စိန့်အိမ် ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်တော် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနာမည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆို”

“ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဟုတ်လား။ တစ်ချိန်လုံး အရက်မူးနေတဲ့ လူကြီးပဲ။ အိမ်ဖော်တွေကိုတောင် ချမ်းသာမပေးဘူး။ ဒါလောက် အကျင့်ပျက်တဲ့လူကြီး။ ဘာတန်ယာတောက ဘီလီရီးရဲ့ တူမလေးတစ်ယောက် သူ့ဆီမှာ သွားအလုပ်လုပ်တယ်။ ပြန်ပြေးလာရတယ်။ အပြေးမြန်လို့ ဘာဝမပျက်တာ”

“အတင်းအဖျင်းတွေပြောတာ မမရေချယ် မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ အင်း အဲဒီစိန့်အိမ်ဆိုတဲ့လူကြီး သနားပါတယ်။ သူ့မှာသာ မိန်းမရှိရင် သူ ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲနော်”

“သူ့ကိုသနားရင် မမရေချယ် သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ပါလား”

ကျွန်တော်က တူးတူးခါးခါးလေသံဖြင့် ရွဲ့လိုက်သည်။

“ဒါဆို သူ့ကို ညစာဖိတ်ကျွေးရအောင်လေ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ရယ်စရာပြန်လုပ်ရာမှ တည်သွားပြီး

“ဒီလိုလုပ်လေ၊ ညစာ စားပွဲတစ်ခုလောက် လုပ်ကြရအောင်။ မောင်လေးရွေးဖို့ ကောင်မချောချောလေးတွေ ဖိတ်မယ်။ မမရွှေချယ်အတွက် မုဆိုးဖိုတွေ ဖိတ်မယ်။ မမရွှေချယ်ကတော့ မောင်လေးရဲ့ခေါင်းကိုင်အဖေ ရှေ့နေကြီးကို ရွေးဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ သူက စကားပြောတဲ့နေရာမှာ သိပ်ပွင့်လင်းတယ်။ အဲဒါမျိုး သဘောကျတယ်”

သူ ဘာသဘောနှင့် ပြောနေသည်မသိ။ ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဗျာ နှစ်ကန်ဒေါလ်ကို လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ သူက ခြောက်ဆယ်ပြည့်တော့မယ့်ဟာကို။ ငွေဖို့ပဲသိတဲ့ အဘိုးကြီး။ အလကားနေရင်း ပြဿနာရှာနေတဲ့ အဘိုးကြီး”

“ဒါဆို သူ့အိမ်နံရံတွေက သူ့ကို နွေးထွေးအောင် မလုပ်နိုင်လို့ပေါ့လေ”

သည့်တော့မှ သူ တမင်အငေါ်တူးနေမှန်းသိပြီး သူနှင့်အတူ ကျွန်တော် လိုက်ရယ်ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်လာသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင်ရောက်လာတတ်သည့် ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေသည် ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာနေသည် ထင်ရ၏။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပိုပြီး အလွမ်းသင့်နေသည်။ နစ်ကန်ဒေါလ်၏ မျက်လုံးများထဲတွင် ကျွန်တော် မမြင်ဖူးခဲ့သော အရောင်တစ်မျိုး လက်နေ သည် ထင်ရ၏။

ဒါပေမဲ့ သူ့မိန်းမဆုံးတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီပဲ။ ကျွန်တော့် မမရွှေချယ်ကိုတော့ မကြံစည်တန်ရာပါဘူး။ မုဆိုးဖိုဘဝမှာ သူ နေသားကျနေပြီပဲ။ မမရွှေချယ်ကကော သူ့လို သက်ကြားအိုကြီးကို စိတ်ကူးမတဲ့လား။ ဟုတွေး သည်တွေး တွေးရင်း ကျွန်တော့်ရင်တွေ ပူလောင်လာသည်။ ဒါဟာ မိန်းမတွေရဲ့ အတတ်ပညာတစ်ခုများလား။ လေထဲမှာ ရောက်သလိုလို၊ အတွည်လိုလို စကားလုံးကလေးတွေ ပစ်ထားခဲ့။ အဲဒီလေထုထဲကကောင်မှာ နေမထိ ထိုင်မသာ။

လကုန်ရက်ပိုင်းရောက်သည်နှင့် ရာသီဥတုက ဆိုးရွားလာသည်။ မိုးတွေ အဆက်မပြတ်ရွာပြီး စွေနေသည်။ ပန်းခြံထဲတွင်လည်း အလုပ်မဖြစ်ကြတော့။ မမရွှေချယ်ဆီကိုလည်း လာနေကျဧည့်သည်တွေ မလာတော့။ သူလည်း အပြင်မထွက်နိုင်တော့ပေ။ အေးလွန်းသဖြင့် လူတိုင်း အခန်းအောင်းနေကြရသည်။

သည်လိုနေ့တစ်နေ့တွင် ဆီကွမ်ဘီက အကြံပြုခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လုပ်ဖို့ လက်တွန့်နေသည့်ကိစ္စ။ မမရွှေချယ်အပြင်က မိုးပေါက်တွေကို ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်ကြည့်နေချိန်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တော့ ရုံးခန်းထဲမှာသွားပြီး လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေမယ်။ မမရွှေချယ်အတွက် အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ လုပ်စရာတွေရှိမှာပေါ့။

လန်ဒန်ကမှာတဲ့ သေတ္တာတွေ ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။ အဝတ်အစားတွေလား။ ဝတ်ကြည့်ပေါ့။ ပြန်ပြင်စရာရှိရင်လည်း ပြန်ပို့ရတာပေါ့”

“အဝတ်အစားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုက်ကာတွေ၊ ခန်းဆီးချုပ်ဖို့ အစတွေပါ။ ရှိတာတွေက ဒေါ်လေးဖီဘီလက်ထက်ကတည်းကဆိုတော့ အရောင်တွေ လွင့်နေပြီလေ။ အိပ်ရာတွေလည်း လဲဖို့လိုနေပြီ မောင်လေး။ သိပ်ကြာနေပြီလေ။ မွေ့ ရာတွေ၊ ခင်းဖုံတွေ၊ ခင်းဖုံလွှားတွေ အားလုံး အသစ်လဲမယ်။ မမရေချယ် ရွေးပေးမယ်။ မောင်လေး ကြည့်လေ”

ထိုစဉ် ဆီကွမ်ဘီ ဝင်လာသည်။

“ရာသီဥတုက အရမ်းကြမ်းလာပြီ အစ်ကိုလေး။ ကောင်လေးတွေကို အခန်းတွေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းမလားလို့။ အစ်ကိုလေးအခန်းကို မရှင်းရတာကြာနေပြီ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့သေတ္တာတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ ပုံနေတော့ အလုပ်ရခက်နေပါတယ်ခင်ဗျ”

မမရေချယ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ မျက်နှာပျက်သွားမလားဆိုပြီး တွေးပူလိုက်မိ၏။ သို့သော် သူက အေးအေးပင်။

“ဆီကွမ်ဘီပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဒီအတိုင်းထားတာ ကြာနေပြီ။ မောင်လေး ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်ကြတာပေါ့။ ပထမ မီးဖိုခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ နွေးလာမှ သွားလုပ်ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို ထိန်းနေကြမှန်း သိသာနေသည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် စိတ်ထဲ လေးလေးပင်ပင်ကြီး ဖြစ်နေမည့်ထင်၏။ မီးမမွှေးတာကြာပြီဖြစ်သည့်အခန်းထဲတွင် ဆီကွမ်ဘီ မီးပျိုးနေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတော့ ထင်းတွေ တဖြောက်ဖြောက် အသံမြည်ကာ အရှိန်ကောင်းနေပြီ။ စီထပ်ထားသော သေတ္တာများပေါ်တွင် ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံး တင်ထားသည်။ အင်းဘရော့စ်အက်ရှလေ နာမည် အတိုကောက်စာလုံး အေအေဟု နာမည်ထိုးထား၏။ မျက်စိထဲ ပြန်မြင်လာသည်။ သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်စဉ်က ရထားထဲတွင်ထိုင်ရင်း ပေါင်ပေါ်တင်ယူသွားသည့်အိတ်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည့်အခန်းထဲတွင် မမရေချယ် စကားစသည်။

“လာ အဝတ်သေတ္တာကို အရင်ဖွင့်ကြရအောင်”

သူ့လေသံက ဆံုးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည့်ပုံ။ ကျွန်တော် သူ့ကို သော့တွဲ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူက သော့ဖွင့်ပြီး အဖုံးကို ပင့်တင်လိုက်သည်။ အပေါ်ဆုံးတွင် ဝတ်ရုံရှည်အဟောင်းကြီးကို ခေါက်တင်ထား၏။ ကြက်သွေးရောင် ပိုးသားအထူစားဖြင့် ချုပ်ထားသည့် ဝတ်ရုံလေးလေးကြီး။ နံဘေးတွင် ခြေညပ်ဖိနပ်တွေ စီထားသည်။

စိုက်ကြည့်နေရင်း အစ်ကို့ပုံရိပ်ကို ပြန်မြင်လာသည်။ သည့်အင်္ကျီကြီး ဝတ်ကာ မနက်စောစော မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်း ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်လာတတ်သည်။ “ဒီမယ် ညီလေး၊ အစ်ကို တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ကွ” သည်အခန်းလေးထဲမှာပါပဲ။ သည်အင်္ကျီနှင့် သည်ဖိနပ်တွေပါပဲ။

“ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

မမရွှေချယ့်အသံမှာ စောစောကလို တင်းထားသည့်အသံမျိုး မဟုတ်တော့။ အားလျော့အားငယ်စွာ ထွက်လာသည့် အသံတိုးတိုးကလေး။

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ မမရွှေချယ့်သဘောပဲလေ”

“မောင်လေး ဝတ်ပါလားဟင်"

“ဟာ မဝတ်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

သူ ဘာမှမပြောတော့။ အင်္ကျီခေါက်ကို ခုတင်ပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ နောက် ခပ်ပါးပါးဝတ်စုံတစ်စုံ ထုတ်ယူသည်။ ပူအိုက်ချိန်တွင် ဝတ်သည့် ဝတ်စုံ။ အိမ်မှာဝတ်တာ သိပ်မတွေ့ဘူး။ အီတလီတွင်တော့ ဝတ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ပိုးဝတ်ရုံပေါ်ကို ထပ်တင်ရင်း “မီးပူတိုက်ရဦးမယ်။ တွန့်ကြေနေတယ်” ဟု ဆိုသည်။ နောက် အဝတ်တွေကို ခပ်သွက်သွက် ထုတ်သည်။ ခပ်သွက်သွက် စီသည်။

“ဒါတွေကို မောင်လေး မဝတ်ချင်ဘူးဆိုရင် သူ့ကိုချစ်တဲ့လူတွေကို ဝေပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ထွက်လာသည့်အသံက သူ့အသံမဟုတ်၊ တစ်တစ်ဆို့ဆို့။ သူ့လှုပ်ရှားမှုက စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုဖြစ်လာသည်။ ပြီးမှ ဖြန်းခနဲ ထပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ပါးကို ကျွန်တော် ရင်ဘတ်နှင့် ကပ်ထား၏။

“မမရွှေချယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်လေးရယ်၊ ဘာလို့ မမရွှေချယ် ဖွင့်မိသလဲမသိဘူး။ ဆီကွမ်ဘီနဲ့ မောင်လေး လုပ်ရင် ပြီးနိုင်သားနဲ့”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းနေသည်။ မမရွှေချယ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို၊ ဒဏ်ရာနှင့် တိရစ္ဆာန်လေးတစ်ကောင်လို ကျွန်တော် ဖက်ထားမိ၏။ သူ့ဆံပင်တွေကို ကျွန်တော် ပွတ်ပေးနေမိသည်။ ပြီးတော့ ပါးနှင့် အပ်ထားလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ မမရွှေချယ်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆက်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်။ မငိုနဲ့တော့နော်”

“မငိုတော့ပါဘူးကွယ်၊ မမရွှေချယ် သိပ်ပျော့တာပဲ။ မောင်လေးတစ်ယောက်တည်း လုပ်ဖို့လည်း သိပ်မလွယ်ပါဘူး။ မောင်လေးကို သူ အရမ်းချစ်တာ”

သူ့ဆံပင်တွေကို ကျွန်တော့်ပါးနှင့်အပ်ပြီး ဆက်ပွတ်နေမိသည်။

ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လာ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ အားတင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားပဲ။ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ မမရွှေချယ်အတွက် မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အောက်ထပ်ကိုသွားတော့နော်”

သူက မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ရတယ်။ မမရွေချယ် ထိန်းပါ့မယ်။ မငိုတော့ပါဘူး”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စာအုပ်တွေပါ ပြန့်ကျဲနေပြီ။ မီးဖိုနားအထိ ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပိုဝေးစေရန် မီးဖိုဘက် တိုးစေပြီး စာအုပ်တွေ တင်ဖို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချပေးလိုက်သည်။ ကျန်သေတ္တာတွေကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ကျွန်တော် ဆက်ဖွင့်သည်။

အစ်ကိုအငွေ့ အသက်သည် စာအုပ်များမှာထက် အဝတ်အစားများတွင် ပို၍ထင်ကျန်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရ၏။ စာအုပ်တွေမှာ သူ ခရီးထွက်တိုင်း ယူသွားနေကျ စာအုပ်များဖြစ်၏။ ရှပ်ကြွယ်သီးတွေ၊ လက်ကြယ်သီးတွေ ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲထည့်ပေးပြီး လက်ဖဝါးကို သူက တင်းတင်း ဖိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖောင်တိန်နှင့် နာရီပါ ထပ်ပေးပါသည်။ ဒါတွေကိုတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရယူထားလိုက်သည်။

ခေါက်ထားသည့်ပုံတစ်ပုံတွေ့တော့ သူ ဖြန့်ကြည့်သည်။ ပန်းခြံပုံ။

“ဒီပုံက မမရွေချယ်နဲ့ တမ်လင်းကို အများကြီး အထောက်အကူပေးလိမ့်မယ်”ဟု ပြောပြီး အလင်းရောင်ပိုရသည့် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ကြည့်ဖို့ ထသွားသည်။

ကျွန်တော်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အမှတ်မထင်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အစ်ကို့လက်ရေးနှင့် စာရွက်ပိုင်းကလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာသည်။ စာရွက်က အပေါ် ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်း မပါ။ အလယ်ပိုင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဒီရောဂါအကြောင်း အစ်ကို ကြားဖူးတယ်။ အဲဒီ

ဆေးပညာစကားလုံးကို အဘိဓာန်မှာရှာကြည့်တော့ ‘ရောဂါ တစ်မျိုး၊ လက်ဆော့ခြင်း၊ စောရနကွတ်ပါခြင်း၊ အသုံးအဖြုန်း ကြီးခြင်း’လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ အသုံးအဖြုန်းကြီးတာကတော့ သူ့အဖေ့ အယ်လက်ဇန်းဒါး ကိုရှင်းဆီက အမွေရတာဖြစ်မယ်။ ခုအချိန်အထိတော့ အစ်ကို ဒါလောက်ပဲ ပြောနိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့ပိုက်ဆံတွေကိုတော့ သတိထားနေရပြီပေါ့။ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ မဟာသုခရိပ်မြုံပါ အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်။ နစ်ကန်ဒေါလ်ကို သတိပေးဖြစ်အောင် ပေးထားပါ။ တကယ်လို့များ...."

စာကြောင်း မဆုံးဘဲ စာရွက် စုတ်နေသည်။ ရက်စွဲလည်း ရှာမတွေ့။

လက်ရေးက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်၏။ သူ ပွဲတင်းပေါက်ဘက်မှ ပြန်လှည့်လာတော့ ကျွန်တော်က စာရွက်ကလေးကို လက်ထဲတွင် လုံးခြေပစ်လိုက်သည်။

“ဘာတွေလို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ပြောပြီး ကျွန်တော်က စာရွက်လုံးကလေးကို မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ မီးလောင်သည့်အခါ စာရွက်လုံးကလေးက ပြန်ပြီး ကော့တက်လာသည်။

သူက သေသေချာချာငုံ့ကြည့်ပြီး

“ဒါ အင်းဘရော့စ်လက်ရေးပဲ။ ဘာတွေရေးထားတာလဲ”

“စာရွက်စုတ်ကလေးမှာ မှတ်စုတွေ ရေးထားတာပါ”

မီးလင်းဖိုထဲမှ မီးရှိန်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ပိုပြီးဟပ်လာသည်ထင်ရ၏။ သူနှင့်ကျွန်တော် ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး စာအုပ်တွေ ဆက်ထုတ်ကြသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

*****

အခန်း (၁၅)

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် စာအုပ်တွေ ရှင်းပြီးသွားသည်။ ဆီကွမ်ဘီက ကောင်လေး နှစ်ယောက် လွှတ်လိုက်သည်။ ဂျွန်က အပေါ်ထပ်တွင် ကူဖို့၊ အာသာက အောက်ထပ်သို့ သယ်စရာရှိလျှင် သယ်ဖို့ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ဂျွန်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဝတ်အစားတွေကို ခုတင်ပေါ်မှာ စီတင်ထား ဂျွန်၊ နောက်မှ ဆီကွမ်ဘီနဲ့ ငါ ပြန်ထုတ်မယ်။ စာအုပ်တွေကို အောက်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲ သယ်သွား”

“အာသာ၊ မင်းက ဒါတွေ မမလေးရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲ ပို့”

မမရေချယ်က အာသာ့ကို ခိုင်းသည်။ စာရွက်ကလေး မီးရှို့ပြီးကတည်းက မမရေချယ် ပထမဆုံး ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“မမရေချယ် စာကြည့်ခန်းထဲလိုက်ပြီး စာအုပ်တွေ ကူမစီပေးတော့ဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ “မလိုက်တော့ပါဘူးကွယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ထပ်ပြောတော့မလို ဟန်ပြင်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

တစ်ယောက်တည်း နေ့လယ်စာ စားရင်း ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ ကျွန်တော် ငေးနေမိသည်။ မိုးက မပြေနိုင်အောင် စွေနေဆဲပင်။ စိတ်ကို ငြိမ်အောင် တစ်ခုခုတွင် အာရုံစူးစိုက်ထားဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မရ။ သွားကိုက်နေသည့်အခါ နာလိုက်ပျောက်လိုက်ဖြစ်နေသလို စောစောက မီးရှို့ပစ်လိုက်သည့် စာရွက်အပိုင်းကလေးဆီကိုပဲ စိတ်က ရောက်ရောက်သွားသည်။ သည်စာရွက်ပိုင်းကလေးက သည်စာအုပ်ထဲကို မည်သို့မည်ပုံ ရောက်နေခြင်းလဲ။ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ဆီ မရောက်ဘဲ သည်စာအုပ်ကြားထဲ ရောက်နေရတာလဲ။ ကျန်တဲ့အပိုင်းက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

တစ်ညနေလုံး ကျွန်တော်နှင့် ဆီကွမ်ဘီ အဝတ်တွေ ရွေးထုတ်ကြသည်။ ဆီကွမ်ဘီက အိတ်တွေထဲ ထည့်သည်။ ကျွန်တော်က စာအိတ်တွေပေါ်တွင် နာမည်တွေ ရေးသည်။ ပြီးသည်နှင့် စာကြည့်ခန်းထဲ ပြန်ဆင်းလာပြီး စာအုပ်တွေကို စင်ပေါ်မတင်ခင် လှန်လှောရှာဖွေနေမိသည်။ သည်လို လုပ်နေမိခြင်းအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်မိ၏။ ရောဂါတစ်မျိုးတဲ့။ သူခိုးနက္ခတ်တဲ့။ အစ်ကို ဘာဆိုလိုတာပါလိမ့်။

သူ့စာသဘောက ဒါကို အလေးအနက်ထားပြီး ပြောခြင်းမဟုတ်။ အသုံးအဖြုန်းကြီးတာကို ပြောလိုဟန်။ အသုံးအဖြုန်းကြီးတာက ရောဂါမှမဟုတ်တာဘဲ။

ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်တက်ပြီး အဝတ်လဲသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ဆင်းလာပြီး မမရေချယ်နှင့် ကျွန်တော် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဝင်ထိုင်၍ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်စွာ ညစာ စားကြသည်။ ဆီကွမ်ဘီက စကားစဖို့ လမ်းကြောင်းပေးသည်။

“မမလေးဝယ်ထားတဲ့ ပိတ်စတွေ အစ်ကိုလေးကို ပြပြီးပြီလားခင်ဗျ”

“မပြရသေးဘူး ဆီကွမ်ဘီ၊ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာနဲ့ မပြဖြစ်တာ။ မောင်လေးကြည့်ချင်ရင် စားသောက်ပြီးရင် ပြမယ်လေ။ မောင်လေး မေ့နေပြီလား။ဟိုတစ်ခါ ပြောတာလေ၊ အခန်းပြာအတွက် ခန်းဆီးစတွေ ခင်းဖုံးစွပ်တွေ လဲမယ်လို့။ အဲဒါတွေ ဆီကွမ်ဘီက တွေ့သွားပြီး အရမ်းသဘောကျနေတယ်လေ”

“ဪ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ”

“ဒါလောက်လှတဲ့အစမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး အစ်ကိုလေး၊ ဘယ်အိမ်မှလည်း ဒါမျိုးသုံးတာ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ဆီကွမ်ဘီက အပြတ်ချီးမွမ်းနေသည်။ မမရေချယ်က ရှင်းပြသည်။

“အဲဒါ အီတလီကသွင်းတဲ့ အစတွေလေ။ လန်ဒန်မှာ တစ်ဆိုင်ပဲ ရှိတယ်။ မောင်လေး ကြည့်မလား။ စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

သူက မရဲတရဲ ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ကြည့်တာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ ထပြီး စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာကြ၏။ ဆီကွမ်ဘီက ကျွန်တော်တို့နောက်မှ။

ခဏကြာတော့ အပေါ်ထပ်မှ ပိတ်အုပ်တွေကို ဂျွန်က သယ်ချလာသည်။ ဆီကွမ်ဘီပြောတာ မှန်သည်။ ကွန်းဝေါလ်တစ်နယ်လုံး ဘယ်အိမ်မှ သည်လောက်ကောင်းသည့်အစများဖြင့် အလှမဆင်နိုင်ကြပါ။ ဘုရိုကိတ်နှင့် ပိုးသားထူထူတွေ ရောဖောက်ထားသည့် အဖိုးတန် အထည်အုပ်တွေ။ ပြတိုက်များတွင်သာ တွေ့ရတတ်သည့် အဆင်အသွေးမျိုးတွေ။

“အစ်ကိုလေး သဘောကျမှာဗျ။ သိပ်အဆင့်အတန်းမြင့်တာ”

ဆီကွမ်ဘီ အသံတိုးတိုးဖြင့် ထပ်ပြောသည်။ မမရေချယ်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဟောဒီအပြာကို မမရေချယ်က ခြင်ထောင်ပတ်ပတ်လည် လိုက်ကာ သုံးမယ် စိတ်ကူးတယ်။ ဟိုဘက်က အပြာရင့်နဲ့ ရွှေရောင် ဖောက်ထားတဲ့

ဘရိုကိတ်ကိုတော့ ခင်းဖုံတွေ၊ ခင်းဖုံလွှာတွေ ချုပ်မယ်။ မောင်လေး ဘယ်လို သဘောရလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်ပြီး အလေးအနက် မေးနေသည်။

“ဘာလဲ၊ မကြိုက်ဘူးလား"

ကျွန်တော်က ဘာမျှမသိ။ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

“ကြိုက် ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးမကြီးလွန်းဘူးလား မမရေချယ်”

“ဪ မောင်လေးကလဲ ဈေးကြီးတာပေါ့၊ ပစ္စည်းကောင်းတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါ အကုန်ခံထားလိုက်ရင် နေရောလေ။ မောင်လေးရဲ့မြေးတွေ လက်ထက်အထိ အရောင်မလွင့်စေရဘူး။ မြစ်တွေရတဲ့အထိ ဟောဒီ အပြာရောင်အခန်းမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး အိပ်ကြလိမ့်မယ်။ အရေးကြီးတာက မောင်လေး ကြိုက် မကြိုက်ပါပဲ”

“အို ကြိုက်ပါတယ်။ ဘယ်သူ မကြိုက်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလဲဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ပြီးပြီ။ ဒါတွေဟာ မမရေချယ်က မောင်လေးကို ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေလေ။ ယူသွားတော့ ဆီကွမ်တီ။ မနက်ဖြန် လန်ဒန်ကို လှမ်းစာရေးလိုက်မယ်။ အားလုံးကြိုက်တယ်။ လက်ခံတယ်လို့”

“ဟာ မမရေချယ်က ဘာလို့ဒီလောက်အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော့်ကိုပေးရတာလဲ”

“အို ပေးချင်လို့ပေါ့၊ မောင်လေးကျေးဇူးတွေ မမအပေါ်မှာ အများကြီးပါ။ ဒါလေးက အသေးအဖွဲ့ပါကွယ်”

သူ့အသံက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသည်။ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံ ပါနေသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးများက ဒဏ်ရာရထားသည့် သားကောင်တစ်ကောင်၏မျက်လုံးများနှင့် တူနေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရေချယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီး အကုန်အကျ ခံရသလားဗျာ”

သူက စကားလမ်းလွှဲပြီး

ပန်းခြံပုံစံသွားတွေ့တာ တော်တော်နေရာကျသွားတယ်။ ပေါင်းကူး တံတားထိုးဖို့ ပုံထဲမှာ ပါတယ်။ ရေပေါ်ဥယျာဉ်ကိုရော၊ ကွင်းထဲကိုပါ အပေါ်က ဆီးမြင်ရတော့မှာ။ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းမှာပဲ။ ရောမက အိမ်ကြီးတွေမှာ အဲဒီတံတားမျိုးတွေ အများကြီးပဲ”

ဘာကြောင့် သည်မေးခွန်း နှုတ်မှ ထွက်သွားမှန်း မသိလိုက်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲနှင့် မေးလိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“မမရေချယ် အီတလီမှာ တောက်လျှောက်နေခဲ့တာလား”

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အင်းဘရော့စ် စာထဲ ထည့်မရေးဘူးလား။ မမရွှေချယ်ရဲ့ အမေမျိုးက ရောမသူ၊ ရောမသားတွေ။ အဖေက အယ်လက်ဇန်းဒါးကိုရင်းတဲ့။ သူက မိသားစုနဲ့အဆင်မပြေဘူးထင်တယ်။ ဒီကွန်းဝေါလ်မှာ မပျော်ဘူးတဲ့။ သူက အီတလီကို သိပ်သဘောကျတဲ့လူဆိုတော့ အမေနဲ့ တွေ့ပြီး ညားကြလေသတည်းပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စီးပွားရေး သိပ်အဆင်မပြေကြပါဘူး။ အဲဒီဘဝမျိုးနဲ့ မမရွှေချယ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းကအကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့တယ်လေ။ နေရာအတည်တကျ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဟိုပြောင်း သည်ရွှေ့နဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ"

"သူတို့ ရှိသေးလားဟင်"

"ဟင့်အင်း၊ မမရွှေချယ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးမှာ အဖေဆုံးတယ်။ အမေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ငါးနှစ် ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ အဆင်မပြေပါဘူး။ ဘဝဟာ ဒီ့ရင်းပါပဲ။ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ လျှောက်ပြောင်းနေရတုန်းပဲ"

ပထမအိမ်ထောင်ပြုစဉ်က သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်တဲ့။ ဒါဆို လူစီအရွယ်လောက်ပေါ့။ သူတို့ ဘယ်မှာများ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ကြပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်နေသည်။ သူပြောသလို သားအမိ နှစ်ယောက် ကျူရှင်ပြပြီးတော့များ စားခဲ့ကြရသလား။

"မေမေက သိပ်လှတယ်။ အရပ်လည်း မြင့်တယ်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်လည်း တောင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်သွားတော့ အလှအပကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဖြစ်သလိုနေပစ်လိုက်တော့ နောက်ပိုင်း အမေ့ပုံကို အဖေ မြင်မသွားတဲ့အတွက် ဝမ်းသာနေမိသေးတယ်။ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ဘဝကို အဖေ မြင်မသွားရတာ ကံကောင်းပါတယ်လေ"

"မမရွှေချယ်နဲ့ အမျိုးသားက အသက်ကွာသလား"

"ဟင့်အင်း၊ သူက တစ်နှစ်ပဲ ပိုကြီးတာပါ။ အမေက ဖလောရင့်စ်မှာ သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတာလေ။ အမေက သူတို့မိသားစုနဲ့ပါ ခင်တာ။ ကိုစီမို၊ ဆန်ဂါလက်တီက အမေ့အတွဲလေ။ သမီးကို ယူရမလား၊ အမေကို ယူရမလား ဆိုတာ သူ တော်တော်အချိန်ယူစဉ်းစားခဲ့သေးတယ်။ စောစောက ပြောသလို အလှအပတွေ ယိုယွင်းလာတော့ အမေ့ခမျာ ကျန်ရစ်ဖြစ်ရှာတာပေါ့"

သက်ပြင်းချပြီး သူ ခေါင်းပေါ်က ဆိုဖာအမှီကို ပုတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

"အင်း အဲဒါတွေက ကြာခဲ့ပါပြီလေ။ အဲဒီအနိဋ္ဌာရုံတွေထဲမှာ ဝဲလည်နေခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးဟာ မမရွှေချယ်မဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားပါပြီ။ အဲဒီအရွယ်ပြန်ဖြစ်ချင်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ၊ ခုတော့ အားလုံးကို လက်လျှော့လိုက်ပါပြီကွယ်"

"မမရွှေချယ် ပြောနေပုံကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုးဆယ်ကျော် အဘွားကြီးကျနေတာပဲ"

"သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတာ ငယ်တဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးလေ"

သူ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြီးမှ နီဒါန်းမပျိုးဘဲ ကောက်ကာငင်ကာ မေးတော့၏။

“မနက်က မီးဖိုထဲထည့်ပစ်လိုက်တဲ့ စာရွက်ကလေးက ဘာလဲ”

ကျွန်တော့်မှာ ပြင်ဆင်ချိန်မရဘဲ အငိုက်ခံလိုက်ရပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း တံတွေးတစ်ချက် မျိုလိုက်ရသည်။ လိမ်ပြောတာနဲ့ စာရင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် အမှန်အတိုင်းပြောတာက ယုတ္တိတန်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိလိုက်၏။

“စာရွက်ပိုင်းကလေးတစ်ခုပါ။ ကျွန်တော့်ဆီ အစ်ကိုရေးတဲ့စာလို့ အောက်မေ့ရတာပဲ။ အိမ်ရဲ့ကုန်ကျစရိတ် ကြီးလွန်းတဲ့အတွက် သူ စိတ်ပူတဲ့ အကြောင်း၊ စာက တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းတည်းပါ”

သူ ကျေနပ်သွားပုံရလို့ ကျွန်တော် သက်မခိုးချလိုက်နိုင်သည်။

“ဒါတင်ပဲလား၊ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ သိလား။ မမရွေချယ် နားကို မလည်နိုင်ဘူး”

အင်း တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော့်ဖြေရှင်းချက်ကို သူ လက်ခံသည့်သဘော။

“ဩော် အင်းဘရော့စ် …အင်းဘရော့စ်၊ မမရွေချယ်ကို အသုံးအဖြုန်း ကြီးတယ်ထင်ပြီး သူ အမြဲတမ်း သက်ာမကင်းဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို အပြစ် မတင်ပါဘူးလေ။ သူနဲ့မတွေ့ခင်က မမရွေချယ်ဘဝကို သူ အရမ်းယူကျုံးမရ ဖြစ်တယ်လေ။ ကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ကျန်ရစ်တဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်ပေါ့။ သူ အကုန်ဆပ်ပေးရှာပါတယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ စောစောကလို သံသယစိတ်ဖြင့် လေးလေးလံလံကြီး ဖြစ်မနေတော့။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် စကားပြောသည်။

“သူက သိပ်ပြီး မမရွေချယ်အပေါ်ကောင်းလွန်းပါတယ်ကွယ်။ ပထမပိုင်းမှာဆိုရင် အို မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ မောင်လေးရယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နားခိုရမယ့်ရင်ခွင်ရော အားကိုးရမယ့် အမှီပါ မမရွေချယ် ရခဲ့ပါတယ်။ အလိုလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ တစ်ခုခုကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဝယ်ပေးပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ အဲ သူ နေမကောင်းလည်း ဖြစ်လာရော …”

သူ့မျက်လုံးတွေ ညှိုးမှိုင်းသွားသည်။

“မမရွေချယ်ကို သူ ဆက်အလိုမလိုက်တော့ဘူးလား”

“အို အလိုလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ဝယ်ပေးနေဆဲပဲ။ လက်ဝတ်ရတနာတွေဆိုလည်း မျိုးစုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မိန်းမရဲ့စိတ်ကို စမ်းသပ်နေသလို လိုပဲ မမရွေချယ် မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီလို တစ်ဖက်က ရက်ရောဆဲ ရက်ရောနေပေမဲ့ အိမ်အတွက် လိုအပ်တာကလေးတွေဖြည့်ဖို့ ပိုက်ဆံတောင်းရင်

ဘာမှမဖြစ်လောက်တဲ့ ငွေပမာဏအတွက် မမရေချယ်ကို မသင်္ကာတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ ကြည့်နေတတ်တယ်။ စစ်လားဆေးလား လုပ်တယ်။ ဘာအတွက်လဲ၊ တကယ်လိုလို့လားနဲ့ပေါ့လေ။ မမွရေချယ်ကပဲ တစ်ယောက် ယောက်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပေးနေသလိုပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ အရေးကြီးတဲ့အခါ ရန်နယ်ဒီဆီပြေးပြီး ဆွဲရတာမျိုးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလိုဆွဲပြီး အစေခံတွေအတွက် လခထုတ်ပေးရတဲ့အခါ ပေးရတယ်”

ပြောနေရင်း ထရပ်ပြီး လက်ခါပြသည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေ မမရေချယ် ပြောဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် လျှောက်ပြောနေမိပါလိမ့်”

ပြောပြီး ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်သည်။ ခန်းဆီးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ ငွေမျှားတန်းများကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဘာပြုလို့ မပြောရမှာလဲ။ ပြောစရာရှိတာ ပြောရမှာပေါ့”

“ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ဒီမှာရှိနေတုန်းကပုံစံအတိုင်းပဲ မောင်လေး သတိရနေစေချင်လို့"

“မမရေချယ်”

ကျွန်တော်ခေါ်တော့ အခန်းကိုဖြတ်ပြီးလျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်လက်ဝါးထဲကို သူ့လက်ကလေး ထည့်ပေးလာသည်။

“မဟာသုခရိပ်မြိုင်မှာ နာကြည်းစရာတွေ၊ ခါးသီးတာတွေ မရှိတော့ပါဘူး

မမရွေချယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး ကွယ်လွန်သူနဲ့အတူ ပါသွားကြပါပြီ။ ခုအချိန်ကစပြီး အစ်ကို့ကို ကျွန်တော်မှတ်မိတဲ့ အစ်ကိုအနေနဲ့ပဲ ကျွန်တော် သတိရသွားပါ့မယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့ဦးထုပ်ဟောင်းကြီးကို အမြဲ ချိတ် ထားမယ်။ လမ်းလျှောက်တုတ်ကိုလည်း ကျွန်တော့်အခန်းထောင့်မှာ ထောင် ထားမယ်။ သူ ဒီမှာ အမြဲရှိနေစေရမယ်။ မမရေချယ်လည်း ဒီမှာပဲ နေရမယ်။ ကျွန်တော်ရှိနေသမျှ နေရမယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ နားလည်ပါတယ်နော်”

သူ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ လက်ကို ရုပ်မသွားဘဲ သည်အတိုင်း ထားသည်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။

“အင်းပါလေ"

ထိုတဒင်္ဂတွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ နွေးသွားသည်။ ကြံသမျှ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားသလိုလို။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ကိုယ့် ဒုတိယအသိကိုပါ ပြန်ကြားလိုက်သလိုလို ရှိ၏။

“မရဘူး၊ မရဘူး၊ ဒီတဒင်္ဂကို မင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး”

ဖယောင်းတိုင်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး သူ ထွက်သွားသည်။ အခန်းဝ ရောက်မှ ပြန်လှည့်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဂွတ်နိုက် ဖီးလစ်၊ ဘုရားသခင် မောင်လေးကို ကောင်းချီးပေးပါစေ။ တစ်နေ့မှာ မမရေချယ် ရခဲ့ဖူးတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးနဲ့ မောင်လေး တွေ့မှာပါ”

သူ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည့် ခြေသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ မီးလင်းဖိုထဲကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ငုပ်လျှိုးနေခဲ့သည့် မနာလို ဝန်တိုစိတ်သည် အပေါ်ယံသို့ ဝေ့တက်လာသည်။ သို့သော် ဟိုတစ်ခါ ဖြစ်ဖူးသည့် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး မဟုတ်တော့။ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး အစ်ကို့ကို လုယူသွားသည့် အီတလီမကို မဟုတ်တော့။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျွန်တော် အချစ်ဆုံး အစ်ကို့ကို မနာလို ဝန်တိုနေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*****

အခန်း (၁၆)

နိုဝင်ဘာနှင့် ဒီဇင်ဘာလတို့သည် ကုန်လွယ်လွန်းနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မမရေချယ်တို့သည် ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ် ပုံမှန်လည်ပတ်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အဆင်ပြေနေလျက်ရှိသည်။ ရာသီဥတုသာယာလျှင် မမရေချယ်တစ်ယောက် တမ်လင်းတို့အဖွဲ့နှင့် ပန်းခြံထဲတွင် တစ်မနက်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေတတ်ကြသည်။ ရေပေါ်ဥယျာဉ်ဆီကို ထိုးနေသည့် ပေါင်းကူးတံတား ပြီးစီးမှုအခြေအနေကိုလည်း လက်သမားတစ်သိုက်နှင့် မမရေချယ် ကြီးကြပ်နေသည်။

ကျွန်တော်က ကွင်းထဲတွင် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေ၏။ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ နေ့လယ်စာစားချိန်တွင် နှစ်ယောက်သား အိမ်မှာ ပြန်ဆုံသည်။ မနက်စာကို သူက အခန်းထဲတွင် ယူစားသဖြင့် နေ့လယ်ပိုင်းတွင်မှ တွေ့ရသည်။ ကွင်းထဲ ရောက်နေချိန်ဖြစ်စေ၊ ရုံးခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ်ဖြစ်စေ နာရီစင်မှ မွန်းတည့်ချိန် နေ့လယ်စာ စားကြဖို့ တစ်ကွင်းလုံးကြားအောင် ခေါင်းလောင်းထိုးသည်။ ခေါင်းလောင်းသံနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဆူညံသွားတတ်၏။ ထမင်းစားခန်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်း၏။

သူက ကျွန်တော့်အရင် ရောက်နှင့်နေတတ်သည်။ အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက် ကြိုဆိုသည်။ ကျွန်တော့်ပန်းကန်နံဘေးတွင် ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ချထားလျှင် ကျွန်တော်က ရင်ဘတ်ကြယ်သီးပေါက်တွင် ကောက်ထိုးရသည်။ ရံခါတွင်လည်း ကျွန်တော်မစားဖူးသည့် ဆေးဖက်ဝင် အသီးအရွက်တွေကို ပြုတ်သည့်အခါ ပြုတ်၊ သုပ်သည့်အခါ သုပ်ထားပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို အမြည်းခိုင်းသည်။

စားသောက်ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်တက်၍ ခဏတစ်ဖြုတ် အနားယူသည်။ အင်္ဂါနှင့် ကြာသပတေးနေ့များတွင်တော့ အိမ်ကို လာလည်သည့် အမျိုးသမီးများဆီသို့ အလည်ကြွေးဆပ်ဖို့ ကျွန်တော်က ဝယ်လင်တန်နှင့် ရထားစီစဉ်ပေးရသည်။

သည်လိုနေ့များတွင် ကျွန်တော်က ညနေ သူ ပြန်မရောက်မချင်း နေမထိထိုင်မသာ ဂနာမငြိမ်စွာဖြင့် စောင့်ရသည်။ နာရီတကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူက စောရောက်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပြန်နောက်ကျသည့်အခါများလည်း ရှိသည်။ အဝတ်အစား ကပျာကယာလဲ၍ စာကြည့်ခန်းထဲ ဆင်းပြီး သူရောက်အလာကို စောင့်ရသည်။

နာရီလက်တံ ငါးဂဏန်းနား ရောက်ခါနီးပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော် ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေပြီ။ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထားရသည်။ ဒါမှ ဆင်းလာသည့် သူ့ခြေသံကို ကြားရမည်လေ။

ဆင်းလာလျှင် ခွေးသုံးကောင်၏ခြေသံ အရင် ကြားရမည်။ သည့်ကောင်တွေက မမရေချယ့်အနားတွင် အရိပ်ပမာ လိုက်ကပ်နေကြသည်။ သူတို့ခြေသံတွေနှင့် မရှေးမနှောင်း၊ ဂါဝန်ရေသီနှားနှင့် လှေခါးထစ်များ ရှပ်တိုက်သံ ကြားရမည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဲဒီနေ့ရဲ့ မင်္ဂလာအရှိဆုံး ခဏငယ်လို့ ခေါ်ရမည်ထင်သည်။ သည်အသံဗလံကလေးတွေက ဘာလို့များ ကျွန်တော့်ကို ကတုန်ကယင်ဖြစ်စေတာပါလိမ့်။ သူဝင်လာလျှင် ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိအောင် ကျွန်တော်တစ်ယောက် ဘာလို့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

ဆီကွမ်ဘီက ညစာ စားဖို့ လာခေါ်လျှင် လိုက်သွားပြီး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ယူကြသည်။ ကျွန်တော့်နေရာက စားပွဲထိပ်မှာ။ သူက ကျွန်တော့်ညာဘက်က။ သည့်အစဉ်အလာမှာ တစ်သက်လုံးရှိလာခဲ့သည့် မဟာသုခ ရိပ်မြုံ၏အစဉ်အလာဟု စိတ်မှာ ထင်လာ၏။ ဘာမှမထူးဆန်းသည့် နိစ္စဓူဝ ကိစ္စဟု စိတ်မှာ ထင်လာ၏။ ဒါဆို စောစောပိုင်းတွင် ဘာလို့ ကျွန်တော့် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေရတာလဲ။ ဘာလို့ စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်လို ရင်ခုန်နေရတာလဲ။

စာကြည့်ခန်းထဲတွင် မထိုင်ဖြစ်သည့်နေ့များတွင် အပေါ်ထပ် သူ့ကိုယ်ပိုင်ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ဖို့ ခေါ်တတ်သည်။ စာအုပ်တွေ၊ ပန်းခြံပုံစံတွေ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ချပြီး တိုင်ပင်ကြသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ဖြစ်ပြီး၊ အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲတွင် မမရေချယ်က အိမ်ရှင်။ ဒါကိုပဲ ကျေနပ်နေတာလား၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိပ် မသေချာ။ ကျွန်တော်တို့ဆက်ဆံရေးတွင် ထုံးတမ်းစဉ်လာ အတား အဆီးများ တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာသည်။ ဆီကွမ်ဘီနှင့်လည်း အလားတူပင်။

မမ ရေချယ်က သူ့ကို ငွေထည်ပစ္စည်းတွေနှင့် သူ ကြည်နူးနေအောင်၊ အလုပ်ရှုပ်နေအောင် လုပ်ထားသည်။ အီတလီ လက်ဖက်ခြောက်နှင့် ရေနွေးကြမ်းကိုတော့ မမရေချယ်က သူကိုယ်တိုင် နှပ်သည်။ မျက်လုံးနှင့် အသားရောင်က အင်္ဂလိပ်စစ်စစ်။ သို့သော် ရေနွေးကြမ်းပြင်ဆင်နေပုံက ပီဘိအီတလီမတစ်ယောက်အတိုင်းပင်။

ညစာ စားပြီး အနားယူချိန်များက ကုန်လွယ်လှသည်။ ကျွန်တော်က နာရီလက်တံကို တန့်ထားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကွင်းထဲမှ နာရီစင်ကြီးက နားနားကပ် ထိုးနေသလို ဆယ်နာရီထိုးသံကြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ထွက်လာလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ ငြိမ်းချမ်းကမ္ဘာကလေး လွင့်စဉ်ပျက်စီးသွားသည်ချည်း။

“ကြည့်စမ်း၊ အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး”

ပြောပြီး မမရေချယ်က စာအုပ်ပိတ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် ထပြန်ရတော့သည်။ တစ်ခါတလေ နှုတ်ဆက်အနမ်း နမ်းဖို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးတတ်၏။ တစ်ခါတလေလည်း ပါးထိုးပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ခွေးကလေးတွေ၊ ကြောင်ကလေးတွေကို ပုတ်သလို ကျွန်တော့်ပခုံးကို အသာပုတ်တတ်သည်။

တစ်ခါတုန်းက သူ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေရင်း ကျွန်တော့်ပါးကို

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ပြီး နမ်းသလိုမျိုး တစ်ခါမှ မနမ်းတော့ကျွန်တော်ကလည်း မျှော်လင့်မနေပါ။ မတောင့်တပါ။ သို့သော် အခန်းထဲပြန်ရောက်လျှင် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး ပင်လယ်ဆီကို မျှော်ကြည့်ရင်း ဟိုအဝေး သစ်တောနံဘေး ကျောက်ဆောင်တွေထဲမှ ပင်လယ်ညည်းသံကို နားထောင်နေမိသည်။ ညည်းသံလား၊ ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ သက်ပြင်းချသံလား၊ ကျွန်တော် ခွဲခွဲခြားခြား မသိ။ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူးသည့် အထီးကျန်ဝေဒနာမျိုးကို ခံစားရ၏။

ကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်ဆုံးချိန် အိမ်နှင့် ခွဲခါနီး ငယ်ဘဝကို ပြန်သတိရနေသည်။ အစ်ကိုရှိစဉ်အခါက ခရစ်စမတ်အဖိတ်နေ့တွင် အလုပ်သမားတွေနှင့် အိမ်ငှား မြေငှားတွေကို ညစာ ဖိတ်ကျွေးလေ့ရှိသည်။ မနှစ်က မကျွေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ သည်နှစ်တော့ အစဉ်အလာအတိုင်း ပြန်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။ မမ ရေချယ်ကိုပြောပြတော့ သူ သဘောကျနေသည်။

သည်အကြောင်း သစ်ခုတ် သမားတွေကို ပြောဖို့ တောထဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခရစ်စမတ်သစ်ပင်လုပ်ရန် ထင်းရှူးပင်လှလှ ရှာဖို့လည်း စိတ်ကူးလာခဲ့၏။

မရေချယ်က ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့အတွက် ဆီကွမ်ဘီနှင့် ထမင်းချက်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ခေါ်ဆွေးနွေးနေသည်။ ဘင်တန်ဘက်က ကောင်မလေး နှစ်ယောက် အကူခေါ် ဦးမည်တဲ့။

ခရစ်စမတ်သစ်ပင်ကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပြင်မည်။ ရေချယ်ကို မပြ။ မမရေချယ်ကလည်း ပဒေသာပင်မှာ သူ ဘာတွေသီးမည်ကို ကျွန်တော့်အား ကြိုမပြော။ သည်အတွက် အားလုံး ရင်ခုန်နေကြသည်။ သူ့အတွက် လက်ဆောင်ထုပ်တွေရောက်လာလျှင် မမရေချယ်က အပေါ်ထပ်ကို တန်းပို့သည်။ သူ့ဧည့်ခန်းတံခါးကို သွားခေါက်လျှင် တော်တော်နှင့် ဝင်ခွင့်မပေး။ အတွင်းဘက်မှ အထုပ်ဖြေသံတွေ ချွီးချွီးချွတ်ချွတ်ကြားနေရ၏။ အတန်ကြာမှ "ဝင်ခဲ့လေ"ဟု ပြောလို့ ဝင်သွားလျှင် ကော်ဇောပေါ်မှ ပစ္စည်းတွေကို စောင်နှင့် လွှမ်းထား၏။ ပြီးတော့ "မကြည့်နဲ့လေ"ဟုပြော၏။ သူ့မျက်လုံးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည်။ ပါးနှစ်ဖက်မှာ နှင်းဆီရောင် ပြေးနေ၏။

ကျွန်တော့်တွင် ချီတုံချတုံဖြစ်နေသည့် ကိစ္စတစ်ခုရှိနေသည်။ မမရေချယ်ကို ကျွန်တော် ဘာလက်ဆောင် ပေးရပါ့မလဲ။ သည်အတွက် မြို့ရောက်သည့်နေ့က စာအုပ်ဆိုင်တွေ ကျွန်တော် မွှေပြီးပြီ။ ပန်းဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရေးစာအုပ်တွေက သူ့မှာ အပြည့်အစုံ ပါလာပြီးသား။ သူ့မှာမရှိသည့်

စာအုပ် တစ်အုပ်မျှ ရှာမတွေ့။ ဤတွင် လူစီကို ပြေးသတိရသည်။ တစ်ခါတွင်

သူ့အဖေ လန်ဒန်က အပြန် ဝယ်လာပေးသည့် လော့ကတ်သီးကလေးကို လူစီ တသသဖြစ်နေပုံ။

ကျွန်တော် အလိုလိုဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ မမရေချယ်ကို လည်ဆွဲရတနာတစ်ခုခုပေးမည်။ မိသားစုပိုင်ထဲက အဖိုးတန်တစ်ခုခု ရှာပေးမည်။

ဒါတွေက အိမ်မှာတော့ မရှိနိုင်။ အက်ရှ်လေမျိုးရိုးစဉ်ဆက်ပိုင် ရတနာတွေနှင့် မဟာသုခရိပ်မြိုင်စာချုပ်စာတမ်းအားလုံး ဘဏ်မှာထားသည်မဟုတ်လား။ သည်ကိစ္စတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေ ရှေ့နေ ကြီးက ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိသည်။

သို့သော် သူက လောလောဆယ် ခရီးထွက်နေသည်။ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ‘အက်ဇတာ’တွင် ရောက်နေသည်။ ခရစ်စမတ်အဖိတ်နေ့ ညကျမှ ပြန်ရောက်မည်။ ဘဏ်ကို ကိုယ်တိုင်သွားပြီး စုံစမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဘဏ်မန်နေဂျာ မစ္စတာကောက်ချ်က ကျွန်တော့်ကို ထုံးစံအတိုင်း တလေးတစား ကြိုသည်။ သီးသန့်ဧည့်ခန်းတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။

ကျွန်တော်တင်ပြဆွေးနွေးသည်ကို နားထောင်သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့နေကြီး မစ္စတာကန်ဒေါလ် ကန့်ကွက်မယ်တော့ မထင်ပါဘူးနော်”

မန်နေဂျာက မေးလာသည်။ ကျွန်တော် ကတိုက်ကရိုက် ဖြေလိုက်၏။

“ဟာ ဘာကို ကန့်ကွက်စရာရှိလဲဗျာ။ ကျွန်တော် သူနဲ့ ဆွေးနွေးပြီးသားပါ”

ကျွန်တော် မုသားသုံးလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပြည့်လို့ မကြာခင် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မွေးနေ့ ရောက်တော့မည်လေ။ သူ့ဆီက ခွင့်ပြုချက် ယူနေဖို့ လိုသေးသလား။ သည်လိုအသေးအဖွဲကလေးကစ တိုင်ပင်နေရမည်ဆိုလျှင်ရယ်စရာကောင်းနေတော့မည်။

မန်နေဂျာက ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပြတော့ ကျွန်တော် အသက်ရှူရပ်သွားသည်။ သည်လောက်အဖိုးတန်ပြီး သည်လောက်လှပသည့် အတွင်းပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်တို့တွင် သည်လောက်များများရှိလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။ လည်ဆွဲတန်ဆာတွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ၊ နားဆွဲတွေ၊ နားကပ်တွေ၊ ရင်ထိုးတွေ အများကြီးပါလား။ အလယ်တွင် ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး မြှုပ်ထားသည့် နဖူးသင်းကျစ်တစ်ခုလည်း ပါ၏။ ပြီးတော့ တစ်ရောင်တည်း နားဆွဲကြီး တစ်စုံ။ အလားတူ နီလာလက်ကောက်။ အရောင်တူလက်စွပ်နှင့် ဆွဲကြိုးများ။

မစ္စတာကောက်ချ်က နောက်ဆုံးစက္ကူဖာလေးတစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက် သည်။ လေးစင်တန်း ပုလဲပုတီးတစ်ကုံးချိတ်တွင် စိန်လေးတစ်လုံး မြှုပ် ထားသည်။

“ဒီ ပုလဲပုတီးကို ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အစ်ကို ပြဖူးတယ်၊ အားလုံးထဲမှာ ကျွန်တော် သဘောအကျဆုံးပဲ”

“ဟုတ်လား၊ တန်ဖိုးကတော့ အနီရင့်ရောင် ပတ္တမြားက ပိုမြင့်တယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုအစဉ်အလာတန်ဖိုးအရပြောရင်တော့ ပုလဲပုတီးက ပိုအရေးပါတာပေါ့လေ။ မစ္စတာဖီးလစ်တို့အဘွား သတို့သမီးဘဝနဲ့ စဝတ်ခဲ့တဲ့ ပုလဲပုတီးပေါ့။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ကို မစ္စတာဖီးလစ်ကြွီး လွှဲပေးတော့ ခင်ဗျားရဲ့အဒေါ် မစ္စက်ဖီးလစ်လက်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ မဟာသုခရိပ်မြိုင်က သတို့သမီးတိုင်း မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ ဝတ်ဆင်ခဲ့ ကြတယ်။

အဲဒီအထဲမှာ ခွင်ဖွားရဲ့အမေလည်း ပါတယ်။ သူဟာ နောက်ဆုံး ဝတ်ခဲ့တဲ့အမျိုးသမီးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

သူက ပုလဲလုံးကလေးတွေကို တယုတယ လက်နှင့် သပ်ကြည့်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှဝင်နေသည့် အလင်းရောင်တွင် ပုလဲ၏အရောင်သည် ယဉ်ယဉ်ကလေး လက်နေသည်။

ပုလဲပုတီးကို ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပုလဲပုတီးကို ယူသွားမယ်”

ပြောပြီး ကြုတ်ထဲကို ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ဘဏ်မန်နေဂျာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ၊ ပျောက်ပျက်သွားရင် ပြဿနာအကြီးအကျယ်

ဖြစ်လာနိုင်တယ်နော်”

“ဟာဗျာ၊ ဘာလို့ပျောက်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော်က သံပြတ်နှင့်ပြောတော့ သူ့မျက်နှာ သိပ်မကောင်း။ သူ့ဘက်က ဘာမှဆက်ပြီး ငြင်းချက်မထုတ်နိုင်မီ ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြန်ခရီးတွင် မြင်းစီးလာရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းနေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေ၏။ မမရွှေချယ်အတွက် သည့်ထက်ကောင်းသည့် လက်ဆောင်မျိုး မရှိနိုင်ပြီ။ တစ်နိုင်ငံလုံး လည်ရှာရင်တောင် တွေ့မည်မဟုတ်။ သည်လည်ဆွဲတန်ဆာကို နောက်ဆုံးဝတ်ဆင်ခဲ့သူက ကျွန်တော့်အမေတဲ့။ သည့်အတွက် ပို၍လေးနက်သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။ ကျွန်တော့်အတွက် အပျော်ဆုံးခရစ်စမတ်ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားလိုက်၏။

ညစာကို ငါးနာရီတွင် စားဖို့ စီစဉ်ထားသည်။ လူစီတို့သားအဖနှင့် ပက်စကိုမိသားစုကသာ ရထားနှင့် လာကြမည်ဖြစ်ပြီး ကျန်ဧည့်သည်တွေက မြင်းလှည်းနှင့်၊ ဒေါက်ကတ်နှင့် လာကြလိမ့်မည်။ ခြေလျင် လျှောက်လာမည့် သူတွေလည်း ပါ၏။

ရထားရုံအပေါ်ထပ်မှ အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် စားပွဲရှည်ကြီး သုံးလုံး ဆက်ထားမည်။ ကျွန်တော်နှင့် မမရွှေချယ်က ဟိုဘက်ထိပ် သည်ဘက်ထိပ်တွင် နေရာယူမည်။ ကွင်းထဲမှ လူစုကို ဘာတန်ကုန်းမြင့်မှ ဘီလီရိုးနှင့် ကုန်ဘီချိုင့်ဝှမ်းမှ ပီတာဂျွန်းတို့က ဦးဆောင်လာကြလိမ့်မည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် လူအားလုံးစုံမှ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို ဆင်းသွားပြီး အခန်းထဲ ဝင်ကြသည်။ ည စားပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုက ဧည့်သည်တွေကို ခရစ်စမတ်သစ်ပင်မှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ဖြုတ်ပေးသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပစ္စည်းချင်း မထပ်စေရ။ သည် ခရစ်စမတ်တွင် အစီအစဉ်တွေပြောင်းထားသဖြင့် လူတွေ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူး ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်။ လက်ဆောင်ပေးသည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့်

မမရေချယ် မျှပေးဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

ညစာ စားပွဲအတွက် အဝတ်လဲချိန်နှင့်ကိုက်ပြီး ပုလဲပုတီးကို မမရေချယ့်အခန်းသို့ ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ ကြုတ်ထဲတွင် စာတိုကလေး ရေးထည့်ပေးလိုက်၏။

သည်ပုလဲပုတီးကို နောက်ဆုံးဆင်မြန်းသွားသူက ကျွန်တော့်မေမေပါ။ ခုတော့ မမရေချယ် ပိုင်ပြီပေါ့။ သည်ည ဆွဲဖြစ် အောင် ဆွဲလာခဲ့ပါ။ နောက်လည်း ဆွဲထားပါ။

မမရေချယ်ရဲ့ မောင်

ဖီးလစ်

ငါးနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုတွင် ကျွန်တော် အဝတ်လဲပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ဧည့်ခန်းမှ စောင့်နေလိုက်သည်။ မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ ဘာကို ကျွန်တော် တွေးကြောက်နေတာပါလိမ့်။ သည်အရွယ်ထိ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကျွန်တော် လက်ဆောင်မပေးခဲ့ဖူးသဖြင့် တွေးပြီး သွေးလန့်နေခြင်းများလား။

သူဆင်းလာသံ ကြားနေရပြီ။ ဧည့်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ သူ လှမ်းဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် လာရပ်သည်။ မှောင်နေအောင် နက်သည့် အနက်ရောင်ပင် ဝတ်လာ၏။ သို့သော် သည်ဂါဝန်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။ ခါးအကျင်၊ ရင်အကားကို ထင်ရှားစေသည့်ပုံစံမျိုး။ လည်အဟိုက် များသဖြင့် ပခုံးသားတွေ ဖွေးဖွေးလွင်နေသည်။ ဆံပင်ကို နားရွက်နှစ်ဖက် ပေါ်အောင် ခပ်မြင့်မြင့် ထုံးထား၏။

ကြော့ရှင်းသည့် လည်တိုင်တွင် လေးတန်းစီပုလဲပုတီးသည် လှပစွာ ခိုတွဲလျက်ရှိ၏။ နို့နှစ်ရောင်အသားနှင့် ပနံတင့်လှသည်။ သူ သည်လောက် လှနေသည်ကို တစ်ခါမျှ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးခဲ့။ သည်လောက် မြူးကြွ ရွှင်လန်းနေပုံမျိုးလည်း တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။ သို့သော် မိန်းမကျက်သရေ အပြည့်ဖြင့်။

ခဏရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ သူက လက်ကမ်း ခေါ်သည်။

“မောင်လေး လာ”

ကျွန်တော် ရှေ့တိုးသွားတော့ သူက သိုင်းဖက်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို သိုင်းဖက်ထားသည့် လက်များ တဖြည်းဖြည်း ကျောပေါ်မှ မြင့်တက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်နေသည်။ ပြီးမှ ခိုတွဲကာ ကျွန်တော့်ကို နမ်းသည်။ ခါတိုင်း နမ်းပုံမျိုး မဟုတ်။ လုံးဝခြားနားသည့် အနမ်းမျိုး။ ကျွန်တော် တင်းတင်း ပြန်ဖက်ထားရင်း အတွေးတွေ ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။

သည်အနမ်းတွေ သည်အယုအယတွေ၊ ပြီးတော့ အကြောတွေထဲက

အဖျားသွေး ဦးနှောက်ထဲရောက်။ သည်လိုနှင့် အစ်ကို သေခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို သတိပေးနေသည့် ဒုတိယအသံသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်ဖျော့သွားသည်။ ကျွန်တော် မွတ်မွတ်သိပ်သိပ် ပြန်နမ်းနေမိလေပြီ။ ထိုအခိုက် နာရီစင်မှ ငါးချက်တီးသံ ထွက်လာသည်။ သူက ဘာမျှမပြော။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမျှမပြော။ သူကမ်းပေးလာသည့်လက်ကိုတွဲပြီး ရထားရုံအပေါ်ထပ်မှ ခန်းမဆောင်ရှိရာသို့ မီးဖိုဆောင် စင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ခန်းမကြီး၏ ဖွင့်ထားသောပြတင်းများမှ မီးရောင်များ လင်းဖြာ၍နေလေပြီ။

*****

အခန်း (၁၇)

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်တော့ ဧည့်သည်အားလုံး မတ်တတ်ထကြိုကြသည်။ ကုလားထိုင်ရွှေ့သံများ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထရပ်သံများ၊ မိန်းမတွေ၏ တီးတိုးတီးတိုး သံဖန်းပိုးသံများ အခန်းထဲတွင် လှိုင်သွားသည်။ ဦးခေါင်းအားလုံးတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ လှည့်လာကြသည်။ အခန်းဝတွင် မမရွှေချယ် ခဏတွေသွားသည်။ ပြီးမှ ခန်းမတစ်ဖက်စွန်းမှ ခရစ်စမတ်သစ်ပင်ကိုမြင်ပြီး အံ့သြဝမ်းသာသွားသည့်အသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး အော်လိုက်သည်။ မမရွှေချယ်၏ အံ့သြဝမ်းသာခြင်းသည် အားလုံးကို ကူးစက်သွားသည့်အလား တစ်ခန်းလုံး ဝေါခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် စားပွဲထိပ်တစ်ဖက်စီတွင် အသီးသီး ထိုင်လိုက်ကြပြီးမှ ကျွန်ဧည့်သည်များ ပြန်ထိုင်ကြသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် တီးတိုး စကားသံများ၊ ဇွန်းခက်ရင်းသံများ၊ ပန်းကန်ရွှေ့သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အမျိုးသားများက ရယ်စရာတွေပြောကြ၊ အသံကျယ်သွားလျှင် တောင်းပန်ကြနှင့် ဝိုင်းသည် စိုပြည်စပြုလာသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ မဟာသုခရိပ်မြိုင်၏ ခရစ်စမတ်ညစာစားပွဲများတွင် သည်ပွဲလောက် တစ်ခါမျှ မစိုပြည်ခဲ့ပေ။ ငန်းသားပေါင်းကြော်၊ ကြက်ဆင်သားပေါင်း၊ အမဲနှပ်၊ ဆိတ်သားကင် စုံနေသည်။ ဈေမ ဝက်ပေါင်ခြောက် အပြားကြီးကို မီးသင်းထားပြီး အချို၊ အချဉ် အနှစ်မျိုးစုံဖြင့် အလှဆင်ထားသည်။ အချိုပွဲကလည်း မုန့်မျိုးစုံ၊ သစ်သီးမျိုးစုံဖြင့် အရောင်တွေ ဝေဖြာလျက်ရှိသည်။ ဘာတန်က လာကူသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၏အကူအညီဖြင့် မမရွှေချယ် လက်စွမ်းပြထားခြင်းဖြစ်၏။

နောက်မှ ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ လူတစ်ယောက်စီ၏ ပန်းကန် နံဘေးတွင် အထုပ်ကလေးတွေ ချထားသည်။ အပေါ်က မမရွှေချယ်၏ လက်ရေးဖြင့် နာမည်တွေ ရေးထား၏။ အားလုံးသတိထားမိသွားကြသည့် အခါ အစားအသောက်တွေကိုမေ့ကာ အထုပ်ကလေးများကို ကိုယ်စီ ဖြေကြသည်။ မမရွှေချယ့်လုပ်ပုံကြောင့် အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူ ဘယ်လိုများ သည့်စိတ်ကူးမျိုး ရတာပါလိမ့်။ ဆီကွမ်ဘီနှင့် ကျိတ်ပြီး စီစဉ်လိုက်ပုံရသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူများတွေလို ဖွင့်ကြည့်ချင်လှပြီ။ စားပွဲအောက်သို့ လက်လျှိုလိုက်ပြီး ပေါင်ပေါ်တင်၍ အထုပ်ကလေးကို ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အထုပ်တိုင်းတွင် စာတိုကလေး တစ်ကြောင်းစီ ရေးထည့်ထားသည်။ “တန်ဖိုးမရှိသော်လည်း သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”ဟူသည့် စာကြောင်းကလေး။

ကျွန်တော့်အထုပ်ကို သူများတွေမမြင်အောင် ဖြေလိုက်သည်။ သော့တွဲချိတ်သည့် ရွှေကြိုးကလေး။ ထိပ်က အဝိုင်းကလေးတွင် နာမည့် အတိုကောက်စာလုံးကလေးတွေ ရေးထားသည်။ ပီအေအာရ်အေ ဟူသည့် အက္ခရာကလေးများ။ အောက်တွင် နေ့စွဲလည်း ရေးထိုးထား၏။ လက်ထဲတွင် ခဏ်ဆုပ်ထားပြီး ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ထည့် လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေတာပါလား။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ပြတော့ သူကလည်း သူ့ဖန်ခွက်ကို ပြန်မြှောက်ပြသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော် ပျော်နေတာပါလား။

ညစာဝိုင်းသည် စိုပြည်စွာဖြင့် စည်ကားနေသည်။ ကုန်သည့်ဖန်ခွက်တွေကို စားပွဲထိုးက အလစ်အဟင်းမရှိ လိုက်ဖြည့်ပေးနေသည်။ သည်ဘက် စားပွဲမှ တစ်ယောက်က သီချင်း စဆိုသည်။ ဟိုဘက်စားပွဲသို့ ကူးစက် သွားပြီး ပွဲဆူလာသည်။ ကြမ်းပြင်ကို ခြေဆောင့် စည်းလိုက်သံတွေ၊ ဇွန်း ခက်ရင်းတွေနှင့် ပန်းကန်ခေါက်သံတွေနှင့်ပါ မြူးလာသည်။

မစ္စက်ဂျွန်နှင့် မစ္စက်ကွမ်ဘီတို့က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်တောင်တွေ ရှည်လွန်း ကော့လွန်းနေကြောင်း ပြောနေကြ၏။ ကျွန်တော်က အစ်ကိုရှိစဉ် ခရစ်စမတ်ညစားပွဲများကို သတိရနေသည်။ စားပွဲကို ခပ်နာနာပုတ်လိုက်တော့ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။

"ဧည့်သည်တော်များခင်ဗျား၊ အပြင်ထွက်ပြီး လေကောင်းလေသန့် ရှူချင်သူများ ထွက်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ငါးမိနစ်အတွင်း ပြန်ကြခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော်နှင့် မစ္စက်အက်ရှလေက ခရစ်စမတ်သစ်ပင်က လက်ဆောင်ထုပ်တွေ ဖြုတ်ပြီး ဧည့်သည်တော်များကို ပေးပါမယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ဟု ကျွန်တော်ကြေညာတော့ အချို့ ထွက်သွားကြသည်။ အချို့လည်း ဆက်ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်သူများက စားပွဲတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေကို နံရံတစ်ဖက်သို့ ဆွဲကပ် လိုက်ကြသည်။ လက်ဆောင်ထုပ်များပေးပြီးလျှင်တော့ ကချင်သူများက သည်အခန်းကြီးထဲတွင်ပင် ကကြလိမ့်မည်။ သန်းခေါင်သန်းလွဲအထိ သူတို့ ပျော်ကြလိမ့်မည်။

ခရစ်စမတ်သစ်ပင်နားတွင် စုရပ်နေကြသူများဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ ခင်ကြီးပက်စကိုမိသားစုနှင့်အတူ နောက်ရောက်လာသည့် လက်ထောက် ခင်ကြီးငယ်တစ်ပါးလည်း သူတို့အုပ်ထဲတွင် ပါလာ၏။ မစ္စက်ပက်စကိုက ကျွန်တော့်ကို ရှိသမျှသွားတွေ ပေါ်အောင်ပြုံးပြီး "ဒီနှစ်ကတော့ အမှတ်ထင်ထင်ပဲနော်။ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းတာပဲကွယ်။ ကလေးမတွေဆိုရင် ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊ မြူးနေလိုက်ကြတာ"

ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ ခင်ကြီးငယ်ကို ကြားထဲတွင်ထားပြီး ရပ်နေသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကချင်လွန်းလို့ ရွနေပုံရ၏။

"ခုလို ပျော်ရွှင်ကြတာ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာလှပါတယ်ခင်ဗျာ"

မမရေချယ်ဘက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မမရေချယ်ကော ပျော်ရဲ့လား”

မျက်လုံးချင်း ဆုံတော့ ပြုံးပြီး ဖြေသည်။

“ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ မမရေချယ် ပျော်လွန်းလို့ ငိုချင်နေတာ”

ကျွန်တော်က နစ်ကန်ဒေါလ်ကို အလေးပြုပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ခရစ်စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ။ အကဲ့တောမှာ ဘယ်လိုနေလဲ ဦး”

“အရမ်းအေးတယ်၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ”

သူ့ဖြေပုံက တိုတိုတုတ်တုတ်။ သူက လက်ကို နောက်ပြန်ပိုက်ပြီး ရပ်နေသည်။ တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံ။ ညစာဝိုင်းမှာ ဘာများ အလိုမကျဖြစ်သွားပါလိမ့်။ ပြီးမှ မမရေချယ့်ကို စိုက်ကြည့်နေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက လည်ပင်းမှ ပုလဲပုတီးတွင် စိုက်နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမှန်း သူ သိသွားတော့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ကျောင်းမှာတုန်းက လက်တင်ဘာသာမရ၍ ခိုးချဖူးသည်။ လက်တင်စာအုပ်ထဲမှ ဘာသာပြန်ပြီးသား စာရွက်ကို ဆရာတွေ့ သွားတုန်းကလို ဖြစ်သွားသည်ထင်လိုက်၏။ သို့သော် ချက်ချင်း ကြွေးနွှေဆည်လိုက်နိုင်သည်။ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က ဖီးလစ်အက်ရှ်လေပဲ။ ပြီးတော့ ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်လို့ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲ ဝင်နေပြီပဲ။ ဘာလုပ်ရမယ် ဘာမလုပ်ရဘူးလို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ ပြောဖို့မလို။ ခေါင်းကိုင်အဖေသော ဘာသောညာသော ဂရုစိုက်နေစရာမလို။ ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်ကို ကျွန်တော် ပေးချင်သူကို ပေးမည်။ ပေးချင်သည့်ပစ္စည်း ပေးမည်။

လူတွေ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ရယ်မောရွှင်မြူးလျက်။ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လျက်။ ခရစ်စမတ်သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် နေရာယူထားပြီး ဖြစ်သည်။

လက်ဆောင်ပေးသည့်အလုပ်က နာရီဝက်ခန့် အချိန်ယူသွားသည်။ အပြန်အလှန် ဆုမွန်ကောင်းတွေ တောင်းကြသည်။ နောက်ဆုံးလက်ဆောင်ထုပ် ပေးပြီးတော့ ရုတ်တရက် ငြိမ်သွားသည်။ အားလုံး နံရံတွင်မှီကာ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြသည်။

“ခရစ်စမတ်မှာ အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြပါစေခင်ဗျား”

ဧည့်သည်များက သံပြိုင်တုံ့ပြန်သည်။

“မစ္စတာဖီးလစ်အက်ရှ်လေနဲ့ မစ္စက်အင်းဘာရော့စ်အက်ရှ်လေတို့လည်း ခရစ်စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ”

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်ပြီး မမရေချယ်ကို လက်တွဲကာ ခန်းမကျယ်ကြီးဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ အားလုံး ကျွန်တော်တို့နောက်မှ

လိုက်လာကြ၏။ အဆင်ပြေ ချောမွေ့မှု အားလုံးကို ဖျက်ဆီးဖို့ လူ့ဘဝထဲကို ရောက်လာသော မစ္စက်ပက်စကိုက သူ့လုပ်ငန်းကို စပါလေတော့သည်။

“လှလိုက်တဲ့ ပုလဲပုတီးကွယ်။ ကိုယ်ဖြင့် ကြည့်လို့ကို မဝနိုင်ဘူး”

မမရွှေချယ်က ပြုံးပြီး ပုလဲသွယ်ကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တယုတယ သပ်နေသည်။

“ဒီ ပုလဲပုတီးကိုရလို့ ရွှေချယ် ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးပါဘူးရှင်”

“ဂုဏ်ယူလောက်ပေတာပေါ့ဗျာ။ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရအောင် အစဉ်အလာကြီးတဲ့ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ ရတနာ အိမ်တွင်းပစ္စည်းကိုး”

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေက ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်နှင့် မမရွှေချယ်သာ နားလည်နိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ မမရွှေချယ်က နစ်ကန်ဒေါလ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားပုံဖြင့် တစ်ခုခုပြောတော့မည် ဟန်ပြင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် ကြားဝင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟော ရထားတွေ ရောက်လာကြပြီ”

ကျွန်တော်က ခန်းမဆောင်တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ လုံးဝပြန်ဖို့စိတ်မကူးသေးသည့် မစ္စက်ပက်စကိုက ကျွန်တော့်အမူအရာကို အကဲခတ်မိပုံရ၏။

“ကဲ သမီးတို့လည်း ပင်ပန်းရောပေါ့။ အိမ်ရှင်တွေလည်း မောလှရော့မယ်၊ သွားကြစို့”

ကျွန်တော်က သူတို့မိသားစုကို ရထားဆီသို့ လိုက်ပို့သည်။ သူတို့ရထားထွက်သွားတော့ မစ္စတာကန်ဒေါလ်၏ရထား ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ အဘိုးကြီးကို တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရ၏။

သူ စကားစသည်။

“လူစီနဲ့ ရွှေချယ် အပေါ်ထပ် တက်သွားတယ်။ အတော်ပဲ ဖီးလစ်၊

မင်းနဲ့ဦး စကားနည်းနည်းပြောစရာရှိတယ်”

ကျွန်တော်က မီးလင်းဖိုဘက် လျှောက်သွားပြီး လက်နောက်ပြန်ပိုက် ရပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

သူ တော်တော်နှင့် စကား စမလာ။ အစရခက်နေပုံ။

“အက်ဇတာကိုမသွားခင် မင်းနဲ့ဦး တွေ့ ချိန်မရလိုက်ဘူး။ မဟုတ်ရင် ဒီကိစ္စ ပြောဖြစ်မှာပါ။ တော်တော့်ကို စိတ်ပျက်စရာပဲ ဖီးလစ်။ ဦးဆီကို ဘဏ်က

စာရောက်လာတယ်”

“မစ္စတာကောက်ချ်ဆီကပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အကြောင်းကြားလာတယ်။ မစ္စက်အက်ရှ်လေ ထုတ်သုံးတဲ့ငွေက သူ့ကို လွှဲပေးထားတဲ့ငွေထက် အများကြီးပိုနေပြီတဲ့”

ကျွန်တော် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါပဲလား”

သူက လမ်းလျှောက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဦးတော့ နားမလည်နိုင်အောင်ဘဲ ဖီးလစ်၊ ဒီမှာနေနေတာ ဘာကုန်စရာရှိလဲ။ ပိုက်ဆံတွေကို နိုင်ငံခြား ပို့နေသလားမသိဘူး”

ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံ မြန်နေပြီ။

“သူက အပေးအကမ်းရက်ရောတယ်လေ။ ဒီည လူတိုင်းကို လက်ဆောင်တွေ ပေးတာ ဦး စဉ်းစားကြည့်လေ။ နည်းနည်းနောနော တန်ဖိုးမဟုတ်ဘူး”

“သူရက်ရောတာ ဦးသိပါတယ်။ ဒီညပေးတဲ့လက်ဆောင်ဝယ်တာလောက်နဲ့တော့ ဘဏ်မှာရှိတဲ့ငွေထက် ပိုထုတ်ရလောက်အောင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖီးလစ်”

“အိမ်အတွက်လည်း ပစ္စည်းတွေ သူပဲ့ဝယ်နေတယ်လေ။ အခန်းပြာအတွက် ပြင်ဆင်နေတာကချည်း မနည်းကုန်မှာ။ ဦး ဒါတွေ ထည့်စဉ်းစားဖို့

ကောင်းတာပေါ့”

“ထားပါတော့၊ သူ့ကို သုံးလ တစ်ခါ လွှဲပေးတဲ့ငွေထက် နှစ်ဆလောက် ထုတ်သုံးထားတာကတော့ စဉ်းစားစရာနော်။ ရှေ့ဆက် တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ပေးတာ နည်းလို့ဖြစ်ရတာပဲ။ တိုးပေးလိုက်ကြတာပေါ့”

သူက ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ဖီးလစ်။ ပုလဲပုတီးကို ဘဏ်က သွားထုတ်ဖို့ မင်းမှာ အခွင့်အရေး လုံးဝမရှိဘူး။ ဒါဟာ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ ပစ္စည်းလေ။ မင်း သဘောပေါက်မှာပါ။ မင်း ဘယ်ကိုမှ ရွှေ့လို့ပြောင်းလို့ မရဘူး”

“ဒါ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းပဲ။ ဘာလို့ ရွှေ့လို့ပြောင်းလို့ မရရမှာလဲ”

“မင်းပစ္စည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ဘာထူးလဲဗျာ၊ ဒီလပိုင်းလေးက ခဏလေးကုန်သွားမှာပါ။ နည်းနည်း

စောပြီး သူရသွားတဲ့အတွက် ဘာမှပြဿနာမပေါ်နိုင်ပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး

“ဦးကတော့ ပြဿနာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တယ်”

ကျွန်တော့်ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့။

“ဟာဗျာ၊ မမရေချယ်က ဒီပစ္စည်းကို ရောင်းစားမယ်လို့ ဦး ထင်နေသလား"

သူ ခဏငြိမ်သွားသည်။

“အက်စတာကို ရောက်တုန်းက မင်းရဲ့ မမရေချယ်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး ကြားခဲ့တယ် ဖိုးလစ်”

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာတွေလဲဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့်၊ တံခါးပေါက်ဘက်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး စကားဆက်သည်။

“ဦးရဲ့မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ သူတို့က သိပ်ခရီးထွက်တဲ့လူတွေ။ အီတလီမှာ ရေချယ်နဲ့ တွေ့ဖူးခဲ့ကြတယ်။ ဆန်ဂါလက်တီနဲ့လက်ထပ်တုန်းက သူတို့တွေ့ခဲ့ကြပုံပဲ”

“အဲဒီတော့ ...”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးတွေတဲ့။ ပြီးတော့ ချိန်းသတ်ပွဲဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ တတိယလူတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်သေးတယ်တဲ့။ အင်းဘာရေ့စ်နဲ့ မြို့စားကတော်လေးတို့ လက်ထပ်မယ်ကြားတော့ လူတွေ အလန့်တကြားဖြစ်ကုန်ကြတယ်တဲ့။ အင်းဘာရေ့စ်မှာ ရှိတာ ကုန်မှာပဲလို့ ဝိုင်းပြီး ထင်ကြေးပေးကြတယ်ဆိုပဲ။ ပြောရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖိုးလစ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးတော့ တွေးပြီး စိုးရိမ်တယ်”

“ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩတယ်။ ဒီလို အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေကို ဦး နားထောင်တယ် ဟုတ်လား။ ဦးရဲ့မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ လူတွေက ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ကိစ္စကို တကူး တက တူးဖော်ပြီး သားပုပ်လေလွင့်လုပ်တဲ့ လူမျိုးတွေပဲ”

“ကဲ ထားပါလေ၊ ခလောလောဆယ် ဦးနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စကတော့ ပုလဲပုတီးပါပဲ။ ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ် ဖိုးလစ်။ ဦးရဲ့အမွေထိန်းကာလ သုံးလ ကျန်နေသေးတော့ သူ့ဆီက ပြန်တောင်းပြီး ဘဏ်မှာပြန်အပ်ဖို့ တိုက်တွန်းရမှာပဲ ဖိုးလစ်"

“ဗျာ ပြန်တောင်းရမယ် ဟုတ်လား။ ပေးပြီးသားပစ္စည်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တောင်းရမှာလဲ။ ကျွန်တော်က ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးထားတာဗျ”

သူ့လေသံ ပျော့သွားသည်။

“ကဲ လာလာ ဖီးလစ်၊ မင်းက ငယ်သေးတယ်၊ သဘောလွယ်လွန်းတယ် ဆိုတာ ဦးနားလည်ပါတယ်။ မင်း မမရေချယ်ကို အမြတ်တနိုး ပေးချင်တယ်ဆိုတာ သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် အတွင်းပစ္စည်းဆိုတာ ငွေနဲ့ တန်ဖိုးတွက်လို့မရဘူး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြင်းအထန် ငြင်းနေကြသဖြင့် လှေခါးအဆင်းမှ ဂါဝန်များ ရှပ်တိုက်သံကို မကြားလိုက်ပေ။ မမရေချယ်နှင့် လူစီ တံခါးဝတွင် ပေါ်လာတော့မှ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မမရေချယ်က အခန်းအလယ်တွင်ရပ်နေသည့် ရှေ့နေကြီးကို လှမ်း

ကြည့်နေသည်။

“ရေချယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်။ မစ္စတာကန်ဒေါလ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ စိတ်ထဲမထားကြပါနဲ့။ မောင်လေး ဖီးလစ်အနေနဲ့ ဒီတစ်ည ဝတ်ဆင်ခွင့်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ရော့ မမရေချယ် ပြန်အပ်ပါတယ်”

မမရေချယ်က ပုလဲပုတီးကိုဖြုတ်ပြီး နှစ်ကန်ဒေါလ်အား ကမ်းပေးသည်။ လူစီက စိတ်မကောင်းသည့်အမူအရာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ မစ္စက်အကွ်ရှလေ၊ ဒီပစ္စည်းဟာ မဟာသုခရိပ်မြိုင်က ပိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းပါ။ အဲဒါကို တစ်ဆိတ်နားလည်ပါ။ ဖီးလစ်အနေနဲ့ အသက်မစေ့ခင် ထုတ်ယူခွင့် မရှိပါဘူး။ ခုလိုလုပ်တာဟာ တစ်ဇွတ်ထိုး မိုက်မဲတာပါ။ လူငယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့လေ”

“ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ် မစ္စတာကန်ဒေါလ်။ ဒီကိစ္စ ကျွန်မတို့ မေ့လိုက်ကြရအောင်လား”

နှစ်ကန်ဒေါလ်က ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ကာ ဖြန့်ပြီး အလယ်တည့်တည့်တွင် ပုလဲပုတီးကို သတိကြီးစွာဖြင့် ထည့်သည်။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့သွားအဖ သွားပါဦးမယ်။ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ညစာစားပွဲအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ပျော်စရာ ခရစ်စမတ်အတွက် ဆုတောင်းပါတယ်ဗျား”

ကျွန်တော် ရေငုံနေလိုက်သည်။ သို့သော် လူစီကို လက်တွဲပြီး ရထားပေါ် ပို့ပေးသည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမျှမပြောဖြစ်။ အဘိုးကြီးက သမီးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးပြီးချင်း ရထားထွက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် လေးလေးလံလံ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ရေချယ်က မီးလင်းဖိုထဲမှ မီးလျှံတွေကို ရပ်လျက် ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲတွင် ဒေါသလှိုင်းတွေ ဆူဝေနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို သတိထားမိသွားတော့ လှည့်ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်

ဆန့်တန်းပေး၏။ ကျွန်တော် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။ ပြောချင်သည့်စကားတွေက ရင်ထဲတွင် အပြည့်အသိပ်။

တစ်ခါမျှမကြားဖူးသည့် နူးညံ့ခြင်းမျိုးဖြင့် သူ စကားစသည်။

“အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူး၊ မောင်လေးက လိမ္မာပါတယ်နော်။ စိတ်မဆိုးရဘူးလေ နော် နော်၊ ဒီတစ်ညဝတ်ရတာနဲ့ကို မမရေချယ် ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးပါဘူးကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးပျက်စီးသွားပြီ။ ခရစ်စမတ်လည်း ပျက်သွားပြီ။ ညစာစားပွဲလည်း ပျက်သွားပြီ။ အားလုံး အလကားဖြစ်သွားပြီ”

သူက ကျွန်တော့်ကို တင်းတင်းဖက်ပြီး ချော့သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ကလေးလေး ကျနေတာပဲ။ စိတ်ကောက်ဖို့ပဲ သိတယ်။ မမရေချယ်ကို ပြန်လည်းမဖက်ဘူး”

“ကျွန်တော် ကလေးမဟုတ်ဘူး။ အစိတ်ပြည့်ဖို့ မဆိုစလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ ဒီပုလဲကုံးက ကျွန်တော့်မေမေ မင်္ဂလာပွဲမှာ ဆွဲခဲ့တယ်။ အဒေါ်တွေအဘွားတွေလည်း ဒီလိုပဲ မင်္ဂလာပွဲတွေမှာ ဆွဲခဲ့တယ်။ ရေချယ့်ကို ဘာလို့ဆွဲစေချင်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

သူက ကျွန်တော့်ပခုံးကို သိုင်းဖက်ပြီး နမ်းသည်။

“အို သိတာပေါ့ မောင်လေးရယ်။ ဒါကြောင့် ပျော်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဂုဏ်ယူတာပေါ့။ မောင်လေး ဒီပုလဲသွယ်ကို ဘာကြောင့် မမရေချယ်ကို ဝတ်စေချင်နေတာလဲဆိုတာ သိပါတယ်ကွယ်။ တကယ်လို့ မမ ဖလောရင့်စ်မှာ လက်မထပ်ဖြစ်ဘဲ ဒီမှာ မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုရင် အင်းဘာရေ့စ်က မမကို ဝတ်ခိုင်းမှာဆိုတာ သိနေလို့မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောမိ။ မကြာသေးခင်က ကျွန်တော့်ကို သူ ပြောဖူးသည်။ ကျွန်တော်က အတွေးအခေါ် နုသေးတယ်တဲ့။ ဒီည ကျွန်တော့် အပူအမူတွေကိုကြည့်ပြီး သည်လိုပဲ ပြောချင်နေပုံရ၏။ ကျွန်တော့်ကို ခဏ မော်ကြည့်နေပြီး ပခုံးကိုပုတ်ကာ မမရေချယ် အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။

*****

အခန်း (၁၈)

ခရစ်စမတ်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေကြီးတို့၏ဆက်ဆံရေးမှာ အေးစက်လာသည်။ အောက်တန်းကျကျ အတင်းအဖျင်းကို နားထောင်သည့်အတွက် ကျွန်တော် သူ့ကို မကြည်။ ပိုပြီးမကြည်ဖြစ်ရသည့်က သုံးလလောက်အချိန်ကို သေတမ်းစာပါ ဥပဒေကြောင်းနှင့် ချပြီး ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

မမရွှေချယ် ဘာတွေလိုအပ်နေသည်။ ဘာတွေသုံးစွဲနေသည်ကို ကျွန်တော် မသိနိုင်။ နစ်ကန်ဒေါလ်လည်း မသိနိုင်။ အသုံးအစွဲကြီးသည် ဆိုသည်က ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အသုံးအစွဲကြီးတာ ရာဇဝတ်မှု။

မမရွှေချယ်ကို ထောက်ပံ့ငွေတွေ ပစ်စလက်ခတ်လုပ်ပစ်သည်ဟု စွပ်စွဲသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပန်းခြံတွေ တိုးချဲ့တာ၊ အိမ်တွင်း ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်တာကို သူ ဝေဖန်ချင် ဝေဖန်လိမ့်မည်။ နှစ်သစ်ကူးသည်နှင့် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ မကြာခင် ကျွန်တော်ပိုင်ဖြစ်လာမည့် မဟာသုခရိပ်မြုံကို ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်ပြင်မည်။ ပန်းခြံတွေသာမက ပေါင်းကူးတံတားတွေ၊ မိုးပျံတံတားတွေ ဆောက်မည်။ မမရွှေချယ်စာအုပ်ထဲက ပုံစံနှင့်တူအောင် ပန်းခြံကို ပြုပြင်မည်။ မြေတူးမည်။ မြေညှိမည်။ မြေဖို့မည်။ မဟာသုခရိပ်မြုံကိုလည်း အကြီးစားပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ရမည်။ အိမ်ကြီးကို မပြုမပြင်ဘဲ ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ရှေးဟောင်းပြတိုက်ကြီးနှင့် တူနေသည့် မဟာသုခရိပ်မြုံကို ခေတ်မီအောင် လုပ်ရမည်။ ကုန်ကျစရိတ် များလွန်းလို့ဆိုပြီး မကျေနပ်လျှင် နစ်ကန်ဒေါလ် လဲသေပစေ။ မတတ်နိုင်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အစီအစဉ်အတိုင်း ဇန်နဝါရီလမတိုင်ခင် အလုပ်စသည်။ အလုပ်သမား နှစ်ဆယ်လောက်ဖြင့် အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် အမိုးတွေပါမကျန် ပြင်ဆင်သည်။ မျက်နှာကြက်တွေ၊ နံရံတွေကိုလည်း ပလာစတာ ပြန်ကိုင်သည်။

ငွေတောင်းခံလွှာတွေ သူ့ဆီရောက်သွားလျှင် ဖြစ်သွားမည့် နစ်ကန်ဒေါလ်၏ပုံကို မြင်ယောင်ပြီး ကျွန်တော် ကျေနပ်နေသည်။ အိမ်ပြင်နေသည့် ဟူသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တနင်္ဂနွေ ညစာစားပွဲတွေ နားထား၍ ဘယ်ဧည့်သည်မှ အဝင်အထွက်မရှိ။ ဘယ်အိမ်မှ ထွက်လည်ဖို့ မလို။ ခေါင်းကိုင်အဖေ့အိမ်သို့လည်း သွားဖို့မလိုတော့။ စင်စစ် သည်ကိစ္စက ကျွန်တော့်အဓိကရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့မနက်တွင် ဆီကွမ်ဘီ ကျွန်တော့်ကို သတင်းပို့သည်။ ‘အရှေ့ကုန်း’ မှ ဆမ်ဘိတ်က ကျွန်တော်နှင့် တွေ့လိုပါသည်တဲ့။ သူက မကျန်းမာသူမို့

မလာနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကို အရေးကြီးသည့် ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးစရာတစ်ခုရှိကြောင်း သိရ၏။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အရှေ့ကုန်းဘက်သို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆမ်ကို အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သား တွေ့ရ၏။ စောင်အခေါက်ပေါ်တွင် အစ်ကို့ကုတ်အင်္ကျီ ဖြန့်ထားသည်။ သူတို့ကို ခရစ်စမတ်နေ့က ကျွန်တော် ဝေပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အင်္ကျီက ခပ်ပါးပါး။ ပူအိုက်သည့်ရာသီအတွက် အီတလီတွင် ဝယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။

“သက်သာရဲ့လား ဆမ်၊ ခင်ဗျားကို ခုလို အိပ်ရာထဲမှာ တွေ့ ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး”

“ခါတိုင်းလိုပါပဲ အစ်ကိုလေးရယ်။ အေးတဲ့ရာသီမှာ ချောင်းဆိုးတာပါ”

သူက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားတို့မမလေးဆီ သမီးကိုလွှတ်ပြီး ဆေးတောင်းခိုင်းလိုက် ပြီးရောဗျာ။ သူ့မှာ ဆေးမြီးတိုတွေ အများကြီးဗျ။ ယူကလစ်ဆီ ပေးချင်ပေးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်။ အစ်ကိုလေးကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ချင်တာက စာကိစ္စခင်ဗျ”

သူက စိတ်မသက်မသာပုံစံဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ပြောသည်။

“ဘာစာလဲဗျ ဆမ်”

“အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမလဲခင်ဗျာ။ ခရစ်စမတ် နေ့မှာ အစ်ကိုလေးနဲ့ မမလေးတို့ ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်ပေးတဲ့ အဝတ်အစားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့သခင်ကြီး အစ်ကိုကြီးရဲ့ အဝတ်အစားတွေဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီညမှာပဲ ကုတ်အင်္ကျီကို အမြတ်တနိုး ကျွန်တော် ဝတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဒီစာကို ကျွန်တော် တွေ့တာပါ ခင်ဗျာ”

သူ ခဏငြိမ်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်က စာရွက်ခေါက်ကို ယူပေးသည်။

“စာရွက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အင်္ကျီလိုင်နင်ထဲ ရောက်နေလဲမသိဘူး အစ်ကိုလေး။ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံကြားလို့ စမ်းမိပြီး စာရွက်ခေါက်မှန်း သိတာနဲ့ ကျွန်တော် ဓားကလေးနဲ့ ချုပ်ရိုးဖြေကြည့်မိတာပါ အစ်ကိုလေး။ စာက အစ်ကိုကြီးရဲ့စာ။ အစ်ကိုလေးဆီကို လိပ်မူပြီး ချိတ်ပိတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သေလွန်သူဆီက သတင်းစကားတစ်ခုခု ကြားလိုက်ရသလိုပဲခင်ဗျ”

အစ်ကို့လက်ရေးကိုမြင်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တင်းကျပ်ဆို့နင့်သွားသည်။ ဆမ်ဘိတ်အား အားပေးစကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောပြီး စာအိတ်ကို အိတ်ထဲထည့်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို သည်စာအကြောင်း ဘယ်သူ့မှမပြောဖို့

မှာသည်။ သူက ကတိပေးသည်။

သစ်တောထဲဖြတ်ပြီး အတက်လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့၏။ အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာကို 'ရှုခင်းသာ'ဟု ကျွန်တော်တို့ နာမည်ပေးထား၏။ သည်ကုန်းမြင့်မှနေ၍ သစ်တောတွေ ဖုံးနေသည့် တောင်ကြားနှင့် ပင်လယ် ပြင်ကို ဆီးမြင်နေရသည်။

သည်နေရာတွင် အင်းဘရော့စ်က ကျောက်ပြားတစ်ပြားကို စိုက်ထောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ဒါ အစ်ကိုသေရင် အုတ်ဂူလုပ်ရမယ့် နေရာပဲ။ အစ်ကို့ကို ညီလေး ဒီမှာပဲ မြှုပ်ရမယ်။ အက်ရှ်လေ မိသားစုသင်္ချိုင်းမှာ မမြှုပ်နဲ့”

သူပြောပုံက နောက်သလိုလို အတည်လိုလို။ ကျောက်ပြားပေါ်တွင် သူက ရုပ်ပြောင်စာလုံးမျိုးဖြင့် စာတစ်ကြောင်းကို ကျောက်ခဲချွန်ချွန်ဖြင့် ခြစ်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြရသည်။ သည်နေရာကို သည်နေ့ ရောက်လာတော့ ကျောက်ပြားကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် အကြာကြီး ငိုင်နေမိသည်။ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေး ရိဝေနေ၏။

သည်နေ့ ပျော်စရာစိတ်ကူးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိ။ ရာသီဥတုက ပိုအေးလာသည်။ ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတွေ ပြိုတော့မလို ညို့ဆိုင်းလာသည်။ သစ်တော၏ ဟိုမှာဘက် ပင်လယ်ပြင်ဆီမှာလည်း မှိုင်းမှောင်နေလေပြီ။ ပင်လယ်ပြင်ဆီမှ လေဝှေ့လာသည်။ ကျွန်တော် ဆီးမြင်နေရသည့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွေ လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။

ထောင်ထားသည့် ကျောက်ပြားနံဘေးတွင် ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့မွေးနေ့တွင် ရာသီဥတုကောင်းဖို့ ဆုတောင်းနေသည့်

ကျောင်းသားကလေးနှင့် တူနေမည်ထင်၏။ ကျွန်တော် ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြု ဆုတောင်းနေသည်က တစ်မျိုး။ သည့်စာကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အနှောင့်အယှက်ဟူသရွေ့ မြူငွေ့မျှ မထင်စေရန် ဆုပန်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နေ့စွဲကိုကြည့်လိုက်၏။ မနှစ်က ဧပြီလထဲတွင် ရေးလိုက်သည့်စာ။ သူမသေမီ သုံးလအလိုတွင် ရေးသည့်စာပေါ့။

ညီလေး/

အစ်ကို့စာတွေ မှန်မှန်မရောက်ရင် ညီလေးကို သတိမရလို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ညီလေးကို အစ်ကို အမြဲသတိရနေတယ်။ ခုရက်ပိုင်းမှာ ပိုသတိရနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့ စာတွေ ရေးတိုင်း ညီလေးဆီ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတွေ လက်ထဲ ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခါတိုင်းလို မှန်မှန် မရေးဖြစ်တော့တာပါ။

ခုတလော ဆက်တိုက်ဖျားနေတယ်။ ခေါင်းတွေ ဆက်တိုက် ကိုက်နေတယ်။ ဒီနေ့ နည်းနည်းသက်သာနေတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သက်သာနေမလဲတော့ မသိဘူး။ ဖျားတာရယ် ခေါင်းကိုက်တာရယ်က ချက်ချင်း ပြန်ဖြစ်လာ နိုင်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာတော့ အစ်ကိုပြောတာ၊ ရေးတာတွေဟာ

အဆီအငေါ် တည့်ချင်မှ တည့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာထဲမှာရေးမယ့်အကြောင်းအရာတွေအတွက် အစ်ကို အားလုံး တာဝန်ယူတယ် ညီလေး။

ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းရင်းကို အစ်ကို သိပ်မသေချာသေးဘူး။ စိတ်ထဲမှာ အပြင်းအထန် ခံစားနေရတာတော့ အမှန်ပဲ။ ညီလေးဆီကို အစ်ကို နောက်ဆုံးရေးတာ ဆောင်းတွင်းတုန်းက ထင်တယ်။ အဲဒီစာ ရေးပြီး မကြာခင် ဖျားတာပဲ။ ဒါကြောင့် သိပ်မမှတ်မိဘူး။ အဲဒီစာ ပို့ကော ပို့ဖြစ်ရဲ့လား မသိဘူး။ အဲဒီတုန်းက အစ်ကို အရမ်း တိမ်းတိမ်းပွေပွေ ဖြစ်နေတယ် ညီလေး။

အဲဒီစာထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေ အစ်ကို ဖွင့်ချထားတယ် ထင်တယ်။ သူ့ကြောင့် စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာတွေလည်း ထည့်ရေးမိတယ်ထင်တယ်။ မျိုးရိုးဗီဇနဲ့ဆိုင်လား၊ အစ်ကို သေသေချာချာမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ပဲ အစ်ကို ယုံထားတယ်။ ကလေးပျက်ကျသွားတဲ့အခါ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာတယ်။ လနုနုကလေးနဲ့ ပျက်ကျသွားတာ။ အဲဒီအကြောင်း ညီလေးကို အသိမပေးခဲ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေကြတယ်။ အစ်ကိုက ခံသာသေးတယ်။ အစ်ကို့မှာ ညီလေး ရှိနေသေးတယ်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက်က မလွယ်ဘူးလေ၊ ပိုခံရတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သူက အားမလျှော့ဘူး။ စီမံကိန်းတွေဆွဲ၊ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက် လေးငါးလအထိ ကိုယ်ဝန် မရတော့ ဆရာဝန်နဲ့ သွားပြတယ်။ အဲဒီတော့မှ နောက်ထပ် ကလေးမရနိုင်တော့တဲ့အကြောင်း သိရတယ် ညီလေးရေ။ အဲဒီမှာ သူ လုံးဝပြောင်းလဲသွားတော့တာပဲ။

အသုံးအစွဲ ပိုကြမ်းလာတယ်။ အစ်ကို့ကို လှည့်တာ ပတ်တာတွေ များလာတယ်။ အစ်ကို့ကို ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်ချင်တယ်။ အစ်ကိုတို့လက်ထပ်စမှာ အင်မတန် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတဲ့မိန်းကလေးဟာ အေးစက်စက်ဖြစ်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လချီကြာလာတော့ အစ်ကို တစ်ခု သတိထားမိ လာတယ်။ အစ်ကိုနဲ့တိုင်ပင်ရမယ့်အစား ဟိုလူ့ကို ဆရာတင်ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း သူ့ဩဇာအောက်ကို ရောက်ရောက်နေတယ်။ အစ်ကို အရင်စာထဲမှာ ထည့်ရေးတဲ့ ရန်နယ်ဒီဆိုတဲ့လူလေ။ သူတို့နှစ်ယောက် သိပ်မရှင်းဘူးလို့ အစ်ကို သံသယဖြစ်လာတယ်။ ဆန်ဂါလက်တီရှိစဉ်ကတည်းက ဒီဇာတ် ရှိခဲ့ တယ်လို့ အစ်ကို ထင်လာတယ်။

သူ့မိဘလက်ထက်ကတည်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မဟုတ်ခဲ့တော့၊ အစ်ကိုတို့လို အုပ်ထိန်းမှုမျိုးနဲ့ ကြီးပြင်းရတာ မဟုတ်လေတော့ အသင့်မတော်ကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့လေ။ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှု စနေပြီလားလို့ အစ်ကို ပိုပြီး သံသယဖြစ်လာတယ်။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကို ငွေတွေ ပေးနေတာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ အစ်ကို သိရပြီလေ။ အင်း ငွေ ငွေ၊ အဲဒီအကြောင်း ထည့်ရေးမိတဲ့အတွက် ဘုရားသခင့် ခွင့်လွှတ် တော်မူမှာပါ။ အဲဒါအမှန်ပဲ။ ငွေကလွဲပြီး သူ့နှလုံးသားမှာ ဘာမှမရှိဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း သူဟာ အရင်အတိုင်းပဲ၊ အစ်ကိုတို့ ညားခါစက ရေချယ်ပဲ။ အဲဒီအခါမှာ အရင်အတိုင်းပြန်ဖြစ်ပြီး ပျော်စရာကောင်းလာပြန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ကြာကြာမခံဘူး။ ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီဆိုရင် ပြန်ပျက်

သွားကြပြန်ရော။ ဆိုပါတော့၊ အစ်ကိုကိုမြင်ရင် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြော တို့ခနဲ ရပ်သွားတာမျိုး၊ အစ်ကိုဝင်ထိုင်ရင် ရေချယ်က အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာမျိုး။ တစ်နေ့မှာ ရိန်နယ်ဒီက အစ်ကို့သေတမ်းစာအကြောင်း တွတ်တိုးကြီး မေးလာတယ်။ အစ်ကိုတို့လက်ထပ်စက အမှတ်မထင် တွေ့သွားဖူးတယ်။ သူက ဆွေးနွေးတယ်။ သေတမ်းစာမှာ ဇနီးလုပ်သူအတွက်လည်း အမွေခွဲပေးသင့်ကြောင်း သူက ပြောတယ်။ မတော် အစ်ကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ခမျာ လက်ချည်းကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်တဲ့။

ဟုတ်ပေတာပေါ့၊ သူပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်။ သေတမ်းစာကို အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ပြန်ပြင်ရေးတယ်။ တရားဝင်အောင် လုပ်မယ်။ လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်ပေါ့။ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းရမ်းရမ်း သုံးနေတာဟာ သူ့ရဲ့ အကျင့်ဟောင်းလား၊ တဒင်္ဂကိစ္စလား၊ မျိုးရိုးဗီဇလား အစ်ကို သိပ်မသေချာဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဪ အစ်ကို ပြင်ရေးထားတဲ့ သေတမ်းစာအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ မဟာသုခရိပ်မြုံအိမ်ကြီးနဲ့ မြေအားလုံး သစ်တောတွေအပါအဝင် သူ့ အသက်ရှင်နေသမျှကာလအတွက်ပဲ ပိုင်မယ်။ သူသေတာနဲ့ ညီလေးဆီ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေ ပြန်ရောက်လာမယ်။ နောက်ဆက်တွဲဖြည့်စွက်ချက်ကတော့ စီမံခန့်ခွဲမှုအားလုံး ညီလေးလက်ထဲမှာပဲရှိရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စ ပြီးအောင်မလုပ်ဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ အစ်ကို ပြောပြီးသားအကြောင်းတွေကြောင့်ပဲ ညီလေး။

ဒီကိစ္စကို စပေးတဲ့လူက ရိန်နယ်ဒီနော်။ သူကိုယ်တိုင် အစ်ကို့ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီးမှ ဒီကိစ္စ စတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။

အဲဒီကိစ္စဖြစ်တာ မတ်လထဲမှာ။

အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အစ်ကို ခေါင်းကိုက်တာ အဆိုးဆုံးအချိန်ပဲ။ မျက်စိကန်းမတတ်ပဲ။ ရိန်နယ်ဒီဟာ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ရဲ့ အေးစက်စက်အမူအရာနဲ့ သေသေချာချာ တွက်ချက်ပြီး အစ်ကို့ကိုပြောတာဖြစ်ရမယ်။ အစ်ကိုသေမယ်လို့ သူ တွက်ထားတာဖြစ်ရမယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ရေချယ်ဟာ အစ်ကို့ကို အမြဲ အကဲ ခတ်နေတယ်။ စောင့်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ကို ဖက်လိုက်တဲ့အခါ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သူ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေတာလဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က အစ်ကို ပြန်ပြီးခေါင်းကိုက်တယ်။ မတ်လထဲမှာ အတော်သက်သာနေတာ။ ဒီတစ်ခါဖြစ်တာက မုန်းစားကြီးဖြစ်လာတာ။ ကြိုပြီး ဘာလက္ခဏာမှမပြဘူး။ မတ်တတ်တောင် မရပ်နိုင်အောင် မူးနေတယ်။ အရမ်းအိပ်ချင်နေတယ်။ တွေ့ကရာနေရာမှာ လှဲချမိတယ်။ အိပ်ရာပေါ် ဖြစ်ဖြစ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ခြေတွေ လက်တွေမှာ လုံးဝ အားမရှိတော့သလိုပဲ။

နောက်ပိုင်းတော့ ဘာမှသိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး။ ခေါင်းကိုက်တာပဲ သိတော့တယ်။

ညီလေးကလွဲပြီး အစ်ကို ဘယ်သူ့မှ မယုံဘူး။ အစ်ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စဉ်းစားပေးပါဦး။ ညီလေး ထွက်လာနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောနဲ့ ညီလေး။ ဒီစာကို ပြန်ဖို့လည်း စိတ်မကူးနဲ့။ လိုက်သာ လာခဲ့ပါကွာ။

တစ်ခုခုကို အစ်ကို သံသယဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီသံသယကြောင့် အစ်ကို ဘာကိုမှ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ အစ်ကို့ကို အဆိပ်ခတ်ဖို့ လုပ်နေကြတာများလားလို့။

/ချစ်တဲ့ အစ်ကို အင်းဘရော့စ်

စာကို မဖျောက်ဖျက်ဘဲ စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ စာအိတ်ကို ကျွန်တော့်အိတ်ဆောင် မှတ်စုစာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျောက်ပြားအောက် တည့်တည့်မှာ တွင်းတူး၍ တွင်းကို ကျောက်ခဲတွေနဲ့ သေသေချာချာပိတ်ပြီးမှ အဆင်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်နားရောက်တော့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ လက်သမားတစ်သိုက် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အလုပ်သိမ်းပြီး ပြန်ဖို့ပြင်နေကြသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

အိမ်ထဲဝင်တော့ ဆီကွမ်ဘီက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဆီးပြောသည်။

“အစ်ကိုလေး စောစောပြန်လာတာ အတော်ပဲ။ မမလေးက တစ်မေးတည်း မေးနေတယ်။ ဒွန်ကြီး ဒဏ်ရာရသွားတယ် အစ်ကိုလေး။ မမလေး အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်ခင်ဗျ”

“ဗျာ ဒဏ်ရာရသွားတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အမိုးပြားတစ်ချပ် လျှောကျလာတယ် အစ်ကိုလေး။ နောက်ပိုင်းမှာ ဒွန်ကြီး နားသိပ်မကောင်းတော့တာ အစ်ကိုလေး သိတယ်နော်။ သူ့ကျောပေါ်ကို ပြုတ်ကျတာ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ခု သူ မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”

စာကြည့်ခန်းထဲကို ကျွန်တော် အပြေးလိုက်သွားသည်။ ဒွန့်ကို ခေါင်းအုံးတစ်လုံးပေါ် တင်ထားသည်။ ခေါင်းအုံးက မမရေချယ့်ပေါင်ပေါ်မှာ။ ကျွန်တော်ဝင်လာတာမြင်တော့ မော်ကြည့်ပြီးပြောသည်။ မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျလျက်။

“ဒွန်ဟာ မောင်လေးရဲ့ ခွေးပါ။ မောင်လေးနဲ့ သူနဲ့ အတူတူ ကြီးလာတာဆို။ မမရေချယ် မကြည့်ရက်ဘူးကွယ်”

ကျွန်တော် သူ့နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ထောင်ထားသည့် ကျောက်ပြားအောက်တွင် မြှုပ်ထားခဲ့သော စာအကြောင်း ကျွန်တော် သတိမရတော့။ သေဖို့များနေသည့် ဒွန်ကြီးအတွက် လည်း ကျွန်တော် သတိမရ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် တစ်ခုပဲ ကြီးစိုး နေသည်။ သူ သည်ကိုရောက်လာကတည်းက အစ်ကို့အတွက် သောက

ရောက်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြောင်း ပထမဆုံးတွေ့ရသည့်အဖြစ်။

*****

အခန်း (၁၈)

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒွန့်အနားတွင် တစ်ညနေလုံး ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က ညစာကို ပုံမှန်အတိုင်း စားသည်။ မမရွှေချယ်က လုံးဝ မစားတော့။ ညသန်းခေါင်ချိန်တွင် ဒွန် ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စောင်နှင့်ပတ်ပြီး သယ်ယူလာခဲ့သည်။ ယာတောတစ်နေရာတွင် မြှုပ်နှံရမည်။ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ မမရွှေချယ် ထွက်သွားပြီ။ အပေါ်ထပ် တက်သွားပြီထင်၏။ ကျွန်တော် တက်လိုက်သွားသည်။ ဝရန်တာမှ သူ့ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်သွားသည်။ ထိုင်ငိုနေသည်ကို တွေ့ ရ၏။ မီးလင်းဖို ထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ စိတ်သာအောင် ပြောလိုက်သည်။

“သူ သိပ်ကြာကြာမခံစားလိုက်ရပါဘူး မမရွှေချယ်”

“သူ့ကို ပေါင်ပေါ်မှာထားရင်း အင်းဘရွှေစ်ပြောတာကို သတိရနေတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်က ဆယ်နှစ်သားကလေးရဲ့ မွေးနေ့မှာ ခွေးပေါက်ကလေးတစ်ကောင်.... ”

“နောက် သုံးပတ်ဆို ကျွန်တော့်အသက် အစိတ်ပြည့် မွေးနေ့ရောက်တော့မယ် မမရွှေချယ်”

“မွေးနေ့ပြီးရင် မမရွှေချယ် ပြန်တော့မယ်”

“ဗျာ ဘာပြုလို့”

“သိပ်ကြာနေပြီလေကွယ်”

“ကဲ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်။ ဆိုပါစို့ အစ်ကိုက မဟာသုခရိပ်မြိုင်ကို မမရွှေချယ်ကို အမွေပေးခဲ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို မမရွှေချယ် အသက်ရှင်နေသမျှ လုပ်ငန်းတွေကို စီမံခန့်ခွဲဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ဟုတ်လား။ မောင်လေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မမရွှေချယ်က ဒီမှာနေပြီး ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်မလား”

“မောင်းထုတ်ရမယ်ဟုတ်လား။ မောင်လေးအိမ်ကနေ မမရွှေချယ်က

မောင်းထုတ်ရမယ်ဟုတ်လား၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့ရင် မမရွှေချယ် ဒီမှာနေရမှာမဟုတ်လား။ ခုအတိုင်းပဲ

ကျွန်တော်က အလုပ်တွေ လုပ်လို့ပေါ့လေ”

“အင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ၊ အဲဒီလို တစ်ခါမှ စဉ်းစားမကြည့်မိဘူး။ အဲဒီအခြေအနေက တစ်မျိုးလေ။ မတူဘူး။ အဲဒီလို ယှဉ်မစဉ်းစားသင့်ဘူး”

“ဘယ်လောက်မတူတာလဲ။ ဘယ်လိုမတူတာလဲ”

“မောင်လေး နားမလည်ဘူးလား။ မမရွှေချယ်ရဲ့အခြေအနေကို ထည့်စဉ်းစားလေ။ ကြာကြာနေလို့ မတင့်တယ်ဘူး။ မမရွှေချယ် မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်ကို ပိုင်ပြီး မစွက်အက်ရှလေ အနေနဲ့ မောင်လေးကို အမွေစားအမွေခံဘဝမျိုးထားမယ်ဆိုရင် အခြေအနေက တစ်မျိုး။ ခုဟာက မောင်လေးက ဖိုးလစ်အက်ရှလေ၊ မမရွှေချယ်က ဆွေမျိုး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီမှာလာပြီး အရိပ်ခိုနေရတာ။ သိပ်ခြားနားတာပေါ့။ ကမ္ဘာလောက် ခြားနားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါဆို ဒီအကြောင်း နောက် ထပ်မပြောကြစတမ်းကွယ်”

“ပြောရမယ်၊ အရေးကြီးတယ် မမရွှေချယ်။ အဲဒီသေတမ်းစာ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“ဘယ်သေတမ်းစာလဲ”

“အစ်ကို ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး လက်မှတ်မထိုးဖြစ်ခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာလေ။ မမရွှေချယ်ကို ပစ္စည်းတွေအားလုံး ပေးခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာလေ”

သူ ကျွန်တော့်ကို အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်သည်။

“အဲဒီသေတမ်းစာကိစ္စ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ကျွန်တော် မုသားသုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီသေတမ်းစာမျိုး ရှိကိုရှိရမယ်။ အစ်ကို ရေးကို ရေးလိမ့်မယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လက်မှတ်မထိုးခဲ့တာဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက သိနေတယ်။ နောက်ထပ် ယုံနေသေးတယ်။ အဲဒီသေတမ်းစာ မမရွှေချယ်ဆီမှာပဲ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် စွန့်စွန့်စားစား ရမ်းတုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် အကွက်ဝင်သွားသည်။ နှုတ်မှ မိရှိဆီကို သူ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့် ပြန်ကြည့်၏။ နောက်မှ မေးလာသည်။

“မမရွှေချယ်ကို ဘာပြောစေချင်လို့လဲ။ ဘာလို့အကျပ်ကိုင်နေတာလဲ”

“ဟုတ် မဟုတ်၊ ရှိ မရှိ သိချင်လို့ပါ”

သူ ခဏတွေနေသည်။ ပြီးမှ ပခုံးတွန့်ပြီး

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှအကြောင်းမထူးပါဘူး။ လက်မှတ်ထိုးမထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်း တစ်ခုပဲဟာ”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပါရစေ မမရေချယ်”

“ဘာအတွက်ကြည့်ချင်တာလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ပါ မမရေချယ်။ ကျွန်တော့်ကို မယုံမကြည် မရှိပါနဲ့”

သူ ကျွန်တော့်ကို အကြာကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံ။ ပြီးတော့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေပုံ။ ပြီးမှ ထပြီး ဗီရိုဆီ လျှောက်သွားသည်။ ဗီရိုနားရောက်တော့ နောက်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။ နောက်တော့မှ သော့သေးသေးကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် အံဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်၍ စာရွက်တစ်ရွက် ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်တွင် ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်သည်။ လက်ရေး တွေ့ သေသေသပ်သပ် လှလှပပဖြင့် ရေးထားသည့် စာကြောင်းတွေ။ ညနေက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရသည့် စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်သည့် လက်ရေးမျိုး။ နေ့စွဲမှာ မနှစ်က နိုဝင်ဘာလ။ သူတို့လက်ထပ်ပြီး ခုနစ်လအကြာ။ 'အင်းဘာရော့စ် အက်ရှ်လေ၏ ဆန္ဒအလျှောက် ရေးသားသည့် နောက်ဆုံးသေတမ်းစာ'ဟု ခေါင်းတပ်ထားသည်။ ဆက်ဖတ်ကြည့်တော့ သူ ကျွန်တော့်ဆီရေးသည့် စာအတိုင်းပင်။

“ကျွန်တော် ကူးယူလို့ရမလားဟင်”

“သဘောပဲလေ”

သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်ထင်၏။

“ကျွန်တော် ခဏ ထိုင်ကူးလိုက်မယ်နော်”

စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကလောင်တံနှင့် စာရွက်ထုတ်၍ ကျွန်တော် စကူးသည်။ သူက လက်တစ်ဖက်ပေါ်တွင် မေးထောက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ခပ်လျှော့လျှော့ ထိုင်နေသည်။

သေတမ်းစာကူးနေရင်း စဉ်းစားမိသည်။ အင်းဘာရော့စ်စာထဲတွင် ရေးထားသည့်ကိစ္စအချို့ အတည်ပြုရဦးမည်။ မပြောချင်သည့် စကားများ၊ မမေးချင်သည့်မေးခွန်းများ မေးရဦးတော့မည်။ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကျွန်တော် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သူ ဒီစာကို နိုဝင်ဘာလထဲမှာ ရေးတယ်။ မမရေချယ်တို့လက်ထပ်တာ ဧပြီလနော်။ ဘာပြုလို့ ခုနစ်လနေပြီးမှ ဒီသေတမ်းစာ ရေးတာလဲ”

သူ တော်တော်နှင့်မဖြေ။ အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ

“ဘာပြုလို့ နိုဝင်ဘာလထဲမှာမှ ဒီသေတမ်းစာ သူရေးတယ်ဆိုတာ မမရေချယ် မသိဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်သူမှ သူသေမယ်မထင်ဘူးလေ။ အဲဒီအချိန်ဟာ အိမ်ထောင်သက် ဆယ့်ငါးလမှာ မမရေချယ်တို့

အပျော်ဆုံးအချိန်ပဲ”

“ဘာပြုလို့ သူ လက်မှတ်ထိုးမသွားတာလဲမသိဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်လေး ခုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ထားသွားတာ”

ကူးပြီးတော့ စာရွက်ခေါက်နှစ်ခုစလုံးကို ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းက အစ်ကို့စာထည့်သည့် အိတ်။ ကျွန်တော် သူ့ဆီလျှောက်သွားသည်။ သူ့ ကုလားထိုင်နံဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချပြီး သူ့ကိုယ်ကလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖက်သည့်

ပုံမျိုးမဟုတ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဖက်သလို တင်းတင်းဖက်ထားပြီးမှ ကျွန်တော် စကားဆိုသည်။

“မမရွှေချယ်၊ အစ်ကို ဘာလို့ လက်မှတ်ထိုးမသွားတာလဲဟင်”

သူ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ပခုံးကို တင်းတင်းဆုပ်လာသည်။

“ပြောပါ မမရွှေချယ်”

ကျွန်တော်က တိုးတိုးလေး ထပ်တောင်းပန်လိုက်သည်။ သူ့အသံက ဟိုးအဝေးကြီးမှလာသည့် အသံမျိုး။

“အဲဒါ မမရွှေချယ် တကယ်မသိဘူး။ အဲဒီအကြောင်း နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်သူမှ မစကြတော့ဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ မမရွှေချယ် ကလေးမရနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သူ သိသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မိန်းမအပေါ် အယုံအကြည် နည်းလာတယ်ထင်တာပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ သူကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ဘဲနဲ့ မမရွှေချယ့်အပေါ်မှာ သူ သဘောထားတွေ ပြောင်းလာတာ”

သူ့ကို သိုင်းဖက်ထားရက်က ကျောရွက်ပြားအောက်မှ အစ်ကို့စာကို ပြန်သတိရနေသည်။ သည်လောက်ချစ်ကြသူနှစ်ဦး၊ ကလေးလိုချင်ကြသူနှစ်ဦး၊ မရနိုင်တော့သည့်အခါ အတူတူစိတ်ပျက်သွားကြသူနှစ်ဦးတို့ တစ်ယောက်ကိုယ်တစ်ယောက် အထင်အမြင်တွေမှားကာ အဝေးကြီးဝေးသွားကြရသည့်အဖြစ်။

“ဒါဆို သူ လက်မှတ်ထိုးမသွားတာဟာ အထင်မှား အမြင်မှားမှုတွေကြောင့်ပေါ့”

“မောင်လေးယူဆသလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ ဘာထူးတော့မှာလဲ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ သူ လုံးလုံးကြီး ပြောင်းလဲသွားတယ်။ မျက်စိကန်းလုနီးပါး ခေါင်းကိုက်ရောဂါက ဆိုးလာတယ်။ နှစ်ခါ သုံးခါလောက် သူ ရူးမတတ်ဖြစ်သွားတယ်။ ကလေးမရနိုင်တော့တာဟာ မမရွှေချယ်အပြစ်လားကွယ်”

“မမရွှေချယ်မှာ အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိဘူးပေါ့”

“ရိန်နယ်ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ခုည မမရေချယ်ပြောတဲ့ကိစ္စတွေ သူ ဘာမှမသိပါဘူး”

အေးစက်စက်မျက်နှာနှင့် စူးရှသည့်မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေသည်။ သည်လူကို မယုံသင်္ကာဖြစ်သည့်အတွက် အစ်ကို့ကို အပြစ်မတင်နိုင်ပါ။ သို့သော် မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို တကယ် ချစ် မချစ် အစ်ကို ဘာကြောင့်မဝေခွဲနိုင်ခြင်းလဲ။ အင်း သည်ကိစ္စကတော့ သူကိုယ်တိုင် ပြောဖို့ခက်လိမ့်မည်ထင်ပါရဲ့။

“အစ်ကိုနေမကောင်းဖြစ်လာတော့ ရိန်နယ်ဒီ အိမ်ကို သိပ်မလာတော့ဘူးပေါ့”

“မမရေချယ် ဘယ်ခေါ်ရဲတော့မလဲ။ သူ ဘယ်လောက်ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ မောင်လေး နားလည်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ အဲဒီအကြောင်း တွေ မပြောချင်ဘူးကွယ်။ ထပ်မမေးပါနဲ့”

“အစ်ကိုက မမရေချယ်ကို ဘာတွေသင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတာလဲ”-

“အကုန်လုံးပဲ။ သူ့ကွယ်ရာမှာ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်လုပ်နေတယ်လို့ ထင်လာတယ်။ အဲဒါထက်ဆိုးတာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဖောက်ပြန်တာထက်ဆိုးတာ ရှိသေးတယ်။ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်ကိုတွန်းပစ်ပြီး ဝုန်းခနဲထရပ်ကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါထက်ဆိုးတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ကဲ သွားပါတော့ကွယ်။ မမရေချယ် တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ”

“ဆောရီးမမရေချယ်၊ ကျွန်တော် မမရေချယ်စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်တာ

မဟုတ်ပါဘူး”

“မမရေချယ် စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ နောက်ထပ် ဘာမှမမေးတော့ပါဘူး”

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘော့ဒ်မင်ကို မြင်းတစ်စီးနှင့် ကျွန်တော် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ဝီးလ်ဖရက်ထရီဝင်းဟူသည့် ရှေ့နေတစ်ယောက်နှင့် သွားတွေ့သည်။ သူက အက်ရှ်လေမ်သားစု၏ ဥပဒေကိစ္စများကို တစ်ခါမျှ မဆောင်ရွက်ဖူးသေးသူ။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ အလွန်အရေးကြီး၊ အလွန်လျှို့ဝှက်သည့်ကိစ္စဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဧပြီလ တစ်ရက်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်လာမည့် မဟာသုခရိပ်မြိုင်နှင့် ယာမြေသစ်တောအားလုံး မရီးဖြစ်သူအား လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည့် စာချုပ်သစ် ချုပ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ စသည် စသည်များ။

အစ်ကို့သေတမ်းစာကို ထုတ်ပြပြီး ရုတ်တရက် နာမကျန်းဖြစ်ပြီး

ကွယ်လွန်သွားကြောင်း၊ ဒါကြောင့် လက်မှတ်ထိုးမသွားနိုင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်စာချုပ်ကို အစ်ကိုသေတမ်းစာအတိုင်း ဖြစ်စေချင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်မရီး ကွယ်လွန်သောအခါတွင်မှ ကျွန်တော် ဆက်ခံရမည့်အကြောင်းများကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအစ်ကိုရဲ့ စည်းကမ်းချက်ထဲမှာ မပါတာ တစ်ခုရှိတယ် မစ္စတာအက်ရှ်လေ။ ထပ်ဖြည့်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ မစ္စက် အွက်ရှ်လေအနေနဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ မြေတွေကို ခွဲခြမ်းပြီး ရောင်းပိုင်ခွင့်မရှိစေရ ဆိုတဲ့အပိုဒ်လေ။ အကာအကွယ်ယူတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ကောင်းပါတယ်။ အိမ်လည်း အကျိုးဝင်သွားမှာပေါ့နော်”

“အတွင်းပစ္စည်းတွေ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

“အဲဒါတွေကတော့ သူ့သဘောပါဗျာ”

သူက စာကြမ်းရေးပြီး ဖတ်ပြသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပြောစရာမရှိတော့ပါ။

“တစ်ခု စဉ်းစားစရာရှိတယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့ စည်းကမ်းချက်ထဲမှာ မစ္စက်အက်ရှ်လေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့လျှင်ဆိုတာ မပါဘူး။ အဲဒါ ထည့်ချုပ်သင့်တယ်နော်”

ကျွန်တော် ချက်ချင်း အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“သူအိမ်ထောင်ပြုရင် အားလုံး ကျွန်တော့်လက်ထဲ ပြန်ရောက်ရမယ်”

သူက ထပ်ဖြည့်ပြီး စာကြမ်းကို ထပ်ဖတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ မှတ်ချက်ပေးသည်။

“အင်း ရက်ရှောပါပေတယ်ဗျာ။ ကိုယ့်လက်ထဲကို ပစ္စည်းတွေ ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ ပြန်လွှဲပေးတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်တဲ့ စေတနာမျိုးပါ”

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုက လက်မှတ်မထိုးဖြစ်ခဲ့လို့ကိုး။ ထိုးဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ဘယ်ရောက်လာမလဲ”

“အင်း ကျွန်တော်တော့ ဒီစာချုပ်မျိုး တစ်ခါမှ ချုပ်မပေးဖူးဘူး။ ဒီစာချုပ်အကြောင်း သူ့ကို ခင်ဗျား ဖွင့်မပြောဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မပြောဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စ လျှို့ဝှက်ထားပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် အလုပ်အပ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာအက်ရှ်လေ။ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

သူက ဦးညွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ရင်း မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် စာရွက်စာတမ်းတွေ အပြီးလုပ်ပြီး လာပို့ပါမည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မြင်းကို အသော့နှင်ပြန်လာခဲ့သည်။ သည်သတင်းကို နစ်ကန်ဒေါလ်ကြားရင်တော့ လေဖြတ်သွားမည်ထင်သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ အခြေအနေကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လုပ်လိုက်မိပြီ။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပွဲပြီးလျှင်လည်း မမရေချယ် အီတလီသွားလို့ မရတော့။ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုထားပြီး သွားဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

ကျွန်တော် ခြံထဲ စရောက်တော့ အိမ်ရှေ့တွင် အမိုးဖွင့် ရထားတစ်စီး ရောက်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရထားကိုလည်း ကျွန်တော် မမြင်ဖူး။ ရထားထိန်းကိုလည်း မသိ။ ဘီးကိုကြည့်လိုက်တော့ ရွှံ့တွေ အလူးလူးနှင့်။ အဝေးကြီးမှ လာခဲ့ရပုံ။

အိမ်ရှေ့ခန်းမထဲတွင် ဘယ်သူမှမရှိ။ အတွင်းဧည့်ခန်းဘက်ဆီမှ စကားပြောသံများ ကြားရသည်။ တံခါးပွင့်လာပြီး မမရေချယ် ခန်းမဆီ ထွက်လာသည်။ အမူအရာက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်။

"ဟော မောင်လေး ပြန်လာပြီ။ လာလာ ဧည့်ခန်းထဲသွားရအောင်။ မမရေချယ့်ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်။ တွေ့လိုက်ပါဦး၊ သူက အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာ"

သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲခေါ်သွားသည်။ ထိုင်နေသည့်လူတစ်ယောက် လက်ဆန့်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ထလာသည်။

"မစ္စတာအက်ရှ်လေ ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့်မထားဘူးမဟုတ်လား။ ကြိုတင်အကြောင်းကြားချိန်မရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကြွေလောက်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတုန်းကလည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားဘူးလေ"

ဧည့်သည်က မစ္စတာရှိန်နယ်ဒီဆိုသော ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး တူးတူးခါးခါးမုန်းသော အီတလီရှေ့နေ။

* * * * *

အခန်း (၂၀)

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သိပါသည်။ မမရွှေချယ်က အခြေအနေကို အရိပ်မဆိုးအောင် ဝင်ထိန်းသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အလုပ်များကြောင်း၊ အိမ်ကပ်ရသည် မရှိကြောင်း၊ ကွင်းထဲမှာ အလုပ်သမားတွေနှင့်သာ အချိန်ကုန်နေကြောင်း စသည် စသည်။

"ဖီးလစ်က သူ့အလုပ်သမားတွေထက်တောင် အပင်ပန်းခံသေးတယ်"

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်ထားလျက်က ဆက်ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အမူအရာက ခေါင်းမာမာနှင့် ထင်ရာစွတ်လုပ်တတ်သည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို ချော့သည်ရှေ့တွင် ရှင်းပြနေပုံ။ သည်တော့မှ မစ္စတာရိန်နယ်ဒီ စကားပြန်သည်။

"မဟာသုခရိပ်မြိုင်ရဲ့ပိုင်ရှင်အဖြစ်နဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ မမရွှေချယ် ဒီမှာ ဘာကြောင့် ကြာနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဒီရောက်မှ သဘောပေါက်တယ်။ သူ့ကို ဒီလောက်ပျော်နေပုံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

မဟာသုခရိပ်မြိုင်အိမ်ကြီးက ဘယ်လောက်တန်မည်၊ သစ်တောတွေက ဘယ်လောက်ထွက်မည်၊ ပန်းခြံတွေက ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိမည်၊ ဒါတွေကို သူ စိတ်တွက် တွက်နေခြင်းဖြစ်မည်။

ခဏနေတော့ မမရွှေချယ် ထွက်လာသည်။ သူတို့ရယ်သံကို ကျွန်တော် အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။ ပြီးတော့ အီတလီစကားသံတွေ၊ လျှာလိပ်သံတွေ စက်သေနတ်ပစ်သလို ထွက်လာ၏။ အတန်ကြာမှ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးပိတ်သံ ကြားရသည်။ သူတို့ ပြန်ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်မည်။

ကျွန်တော် အောက်ထပ်သို့ ပြန်မဆင်းတော့ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လုခမန်း ဖြစ်သွားသည်။ ဂျွန်က ကျွန်တော့်ညစာကို အခန်းလာပို့ပစေပေါ့။ သူတို့မှာ ပြောစရာတွေ ဒီလောက်များနေရင် ကျွန်တော်မပါတာ ပိုကောင်းမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်။ မကောင်းတတ်ပါဘူးလေ၊ ရိုင်းရာကျမှာပေါ့ဟုစိတ်ကူးရပြီး ကျွန်တော် ရေချိုးသည်။ အဝတ်လဲသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုတွေ နှေးကွေးနေသည်။

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဆင်းလာခဲ့ခြင်းမျိုး။ စိတ်ထဲတွင်မူ သည်လူ့အကြောင်းသာ

ကြီးစိုးလျက်ရှိသည်။ အကြောင်း မဲ့တော့ သည်လောက်ဝေးလံသီခေါင်လှသောနေရာသို့ ရောက်လာစရာ မရှိပေ။ နေပါဦး၊ သူ အင်္ဂလန်ကိုရောက်နေတာ မမရေချယ် ကြုမသိဘူးလား။

ကျွန်တော်ဆင်းလာတော့ ရိန်နယ်ဒီကို ဧည့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရသည်။ မီးလင်းဖိုနံဘေးတွင် ရပ်ပြီး နံရံမှ ကျွန်တော့်အဘွားပုံကို မော်ကြည့်နေ၏။ ခရီးသွားဝတ်စုံနှင့် မဟုတ်တော့။ ညစာ စားဖို့ အဝတ်လဲထားပြီးပြီ။

“တော်တော်ကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုးပဲ။ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကို ဆင်းသက်လာတဲ့မျိုးရိုးကို ဒီကားကြည့်ပြီး သိနိုင်နေပါတယ်။ ကားအနေနဲ့ ကတော့ တန်ဖိုးသိပ်မကြီးလှပါဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ပန်းချီဝါသနာပါရင် လေလီနဲ့ နယ်လာတို့ရဲ့လက်ရာတွေ၊ လှေခါးမှာရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော် ဆင်းလာတုန်းက သတိထားမိပါတယ်။ လေလီလက်ရာ ကြိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နယ်လာ့ကားက သူ့လက်ရာ မဟုတ်သလိုပဲ။ သူ့အကောင်းဆုံးရေးဟန်မျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ တပည့်တပန်းတွေ အပြီးသတ်ထားတာလားမသိဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမျှဝင်မပြော။ မမရေချယ် ဆင်းလာမည့်ခြေသံကိုသာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ဖလော့ရင့်စ်မှာ ခင်ဗျားမမရေချယ့်ရဲ့ ဆန်ဂါလက်တီ မိသားစုပိုင်ပန်းချီကားတွေထဲမှာ ဖူရိနီရဲ့ အစောပိုင်းလက်ရာ ကားတစ်ကား ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးမလို့ပဲ။ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီကား ဘယ်ရောက်သွားသလဲမသိဘူး။ သိပ်ကောင်းတဲ့ လက်ရာဗျာ”

ရေချယ် ဆင်းလာသည်။ ခရစ်စမတ်ညနေက ဝတ်သည့် ဂါဝန်ကြီး ဝတ်လာ၏။ ရှန်တဘက်ကလေး ပခုံးပေါ် လွှမ်းထားသည်။ ကျွန်တော် သဘောကျသည့် တဘက်ကလေး။

ရိန်နယ်ဒီက စကားစသည်။

“မစ္စတာဖီးလစ်ကို ပြောပြနေတာ ရေချယ်။ ဖူရိနီကားကြီးအကြောင်းလေ။ နမြောဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ။ တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“ရေချယ်တို့မှာ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီလေ။ လက်ထဲမှာရှိရမယ့် ရတနာတွေ ဆုံးတာ ဘယ်လောက်များခဲ့ပြီလဲ”

၁။ Lely (Sir Peter Laly - 1618-1680 ဒတ်ချ်ပန်းချီဆရာ)

၂။ Kneller (Sir Good Frey Kneller - 1646-1723. ဂျာမန်ပန်းချီဆရာ)

၃။ Furini (1600-1646 အီတလီပန်းချီဆရာ)

‘ရေချယ်တို့’ဆိုသည့် စကားလုံးကို ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်ချင်။

“ခင်ဗျား ဆန်ဂါလက်တီ စံအိမ်ကြီးကို ရောင်းပြီးပြီလား”

ကျွန်တော်က တုံးတိတိ မေးလိုက်သည်။

“မရောင်းရသေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီရောက်လာတာ အဲဒီကိစ္စလည်း ပါတယ်။ သုံးနှစ်တန်သည်လေးနှစ်တန်သည် ငှားမလားလို့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးနေကြတာပါ။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ရေချယ် ဖလောရင့်စ်ကိုပြန်ဖို့ လိုချင်လိုလိမ့်မယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ရေချယ် ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးသေးပါဘူး”

မမရေချယ်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒါဆိုလည်း ကြည့်သေးတာပေါ့လေ”

ဆီကွမ်ဘီ ဝင်လာပြီး ညစာစားကြဖို့ ဖိတ်သည်။ မမရေချယ် ဦးဆောင်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေကြ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အလိုလိုနေရင်း ဘေးရောက်နေသလို ခံစားရ၏။ ရောမက အပေါင်းအသင်းတွေအကြောင်း စကားတွေ ကောင်းနေရင်း မမရေချယ်က ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းဆုပ်သည့်အခါ ဆုပ်၏။ ကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို လုပ်နေ၏။

“မမရေချယ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်နော် မောင်လေး။ ရိန်နယ်ဒီနဲ့ မတွေ့တာကြာပြီလေ”

ပုဂ္ဂိုလ်က မျက်တွင်းအိမ်နက်နက်ထဲမှ ခပ်စင်းစင်းမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

ရံခါတွင် အီတလီဘာသာစကားဖြင့် တွတ်ထိုးကြပြန်၏။ အင်္ဂလိပ် စကားမှ အီတလီစကားသို့ပြောင်းတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ရိန်နယ်ဒီက လှမ်းပြီး အမူအရာဖြင့်တောင်းပန်သည်။ မမရေချယ်ကလည်း ဝင်ရှင်းပြသည်။

“မောင်လေး နားလည်မှာပါနော်။ ရိန်နယ်ဒီနဲ့ မမ အီတလီက စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စ အများကြီး ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်။ သူယူလာတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ အများကြီး လက်မှတ်ထိုးပေးရဦးမယ်။ အပေါ်ထပ် မမဧည့်ခန်းထဲကို မောင်လေး လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ရုံးခန်းထဲမှာ လုပ်စရာတွေရှိသေးလို့ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ဂွတ်နိုက်”

သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ် တက်သွားတော့ ကျွန်တော် အိမ်ပြင် ထွက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မီးလင်းနေသည်။ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးတွေ ဆွဲစေ့ထား၏။ ခုလောက်ဆို

အခန်းထဲတွင် အီတာလီစကားတွေ မိုးမွှန်နေလောက်ပြီ။ မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ပြောခဲ့သည့် အကြောင်းအရာတွေကို မမရေချယ် သည်လူ့ကို ပြန်ပြောနေမည်လားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်။

သူယူလာသည့် စာရွက်စာတမ်းတွေက ဘာတွေလဲ။ ကျွန်တော် အပြင်ဘက်တွင် ဆက်လျှောက်နေသည်။ နာရီစင်မှ ဆယ်နာရီထိုးသံ ကြားသည်အထိ ကျွန်တော် လျှောက်နေတုန်း။ ကျွန်တော့် အိပ်ချိန်ရောက်ပြီ။ သူတို့ကတော့ ဘယ်အချိန်အထိ ဆက်ထိုင်နေကြမည် မသိ။

မြက်ခင်းအစပ်တွင် ရပ်ပြီး အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မီးတွေ လင်းနေဆဲ။ ဆက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ခြေတွေ၊ လက်တွေ အေးလာ၏။ အပြင်တွင် လုံးလုံး မှောင်နေပြီ။ ညသည် အလှအပ မရှိ။ ပကတိ အရုပ်ဆိုးနေ၏။ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းမီးတွေ မှောင်သွားသည်။ အိပ်ခန်းပြာမီးတွေ လင်းလာ၏။

ကျွန်တော် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အပေါ်အင်္ကျီချွတ်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း တံခါးခေါက်သံ ကြားရခြင်းဖြစ်၏။ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးဝတွင် သူ့ကို ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်။ အဝတ်မလဲရသေး။ ရှန်တာဘက်ကလေး ပခုံးပေါ်တင်လျက်ပင်။

“မောင်လေးကို မအိပ်ခင် လာနှုတ်ဆက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကိုငုံ့ကြည့်ပြီး

“ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်နေတာပါ”

“ဘာပြုလို့ ဧည့်ခန်းထဲလာပြီး ရေနွေးကြမ်းမသောက်တာလဲ”

“သောက်ချင်စိတ် မရှိလို့”

“ရိန်နယ်ဒီက မမရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးပါ။ သိရက်သားနဲ့။ မမရေချယ်မှာ သူနဲ့ ပြောစရာတွေ အများကြီး။ မောင်လေး နားလည်ပါကွယ်”

“မိတ်ဆွေဟောင်းပဲ ထားပါဗျာ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ သီးသန့်ဧည့်ခန်းမှာ ည ဆယ့်တစ်နာရီအထိ ဧည့်ခံဖို့ဆိုတာကတော့”

“ဘာ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးသွားပြီ ဟုတ်လား ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီလောက် အချိန်တွေကုန်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူးကွယ်”

“သူ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ”

“အဲဒါ မောင်လေးအပေါ်မှာ တည်တယ်။ မောင်လေးက ခုလို

လုပ်မနေဘူးဆိုရင် သူ့ သုံးရက်လောက် နေမယ်ထင်တယ်။ သူ့မှာလည်း လန်ဒန်မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရယ်”

“မမရွေချယ် နေစေ့ချင်မှတော့ ကျွန်တော်က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ နေပစေပေါ့”

ရိန်နယ်ဒီ သုံးရက်မက ခုနစ်ရက်နေသွားပါလေသည်။ ကျွန်တော့် သဘောထားကတော့ သူ့အပေါ် လုံးဝလုံးဝ မပြောင်းလဲပါ။ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူလုပ်နေပုံမှာ ကျွန်တော်က သူငယ်နှပ်စားကလေး။ သူက အရာရာကို ခွင့်လွှတ်သည်းခံ နားလည်နေပုံမျိုး။ သူ့ရှေ့တွင် ကျွန်တော်က သနားစရာ ရယ်စရာ သတ္တဝါကလေး။

တစ်နေ့တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အရင်ရောက်နှင့်နေသည်။ မမရွေချယ် ဆင်းမလာသေး။ သူ စကားစသည်။

“မစ္စတာ ဖီးလစ်ရော၊ ခင်ဗျားရဲ့အမွေထိန်းရှေ့နေကြီးရော တော်တော်

ရက်ရောကြပါတယ်ဗျာ။ မရီးတော်ကို ထောက်ပံ့ငွေတွေ ပေးတာကို ပြောတာပါ။ အဲဒီအကြောင်း သူ ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးလာတယ်။ သူ လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘူးတဲ့”

ကျွန်တော့်လေသံက ဆက်စကားပြောစရာမလိုတော့ကြောင်း ပေါ်လွင်နေမည်ထင်ပါသည်။

“ဒါ အသေးအဖွဲ့ပါဗျာ”

နောက်သုံးပတ်ကြာရင် ဘာဖြစ်ဦးမည်ကို သူ့အား ကျွန်တော် ကြိုပြောလို့ မဖြစ်သေး။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“မစ္စတာဖီးလစ် သိထားသလား မပြောတတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ မမရွေချယ်မှာ ခင်ဗျားတို့ပေးတဲ့ ထောက်ပံ့ငွေကလွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဟိုဟာဖွဲ့ရောင်း၊ ဒီဟာဖွဲ့ရောင်း လုပ်ပေးနေရတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ သူ ဖလောရင့်စ်ကို ပြန်ချင်စိတ် ပေါ်ချင် ပေါ်လာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် စံအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် မရောင်းဘဲထားသေးတာ။ သူက အိမ်ကြီးကို သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးတာလေ”

“ရွေချယ်အတွက် အကောင်းဆုံးကတော့ အိမ်ကြီးကို ထုခွဲပြီး ဖလောရင့်စ်မှာ တိုက်ခန်းကောင်းကောင်းတစ်ခန်း ဝယ်နေဖို့ပါပဲ။ အဲဒီမှာ အနေကြာလာတော့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ တော်တော်များနေပြီ။ သူ့ကို အားလုံးက ချစ်ကြတယ်။ အဆုံးမခံနိုင်ကြဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အပါအဝင်ပေါ့လေ”

“ခင်ဗျားပြောဖူးတာ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ် ဆီညော်ရိန်နယ်ဒီ။ မမရွေချယ်ဟာ အဆုံးအဖြတ် မြန်တယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်တယ်ဆို။ ခုလည်း သူစိတ်ကူးပေါက်ရာ နေချင်ရာနေမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာချည်းပဲ”

သူ့ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်တော် မှန်းကြည့်သည်။ အစ်ကိုနှင့် အလောတကြီး လက်ထပ်သည်။ သောကပင်လယ်ဝေခဲ့ရသည်။ ခုလည်း အလောတကြီး အင်္ဂလန်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤနည်းနှင်နှင်ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ နိမိတ်ဖတ်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ရှေ့နေအဖြစ် ကိစ္စဝိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ရင်း မမရေချယ်အပေါ် အတော်ကြီး သြဇာလွှမ်းနေပုံရသည်။ သည်လွှမ်းမိုးမှုမျိုးဖြင့် ဖလောရင့်စ်ကို အပါပြန်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့ထောက်ပံ့ငွေကလေး မဖြစ်စလောက်ဖြင့် မလောက်နိုင်ကြောင်း ဖွင့်လည်း သွေးထိုးစည်းရုံးလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ ဝက်ဖဲက ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေသည်ကို လူလည်ဒွေ့သည် မသိနိုင်။ နောက် သုံးပတ်ကြာလျှင် ရိန်နယ်ဒီ၏လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှ မမရေချယ် ရုန်းထွက်နိုင်တော့မည်။ သူနှင့် တစ်သက်လုံး ပတ်သက်စရာမလိုတော့။

ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။

"ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိန်းမသား တစ်ယောက် ပြုန်းစားကြီးရောက်လာတော့ မစ္စတာဖီးလစ်အနေနဲ့ အခက်အခဲ တော့ ရှိမှာပဲနော်။ ရက်တွေလည်း ကြာလာတော့ ခင်ဗျား စိတ်မပျက်မိဘူးလား“

"ခင်ဗျား ထင်တာနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ မမရေချယ်ရောက်လာမှ မဟာသုခရိပ်မြိုင် ပိုပြီးစိုပြည်လာတာ။ ကျွန်တော်လည်း ပျော်နေတယ်”

“အင်း ခင်ဗျားက အတွေ့ အကြုံမရှိသေးဘူး။ ဆေးပြင်းပြင်းကို တစ်ကြိမ်တည်း အများကြီးမသောက်ရဘူး။ ဒုက္ခဖြစ်တတ်တယ်ဗျ”

“ကျွန်တော် အသက်အစိတ်ရှိပြီ။ ဘယ်ဆေး ဘယ်လိုသောက်ရမယ် ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကို အင်းဘရော့စ်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အဲဒီလိုထင်တာပဲ။ သူက လေးဆယ့်သုံးနော်။ ဒါပေမဲ့ သူ့တွက်ကိန်း လွဲခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သတိပေးနေတာလား၊ အကြံပေးနေတာလား”

“နှစ်မျိုးစလုံး ဆိုပါတော့။ ကဲ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်”

ဒါပင်လျှင် သူ့အတတ်ပညာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မမရေချယ်နှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် သပ်လျှိုသွားခြင်းဖြစ်၏။ စကားလုံးများတွင် အဆိပ်ကို မမြင်ရ။ သို့သော် လေထုထဲတွင် အဆိပ်နံ့ လွင့်ပျံ့ကျန်ခဲ့သည်။

မည်သို့ရှိစေ သူ မပြန်ခင် တစ်ညတွင်တော့ ညစာဝိုင်းကလေး ကျွန်တော် လုပ်ပေးရသည်။ နစ်ကွန်ဒွေလ်သားအဖကိုလည်း ဖိတ်လိုက်၏။ အားလုံး ချောချောမွေ့မွေ့ပင်။ ရိန်နယ်ဒီသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေကို လိုတာထက် ပိုပြီး ယဉ်ကျေးပြနေ၏။ စကားဝိုင်းသည် သူတို့သုံးယောက်က တစ်ဝိုင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် လူစီက တစ်ဝိုင်းလိုဖြစ်သွား၏။

ရိန်နယ်ဒီက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဘက်ကို မကြာခဏ ပြုံးကြည့်တတ်သည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိ၏။ နစ်ကန်ဒေါလ်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသံကိုလည်း ကြားရ၏။

“တော်တော် ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီတဲ့ အတွဲပဲခင်ဗျ”

လူစီလည်း ကြားပုံရသည်။ မျက်နှာကလေး နီရဲသွား၏။ ကျွန်တော်က လူစီကို အာရုံပြောင်းဖို့လုပ်တော့မှ ပိုဆိုးကုန်တော့သည်။

“လူစီ မင်း ဘယ်တော့ လန်ဒန်သွားဦးမှာလဲ” ဟူသည့် မေးခွန်းကို မေးလိုက်မိခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

ညစာ စားပြီးကြတော့ လူစီ လန်ဒန်သွားဖို့ ကိစ္စ ပြန်ကောက်ကြသည်။ မမရေချယ်က လူစီကို လှမ်းပြောသည်။

“လန်ဒန်ကို မမရေချယ်လည်း မကြာခင် သွားလည်ဖို့အစီအစဉ် ရှိတယ်။ အတူတူလိုက်ဖြစ်ရင် လူစီက လိုက်ပြနော်”

ဤတွင် နစ်ကန်ဒေါလ်က မမရေချယ်ကို မေးသည်။

“မစ္စက်အက်ရှ်လေ တောမှာ ပျင်းလာပြီလား။ လန်ဒန်ကတော့ ပိုပျော်စရာကောင်းတာပေါ့လေ”

ရိန်နယ်ဒီဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“မစ္စတာရိန်နယ်ဒီကော လန်ဒန်မှာ ရှိနေဦးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လန်ဒန်မှာ တော်တော်ကြာကြာ လုပ်စရာတွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေချယ်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အလုပ်တွေ ဘေးချိတ်ထားရမှာပေါ့။ မစ္စလူစီနဲ့ မစ္စတာကန်ဒေါလ်တို့ ဆုံကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က တစ်လှည့် ပြန်ပြုစုပါရစေ”

နစ်ကန်ဒေါလ်ကလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်ပြောသည်။

“အင်း ပျော်စရာကောင်းမှာပါ။ လန်ဒန်နွေဦးဟာ ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

သေချာပေါက် လန်ဒန်တွင် ဆုံကြတော့မလို အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေကြသည်။ သည်လူကြီးနှစ်ယောက်၏ခေါင်းကို ကျွန်တော် ရိုက်ခွဲပစ်ချင်နေသည်။ ပြီးတော့ ‘ကျွန်တော်တို့၊ ကျွန်တော်တို့’ ဟူသည့် ရိန်နယ်ဒီ၏ အသုံးအနှုန်း။ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့အကွက်တွေကို ကျွန်တော် မြင်နေသည်။ လန်ဒန်ကို အပါခေါ်မည်။ ပြီးမှ အိတ်လိုက် ပါအောင် စည်းရုံးမည်။ သည့်အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေကလည်း သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ ထောက်ခံလိမ့်မည်။

သူတို့ခြေလှမ်းတွေကို ကျွန်တော် မြင်သလို ကျွန်တော့်မြှုပ်ကွက်တွေကို သူတို့ မမြင်နိုင်ကြပေ။ ဤသို့ဖြင့် အားလုံး လိုအင်ဆန္ဒများပြည့်ဝကာ ညစာဝိုင်း ပြီးဆုံးသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် နံနက်စာစားတော့ ကျွန်တော် မျိုလို့မကျနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ရှိန်နယ်ဒီပြန်မည့် မနက်ဖြစ်၏။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ထွက်သွားစေချင်ပြီ။ သူ့ကို လန်ဒန်ပို့မည့်ရထား ဆိုက်သံ ကြားရသည်။ မမရေချယ် နှုတ်ဆက်ဖို့ ဆင်းလာသည်။ သူက မမရေချယ့်လက်ကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောသည်။

"အစီအစဉ်တွေ ကိုယ့်ဆီ စာရေးလေ။ လန်ဒန်မှာ စောင့်နေမယ်"

"ဧပြီလ တစ်ရက်နေ့ မတိုင်ခင်တော့ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး"

ပြောပြီး သူ့ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ကာ မမရေချယ် ကျွန်တော့်ကိုပြုံးပြသည်။

"ဪ မစ္စတာဖီးလစ်ရဲ့ မွေးနေ့ ရှိသေးတာကိုး"

ပြောပြီး ရထားပေါ်တက်သည်။ ရထားပေါ်ရောက်မှ နောက်ဆုံးတစ်တောင့် ပစ်ဖြစ်အောင် ပစ်သွားသေး၏။

"အေးလေ ရေချယ့်မောင်လေးရဲ့မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ အဲ ဒါပေမဲ့ ဧပြီတစ်ရက်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရူးလုပ်တဲ့နေ့နော် မစ္စတာဖီးလစ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အသက် အစိတ်ရှိပြီဆိုတော့ ဒါတွေ မေ့နေလောက်ပါပြီ"

ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်မီ ရထားထွက်သွားသည်။

*****

အခန်း (၂၁)

မတ်လ၏ နောက်ပိုင်းရက်သတ္တပတ်များကား ကုန်လွယ်လွန်းလှသည်။

တစ်နေ့ ကုန်သွားလေတိုင်း အနာဂတ်အတွက် ကျွန်တော့်ယုံကြည်မှုတွေ ပို၍ ပို၍ ခိုင်မာလာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ မမရေချယ် လိုက်ပျော်နေပုံရ၏။

“မမရေချယ်တော့ မွေးနေ့အတွက် မောင်လေးလောက် ကြိုပျော်နေတဲ့ လူမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ တစ်ခါတည်း မိုးလင်းတာနဲ့ မှော်အတတ်နဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို တွေ့ ရတော့မယ်ထင်နေတဲ့ ကလေးကလေးကျနေတာပဲ။ ကဲ ပြောပါဦး၊ အဲဒီနေ့အတွက် မောင်လေး ဘာတွေပြင်ဆင်ထားလဲ”

“ဘာမှ မပြင်ဆင်ထားပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားမယ်နော်။ အဲဒီနေ့မှာ မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းကြရတဲ့အစဉ်အလာကို မမရေချယ် မမေ့ဖို့ပဲ”

တကယ်ပင် မွေးနေ့အတွက် ကျွန်တော် ဘာမျှ သိပ်စိတ်မဝင်စားပါ။ မနက်စာ စားရင်း သူ့ပန်းကန်နံဘေးတွင် စာရွက်စာတမ်းတွေ ချထားပေးလိုက်ရုံပင်။ သို့သော် မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့ရောက်တော့မှ ကျွန်တော် လုပ်စရာတွေ သည်မျှမက ရှိနေသေးကြောင်း သတိရလာသည်။ မဟာသုခ ရုပ်မြင်ပိုင် ရတနာပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် လုံးလုံးမေ့နေခဲ့သည်။ သည်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။ ဤသို့ဖြင့် ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော် လုပ်စရာနှစ်ခု ရှိလာသည်။ ဘဏ်မှ မစ္စတာကောက်ချ်နှင့် တွေ့ရမည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုင်အဖေကြီးနှင့် တွေ့ ရမည်။

ဘဏ်ကို အရင်သွားရမည်။ ဂျစ်ပစီကြီးကိုစီးပြီး တစ်ယောက်တည်း လစ်သွား၍မဖြစ်။ ပစ္စည်းသေတ္တာက အကြီးကြီးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ ရထားနှင့် သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေပြန်ရင်လည်း မမရေချယ် သိသွားနိုင်သည်။ သိသွားလျှင် မြို့ကို လိုက်ချင်နေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်ပြီး ဒေါက်ကတ်တစ်စီး ငှား၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

မစ္စတာကောက်ချ်က ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ အကုန်ပြောင်းသွားတော့မယ် မစ္စတာကောက်ချ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို အံ့သြတကြီး ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ စိတ်မကောင်းသည့် အမူအရာဖြင့်

"တကယ်ပြောတာလား မစ္စတာအက်ရှ်လေ၊ တခြားဘဏ်တစ်ခုကို စာရင်းပြောင်းမယ် ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရှတနာပစ္စည်းတွေကို ပြောတာပါ။ မနက်ဖြန်ဆို ဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော်ပိုင်ဖြစ်ပြီလေ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် သိမ်းတော့မယ်။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ အိပ်ရာကနိုးတာနဲ့ ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိစေချင်တယ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်ထင်သွားသလား မပြောတတ်။

“တစ်ရက်တည်းလိုတော့တာပဲဗျာ။ ဘာတွေစိတ်ကူးပေါက်လာတာလဲ မစ္စတာအက်ရှ်လေ”

“စိတ်ကူးပေါက်ရာ လျှောက်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပစ္စည်းတွေကို အိမ်မှာရွှေ့ထားဖို့ အစောကြီးကတည်းက စီစဉ်ပြီးသားပါ။ ခပ်မြန်မြန်ကလေးသာ ဆောင်ရွက်ပေးပါဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းပြန်ပြောသည်။

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီဗျာ။ ခဏတော့ စောင့်ပါနော်။ ရတနာတိုက်ထဲက ထုတ်ရမှာမို့ပါ။ တခြား သွားစရာရှိရင် သွားလိုက်ပါဦးလား”

“ကိစ္စမရှိဘူး မစ္စတာကောက်ချ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှသွားစရာမရှိပါဘူး။ တစ်ခါတည်း စောင့်ယူသွားပါ့မယ်”

မြန်မြန်ပြီးမှ ကိစ္စအေးမည်ဟု သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။ စာရေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး အမိန့်ပေးတော့၏။ ကျွန်တော်က အမှိုက်ခြင်းတောင်းကြီးတစ်လုံး အိမ်မှယူလာသည်။ မစ္စတာကောက်ချ်က သေတ္တာမျိုးစုံနှင့် ပြန်ရောက်လာပြီး ခြင်းကြီးထဲသို့ သေတ္တာကလေးတွေ စီထည့်ပြီးမှ ပိုစိစာရွက်အချို့တွင် ကျွန်တော့်ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည်။

အပြန်တွင် လမ်းလေးမြှောင့်ဆုံမှ ပတ်ပြီး ဒေါက်ကတ်ကို မောင်းခိုင်းလာခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့ မိန်းဂိတ်မှမဝင်ဘဲ နောက်ဖေးပေါက်မှ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အစေခံတွေ ထမင်းစားချိန်မို့ အိမ်မကြီးထဲတွင် လူရှင်းနေသည်။ အပေါ်ထပ်ကို ချွတ်နင်းတက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းသို့ အရောက်ပြန်ခဲ့၏။ ခြင်းတောင်းကို အဝတ်ဗီရိုထဲ ထည့်၊ သော့ခတ်ပြီး နေ့လယ်စာစားဖို့ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

အမြန်ဆုံးပြီးအောင်စားပြီး ကုန်းမြင့်သာသို့ တစ်ခါပြန်လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ မြင်းစီးပြီး အသော့နှင်လာခဲ့သည်။ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ရှေ့နေ မစ္စတာထရီဝင်း ပို့လာသည့် စာချုပ်စာတမ်းတွေ အပြည့်အစုံ ထည့်ယူလာခဲ့၏။ အစ်ကိုရေးသည့် သေတမ်းစာပါ ထည့်ယူလာခဲ့သည်။

ခေါင်းကိုင်အဖေကို စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အသင့်တွေ့ရသည်။

“ဟဲလို ဖိုးလစ်၊ နာရီပိုင်းပဲ လိုတော့တာပဲကွာ။ ကြိုပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့်အမွေထိန်းတာဝန် ယူပေးခဲ့တဲ့အတွက်ကို ကျေးဇူးတင်တယ် ဦး"

“အင်း အဲဒီတာဝန် မနက်ဖြန်ဆို ပြီးပြီပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲ့ သည်ညသန်းခေါင်ယံလို့ပြောရင်လည်း ရပါတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒီအချိန်ကြီးမှာ ဦးကို လာပြီးအနှောင့်အယှက်မပေးချင်တာနဲ့ ဦးရှေ့မှာ ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးရမယ့် စာရွက်စာတမ်းတွေ ခု ကျွန်တော် ယူလာခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အစ်ကို့သေတမ်းစာကို ပထမ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော် စကားဆက်သည်။

“ပထမ အဲဒါကို အရင်ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော့်ဆီ ရိုးရိုးသားသား လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုသေတမ်းစာမျိုး အစ်ကို ရေးကိုရေးခဲ့မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်”

အဘိုးကြီး မျက်မှန်တပ်သည်။ ပြီးတော့ တောက်လျှောက်ဖတ်သည်။

“နေ့စွဲတော့ တပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်မှတ်ထိုးမထားဘူး”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါ အစ်ကို့လက်ရေး မဟုတ်ဘူးလား ဦး”

“ဟာ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒါတော့ သေချာတယ်။ ဦး နားမလည်တာက ဒါကို ဘာလို့ တရားဝင်အောင် သူ လက်မှတ်ထိုးပြီး ဦးဆီကို ပို့မပေးတာလဲဆိုတာပဲ”

“သူလက်မှတ်မထိုးဖြစ်တဲ့အကြောင်းက သူပြန်လာမှ ဦးရှေ့မှာ ထိုးပြီး တရားဝင်အောင် လုပ်မှာမို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ ရုတ်တရက် နေမကောင်းဖြစ်လာတာကြောင့် သူစီစဉ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာတာပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်အတွင်းစိတ်က တစ်ချိန်လုံး ပြောနေတယ်။ 'မင်းရပိုင်ခွင့်မဟုတ်တာ မင်းရနေတယ်။ တရားသဖြင့်ဖြစ်အောင် မင်းလုပ်ရမယ်” ဆိုတဲ့ ဒုတိယအသံကို ကျွန်တော် အမြဲကြားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တယ် ဦး၊ ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

မစ္စတာထရီဝင်း ရေးဆွဲပေးသည့် စာချုပ်ကို ကျွန်တော် ရှေ့ချပေးလိုက်ပြန်သည်။ သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖတ်သည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်သည်။ ဖတ်နေရင်း သူ့မျက်နှာ မည်းမှောင်လာသည်။

“ဒီစာချုပ်အကြောင်း မင်းရဲ့မမရေချယ် သိလား”

“လုံးဝမသိပါဘူး”

“မင်း ဒီအတိုင်း တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား ဖိုးလစ်”

“တကယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဒီစာချုပ်ထဲမှာ မင်းဘက်က အကျအကျယ် သိပ်နည်းနေတယ် ဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား။ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့မျိုးဆက်တစ်ခုလုံး ထိခိုက်နိုင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စွန့်စားမှာပါ။ အနစ်နာခံမှာပါ”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်မှ ထပြီး ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်သည်။ ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာပြီး

“ဒီမေးခွန်းကို မေးရတဲ့အတွက်တော့ ဦးကို မင်း ခွင့်လွှတ်ပါ ဖီးလစ်။ မင်းကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဖြစ်နေလို့ပါ။ မင်းကို မွေးကတည်းက ဦး သိလာတာလေ။ မင်း ရေချယ့်ကို အရူးအမူးဖြစ်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးလား”

ကျွန်တော့်ပါးတွေ ထူပူသွားသည်။ သို့သော် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ဆက်ကြည့်နေ၏။

“ဦး ဘာဆိုလိုတာလဲ။ အရူးအမူးဆိုတဲ့စကားလုံးကြီးက မပြင်းလွန်းဘူးလား။ ကျွန်တော် သူ့ကို လေးစားတယ်။ မြတ်နိုးတယ်”

“ဒါတွေပြောရတာ ဦး စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူ အင်္ဂလန်ကို မလာခဲ့ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် နောင်တရဖို့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ကဲကဲ လက်မှတ်ထိုးပေတော့၊ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေကတော့ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲလေ"

ကလောင်တံကို ကောက်ယူပြီး ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးချလိုက်သည်။ သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ သူ့အမြင်ကို ပြောပြသည်။

“မိန်းမတချို့ ရှိတယ် ဖီးလစ်။ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်တွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်လိုက်ရင် အန္တရာယ်စက်ကွင်းချည်းပဲ။ သူတို့ထိသမျှ အရာအားလုံး နိမိတ်ဆိုးတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ မင်းကို ဦး ဘာကြောင့် ဒါတွေ လျှောက်ပြောနေမိသလဲမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်က ပြောမှဖြစ်မယ်လို့ထင်နေတယ်”

ပြီးတော့ စာရွက်ရှည်ကြီးအောက်တွင် ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးသည်။ ကျွန်တော့်လက်မှတ် မှန်ကန်ကြောင်း သူက ထပ်ဆင့် လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။

“မင်း လူစီ့ကို စောင့်မတွေ့တော့ဘူးလား ဖီးလစ်”

“မစောင့်တော့ပါဘူး ဦး”

နောက် ကျွန်တော် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းပြောလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ညနေ ကြွနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပွဲကို ဖိတ်ပါတယ်ဦး။ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးပေါ့”

“သိပ်မသေချာဘူး ဖီးလစ်၊ ဒါပေမဲ့ လာဖြစ် မလာဖြစ် ဦး အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်”

သူ လာချင်ပုံမရပါ။ သူ့လေသံက သိသာနေ၏။

ကျွန်တော် အပြန်တွင် မြင်းဒိုးစိုင်းရှင်း တစ်နေ့ကို သွားသတိရသည်။ ဘော့ဒ်မင်တွင် ရှေ့နေနှင့်တွေ့ပြီး အပျော်ကြီး ပျော်သည့်နေ့။ အိမ်ရောက်တော့ ရိန်နယ်ဒ်က ရောက်နှင့်နေသည်လေ။ သည်နေ့တော့ ဘယ်ဧည့်သည်မှ လာစရာမရှိ။

နေလုံးကြီးက အနောက်ဘက် ပင်လယ်ကွေ့ထဲသို့ ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်စ ပြုလေပြီ။ ငြိမ်သက်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်သည် ပုစွန်ဆီရောင် တောက်လာ၏။ ရေပြင်ပေါ်တွင်တော့ တဖြည်းဖြည်း မှောင်စပြုပါပြီ။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် အရှေ့ဘက် တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ ဖိုးလမင်းကြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာနေပြီ။ လူတစ်ယောက်ကို မူးရီမူးဝေဖြစ်သွားနိုင်သည့် တဒင်္ဂပါလားဟု ကျွန်တော် ထင်၏။

အရာတိုင်းသည် ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတွင် မြူလွှာပါးပါး ခြုံထားသလို မြင်နေ၏။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ကြည်လင်နေလေသည်။ စားကျက်မြေထဲ ဝင်လိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက ရှုခင်းမျိုးလို ကျက်သရေရှိနေ၏။ ရေကန်ဆီသို့ ရေသောက်ဆင်းလာသည့် နွားအုပ်သည်ပင် လရောင် ရေးရေးတွင် လှနေသည်။ နေ့လယ်က အဝစားထားသဖြင့် ဗိုက်မဆာသော်လည်း ရေငတ်လာသဖြင့် ရေတွင်း တစ်တွင်းတွင် ဆင်းပြီး ရေငင်သောက်လိုက်သည်။ အေးမြကြည်စိမ်းနေသည့် တွင်း။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ မမရေချယ် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။ မြင်မြင်ချင်း လှမ်းဆူတော့၏။

“ဘယ်ကမ္ဘာ ရောက်နေတာလဲ၊ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့။ လိမ်မယ်မကြံနဲ့နော်”

ကျွန်တော်က ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမို့ မပြောနိုင်ပါဘူး မစ္စက်အက်ရှ်လေ”

“မနက်ကတည်းက အိမ်မှာမရှိတာဆို။ နေ့လယ်စာ ပြန်စားတော့ မရောက်သေးဘူး။ တစ်ယောက်တည်း စားရတယ်

“ဪ မမရေချယ်ကလဲ၊ တမ်လင်းတို့နဲ့ စားလိုက် ပြီးရော။ သူ့မိန်းမက သိပ်ဟင်းချက်ကောင်းတာ”

“ဘော့ဒ်မင်ကို သွားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြို့သွားတာလေ”

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးလဲ”

သူ့အမေးကိုမဖြေဘဲ ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ်။ ညစာ စားပြီးရင် လမင်းထိန်ထိန် သာနေလောက်ပြီ။ ရေသွားကူးမလားလို့။ ရူးတယ်လို့ ဆိုချင်ဆို၊ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဒီည အားအင်တွေ စုပြုံဝင်လာနေသလိုပဲ”

သူက လက်ထဲမှ ဝိုင်ခွက်ကိုကျော့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်နေသည်။

“ကြိုတင်သတိပေးလိုက်ပါရဲ့နော်၊ မွေးနေ့မှာ အိပ်ရာထဲ လဲနေလို့ကတော့ မမရေချယ် မပြုစုဘူး။ ဆီကွမ်ဘီနဲ့ ဆေးခါးကြီး တိုက်ခိုင်းလိုက်မယ်။ ကဲ သွားကူးချင် ကူး”

စားသောက်ပြီးတော့ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ပြောင်းထိုင်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေ၏။ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက်နှင့် မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေ၏။ သည်ညကို အမြန်ဆုံး ကုန်လွန်စေချင်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ မျက်စိနောက်လာဟန်တူသည်။

“မောင်လေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အငြိမ်ကို မနေနိုင်ဘူး။ ဒါလောက်ဖြစ်နေရင် မီးပြတိုက်အထိ ပြေး၊ ပြီးတော့ ပြန်ပြေးလာ။ တကတည်း အရူးကျနေတာပဲ”

“ဒါကို ရူးတယ်လို့ဆိုရင် ကျွန်တော် အမြဲ အဲဒီအတိုင်း နေသွားချင်တယ် မမရေချယ်။ ရူးရတာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ခုမှ သိတော့တယ်"

သူ့လက်ကို ယုနမ်းပြီး အပြင်ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ငွေလရောင်တွင် လမ်းလျှောက်လို့ ကောင်းလှသည်။ လမ်းလျှောက်ကောင်းသည့် ညဖြစ်လျှင် ရေကူးလို့လည်း ကောင်းသည့်ည ဖြစ်ရမည်။ ဖျားမှာနာမှာလည်း ကျွန်တော် မကြောက်တော့။

ကျွန်တော် သဘောအကျဆုံး ကျောက်ဆောင်တစ်နေရာကို ပြေးတက်သွားသည်။ တစ်ယောက်တည်း အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း အဝတ်တွေ ချွတ်ကာ ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်သည်။ အားပါး အရမ်းအေးပါလား။ လေးမိနစ်လောက် ရေကူးပြီးတော့ မေးချင်းရိုက်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ် အပြေးပြန်တက်လာပြီး အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်သည်။

ရူးတာထက်တောင် ပိုဆိုးသွားပြီလား မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်။ ဆောက်တည်ရာမရလောက်အောင် ပျော်နေတုန်းပင်။ ကိုယ်ကို အတွင်းခံအကျီဖြင့် ရေခြောက်အောင် သုတ်ပြီး တောလမ်းအတိုင်း အိမ်ပြန် လာခဲ့သည်။ လရောင်တွင် ကျွန်တော် လျှောက်ပြန်လာသည့်လမ်းသည် နာနာဘာဝသွားလမ်းနှင့် တူနေသည်။ သစ်ပင်ရိပ်တို့သည် တစ္ဆေပုံပြင်ထဲကလို ဆန်းကြယ်ကာ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံး အိမ်နားရောက်တော့ သူ့အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ထားသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးတော့ ငြိမ်းပြီး မပြီး မသိ။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သန်းခေါင်ချိန်ရောက်ဖို့ ငါးမိနစ်လိုသေးသည်။ မမရေချယ်ပြောသလို ကျွန်တော် ရူးနေပြီဆိုလျှင် စောစောပိုင်းက နေမရင့်သေးဘဲ ခုမှ သွင်သွင်ရူးသွားခြင်းဖြစ်မည်။ ပြတင်းပေါက်အောက်တည့်တည့်တွင် သွားရပ်ပြီး ကျွန်တော် အော်ခေါ်သည်။

သူ့ကို သုံးကြိမ်သုံးခါ အော်ခေါ်မှ ပြတင်းပေါက်တွင် လာရပ်ပြီး အောက်ငုံ့ကြည့်သည်။ အဖြူရောင် သီလရှင်ဝတ်ရုံဆိုးကြီး ဝတ်ထားသည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ဖီးလစ်၊ မမရေချယ် အိပ်ပျော်နေပြီ”

“မမရေချယ် ခဏလေးစောင့်နော်၊ ခဏလေး။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်။ ပေးစရာရှိလို့”

အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းဆီကို ပြေးတက်သွားပြီး အမှိုက်ခြင်းတောင်းကို ဆွဲပြန်လာခဲ့သည်။ ကြိုးတစ်ချောင်းရှာပြီး ခြင်းတောင်းလက်ကိုင်ကို ချည်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲတွင်ရှိနေသော စာရွက်စာတမ်းတွေကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက အပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်၏။

“ဟဲ့ မောင်လေး၊ အဲဒါ ဘာခြင်းတောင်းကြီးလဲ။ မင်း နောက်တာဆို လူမှားနေပြီနော်။ မမရေချယ် အဲဒါမျိုး ဝါသနာမပါဘူး။ အဲဒါ ဘာတွေလဲလို့၊ ကဏန်းတွေလားဟင်”

“ကဏန်းတွေဖြစ်နေရင်လည်း မမရေချယ်ကို မကိုက်စေရပါဘူး။ ကဲ ကြိုးစကိုဖမ်းနော်”

ကြိုးစတစ်ဖက်ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ဆွဲယူ၊ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲနော်။ နည်းနည်းလေးတယ်”

သူ ဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ် တင်သည်။ ခဏငြိမ်သွားပြီး သူ အောက်သို့ ပြန်ငုံ့ကြည့်လာပြန်သည်။

“မင်းကို မမရေချယ် မယုံဘူး။ ဘာအထုပ်တွေလဲ။ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုလည်း မတူဘူး။ သူတို့ ကိုက်မှာမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သံပိုက်လုံးကို ခိုတက်သွားသည်။

“ဟယ် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ပြုတ်ကျပြီး ဇက်ကျိုးတော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်ကျည်းပေါင်ပေါ်ကို တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ဆံပင်တွေလည်း စိုရွှဲလို့။ မိုးလည်း မရွာဘဲနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒုက္ခပါပဲ”

“ရေကူးလာတာလေ၊ ကျွန်တော် ကူးမယ်လို့ပြောသားပဲ။ ကဲ အထုပ်တွေ ဖြေတော့။ ကျွန်တော် ကူဖွင့်ပေးရမလား”

အခန်းထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်မီး လင်းနေသည်။ မမရေချယ်က ဖိနပ်မပါဘဲ အခန်းအလယ်တွင် ရပ်ပြီး ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။

“တစ်ခုခုခြုံထားလေ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က စောင်တစ်ထည်လှမ်းယူပြီး သူ့ကို ပတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်မှ ဂွမ်းစောင်ပုံကြီးပေါ် ပွေ့တင်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း သွင်သွင်ရူးသွားပြီထင်တယ် ဖီးလစ်”

“ရူးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီ တဒင်္ဂမှာ အသက်အစိတ် ပြည့်သွားတာပါ။ နားထောင်”

ကျွန်တော်က လက်မြှောက်ပြီး နားထောင်ဖို့ အချက်ပြလိုက်စဉ်မှာပင် ကွင်းထဲ နာရီစင်ကြီးမှ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသံ ကြားရသည်။ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကိုယူပြီး ဖယောင်းတိုင်ခြေရင်းတွင် ဖြန့်ချပေးလိုက်သည်။

“ဒါကို နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးဖတ်၊ ဒါတွေကို အရင်ပေးချင်တယ်”

အထုပ်တွေ၊ စက္ကူဖာတွေကို ခုတင်ပေါ်တွင် တစ်ထုပ်ချင်း ဖြေချလိုက်သည်။ ကတ်ထူပြားတွေ၊ စက္ကူစတွေ ဖြစ်သလိုပင် ထုတ်လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် လက်ဝတ်ရတနာတွေ၊ လည်ဆွဲရတနာတွေသည် စိန်ရောင်၊ မြရောင်၊ ပတ္တမြားရောင်၊ နီလာရောင်များဖြင့် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် လင်းလက်သွား၏။ နဖူးစီးတွေနှင့် ပုလဲကုံးလည်း အပုံထဲတွင် မြုပ်နေသည်။

“အဲဒါတွေ.. အဲဒါတွေအားလုံး မမရေချယ့်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်သွားပြီလေ”

ကျွန်တော်သည် အရူးတစ်ယောက်လို ပစ္စည်းတွေကို ကောက်ယူပြီး တချို့ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။ တချို့ကို လက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးသည်။ တချို့ကို ကိုယ်ပေါ် တင်ပေးသည်။

“မောင်လေး မိုက်လှချည်လား။ ဘာတွေလျှောက်လုပ်လာတာလဲဟင်”

“ကျွန်တော် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်ပြီလေ။ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသံ ကြားလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ ခုချိန်ကစပြီး နောက် ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ အားလုံး မမရေချယ့်အတွက်ချည်းပဲ။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် ရရင်လည်း မမရေချယ်ကို ပေးမှာပဲ”

သူ သည့်လောက် မျက်နှာပျက်သွားတာ၊ စိတ်ရှုပ်သွားတာမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ သူ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲနေသည့် ရတနာတွေကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မော့ကြည့်သည်။

ကျွန်တော် ရယ်နေတာ တွေ့သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို သိုင်းဖက်ပြီး သူပါ လိုက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရောဂါ သူ့ဆီကူးသွားသလို နှစ်ယောက်သား တင်းတင်းဖက်ကာ ရယ်ချင်ငိုချင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ပြီးမှ မျက်ရည်တွေကျပြီး ပြောသည်။

"မမရေချယ်မှာက မောင်လေးကို ပေးစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သော့တွဲချိတ်ကွင်းကလေးတစ်ခုပဲ ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ တွေးကြည့်ရင် ရှက်ဖို့တော်တော်ကောင်းတယ်ကွယ်။ မမရေချယ် မကောင်းဘူးနော်။ မဖြစ်ဘူး။ မမရေချယ် ထပ်ပေးမယ်။ မောင်လေးမှာ ဘာမှမလိုဘူးနော်။ ဘာလိုချင်လဲ ပြော"

ကျွန်တော် သူ့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ လက်ဝတ်ရတနာတွေက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် တိုးလိုးတွဲလောင်း။ ပုလဲပုတီးတစ်ကုံးသာလျှင် နေသားတကျ ရှိနေ၏။ ဤတွင်မှ ပုလဲကုန်း၏အခန်းကဏ္ဍကို ကျွန်တော် ပြေးသတိရသည်။

"ကျွန်တော် တစ်ခုပဲလိုချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြောဘူး"

"ဘာလို့မပြောရမှာလဲ၊ ပြောလေ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမရေချယ် ကျွန်တော့်နားရွက်ကို ဆွဲပြီး အိပ်ရာထဲ အတင်းပြန်ပို့မှာစိုးလို့"

သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ပါးကိုပုတ်ပြီး

"ပြောလေ၊ ပြောပါ"

သူ့အသံက တိုးတိုးညင်ညင်ကလေး။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်အား သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ မည်သို့ပြောရမည် ကျွန်တော်မသိ။ အများအားဖြင့် မိဘတွေက တောင်းရမ်းပေးကြသည်။ သို့သော် မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်အောင် အရင်စဉ်းစားကြရသည်။ မိဘမရှိလျှင် သတို့သားကိုယ်တိုင် လူပျိုလှည့်ရသည်။

ကျွန်တော့်တွင် မိဘမရှိ။ လူပျိုလှည့်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း မမ ရေချယ်ကို ကျွန်တော် မည်သို့ လူပျိုစကားပြောရမည်လဲ။ အချစ်အကြောင်း၊ လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း စိုးစဉ်းတော့ ပြောဖူးသည်။ ပန်းခြံထဲတွင် တစ်ခါက ကျွန်တော် ပြောဖူးသည်ကို ပြန်အမှတ်ရနေ၏။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်က ကျွန်တော့်အား နွေးထွေးမှု ပေးနေသည်ဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးသည်။

"တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်ပြောဖူးတာ မမရေချယ် မှတ်မိလား။ သည်နံရံတွေက ကျွန်တော့်ကို နွေးထွေးနေစေတာပဲလို့"

"မှတ်မိပါတယ်။ မမရေချယ် မမေ့တတ်ပါဘူး"

“အဲဒါမှားတယ်။ အဲဒီလိုမဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် ခုမှသိလာတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာလိုနေတယ်ဆိုတာ ခုမှသိလာတယ်”

သူက ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်နေသည်။ ပြီးတော့ လက်ထိပ်ကလေးဖြင့် နားရွက်ဖျားနှင့် မေးဖျားကို လိုက်တို့နေသည်။

“ဟုတ်လား၊ သေချာရဲ့လား”

“သိပ်သေချာတယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှ ဒါလောက်မသေချာဘူး”

သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်တွင် မျက်ဝန်းတွေ ပို၍နက်မှောင်နေသည်။

“အဲဒီမနက် ပြောတုန်းကလည်း မောင်လေးကိုယ် မောင်လေး သိပ်သေချာနေတာပါပဲ။ မှတ်မိပါတယ်။ ခေါင်းမာမာနဲ့ပြောနေတာ။ နံရံလေးဘက်ရဲ့ နွေးထွေးမှုအကြောင်းတွေလေ”

ဖယောင်းတိုင်မီး ငြိမ်းဖို့ ရှေ့တိုးလာသည်အထိ သူရယ်နေတုန်း။

***

နေထွက်စပြုသည်နှင့် အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် ရောက်နေပြီ။ အစေခံတွေပင် အိပ်ရာမှ မနိုးကြသေးပေ။ မိန်းမယူမည့်ကိစ္စကို ကျွန်တော့်လောက် ပေါ့ပေါ့တန်တန်တွေးသည့်လူမျိုး ရှိမည်မထင်။ ဘာလို့ အချိန်ကုန် ခံပြီး လူပျိုလှည့်နေမည်လဲ။ အချစ်တို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ အနှောင်အဖွဲ့တွေကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားခဲ့။ ကျွန်တော်သည် မျက်စိကန်း နားကန်းပင် နေခဲ့တာ ပါလား။ အိပ်ပျော်နေခဲ့တာပါလား။ ခုတော့ သည်လိုမဟုတ်ပြီ။

ကျွန်တော့်မွေးနေ့ ညသန်းခေါင်အဖြစ်အပျက်တို့သည် ထာဝရ တည်ရှိနေလိမ့်မည်။ ရမ္မက်ဆိုတာမျိုးကို ကျွန်တော် မေ့လျော့နေသည်။ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့မှုတစ်မျိုးဖြင့် အေးမြနေလေသည်။ မိန်းမသား တစ်ဦးအနေဖြင့် အချစ်ကို အရောင်းအဝယ်မရှိဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံ သည့်အတွက်မူ ကျွန်တော် အံ့ဩနေ၏။ သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာမရှိလို့ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမရေချယ်သည် ကျွန်တော့်အချစ်ဦးဖြစ်သလို နောက်ဆုံးချစ်သူလည်း ဖြစ်ရမည်။

*****

အခန်း (၂၂)

မဟာသုခရိပ်မြိုင်သည် နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီ။ သစ်ပင်တန်းများဖြင့် အနားသတ်ထားသည့် စိမ်းမြမြ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ နေခြည်တန်းများ ဖြာဆင်းလာ၏။ တစ်ညလုံး နှင်းဖိုင်ဖိုင်ကျထားသဖြင့် မြက်ခင်း သည် ငွေရောင်ကမ္ဗလာ ခြုံလွှမ်းထားဘိသို့ ရှိ၏။

အနက်ရောင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် နွေကြိုတေးကို စတင်သီကြွေးလိုက်သည်နှင့် အခြားတစ်ကောင်က သံပြိုင်လိုက်ပေး၏။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ဟိုအပင် သည်အပင်မှ ကျေးငှက်သာရကာများစွာတို့၏ ကြည်နူးဖွယ် တေးသံသည် လောကကို ပို၍ လှပစေလေပြီ။

အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်တော့ ရှိနေ၏။ ဘဝတွင် အရာအားလုံး ရှင်းလင်းပြေငြိမ်းနေသလို ပေါ့ပါးနေ၏။ ရှေ့မှ လမ်းကြောင်းသည် ပြန့်ပြူးစွာ ဖြောင့်ဖြူးနေ၏။

နောင်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့် မမရေချယ်သာ ရှိတော့မည်။ သည်အိမ်ကြီးတွင် လင်ကိုယ်မယား နှစ်ယောက်တည်း နေကြမည်။ လောကကြီးသည်

မဟာသုခရိပ်မြိုင်ပြင်ပမှ မသိမသာ ဖြတ်ကျော်သွားနေလိမ့်မည်။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အသက်ရှင်နေသမျှ။

အဝတ်အစားလဲပြီး နံနက်စာ စားဖို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ စားပြီးတော့ ခွေးနှစ်ကောင်ကို လေချွန်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ ပန်းခြံထဲဆင်းခဲ့ပြီး တမ်လင်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အမြွတ်တနိုးထားသည့် ကမဲလီးယား အဖူးအငုံတွေ တစ်ပိုက်ကြီးခူးပြီး ပွေ့လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့အခန်းထဲ စွတ်ဝင်ချသွား၏။ သူက အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး နံနက်စာ စားနေ၏။ လိုက်ကာ ဆွဲစေ့ပြီး သူ မတားနိုင်ခင် ကမဲလီးယားတွေကို သူ့အပေါ် ကျွန်တော် ကြဲချလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ထပ်နှုတ်ဆက်ပါတယ် မမရေချယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော့်မွေးနေ့နော်”

သူက ကျွဲမြီးတိုသည့် လေသံဖြင့် “မွေးနေ့ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ထုံးစံအတိုင်း တံခါးခေါက်ပြီးမှ ဝင်လို့ရမှာပေါ့၊ သွားသွား”

ဪ မိန်းမတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ထင်ပါရဲ့။ တော်တော်ခွကျပါလား။ ကမဲလီးယားပွင့်တွေက သူ့ခေါင်းပေါ်မှာရော ပခုံးပေါ်မှာပါ လိုက်ဖက်ရည်

ပန်းကန်တွေထဲမှာပါ ပြန့်ကြဲလျက်။ ကျွန်တော်က မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး အခန်းတစ်ဖက်ထိပ်သို့ လျှောက်သွားသည်။

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မမရေချယ်။ ညကလည်း ပြတင်းပေါက်က ဝင်ခဲ့မိတယ်နော်။ ခုတစ်ခါ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ယဉ်ကျေးဖို့ မေ့နေပါလိမ့်"

"ကဲ သွားပါတော့။ ဆီကွမ်ဘီဝင်လာပြီး ဒီပုံစံနဲ့တွေ့သွားရင် သူ ဘယ်လိုထင်မလဲ"

သူ့အသံက အေးစက်လွန်းသည်ထင်၏။ ကျွန်တော် အောင့်သက်

သက်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူပြောပုံက သဘာဝကျနေသဖြင့် ကျွန်တော် လျှော့ရမည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းထဲကို တံခါးမခေါက်ဘဲ ဝင်လာတာကတော့ ဝံ့စားလွန်းရာကျသည်။ ကျွန်တော်ယူမည့်ဆဲဆဲ မိန်းမပင် ဖြစ်စေဦးတော့ပေါ့။

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မမရေချယ်။ ကျွန်တော် သွားပါ့မယ်။ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ မမရေချယ်ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်"

ပြောပြီး အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခုမှ ပြန်သတိထားမိသည်။ သူ့လည်ပင်းတွင် ပုလဲပုတီး မရှိတော့။ မနက်အစောကြီး သူ့ကို ထားခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း သူ ဖြုတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။ အခြားလက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းတွေလည်း မတွေ့တော့။ သိမ်းဆည်းထားပြီး ဖြစ်မည်။ မနေ့က ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးခဲ့သည့် စာချုပ်စာတမ်းတွေတော့ စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေ၏။

အောက်ထပ်တွင် ဆီကွမ်ဘီက ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။

"အစ်ကိုလေးကို ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးပါရစေဦးခင်ဗျ။ မွေးနေ့ပေါင်းများစွာ များစွာ ဆက်လက်ဆင်နွှဲနိုင်ပါစေလို့"

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောချင်နေသည်မှာ လျှာယားနေပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားမမလေး လက်ထပ်တော့မယ်ဗျို့ လို့။ သည်လိုပျော်ရွှင်မှုမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပေါ့ပါးစွာ လွင့်မျောနေလေသည်။ စိတ်ထဲတွင် ခြေထောက်နှင့် အခင်း ထိသည်မထင်တော့။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်တော့်ကို ဟန့်တားသည်။ သည်လောက် ကြီးမြတ်ခမ်းနားသည့် အရေးတကြီးကိစ္စကို ဆီကွမ်ဘီအား လွယ်လွယ်ကူကူ ကြိုမပြောသင့်။

ရုံးခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မည်ဟု ဟန်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ အငူသား ထိုင်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မနက်စောစော ရရှိခဲ့သည့် စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ ကျွန်တော့်ထံမှ ထွက်ပြေးသွားကြလေပြီ။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် မနေ့ညက အရူးထခဲ့သည့် ရင်ခုန်သံများလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။ အကြင်နာအေးရိပ်တို့ မအေးမြကြတော့ပြီလား။

ဆယ်နာရီထိုးသံနှင့်အတူ အလုပ်သမားတွေ မဟာသုခရိပ်မြိုင်တစ်ဝိုက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်စ ပြုလာသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရ၏။ ငွေတောင်းခံလွှာအထပ်ကြီးကို ကိုင်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ပြန်ကြားစရာ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးသည်။ ပြန်ဖတ်ပြီး ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ယာခင်း အလုပ်သမားတစ်ယောက် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် လာတွေ့သည်။ သူ့နာမည်က နက်ဘုရေး။ သူတင်လာသည့်ပြဿနာက ခြံထဲ ပြန်ရောက်မလာသည့် နွားတွေကိစ္စ။ ဘယ်တော့မှ မဖြေရှင်းနိုင်သည့်ပြဿနာ။

ကျွန်တော်က သူနှင့် စကားမြန်မြန်ဖြတ်ပြီး "ဆီကွမ်ဘီဆီ သွားဗျာ။ အဲဒီမှာ ဘီယာသောက်ချေ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော့် မွေးနေ့ဗျ။ ကျွန်တော် အလုပ် မလုပ်ဘူး။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်နေတယ်ဗျ" ဟု ပြော၍ ပိုက်ဆံ တွန်းလွှတ်လိုက်တော့ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီးနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

သူ ထွက်သွားသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူ၍ မီးဖိုဆောင်အဖွဲ့ကို ပျော်ပွဲစားထွက်မည့် အစားအသောက်တွေ ခြင်းထဲထည့်ပြီး အသင့် လုပ်ထားပါဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

မမရွှေချယ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေရောင်အောက်မှာ နေချင်စိတ် ရုတ်ခြည်းပေါ်လာလို့ ရုတ်တရက် စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မဟာသုခရိပ်မြိုင်၏ အစဉ်အလာအောက်မှ ခဏပြေးထွက်သွားချင်သည်။ ထမင်းစားခန်းကြီးနှင့် ငွေထည်ပစ္စည်းတွေကို ခဏထားခဲ့ချင်သည်။

မီးဖိုဆောင်ကို အမိန့်ပေးပြီး မြင်းဇောင်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မမရွှေချယ်အတွက် ဝယ်လင်တန်ကို ပြင်ခိုင်းရဦးမည်။ သူ့ကို မတွေ့။ ရထားရုံလည်း တံခါးပွင့်နေသည်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေ၏။ ပြီးမှ အစောင့်ချာတိတ်ကလေး ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ သူက ဘာမျှနားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

"မမလေးက ဆယ်နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ရထားပြင်ခိုင်းပါတယ်။ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ပြောမသွားပါဘူး။ မြို့ဘက်သွားတယ် ထင်တာပဲ အစ်ကိုလေး"

တိမ်တိုက်တွေပေါ်ရောက်နေသည့် ကျွန်တော်မည်သော ဖီးလစ် အက်ရှ်လေသည့် ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျပါလေတော့၏။ စိတ်ကူးယဉ်စွာ ရေးဆွဲထားသည့် တစ်နေ့တာအစီအစဉ်တွေ ပျက်စီးခဲ့လေပြီ။

လမ်းလျှောက်လိုက် ထိုင်လိုက်ဖြင့် နေမထိထိုင်မသာ စောင့်နေခဲ့ရာ နေ့လယ်ပိုင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အလုပ်သမားများ စားသောက်ချိန် ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားရပြီ။ ပျော်ပွဲစားခြင်းလည်း ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် အေးစက်နေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်နာရီထိုးတော့မှ သစ်တောထဲသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ မနက်ပိုင်းက ရင်လှိုင်းခတ်သံများ ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့လေပြီ။ ခံစားမှုတွေ ထုံထိုင်းသွားလေပြီ။

လမ်းလေးခုဆုံ ရောက်ခါနီးတော့ တူရူမှလာနေသည့် ရထားတစ်စီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လမ်းလယ်ခေါင်တွင်ရပ်ပြီး ကျွန်တော် စောင့်နေ လိုက်သည်။

ဝယ်လင်တန်က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ရထားကို တံ့ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ရထားပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ စောစောက လေးလံနေသည့်စိတ်တွေ ရုတ်ခြည်း ပေါ့ပါးရွှင်ပျလာသည်။ ဝယ်လင်တန်က ကျွန်တော် နေရာယူပြီးသည်နှင့် ရထားဆက်မောင်းသည်။ နဖူးပေါ်မှ ဇာလွှာကို ဆွဲချထားသဖြင့် မမရေချယ်၏ ရွှေမျက်နှာတော်ကို ကျွန်တော် ဖူးတွေ့ခွင့်မရ။

“မမရေချယ်ကို ကျွန်တော် မနက် ဆယ့်တစ်နာရီကတည်းက

လိုက်ရှာနေတာ။ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ကုန်းမြင့်သာကို သွားတာပါ။ မောင်လေးရဲ့ခေါင်းကိုင်အဖေကြီးဆီ

သွားတာလေ”

အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့သည့် ကျွန်တော့်စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊

ရှုပ်ထွေးမှုတွေ အသိစိတ် အပေါ်လွှာသို့ ထိုးတက်လာလေပြီ။ ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ အလောတကြီးသွားရတာလဲ။ အားလုံး အစောကြီးကတည်းက စီစဉ်ပြီးပြီပဲ”

“နေပါဦး၊ အားလုံးဆိုတာ မောင်လေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“စာချုပ်အကြောင်း ပြောတာ။ စာချုပ်ပါအချက်တွေကို မမရေချယ်

ဆန့်ကျင်လို့မရဘူးလေ။ ကျွန်တော် တရားဝင် အသက်ပြည့်ပြီ။ နှစ်ကန်ဒေါလ် ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး။ အားလုံး မမရေချယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်သွားပြီ”

“ဩော် ဟုတ်လား၊ ခုမှ နားလည်တာ။ စကားလုံးတွေက နည်းနည်း သိပ်မရှင်းလို့။ အဲဒါကို သေချာချင်လို့လေ”

သူ့အသံက ဟိုးအဝေးမှလာသည့် အသံမျိုး။ အေးစက်စက်၊ မချစ်ပြင်ပြင်။ ကျွန်တော် သတိရနေသည့်အသံက တစ်မျိုး။ ညတုန်းက

ကျွန်တော့်နားထဲသို့ တိုးတိုးလေး ဝင်လာသံ။

“ခုတော့ ရှင်းပါပြီနော်”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း ရှင်းပါပြီ”

“ဒါဆို ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“မလိုတော့ပါဘူး”

သို့သော် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေသေးသည်။ ထူးဆန်းသော မသင်္ကာမှုမျိုး။ နှစ်ယောက်သားကြားမှ အလိုအလျောက် စည်းချက်ညီနေသော ရင်ခုန်သံတွေ စီးထွက်သွားသည့်အလား။ ပုလ်ကိုး ပေးစဉ်ကလို လိုက်လဲပျော်ရွှင်သော ရယ်သံများ မကြားရတော့။ မမ ရေချယ်ကို ထိခိုက်အောင် နှစ်ကန်ဒေါလ်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးက ဘာတွေ သပ်လျှိုလိုက်သည်မသိ။

“ကဲ အဲဒီမျက်နှာဖုံးကြီး ပင့်တင်လိုက်စမ်းပါဗျာ”

ပြောတော့ သူ ပင့်တင်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများတွင် ခါတိုင်းလို ကြည်လင်ရွှန်းလဲ့ခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသလို ရယ်နေသည့်မျက်လုံးများကို မတွေ့ရ။ ကျွန်တော် တွေးကြောက်နေသည့် အငိုမျက်လုံးများလည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော့်တွင်စိုက်နေသည့် မျက်လုံးများမှာ တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ အကြွင်နာငွေ့ များ လွင့်ပြယ်လေပြီလား။ သူ့မျက်လုံးများက ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ထွက်သွားပြီး ယင်းကိစ္စ စိတ်အေးလက်အေး ရှိသွားသည့်ပုံမျိုး။

“သူတို့သားအဖ မြို့တက်သွားကြတယ်။ ညစာ စားပွဲတစ်ခုရှိလို့တဲ့။ အပြန် ဒီလှည့်ဝင်လိမ့်မယ်။ လူစီကလေးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် မမရေချယ် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊ မဆိုးပါဘူး၊ ခုတော့ သူ သိပ်အေးစက်စက်ကြီး မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ်။ သူနဲ့ မမရေချယ် ရင်းနှီးစေချင်ပါတယ်”

“အမှန်က မမရေချယ် အရင်စဉ်းစားခဲ့ဖူးတဲ့ကိစ္စကို ခုမှပြန်ရောက်လာတာ။ လူစီနဲ့ မောင်လေးနဲ့ဟာ သိပ်လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အတွဲပဲ”

သူ ပြောပြီး ရယ်နေသည်။ ကျွန်တော် လိုက်မရယ်ပါ။ လူစီကို သည့်လို ကျီစယ်တာ ရက်စက်လွန်းသည်ဟု ကျွန်တော် သဘောရသည်။ လူစီကို မထိခိုက်စေချင်ပါ။ အနာတရ မဖြစ်စေချင်ပါ။ တစ်နေ့မှာ သူ ချစ်သူတွေ့ပါလိမ့်မည်။

မမရေချယ် စကားဆက်သည်။

“မောင်လေးရဲ့ ခေါင်းကိုင်အဖေကြီးဟာ မမရေချယ်ကို သဘောမကျဘူးထင်တယ်။ ဒါ သူ့အခွင့်အရေးပါလေ။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်စာ စားပြီးတော့ သူနဲ့ မမရေချယ် အတော်လေး အပြန်အလှန် နားလည်သွားကြတယ်။ တင်းမာမှုတွေ မရှိတော့ဘူး။ သူနဲ့ လန်ဒန်မှာဆုံဖို့တောင် စီစဉ်ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“လန်ဒန်မှာ ဟုတ်လား၊ မမရေချယ်က ခုထိ လန်ဒန်သွားချင်နေတုန်းလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလို့မသွားချင်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။ သူ့ဘာသာသူ သွားချင် သွားနိုင်သည့်

အခွင့်အရေး သူမှာရှိပါသည်။ ဝယ်ချင်ချမ်းချင် လည်ပတ်ချင်မှာပေါ့။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှိနေပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ နှစ်ယောက်အတူသွားဖို့ သူ မစဉ်းစားတာပါလိမ့်။

“အိမ်ကို အစောကြီးပြန်ရောက်မှာ။ သစ်တောထဲ ဆင်း လမ်းလျှောက်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

ကျွန်တော်အကြံပြုတော့ သူ သဘောတူသည်။

“အင်း ကောင်းသားပဲ"

ဝယ်လင်တန်ကို ဆက်မောင်းသွားခိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သစ်တောစောင့်တွေ စတည်းချသည့် သစ်လုံးအိမ်မရောက်ခင်တွင် ဆင်းလိုက်ကြ၏။ ချောင်းကလေးနံဘေးက လူသွားလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မြေလိမ်မြွေကောက်လမ်းကလေးသည် တောင်ကုန်း ပြေပြေကလေးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။ သစ်ပင်အောက်တွင် ဟိုတစ်ပွင့် သည်တစ်ပွင့် ကြွေကျနေသည့် တောပန်းပွင့်ကလေးများကို မမရေချယ် လျှောက်ကောက်လာသည်။

ကျွန်တော်က ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို သူ့ဆီမှယူပြီး သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်တွင် ဖြန့်ကြဲလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြန့်ခင်းပြီး သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူ့လက်အိတ်တွေကို ဆွဲချွတ်ပြီး လက်ခုံကို ကျွန်တော် နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဦးထုပ်နှင့် မျက်နှာဖုံးကိုယူပြီး နံဘေးမှ ပန်းပွင့် ကလေးတွေပေါ်ကို တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကျွန်တော် နမ်းသည်။ ပြီးတော့ နမ်းစရာ နေရာအားလုံးကို ကျွန်တော် မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်နမ်းသည်။ ကာလကြာမြင့်စွာ မျိုသိပ်ခဲ့ရသည့် အချစ်စိတ်တို့ ယိုဖိတ်ပေါက်ကွဲခြင်းပင်။ မမရေချယ်က လုံးဝ မငြင်းဘဲ အလိုက်သင့်ကလေး နေပေးသည်။

သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်ချလိုက်တော့ မမရေချယ်က လက်ချောင်း သွယ်သွယ်ကလေးများဖြင့် ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ကျွန်တော်က မျက်လုံးတွေပိတ်ထားလိုက်၏။ သည့်တဒင်္ဂကို မဆုံးစေချင်တော့။ အသက်ရှင်နေသရွေ့ သည်လိုပင် နေသွားလိုက်ချင်ပါ၏။

အတန်ကြာမှ မမရေချယ် စကားစသည်။

“မောင်လေးကို မမရေချယ် ဘာလို့ကျေးဇူးတင်စကား မပြောတာလဲ ဆိုပြီး အံ့သြမနေဘူးလား။ ဘာပြောရမှန်းမသိလို့လေ။ မမရေချယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မြန်လက်မြန်အနိုင်ဆုံးမိန်းမလို့ အောက်မေ့ခဲ့တယ်။ မောင်လေးက ပိုဆိုးတာကိုး။ မောင်လေးရဲ့ ရက်ရောမှုအတွက် ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမယ်ဆိုတာ အချိန်ယူရဦးမယ်”

"ကျွန်တော် ဘာမှမရက်ရောရပါလား မမရေချယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ မမရေချယ့်ရပိုင်ခွင့်တွေပဲဟာ။ နမ်းချင်သေးတယ် မမရေချယ်ရယ်”

ရုတ်ခြည်းပြောသည်။

"တစ်ခုနားလည်လိုက်ပြီ။ သစ်တောထဲကို ဘယ်တော့မှ မောင်လေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်မထွက်တော့ဘူး။ ကဲ ထပါရစေတော့"

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆွဲထူ ထပေးလိုက်ပြီး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဦးထုပ်နှင့် မျက်နှာဖုံးကို ကောက်ယူပေးလိုက်သည်။ နှစ်ခုစလုံးကို

လက်ပွေ့အိတ်ထဲ ထိုးကြိတ်ထည့်ပြီး စက္ကူဖာကလေးတစ်ခု နှိုက်ယူလိုက်ပြီး အပတ်ခွာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်းပေးသည်။

"ရော့ မောင်လေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်။ အမှန်က ဒါ့ထက် စောစောပေးရမှာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူဌေးမကြီးဖြစ်နေမှန်း မသိလို့"

ပင်ကိုဖြုတ်ပြီး ကျွန်တော့်လည်စီးတွင် ထိုးပေးသည်။ ပုလဲလုံး ကလေးပါသည့် ရွှေလည်စီး ရင်ထိုးကလေး။

"ကဲ ခု မမရေချယ် အိမ်ပြန်ခွင့်ရပြီလား"

သူက ကျွန်တော့်ဆီ လက်ကမ်းပေးရင်း ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။ ခုမှ ကျွန်တော် သတိရသည်။ နေ့လယ်စာ မစားရသေးပါကလား။ ညစာနှင့် ပေါင်းပြီး တဝစားတော့မည်။ လမ်းလျှောက်ပြန်လာရင်း မျက်စိထဲတွင် ကြက်သားပြုတ်ကြော်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်တွေကို မြင်ယောင်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ လျှို့ဝှက်ကျောက်စာတိုင်ရှိရာ ရှုခင်းသာသည် ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ဖို့ ကျွန်တော် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သိပ်နောက်ကျသွားပါပြီ။

"အဲဒါ ဘာလဲ မောင်လေး၊ မြေကြီးထဲက ထွက်လာတဲ့ ကျောက် ပြားကြီး မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် ခပ်လောလော ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မြေကေမှတ်တဲ့ ကျောက်တိုင်ပါ။ လာ

ဒီဘယ်ဘက်လမ်းက ဆင်းကြမယ်။ နည်းနည်းတော့ စောက်တယ်နော်"

"ခဏနေပါဦး၊ ကြည့်ရအောင်။ ဒီနေရာကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး"

ကျောက်ပြားဆီကို ဆက်လျှောက်သွားပြီး သေသေချာချာ သူ ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းကလေး နှစ်မြွာ လှုပ်ကာ စာလုံးတွေကို ဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော် အသက်မရှူရဲဘဲ စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ကျော့ ပြန်ဖတ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ဆီပြန်လာကာ ဆက်လျှောက်သွား၏။ ကျွန်တော့်လက်ကို မကိုင်တော့။

ကျောက်ပြားပေါ်မှ စာအကြောင်း သူ ဘာမျှမမေး။ မပြော။ ကျွန်တော်ကလည်း ငြိမ်နေလိုက်၏။ သို့သော် ကျောက်ပြားကြီးက ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည်ထင်ရ၏။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် စာကြောင်းတွေ မြင်နေသည်။ အောက်တွင် နေ့စွဲ

ထိုးထား၏။ အတိုကောက်စာလုံးနှစ်လုံးက အေ၊ အေ။ သေသေချာချာ ထင်အောင် ရေးထားခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကျောက်တုံးအောက်တွင် ကျွန်တော်မြှုပ်ထားသည့် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို မြင်နေ၏။

မမရေချယ်တစ်ယောက် သိသိသာသာ ချောက်ချားနေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြောမှဖြစ်တော့မည်။ စကားပြန်စတော့ ကျွန်တော့်အသံက ပုံမမှန်။

“ကျွန်တော် ဒီနေရာကို မမရေချယ်နဲ့အတူလာဖို့ပါပဲ။ ဒီနေရာဟာ အစ်ကိုအကြိုက်ဆုံး ရှုခင်းသာနေရာပဲ။ မဟာသုခရိပ်မြိုင် ပိုင်စားမြေအားလုံးကို ဆီးမြင်ရတဲ့နေရာလေ”

“စောစောမပို့ဘဲ မင်းမွေးနေ့အထိ စောင့်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး မမရေချယ်”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောလိုက်သည်။ နောက်ထပ် စကားမပြော ဖြစ်ကြတော့ဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့အခန်းကို သူ တန်းတက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲ မပေါ့ပါးတော့။ မိုးကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး နိမ့်ကျပြိုဆင်းလာပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် ဖိထားသည့်အလား ခံစားနေရ၏။ အဘယ်မည်သော နတ်မိစ္ဆာမကောင်းဆိုးဝါးတို့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သည်နေရာရောက်အောင် ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းပါလဲ။ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းတွေ ချာချာလည်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောက်ပြားအောက်က စာအကြောင်းတော့ ဘယ်လိုမှ သနှင်စရာအကြောင်းမရှိ။ အစ်ကိုတစ်ယောက် သည်စာကို ရေးနေစဉ် နေမကောင်းဖြစ်နေပြီ။ အရာတိုင်းကို သံသယမျက်စိဖြင့်သာ ကြည့်နေပြီး သေဖို့အချိန်က သိပ်မဝေးတော့။ သူ ဘာတွေရေးနေသည်ကို သူ သိပုံမပေါ်။

ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းထဲကို စာကြောင်းတစ်ကြောင်း ဝင်လာသလို ထင်လိုက်၏။ မြင်လိုက်၏။

'ငွေကလွဲပြီး သူ့နှလုံးသားမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ သည်လိုရေးလိုက်တဲ့အတွက် ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူမှာပါ'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းတွင် ဆုံကြသည်။ ဂျွန်နှင့် ဆီကွမ်ဘီတို့က အသင့်စောင့်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့အတွက် အထူးပြင်ဆင်ထားကြ၏။ ငွေထည်ပစ္စည်းတွေ၊ ဇာခန်းဆီးတွေ၊ စားပွဲခင်းတွေအားလုံး ဖြူဖွေး ပြောင်လက်နေ၏။ မမရေချယ်က ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောရင်း ကျွန်တော့်မွေးနေ့အတွက် ဆုတောင်းပေးသည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တာ အချိန်ကာလသည် ကျွန်တော့် နောက်တွင် ကျန်ခဲ့သလို ခံစားနေရ၏။ မွေးနေ့ညစာဝိုင်းကို လုပ်ပွဲကြီးဟု ထင်လာ၏။ တမင်ဟန်ဆောင်ပျော်နေကြသလို ထင်လာ၏။ ဒါကို ရင်ထဲက မကျေမနပ်ဖြစ်လာ၏။ အပြင်းအထန် ပေါက်ကွဲချင်လာ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဝိုင်တွေကို ခပ်များများသောက်နေမိ၏။ သူ့ဖန်ခွက်ထဲကိုလည်း မပြတ် ထည့်ပေးနေမိသည်။ သည်အခါတွင်မှ

ရင်မှာစူးနေသည့် ဆူးဒဏ်ရာက ထုံသလိုဖြစ်လာသည်။ ကမ္ပည်းကျောက်စာတိုင်ကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေနိုင်လာသည်။

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ဘယ်လောက်ကြာအောင် ထိုင်နေမိသည်မသိ။ ရထားဘီးသံတွေ ကြားရသည်။ နှစ်ကန်ဒေါလ်သားအဖ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် စားကြွင်း စားကျန်များဖြင့် ရှုပ်ပွနေ၏။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကျန်နေသော ဝိုင်ခွက်က နှစ်ခွက်။ ကျွန်တော်က ထပြီး ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ဆွဲပေးလိုက်သည်။ ခြေလှမ်းတွေ မမှန်ချင်တော့။ ခေါင်းကိုင်အဖေကြီးက သူတို့ စားခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ မွေးနေ့အတွက် ဆုတောင်းပေးဖို့ ခဏဝင်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ဆီကွမ်ဘီက ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ယူလာသည်။ လူစီက အပြာရောင် ဝတ်စုံနှင့်ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်ကောက်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် အရမ်းမူးနေပြီလားဟု မေးနေသည့် အကြည့်ဖြစ်ပါ၏။

အားလုံး ပြန်ထိုင်ကြပြီး စကားဝိုင်းအသစ် စသည်။ နေ့လယ်က ပြေလည်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ သားအဖနှစ်ယောက်နှင့် မမ္ပရေချယ်တို့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေကြသည်။ စားပွဲထိပ်တွင်ထိုင်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေသူက ကျွန်တော်။ စကားစဖို့ လန့်နေ၏။ ခေါင်းထဲတွင် ဝင်နေသည်က ထုတ်ဖော်ကြေညာဖို့ ဖြစ်၏။

နှစ်ကန်ဒေါလ်က ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး ရှေ့သို့ကိုင်းကာ အပြုံးဖြင့် ဆုတောင်းစကား ဆိုသည်။

“အသက်အစိတ်ပြည့်သွားတဲ့ ဖီးလစ်အတွက် ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေဗျား”

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သောက်ထားသည့် ဝိုင်အရှိန်ကြောင့်လား ရင်ထဲတွင် ပျော်နေလို့လား မသိ။ လူစီတို့သားအဖကို ချစ်ဖို့အကောင်းဆုံး ယုံကြည်အားကိုးရဆုံးဟု စိတ်ထဲ ထင်နေ၏။

သူတို့ကို ကျွန်တော် ခင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး၊ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံး မမရေချယ်။ ကျွန်တော့်နည်းတူ ပျော်လွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့၊ မျက်ရည်တွေ လည့်နေသည်။ မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ကျွန်တော်ပြောမည့်စကားကို ကြိုသိနေသည့်အလား။ ပြောဖို့အားပေးနေသည့်အလား။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်ခွက်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ဆုတောင်းပါရစေ။ မနက်ကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေရယ်၊ လူစီရယ်၊ ကျွန်တော့် ဇနီးလောင်း မမရေချယ်ရယ် အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြပါစေလို့”

ပြောပြီး ဖန်ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အားလုံးကို ပြုံးပြုံးကြီး ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ သုံးယောက်စလုံး ကျောက်ဆစ်ရုပ်တွေ ဖြစ်ကုန်သလို ငြိမ်နေကြသည်။ အဘိုးကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်ရှုပ်သွားပုံရ၏။ မမရေချယ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ စောစောက အပြုံး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရေခဲရုပ် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်လေး၊ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေ ဘာလဲ။ သိပ်မူးသွားပြီလား”

ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်တွေ ချိန်သားမကိုက်တော့။ စားပွဲစွန်းတွင် တင်မိ၍ ဖန်ခွက် ကျကွဲသွားသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မမရေချယ်၊ ကျွန်တော် ကြေညာတာ စောသွားတယ်ထင်တယ်”

မယိုင်အောင် စားပွဲကို ကျွန်တော် အားပြုကိုင်ထားရသည်။ နားထဲတွင် အသံဗလံတွေ ဆူညံနေ၏။ မမရွေချယ် ဘာကိုနားမလည်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ လူစိတို့သားအဖကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ရေချယ့်အထင်တော့ မွေးနေ့မှာ ပျော်လွန်းပြီး ဝိုင်များသွားလို့ ထင်တယ်။ မနူးမနပ် ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရူးမိုက်တာမျိုးကို ခွင့်လွှတ်ကြပါနော်။ ပြီးတော့ မေ့ပစ်လိုက်ကြပါ။ သူ အမူးပြေသွားရင် တောင်းပန်မှာပါ။ ကဲ ဧည့်ခန်းထဲ သွားကြရအောင်လား”

ထရပ်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ သူက ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်ရစ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ အရိုးပန်းကန်တွေ၊ အကြွင်းအကျန်တွေကို အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိ၏။ စားပွဲခင်းပေါ်တွင် ဝိုင်တွေ ဖိတ်စဉ်ထားသဖြင့် အကွက်လိုက် အကွက်လိုက်။ ကုလားထိုင်တွေက နောက်ဆုတ်လျက်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ခံစားမှုများ ထုံထိုင်းသွားလေပြီ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားနေရာတွင် လေဟာနယ်ကြီးတစ်ခု ဝင်လာသလိုပါပဲ။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့် ကျွန်တော် ခဏငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး မီးမထွန်းဘဲ ထိုင်နေလိုက်၏။ ဝိုင်တန်ခိုးကြောင့် ကျွန်တော် မိုက်မှားမိခြင်းပါကလား။ ဒါ့ထက် သည်လိုပြောလိုက်ခြင်းအတွက် ဘာကြောင့် မမရွေချယ် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရတာလဲ။ လျှို့ဝှက်အပ်သည့်ကိစ္စဟု နှစ်ယောက်စလုံး သစ္စာဆိုထားကြတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဖွင့်သံ ကြားရသည်။ နစ်ကာန်ဒေါလ်သားအဖ နှုတ်ဆက်သံရထားထွက်သံများ ကြားနေရ၏။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများ ကြည်လင်စ ပြုပြီ။ ဆက်ထိုင်ပြီး အသာနားထောင်နေလိုက်၏။ အပေါ်ထပ် သူတက်သွားသံ၊ စကတ်နှင့် လှေခါးထစ်များ ပွတ်တိုက်သံများ ကြားနေရသည်။ ထိုင်ရာမှ ထပြီး သူ့နောက်လိုက်သွားသည်။

မမရေချယ် ဆီးပြောသည်။ အပေါ်ထပ် ဝရံတာတွင် သူ့ကို မီသည်။

“မောင်လေး အိပ်ပွ်ပြီထင်နေတာ။ နောက်ထပ် အများများ အယွင်းယွင်းတွေ ထပ်မဖြစ်ခင် မင်း သွားအိပ်ရင်ကောင်းမယ် ဖီးလစ်”

“သူတို့ ပြန်သွားကြပြီ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မမရေချယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောပါရစေ၊ သူတို့သားအဖက စိတ်ချရပါတယ်။ ဘယ်သူ့မှ ပြန်ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ ဒုက္ခပါပဲလား။ သူတို့ ဘယ်သူ့မှ ပြန်မပြောပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ။ သူတို့ ဘာမှမှမသိတာ။ မင်းလုပ်ပုံက မြင်းထိန်း တစ်ယောက်နဲ့ အခွစေခံနဲ့ဖြစ်တဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဇာတ်လမ်းမျိုးနဲ့ တူနေတယ်။ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဘဝမှာ ဒါလောက် ရှက်စရာကောင်းတာမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့ဘူး”

မျက်နှာတွေ ဖြူရော်နေဆဲရှိသေးသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးသည့် မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေ၏။

“မနေ့ညကတော့ မမရေချယ် မရှက်ပါဘူး။ ကတိပေးသေးတယ်လေ။ မနေ့ည သန်းခေါင်မှာလေ။ သဘာမတူရင် ကျွန်တော် ထွက်သွားမှာပေါ့”

“ကတိ ဟုတ်လား၊ ဘာကတိလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ကတိလေ”

သူက လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်မြှောက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

“မင်း ဘာတွေ မူးမူးရူးရူးနဲ့ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ဖီးလစ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ ဘာကတိပေးလို့တုံး။ ပြောစမ်းပါ။ မမရေချယ် မင်းကို ဘာကတိစကား ပြောမိလို့တုံး”

ကျွန်တော် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေသည်က ကျွန်တော်မဟုတ်။ သူ၊ သူ၊ မမရေချယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေပြီထင်၏။

“မမရေချယ် ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်လေ။ ဘာလိုချင်လဲတဲ့။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမယ်တဲ့။ ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောလဲ။ ကျွန်တော် ဘာလိုချင်ရမှာလဲ၊ မမကို လက်ထပ်ဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှမလိုချင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်လေ”

သူက ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ နားမလည်သည့် နိုင်ငံခြားဘာသာ တစ်ခုကို နားထောင်နေရသည့်အလား။ ညက ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေကို တစ်ခုမှ နားမလည်သည့်ပုံမျိုး။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေကို သူ တကယ်နားမလည်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်ကပဲ သူ ကတိကဝတ်ပြုသည့်

စကားလုံးများကို နားမလည်တာလား။ အကောက်အယူ လွဲတာလား။ ကျွန်တော့်အတွက် အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

သူ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရတယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အမှားကြောင့်ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မှားခဲ့သည် ဆိုသည့် အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယကြီးစွာ ဖြစ်နေရသည်။

“ကဲ ကျွန်တော် အရှင်းဆုံးစကားလုံးနဲ့ မေးမယ်။ မမရေချယ် ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မှာလား”

“ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလို့ ပြောတယ်နော်။ ဒါ နောက်ဆုံးပဲ။ ကဲ မင်းသွားတော့၊ ဂွတ်နိုက်”

သူက လက်ခါပြပြီး ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်သည်။

ကျွန်တော် ချာခနဲလှည့်ပြန်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့လက်ကို

ဖမ်းဆွဲပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

“ဒါဆို မမရေချယ် ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ဒါဆို သက်သက်ဟန်ဆောင်နေတာပေါ့။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ အဒီလိုလုပ်တာလဲ။ မနေ့ညက ပြောတာကော မုသားစကားတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူ့မျက်လုံးများ ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဘာမှနားမလည်ဟန်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်သွားလေပြီ။ ရင်မှာ ဒဏ်ရာ

ကိုယ်စီဖြင့်။ ရေချယ်ဆိုသော ထိုမိန်းမသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် အခြား ဂြိုဟ်တစ်ခုမှ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်နေ၏။

“ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စတွေအတွက် မင်း မမရေချယ်ကို အပြစ်ပြောရဲ သလား။ မင်းပေးတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေအတွက် ကျေးဇူးတံ့ပြန်တဲ့ သဘောပဲ။ ဒါ့ထက် ဘာမှမပိုဘူး

ကျွန်တော် ရေးရေးမြင်လာပြီ။ အစ်ကိုမြင်သလို မြင်တတ်လာပြီ။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုလည်း သူ့အပေါ် အများကြီး မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရမသွားဘဲ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းခဲ့ရသည်။ အစ်ကို ကျွန်တော့်နံဘေးသို့ ရုတ်ခြည်း ရောက်လာသည်။ ဟုတ်တယ်၊ အရိပ်ထဲမှာ အစ်ကို ရပ်နေသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင် တဖျပ်ဖျပ်အောက်က အရိပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဘာမျှ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သည့် အနှိပ်စက်ခံ နလုံးသားပိုင်ရှင် ညီအစ်ကို။

သူက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို စွပ်စွဲသည့်မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေ၏။ မျက်နှာတွင် အငိုလိပ်သွေး ရှာမရတော့။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းသာ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်တွင် မြင်ရ၏။ ပိုက်ဆံအကြွေစေ့ပေါ်က မျက်နှာမျိုး။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် စိုက်ကြည့်နေတာလဲ။ မမရေချယ်

ဘာအပြစ် ကျူးလွန်မိလို့လဲ။ ဟင် မင်းမျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ သူ့ကို ဘာများ ထပ်ပေးစရာ ကျန်သေးပါလိမ့်။ အတွင်းပစ္စည်းအားလုံးနှင့် မဟာသုခရိပ်မြုံအိမ်ကြီးရော မြေတွေပါ သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ။ ကျွန်တော့် အသွေးအသားနှင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိုပါ သူ ယူသွားပြီ။ ဘာမျှမကျန်တော့။ ကျန်လျှင်လည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုသာ ကျန်လိမ့်မည်။

သူ့လက်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး လှေခါးခုံ လက်ရန်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ နောက် ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက် သူ့လည်ပင်းဆီ ရောက်သွားသည်။ သူ မလှုပ်နိုင်တော့။ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ကို အလန့်တကြား ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်လက်တွေက အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည့် ငှက်တစ်ကောင်ကို မိထားသည့်အလား။ ကျွန်တော် တအားညှစ်လိုက်သည်။ ငှက်ကလေး အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး တစ်ခဏအတွင်း အသက်ထွက်သွားလိမ့်မည်။ သို့သော် လွှတ်လိုက်သည်နှင့် လွတ်ရာကို ပျံပြေးလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားရဘူး။ ပြော မခွဲပါဘူးလို့ပြော”

သူ နှုတ်ခမ်းကလေး တရွရွ လှုပ်လာသည်။ သို့သော် အသံမထွက်နိုင်တော့။ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက် ညှစ်အားက ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရုတ်တရက် သတိဝင်လာပြီး ကျွန်တော် လွှတ်ပေး လိုက်သည်။ လည်ပင်းကို သူ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ပြီး နောက်ဆုတ် သွားသည်။ ရွှေလည်တိုင်ကြော့ကြော့တွင် ကျွန်တော့်လက်ရာတွေ အတိုင်းသား ထင်လျက်။

“ကျွန်တော့်ကို မမရေချယ် လက်ထပ်မယ်မဟုတ်လား”

သူ ဘာမျှမဖြေဘဲ သူ့အခန်းဆီသို့ တန်းပြေးသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကိုဆုပ်လျက်။ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ပြေးထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

*****

အခန်း (၂၃)

မနက်မိုးလင်းတော့ နံနက်စာဝိုင်းတွင် ထိုင်ရင်း အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ရီဝေဝေမျက်လုံးတွေက ဘာမျှမမြင်။

ဆီကွမ်ဘီ ဝင်လာသည်။ ကိုင်လာသည့် ငွေလင်ပန်းထဲတွင် စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် တင်လျက်။

“မစ္စတာကန်ဒေါလ်ရဲ့မြင်းထိန်းကောင်လေး လာပို့တာပါ။ ဘာပြန်မှာ

မလဲတဲ့၊ စောင့်နေပါတယ်ခင်ဗျ”

စာကို ခပ်သွက်သွက် ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်သည်။

ချစ်သော ဖီးလစ်/

ညကဖြစ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူစီ အရှမ်းစိတ်ဆင်းရဲနေတယ်။ ဖီးလစ် ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ လူစီက အဖေထက် ပိုသိနေတယ်။
လူစီဟာ ဖီးလစ်ရဲ့သူငယ်ချင်း ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ အမြဲတမ်းလည်း သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ရပ်တည်သွားမှာပါ။
ဒီမနက် မြို့ထဲသွားစရာရှိတယ်။ တကယ်လို့ စကားပြောဖော်လိုရင် လူစီ စောင့်နေမယ်။
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့က စောင့်နေမယ်။ မွန်းမတည့်ခင်ပေါ့။

စာရွက်ကိုခေါက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆီကွမ်ဘီကို စက္ကူနှင့် ဖောင်တိန် ယူခိုင်းလိုက်သည်။ ညက အိပ်မပျော်တာရယ်၊ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာရယ်တို့ကြောင့် ကျွန်တော့်တွင် စကားပြောဖော် လိုနေသည်။ လူစီသည် ကျွန်တော့်ကို နားအလည်ဆုံး မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကောက်ရေးလိုက်သည်။ သူပြောသည့်အချိန်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့ လာခဲ့ပါမည်ဟု။

“ဒီစာကို မြင်းထိန်းကောင်လေးကို ပေးလိုက်။ ဝယ်လင်တန်ကို ပြော၊ ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ဂျစ်ပစီကို ကုန်းနှီးပြင်ထားပေးလို့”

ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လကူးတည်းက တိုက်ခတ်ရမည့် လေပြင်း မုန်တိုင်းက ခုမှ စတော့သည်။ စပြီဆိုသည်နှင့် မိုးသားတွေ မည်းမှောင်ကာ

အနောက်ရမ်းလေသည် မိုးသက်မုန်တိုင်းကိုပါ သယ်ဆောင်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်အရှိန်ဖြင့် ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ဝင်လာတော့သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ မြို့အဝင် အဆင်းလမ်းတွင် လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့လျက်ရှိ၏။ မြို့ထဲရောက်တော့လည်း လမ်းပေါ်တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသူ အနည်းငယ်သာ တွေ့ရသည်။ ရုတ်တရက် ဝင်လာသည့် လေပြင်းနှင့် အအေးဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ပြီး သူတို့ လျှောက်နေကြ၏။ ခါးကိုင်းပြီး ကိုယ်တစောင်း အနေအထားဖြင့် လေကိုဆန်၍ လျှောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဂျစ်ပစီကို ‘နှင်းဆီသရဖူ’ ဟိုတယ်တွင် ထားခဲ့ပြီး ဘုရားကျောင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လူစီက ဆင်ဝင်အောက်တွင် တိုင်ကြီးတစ်လုံးကို အကာအကွယ်ယူပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။

ဘုရားကျောင်း တံခါးရွက်ကြီးကို တွန်း၍ နှစ်ယောက်သား အထဲဝင်လိုက်ကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ လေသံနိမ့်ဖြင့် စကားပြောကြသည်။

“လူစီ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဖီးလစ်ကို ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ပြောလည်း နားထောင်မှာမဟုတ်ဘူး"

“မလိုဘူးလေ၊ မနေ့ညမတိုင်မီအထိ အားလုံး အခြေအနေကောင်းနေတာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တာလည်း ကိုယ့်အပြစ်ပါ။ သွား အာချောင်မိတာကိုး”

“ဘာလို့ မသေချာဘဲနဲ့ သွားပြောရတာလဲဟင်။ ဇာတ်လမ်းက စလုံးရေ စကတည်းက မှုမှမမှန်တာ။ ဖီးလစ်ကလည်း သူ မရောက်ခင်ကတည်းက ဒီဇာတ်လမ်းစဖို့ ပြင်ထားတာမဟုတ်လား”

“ဘာလို့မှုမမှန်ရမှာလဲ လူစီရဲ့။ ညကမှ ကောက်ကာငင်ကာ သူ ဖောက်တာ။ ကိုယ့်ကြောင့် အများများအယွင်းယွင်းဖြစ်တာပဲ။ ကိုယ့်တာဝန်ပေါ့။ ဘယ်သူ့မှ အပြစ်မတင်ပါဘူး”

လူစီ စောဒက တက်သည်။

“နေပါဦး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ စက်တင်ဘာလထဲမှာ သူ ဘာလို့ ရောက်လာတာလဲ။ ဘာကိစ္စ ဖီးလစ်ကို ရှာဖွေပြီး ရောက်အောင်လာခဲ့တာလဲ။ သူ ဒီကိုရောက်လာတာ လေ့လာရေးခရီးထွက်လာတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်။ အင်္ဂလန်ကို ရောက်လာပြီး ကွန်းဝေါလ်အထိ ရောက်လာတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ ရောက်လာတာ။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက် ခု ပြည့်စုံသွားပြီ”

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူက မျက်လုံးညိုများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ လူစီ"

ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရှိရှိသမျှ သူ အကုန်သဲ့ယူသွားပြီလေ။ သူ့စီမံကိန်းက ဒါပဲလေ။ အဲဒါ အစောကြီးကတည်းက အကွက်ချထားတဲ့ စီမံကိန်းပဲ"

“ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ မင်း သူ့အကြောင်း ဘာမှလဲ မသိသေးဘဲနဲ့။ သူက စိတ်လိုက်မာန်ပါ အလောတကြီး ဆုံးဖြတ်တတ်တယ်။ သူ့စိတ်နေသဘောထားက ခန့်မှန်းလို့မရဘူး။ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ။ စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ဖလောရင့်စ်က အလောတကြီး ထွက်လာတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတယ်။ ဒီရောက်တော့ ပျော်နေလို့ ဆက်နေတယ်။ ဒါပဲ"

လူစီက ကျွန်တော့်ကို သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်နေသည်။

“ဖီးလစ် သူ့ကို ကြွေနေမှန်းသိလို့ သူ နေနေတာပါ။ အမှန်က အဖေနဲ့ ခဏတွေ့ပြီး သိချင်တာမေး ပြန်သွားရင် ရတာပဲ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က အစကတည်းက မှုမမှန်ဘူး။ ဖီးလစ်က အစကတည်းက အကဲခတ် မှားခဲ့တာပဲ”

လူစီက မမရေချယ့်ပါးကို ဖြတ်ရိုက်သလို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်လိုက်၏။

“မင်း အဲဒီလို လျှောက်ရမ်းနေရင် ကိုယ် သွားတော့မယ်။ ကိုယ်က မင်းနဲ့တွေ့ ရင် စိတ်သက်သာရ ရမယ်ထင်နေတာ။ မင်း ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘဲကိုး။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူ ကျွန်တော့်လက်မောင်း လာကိုင်သည်။

“ဖီးလစ်အတွက် ပြောနေတာပါ။ အဲဒါကို သဘောမပေါက်ဘူး။ ဒုက်ခပါပဲ”

လူစီ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံဖြင့် စကားဆက်သည်။

“ဖီးလစ် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ငွေတွေကို သူ ဘာလို့ နိုင်ငံခြားပို့ပစ်တာလဲ။ လစဉ်ရက်ဆက် ပို့နေတာ”

“အဲဒါ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“အဖေ့မှာ သိနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ အများကြီးလေ။ မစ္စတာ ကောက်ချ်နဲ့ ဖေဖေ့ကြားမှာ လျှို့ဝှက်မှု မရှိကြဘူး”

“ကဲ ထားပါ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖလောရင့်စ်မှာ သူ ကြွေးဆပ်စရာတွေ ရှိလို့နေမှာပေါ့။ ကြွေးရှင်တွေက ပူလာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“တစ်နိုင်ငံကနေ တစ်နိုင်ငံကို ပို့တာနော်။ ငွေတွေကိုပို့ပြီး ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှု တစ်မျိုးမျိုး လုပ်ချင် လုပ်မှာပေါ့။ ပြန်သွားရင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ အောင်လို့လေ။ ဒီမှာ ဆက်နေနေတာက ဖီးလစ် အသက်ပြည့်တဲ့နေ့ကို စောင့်နေတာ။ မွေးနေ့ရောက်တာနဲ့ ဖီးလစ် အုပ်ထိန်းမှုအောက်က လွတ်ဥပြီလေ။ လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရှိသွားပြီလေ။ အဲဒီအချိန်ကို သူ စောင့်တာ။ ဖီးလစ်ကို သွေးတစ်စက်မှ မကျန်အောင် သူ စုပ်ဖို့လုပ်နေတာ။ ခုတော့ သူ ဘာမှမလုပ်ရဘဲ ဖီးလစ်က အားလုံး သူ့ကို ပေးလိုက်တယ်လေ”

ကျွန်တော့်နားကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်

အင်္ဂမတန်ခင်သည့် မိန်းကလေး၊ အင်္ဂမတန်ယုံသည့် မိန်းကလေး။ ထိုမိန်းကလေးသည် အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို တစ်စစီဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ယုတ္တိဗေဒမျိုးစုံဖြင့် တိုက်ခိုက်နေခြင်းပါကလား။

"ဒီမယ် လူစီ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ မင်း

ဒီလို စွတ်ရမ်းနေရင် အမုန်းနဲ့ လမ်းခွဲကြရလိမ့်မယ်"

လူစီ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွေ ပြုတ်ကျသွားသည်။

"ဖီးလစ် သူ့ကို ဒီလောက်စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေပြီဟုတ်လား"

"သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတယ်လေ။ သူ ခေါင်းမညိတ်မချင်း ဆက်တောင်းနေမှာပဲ"

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအပြင် ထွက်ခဲ့ကြပြီး ဆင်ဝင်အောက်တွင် ပြန်ရပ်နေကြသည်။ လူစီက မေးခွန်းထုတ်သည်။

"သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ ဘယ်တုန်းကလဲ"

"ကိုယ့်မွေးနေ့ မနက်ပိုင်းကပဲ"

"အဲဒီတုန်းက သူ ဘယ်လိုဖြေလဲ"

"အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တို့စကားလုံးတွေက တိုက်ရိုက်မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ စကားထာ ဝှက်သလို လုပ်နေကြတာ။ သူခေါင်းခါတာကို

ကိုယ်က ခေါင်းညိတ်တာလို့ ထင်ခဲ့တယ်"

"အဲဒီတုန်းက အမွေလွှဲစာချုပ်ကို သူ ဖတ်ပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း၊ နောက်မှဖတ်တာ။ အဲဒီမနက်ပဲ"

လူစီက ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး မေးသိုင်းကြိုး ချည်လိုက်သည်။

"ဒါဆို သူ ဖတ်ချိန် ခဏလေးရမှာပေါ့။ မနက်ပိုင်းမှာပဲ အဖေ့ဆီ ပြေးချလာတယ်လေ"

"သူ သိပ်နားမလည်လို့ဖြစ်မှာပေါ့။ မရှင်းတာတွေ လာမေးတာဖြစ်မှာပေါ့"

"ကုန်းမြင့်သာက ပြန်သွားတော့ သူ ကောင်းကောင်းရှင်းသွား ပါတယ်။ သူ ရထားမထွက်ခင် အဖေက လေ့ကားထစ်မှာ သူ့ကိုရှင်းပြတယ်။ 'နောက်အိမ်ထောင်ပြုလျှင်'ဆိုတဲ့အပိုင်းကတော့ ခပ်တင်းတင်းလေး ချုပ်ထားတယ်။ 'ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံး လက်ဝယ်ပိုင်နေချင်ရင်တော့ တစ်သက်လုံး မုဆိုးမဘဝနဲ့ နေသွားရလိမ့်မယ်'လို့ ပြောတော့ အမျိုးသမီးက အဖေ့ကို ကြည့်၊ ပြုံးပြီး ပြန်ပြောတယ်။ 'အဲဒီအတွက် ပြဿနာမရှိနိုင်ပါဘူး'တဲ့"

လူစီ့ရထားထိန်းက ရောမ ထီးကြီး ယူပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လာသည်။ တိမ်မည်းညိုတစ်အုပ် ကောင်းကင်မှ နိမ့်ကျပြိုဆင်းလာပြန်သည်။

“ဒီအပိုဒ်က မဟာသုခရိပ်မြိုင်အတွက် အကာအကွယ်ယူထား တာပါ။ သူစိမ်းတစ်ရုံဆီလက်ထဲ ရောက်မသွားအောင်လို့လေ။ သူ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“အဲဒီမှာ ဖီးလစ် မှားသွားပြီ။ သူ ဖီးလစ်ကိုလက်ထပ်လိုက်ရင် ပစ္စည်းအားလုံး ဖီးလစ်လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာမှာ။ အဲဒီလို မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“ရောက်လာလည်း ဘာဖြစ်တုံး။ သူနဲ့ အတူတူသုံးမှာပေါ့။ ဒီအပိုင်းကြောင့်တော့ ကိုယ့်ကို သူ ငြင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး”

မျက်နှာသည် ဦးထုပ်အနားအောက်တွင် ရောက်နေ၏။ မျက်လုံးညိုများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဇနီးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ယောက်ျားရဲ့ငွေတွေကို တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကနေ တခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို မပို့ရဘူးလေ။ ပြီးတော့ အဲဒီတိုင်းပြည်ကိုလည်း ပြန်ဖို့ မလိုဘူး”

ရထားထိန်းက ဦးထုပ်အနားကို လက်နှင့်တို့ အရိုအသေပေးပြီး လူစီ့ခေါင်းပေါ်သို့ ထီးမိုးပေးသည်။ ရထားဆီကိုကျွန်တော်လျှောက်လိုက်သွားသည်။

“ဖီးလစ်ကို လူစီ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူးနော်။ လူစီ့ကို သိပ်မာကျောတဲ့ မိန်းမရိုင်းတစ်ယောက်လို့ ထင်မှာပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ မိန်းမချင်းအကြောင်းကို မိန်းမတွေက ယောက်ျားတွေထက် ပိုသိတယ်။ ဖီးလစ်ကို စိတ်ထိခိုက်အောင် ပြောမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ကဲ တောမတ်စ်၊ ပြန်ကြစို့။ ကုန်းမြင့်သာကို တန်းမောင်း"

ကုန်းမော့မော့ကို မောင်းတက်သွားသည့် သူတို့ရထားကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဝယ်လင်တန်အား ပစ်ပေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ရပ်ပြီး ငေးကျန်ရစ်သည်။ မနေ့ညက မျှားထားသည့်အတွက် ကျွန်တော် ရေပဲငတ်နေသည်။ ဘာမျှ မသောက်ချင်။ သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲအေးစက်နေသဖြင့် ဘရန်ဒီ နည်းနည်းချမှဖြစ်မည်။ နွေးသွားအောင် လုပ်ရမည်။ နေ့လယ်စာပြင်နေသည့် ဂျွန်က ဖန်ခွက်သွားယူပေးသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ထမင်းပန်းကန် သုံးချပ် ချထား၏။ ကျွန်တော်က ပန်းကန်တွေကို လက်ညှိုးထိုး မေးလိုက်သည်။

“ဘာလို့ သုံးချပ်ဖြစ်နေတာလဲကွ”

“မစ္စပက်စကို ရောက်နေတယ်ခင်ဗျ။ အစ်ကိုလေး ထွက်သွားပြီး မကြာခင် မမလေး သွားခေါ်လာတာ။ ဒီမှာ လာနေမလို့တဲ့”

ကောင်လေးကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်ပြီး နားမရှင်းသဖြင့် ပြန်မေး

လိုက်သည်။

“ဘာကွ၊ ဒီမှာလာနေမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး၊ မစ္စမေရီပက်စကွိုပါ။ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းမှာ စာသင်တဲ့တစ်ယောက်ပါ။ ပန်းရောင်အခန်းမှာနေဖို့ ကျွန်တော်တို့ အပူ တပြင်း လုပ်ရပါတယ်။ ခု သူတို့ အပေါ်ထပ်က မမလေးရဲ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေကြပါတယ်”

ဘာရန်ဒီမငဲ့တော့ဘဲ အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှ စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော် အခေါက်ဖြေပြီး ဖတ်လိုက်သည်။

မေရီပက်စကို ကို ခဏလာနေဖို့ ခေါ်ထားတယ်။ အဖော်ရတာပေါ့။
မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်ရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မမရေချယ် မင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။
စကားပြောချင်ရင် အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကိုလာခဲ့ပေါ့။ မနက်စာ အပြီးနဲ့ ညစာ စားပြီးချိန်တိုင်းပေါ့။ တစ်ခုပြောထားပါရစေ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆက်ဆံဖို့ပါပဲ။

ရေချယ်

ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဒေါသကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုထိန်းရမှန်း မသိ။ မေရီပက်စကို ကို ပခုံးကိုင်လှုပ်ပြီး အတင်းမောင်းမချမိအောင် ဘယ်လိုချုပ်တီးရပါ့မလဲ။ မမရေချယ် ဘာလုပ်တာလဲကျွန်တော့်ကို မတိုင်ပင်ဘဲ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်တာက မဆင်မခြင်လုပ်တာပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့နှစ်ယောက်တည်း မနေသင့်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့်သိက္ခာကို မောက်ကျောစော်ကားတာပဲ။ မေရီပက်စကို ကို အနားမှာ ခေါ်ထားမည်တဲ့။

အဝတ်အစားမလဲတော့ဘဲ ဝရန်တာတစ်လျှောက် လျှောက်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲလျက်။ ဧည့်ခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ မမရေချယ်က သူထိုင်နေကျ ဆိုဖာတွင် ထိုင်နေသည်။ မေရီပက်စကိုက နံဘေး ကုပ်လျက်ခုံတွင် ထိုင်နေ၏။ နှစ်ယောက်သား စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို ဖွင့်ပြီး အီတလီပန်းခြံပုံစံတွေကို ကြည့်နေကြ၏။

“ဪ ပြန်လာပြီကိုး။ မြင်းစီးပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ကောင်းတဲ့နေ့မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ မေရီကို မမရေချယ် ရထားနဲ့သွားခေါ်တာ၊ ကံကောင်း လို့ပေါ့၊ ရထားတစ်စင်းလုံး လွင့်ထွက်သွားမလား အောက်မေ့ရတယ်။ မမရေချယ် ပျော်နေတယ် သိလား၊ အဖော်ရလာလို့လေ”

မေရီပက်စကိုက ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်ပြီး မပီကလာ ပီကလာအသံဖြင့် “မေရီတို့ အရမ်းအံ့သြသွားတယ် အစ်ကို ဖိုးလစ်ရယ်၊ မမရေချယ် လာခေါ်တော့

အရှမ်းပျော်သွားတယ်။ အစ်မတော်တော့ မနာလို တိုရှည်ဖြစ်ပြီး အိမ်မှာ ကျန်ရစ်လေရဲ့။ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ ဘယ်လောက်ခမ်းနားလဲ။ မမရေချယ်ရဲ့ ပောဒီသီးသန့်ဧည့်ခန်းဟာ သိပ်ထိုင်လို့ကောင်းတာပဲ။ လာလေ ဖဲကစားကြရအောင်”

“ဖီးလစ်က သိပ်ဝါသနာမပါဘူး မေရီရဲ့။ သူက ထိုင်ပြီး ဆေးတံ ခဲနေတာ။ တို့နှစ်ယောက်တည်း ကစားကြတာပေါ့”

မမရွှေချယ်က မေရီပက်စကို ကို ကျော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်လုံးတွေက မာမာကျောကျော။ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပြီ။ သူ ပေါ့ပေါ့တန်တန်လုပ်နေခြင်းမဟုတ်။ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိဖြင့် အကွက်ချပြီးသား ဖြစ်မည်။

“ကျွန်တော် မမရေချယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တယ်”

ကျွန်တော် တုံးတိတိ ပြောလိုက်သည်။

“မလိုဘူးထင်ပါတယ်။ မေရီရှေ့မှာ ပြောလို့ရတာပဲ”

ခင်ကြီး၏သမီးက အလိုက်သိစွာ ထပြီး ထွက်သွားဖို့ ပြင်သည်။

“ပြောကြပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြပါ။ မေရီအတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး။ အခန်းထဲမှာ သွားနေပါ့မယ်”

မမရေချယ် နောက်က လှမ်းပြောသည်။

“မေရီရေ တံခါးမပိတ်ခဲ့နဲ့နော်။ ဒီကလှမ်းခေါ်ရင် ကြားနိုင်အောင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင့်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော်က ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လုပ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ မမရေချယ် စာတိုကလေးထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်းပေါ့”

“သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒီမှာနေမှာလဲ”

“အခြေအနေအရပဲ။ ဒီအိမ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံမှုရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ရတဲ့အထိပဲ။ ပြီးတော့ စဉ်းစားကြရတော့မယ်။ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ မင်း ညက သောင်းကျန်းပုံမျိုးနဲ့ဆို ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ဒီမယ်မမရွှေချယ်၊ ဒီကိစ္စက တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းနဲ့ ပြီးမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ တံခါးဖွင့်ပြီး ပြောလို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ညစာ စားပြီး မေရီပက်စကိုအိပ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် စကားပြောပါရစေ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်း မနေ့ညက မမရှေချယ်ကို သတ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ တော်ပြီ၊ မင်း သွားချင် သွားလို့ရပြီ။ ကစားချင်ရင် ဝင်ကစား၊ သုံးယောက် ကစားမယ်”

ပြောပြီး ပန်းခြံပုံစံ စာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်

ထွက်လာခဲ့၏။ ဘာမှဆက်လုပ်စရာမရှိတော့။ မနေ့ညက ကျွန်တော် ပွဲကြမ်းမိသည့်အတွက် ဒဏ်ခတ်ခံရခြင်းဖြစ်၏။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ တကယ်ခွင့်လွှတ်စရာမရှိတဲ့ အပြစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်တော် ခုမှ နောင်တရနေသည်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော် သည်လိုလုပ်ခဲ့မိတာပါလိမ့်။

အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် အငူသား ရပ်နေမိသည်။ သူတို့အသံတွေ ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ လှေကားထစ်တွေကို နင်းဆင်းသွားသံ။ ညစာ စားဖို့ ထမင်းစားခန်းကို သူတို့ လျှောက်သွားနေကြပြီ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်ပါ့မည်လဲ။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိ။ ကျွန်တော် အရမ်းချမ်းနေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းကိုက်ခဲနေပြီ။ အခန်းထဲတွင် အောင်းနေတာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။

ဂျွန်ကို နံရံမှ ကြိုးဆွဲပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ညစာ လာမစားနိုင်ကြောင်း တောင်းပန်စကား ပြောခိုင်းလိုက်၏။

အဝတ်လဲပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်တော့ အရိုးခိုက်အောင် အေးလာသည်ကို သတိပြုမိ၏။ အိပ်ရာခင်းတွေ၊ စောင်တွေပါ အေးစက်နေသည် ထင်၏။ ဘယ်တုန်းကမှ သည်လိုမချမ်းဖူးခဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခေါင်းတွေ အုံလာသည်။ ပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်လာသည်။

ရှစ်နာရီထိုးပြီးချိန်လောက်တွင် သူတို့ အပေါ်ထပ်တက်လာသည့် ခြေသံတွေ ကြားရ၏။ ပခုံးပေါ်တွင် ဂျာကင် သိုင်းပတ်ထားလိုက်၏။ စောင်တွေ အထပ်ထပ် ခြုံထားသည့်ကြားမှ အေးစိမ့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဇက်ကြောတွေရော၊ ခြေသလုံးသားတွေပါ တင်းနေ၏။ ခေါင်းကိုက်ပုံကလည်း ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက်ထဲရောက်နေသည့်အလား။ သူ ကျွန်တော့်ဆီ ချဖို့လာမည်အထင်ဖြင့် စောင့်နေသည်။ သို့သော် ပေါ်မလာ။ ဧည့်ခန်းတွင် ဆက်ထိုင်ကြပုံရသည်။ ကိုးနာရီထိုးသံ ကြားရသည်။ နောက် ဆယ်နာရီ၊ နောက် ဆယ့်တစ်နာရီ။

သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ တံခါးဖုကို လှည့်ကြည့်သည်။ အတွင်းဘက်မှ သော့ချထား၏။ တံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါက်လိုက်သည်။ လုံးဝ မတုံ့ပြန်။ အသာပြန်လှည့်လာပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ အအေးဓာတ်က ထွေးပတ်မလုံနိုင်တော့ပြီ။

မနက်မိုးလင်းတော့ အဝတ်လဲသည့်ကို သတိရသည်။ သို့သော် လာခေါ်သည်ကို မမှတ်မိ။ မနက်စာ စားသည်ကို မမှတ်မိ။ ဇက်ကြော တောင့်နေပြီး ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေသည်ကိုသာ အမှတ်အသားရှိနေ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဆီကွမ်ဘီ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲဝင်လာပြီး နေ့လယ်စာ စားဖို့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စောင့်နေကြောင်း လာပြောသည်။ ဘာမျှ စားချင်စိတ် မရှိကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

“ဟင် အစ်ကိုလေး ဖျားနေတာပါလား”

“မသိပါဘူးဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။ စမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အပြေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ခဏငယ်အတွင်း မမရေချယ် အပြေး အလွှား ရောက်လာသည်။ မေရီပက်စကိုနှင့် ဆီကွမ်ဘီက နောက်မှ ကပ်လျက်။

“ဖျားနေတယ်ဆို၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မှန်းမှမသိတာ။

“သူ့ကို ဘယ်တော့ပြန်ပို့မှာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကတိပေးတယ်"

သူ ကျွန်တော့်နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးထဲကို ကြည့်သည်။ နောက် ဆီကွမ်ဘီဘက်လှည့်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။

“လာ ပြန်လှဲပေးစမ်း။ ပြီးတော့ ဝယ်လင်တန်ကိုသွားပြော၊ အမြန်ဆုံး ဆရာဝန်ပြေးခေါ်လို့”

ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ဆီကွမ်ဘီ ပြွတင်းပေါက်တွေ လိုက်ပိတ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ မျက်စိကွယ်လုမတတ် ခေါင်းကိုက်နေတာကို သက်သာအောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်မည်။ ခေါင်း လုံးဝမလှုပ်နိုင်တော့။ ကျွန်တော့်လည်ပင်းတွေ ခိုင်သွားပြီထင်၏။ ကျွန်တော့်လက်ထဲ သူ့လက်ရောက်လာသည်ကို သတိထားမိ၏။ ကျွန်တော် ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ မမရေချယ်ဘာမှမဖြစ်စေရတော့ပါဘူး။ သူ့ကို ပြန်ပို့လိုက်ပါ”

“ခု သိပ်စကားမပြောနဲ့ဦးနော်။ အသာလေး လှဲအိပ်နေ”

အခန်းထဲတွင် တိုးတိုးသံတွေ အများကြီး ကြားနေရသည်။ တံခါးက ပွင့်သွားလိုက် ပိတ်သွားလိုက်။ ပြီးတော့ ခြေသံဖွဖွတွေ၊ တိုးတိုးသံတွေ ပိုဆူညံလာသည်။ တစ်အိမ်လုံး လူတွေပြည့်ကျပ်နေပြီထင်၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ရော စာကြည့်ခန်းထဲတွင်ပါ ပြည့်လျှံနေပြီထင်၏။ မမရေချယ်က သူတို့အလယ်မှာ ပြုံးကာရယ်ကာနှင့် စကားတွေ ပြောနေ၏။ ကျွန်တော် ဆက်ကာဆက်ကာ အော်ပစ်လိုက်သည်။

“သူတို့ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါ။ မောင်းထုတ်လိုက်ပါ”

နောက်မှ မျက်နှာတစ်ခုကို ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်တွင် မြင်ရသည်။ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းနှင့်။ ဒေါက်တာဂိုးလ်ဘတ်၏ လူကြီးလူကောင်းမျက်နှာ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ရေကျောက်ပေါက်တုန်းက သူ လာကုပေးသည်။ သည်ကတည်းက သူ့ကို ကျွန်တော် ကြောက်နေခဲ့၏။ ခုလည်း ကျွန်တော့်ကို

ဆူနေပြီ။

“ညကြီးသန်းခေါင် ပင်လယ်ထဲဆင်းပြီး ရေကူးတယ်ဆို။ ဘာလို့ ဒါလောက် မိုက်မဲရတာလဲ”

သူက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကအတိုင်း ကြိမ်းနေသည်။ မီးရောင်က စူးလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် မျက်စိပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည်။ မမရေချယ်အသံကို ကြားရသည်။

“ကျွန်မ ဒီလိုဖျားပုံမျိုး အများကြီးတွေ့ဖူးတယ်။ ဖလောရင့်စ်မှာ ကလေးတွေအများကြီး သေကြတယ်။ ကျောရိုးကနေ ဦးနှောက်ထိ အဖျား သွေး တက်သွားတာ။ ဆရာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်မလုပ်ပါနဲ့။ သေသေချာချာ ကြည့်ပေးပါ ဆရာ။ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူ”

အသံတွေ ဝေးသွားပြန်သည်။ ပြီးမှ တီးတိုးသံတွေ ပြန်ကြားရ၏။

ရထားတစ်စီး ဆင်ဝင်အောက်မှ ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အနားကပ်ပြီး အသက်ရှူနေသံလည်း ကြားရသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ မမရေချယ် ဘော့ဒ်မင်ကို ထွက်သွားပြီ။ အဒိကတစ်ဆင့် လန်ဒန်သို့ ဆက်သွားလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ မေရီပက်စကို ကို ထားခဲ့လိမ့်မည်။ အစေခံတွေလည်း အိမ်မှာ မရှိကြတော့။ ဆီကွမ်ဘီကော ဂျွန်ပါ ကျွန်တော့်ကို မေရီပက်စ်ကိုနှင့် ထားခဲ့ပြီး သွားကြပြီ။ ဘယ်သူမျှ မရှိကြတော့။

“သွားပါ၊ တစ်ဆိတ် ထွက်သွားပါ။ ဘယ်သူမှမလိုဘူး”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ လေသံကလေးဖြင့် ချော့မော့ပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မောင်လေး... မောင်လေး၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနော်။ မောင်လေး တဖြည်းဖြည်း နေကောင်းလာတော့မှာ”

ကျွန်တော် လှည့်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လှုပ်လို့မရ။ ဒါဆို သူ

လန်ဒန်မသွားသေးဘူးပေါ့။

“ကျွန်တော့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ မမရေချယ်... နော်... မထားခဲ့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ မမရေချယ်”

“ကတိပေးပါတယ်ကွယ်။ မောင်လေးအနားမှာ အချိန်ပြည့်နေပါ့မယ်”

ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမမြင်ရပါလား။ အခန်းထဲမှာ မှောင်မည်းလို့ပါလား။ ကျွန်တော့်အခန်း မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ အိပ်ရာကလည်း မာမာတောင့်တောင့်ကြီး။ လိုက်ကာဟိုဘက်တွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် လင်းနေသည်။ နံရံတွင် မယ်တော်မာရီပုံ ချိတ်ထား၏။ ကျွန်တော် အကျယ်ကြီး အော်ခေါ် လိုက်သည်။

“မမရေချယ်.... မမရေချယ်.... ”

* * * * *

အခန်း (၂၄)

ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး သတိထားမိသည်မှာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ သစ်ပင် ဖြစ်သည်။ အရွက်တွေ စိမ်းစိုအုပ်ဝေနေပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်တုန်းက ရွက်နုကလေး ထွက်ခါစ။

တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ။ ခေါင်းလည်း မကိုက်တော့ဘူး။ ကိုယ်တွေလက်တွေ ကိုက်ခဲနေတာလည်း မရှိတော့ဘူး။ တစ်ရက်မကွ အိပ်ပျော်သွားတာ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး တောဖုံးနေသလို ထင်ရ၏။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရဦးမည်။ လက်နှင့် မေးစေ့ကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုက် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်မေးစေ့တွင် မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီး ရောက်နေသည်။

တစ်ဖက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခုတင်နံဘေးတွင် မမရေချယ် ထိုင်နေသည်။

သူ့ဧည့်ခန်းက ကုလားထိုင်ဖြစ်၏။ သူ့ကို ကျွန်တော်ကြည့်နေမှန်း သူမသိ။

မုတ်ဆိတ်တွေကို လက်နှင့်ကိုင်ရင်း ကျွန်တော် ရယ်ချလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ခေါင်းထောင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မောင်လေး သတိရလာပြီ”

ပြုံးပြုံးကလေးပြောပြီး ခုတင်နံဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ ကျွန်တော့်ကို သိုင်းဖက်လာသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်တော့်မုတ်ဆိတ်တွေကို ကြည့်ပါဦး”

ရယ်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ထပ်ရယ်မိပြန်သည်။ ရယ်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း ချောင်းဆိုးလာ၏။ မမရေချယ်က ဖန်ခွက်ထဲတွင် ဆေးမှုန့်တစ်မျိုးထည့်ပြီး ရေနှင့်ဖျော်၍ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့ပေးသည်။ ခါးသက်သက်အရည်တွေကို ကျိတ်မှိတ်သောက်ရ၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို။ ဖန်ခွက်ကိုင်ထားသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဆေးတိုက်သည်။ မေရီပက်စကို၏လက် ထင်ပြီး ကျွန်တော်က အတင်းတွန်းပစ်သည်။ မမရေချယ်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ သူ့ဆီကို လက်ကမ်းပေးရင်း မေးလိုက်သည်။

“မေရီပက်စကိုကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီလားဟင်”

သူ သက်ပြင်းချပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ အပြုံးပျောက်ကွယ်သွားပြီး မျက်လုံးတွေ အရောင်ပြယ်သွားသည်။

“အခု ငါးပတ်လုံးလုံး သူ မရှိပါဘူး။ ပြန်သွားပြီလေ။ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါကွယ်။ ရေငတ်နေသလားဟင်။ လန်ဒန်က ပို့လာတဲ့ သံပုရာသီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ ညှစ်ထားတယ်။ အေးအေးလေး သောက်လိုက်နော်”

ကျွန်တော် သောက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲ အေးသွား၏။ လျှာပေါ်တွင် စွဲနေသည့် စောစောက ခါးသက်သက်အရသာ ခုမှ ပျောက်သွားသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဖျားနေတာ အကြာကြီးပေါ့နော်"

"ဖျားတာမှ မသေရုံတမည်ပဲမောင်လေး"

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

“မမရေချယ်က အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်တွေကို သိပ်အားမရဘူး။ အီတလီမှာတော့ ဦးနှောက် အမြှေးရောင်ရောဂါလို့ခေါ်တယ်။ ဒီမှာ ဒီရောဂါအကြောင်း ဘယ်သူမှ မကြားဖူးသေးဘူး။ မောင်လေး အသက်မသေတာ အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပဲ"

“ကျွန်တော် ဘာနဲ့ပျောက်သွားတာလဲဟင်”

သူ ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လာသည်။

“မောင့်လေးရဲ့ ကိုယ်ခံအားက မြင်းတစ်ကောင်လောက် ရှိတာကြောင့်ပေါ့၊ ဆရာဝန်တွေကို မမရေချယ် အတင်းလုပ်ခိုင်းရတော့တာပေါ့။ ကျောရိုးထဲက ခြင်ဆီကို ဖောက်ခိုင်းတာလည်း တစ်ကြောင်း ပါတာပေါ့။ ပြီးတော့ သွေးကြောထဲကို သစ်ဥ သစ်ဖုတွေက ထုတ်ထားတဲ့ အရည်ကြည်တစ်မျိုး သွင်းခိုင်းတယ်။ သူတို့က ဒါကို အဆိပ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်လေး အသက်ရှင်လာတယ်”

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်ကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘာပြုလို့ အဲဒီသစ်ပင်က အရွက်တွေ နေ့ချင်းညချင်း စိမ်းလာတာလဲ”

“မေလ ဒုတိယပတ်ထဲ ရောက်နေပြီလေ”

ဒါဆို ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲ လဲနေသည့်ရက်တွေမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘာမှမသိခဲ့ဘူးပေါ့။ အိပ်ရာပေါ်ကို ဘယ်လိုဘယ်လို ရောက်လာသည်ကိုလည်း လုံးဝမမှတ်မိ။ မေရီပက်စကို ကို အိမ်ခေါ်လာသည့်အတွက် မမရေချယ်နှင့် စကားများသည်ကိုတော့ သတိရသည်။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ မိနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြသည်ကိုလည်း

သေသေချာချာ မှတ်မိ၏။ သို့သော် ဘုရားကျောင်းမှာ ဘယ်သူတွေကို ဖိတ်ခဲ့ကြောင်းတော့ စဉ်းစားလို့မပေါ်။

နာလန်ထ ကာလတွင်တော့ ကျွန်တော် ပျော်နေသည်။ မမရွှေချယ်က ကျွန်တော့်အနားမှ မခွာတော့ဘူးလေ။ စကားတော့ များများမပြောဖြစ်ကြ။ စကားများများပြောလျှင် အားကုန်ပြီး ခေါင်းပြန်ကိုက်ချင်လာသည်။ ကြွက်သားတွေ အားပြန်ပြည့်လာတော့ လမ်းစလျှောက်ကြည့်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မမရွှေချယ်၏ဧည့်ခန်းအထိ လျှောက်နိုင်လာသည်။ သည်ဧည့်ခန်းတွင် နေ့လယ်စာပို့ခိုင်းပြီး စားကြသည်။ မမရွှေချယ်သည် ကျွန်တော့်အား ကလေးတစ်ယောက်လို ဂရုတစိုက် ပြုစုနေရှာသည်။ တစ်ခါတော့ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘဝတစ်လျှောက် လူမမာယောက်ျားကိုချည်း ပြုစုနေရရင် ဘယ်သူမပြု မိမိမှုနော် မမရွှေချယ်”

သည်တွင် သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှနားမလည်သလို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခုခုပြောမည်ပြုပြီးမှ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် သတိရပြီ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်သည့်ကိစ္စကို အစေခံတွေမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ကြတာပဲ။ ကျွန်တော့်အထင် အစ်ကိုဆုံးပြီး ၁၂ လ ကြာမှ ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။ နောက်နှစ်လဆို ကျွန်တော်တို့မင်္ဂလာသတင်း ကမ္ဘာကို ကြေညာလို့ရပြီ။ သည်အချိန်မတိုင်မီတော့ ကျွန်တော် မျိုသိပ်ထားရဦးမည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ ကျွန်တော့်မမရွှေချယ်ကို တစ်နေ့တခြား ပိုချစ်လာသည်ထင်၏။ သူကလည်း ပို၍ပို၍ ကြင်နာယုယလာသည်။

ကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်လို့ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး အိမ်ပြင်ထွက်ရချိန်တွင် ကျွန်တော် အံ့သြမဆုံးဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ရက်ရှည်လများ အိပ်ရာထဲ လဲနေချိန်တွင် မဟာသုခရိပ်မြိုင်ဝန်းကျင်သည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပါလေပြီ။ ရေပေါ်ဥယျာဉ်ပေါင်းကူးတံတား ပြီးနေပြီ။ ရေပေါ် ပန်းဥယျာဉ်အတွက် ကန်ကြီး တူးပြီးနေပြီ။ တူးထားတာ အနက်ကြီးပါလား။ ကျောက်တုံးတွေ စီဖို့ ခင်းဖို့ အဆင်သင့်။ တမ်လင်းက ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ လိုက်ပြသည်။ ကမဲလီးယားပန်းများ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ဇလပ်တွေ ဖူးဝေနေကြသည်။ လိမ္မော်ရောင် ဘယ်ရီကိုင်းများက မြက်ခင်းပေါ်တွင် အကိုင်းတွေ ညွတ်ကျ နေသည်။ ငုရွှေပွင့်များက အဆုပ်လိုက်အဆုပ်လိုက် ပွင့်လျက်။

“နောက်နှစ်ဆို အပင်တွေ ရွှေ့စိုက်ရတော့မယ် အစ်ကိုလေး၊ ဒီနှုန်း အတိုင်း အကိုင်းဖြာမယ်ဆိုရင် မကြာခင် ကွင်းထဲအထိ ပြန့်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီအပင်ရဲ့ အစေ့တွေကို ကျွဲနွားတွေ စားရင် သေတယ်ခင်ဗျ”

သူက ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ညွတ်ပြီး အတောင့်ကလေးတစ်ခုကိုင်၍ ရှင်းပြနေသည်။ ပွင့်ဖတ်တွေ ကြွေကျပြီး အသီးတောင့်ကလေးများဖြစ်ဖို့ တာစူနေကြပြီ။ သည်အတောင့်များထဲတွင် အစိမ်းရောင် အစေ့ကလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ရင့်မာလာတော့မည်တဲ့။

"ကျွန်တော်တို့ ခြံနီးချင်းထဲက လူတစ်ယောက် ဒီအစေ့ကို စားမိလို့ သေဖူးတယ်ခင်ဗျ"

ပြောပြီး အသီးတောင့်ကလေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

"သည်လိုအပင်ကြီးတစ်ပင် မင်းတို့မမလေးရဲ့ ဖလောရင့်စ်အိမ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်"ဟု ကျွန်တော်ပြောတော့ တမ်လင်း ဆက်ရှင်းပြသည်။

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး၊ ပွတဲ့နေရာမှာ ပိုပွင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်ခင်ဗျ။ အရောင်လည်း ပိုလှတယ်တဲ့။ အင်း ဒါကြောင့် မမလေး ပြန်ချင်နေတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်ခင်ဗျ"

"သူပြန်ဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး တမ်လင်း"

"မပြန်ရင် ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရာ။ ကျွန်တော်တို့က ပြန်မယ် ကြားနေလို့။ အစ်ကိုလေး ကျန်းမာလာပြီးရင် ပြန်မယ်လို့ သတင်း ဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျ"

ထိုညတွင် မမရေချယ်၏ ညှော့ခန်းထဲတွင်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော် အီတလီရေနွေးကြမ်း သောက်နေသည်။ ခုတော့ မအိပ်ခင် ကျွန်တော် ရေနွေးကြမ်း သောက်တတ်နေပြီ။ ကျွန်တော် စကားစသည်။

"ခြံထဲမှာ သတင်းတစ်ခုဖြစ်နေပါလား မမရေချယ်"

"ဘာသတင်းများ ဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ"

သူက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည်။

"မမရေချယ် ဖလောရင့်စ်ကို ပြန်မလို့တဲ့"

သူ တော်တော်နှင့် ပြန်မဖြေ။ ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားသည်။ ဇာဆက်ထိုးရင်း အတန်ကြာမှ စကားပြန် ရသည်။

"ဒီကိစ္စတွေ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်လိုပါသေးတယ်။ မောင်လေး နေကောင်း

ကျန်းမာလာဖို့က အဓိကပါ"

ကျွန်တော် ဘာမှဆက်မပြောတော့။ သူ့ စိတ်ထိခိုက်မှာကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပါသည်။ သို့သော် အိမ်နှစ်အိမ်တွင် နေရမည်ဆိုသည်ကိုတော့ ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မမရေချယ်၏ဖလောရင့်စ် အိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် မုန်းနေခဲ့ပါသည်။

"မမရေချယ်က ဟိုမှာ ဆောင်းသွားခိုချင်လို့လား"

"ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့လေ၊ ခု အဲဒီအကြောင်း ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်"

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကနေ ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး။ ဆောင်းတွင်းဆို ပိုပြီး

ဒီမှာရှိနေသင့်သေးတယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ မမရွှေချယ်ကလဲ မောင်လေးရှိနေလို့သွားမှာပါ။ နွေဦးပေါက်ရင် ဖလောရင့်စ်ကို လာလည်ပေါ့။ ဖလော်ရင့်စ်မှာ ကြည့်စရာတွေအားလုံး လိုက်ပြမယ်လေ”

ကျွန်တော် အပြင်းဖျားလိုက်သည့်အတွက် တချို့ကိစ္စများကို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်ဘဲ နှေးကွေးနေသည်။ မမရေချယ်ပြောတာကို သဘောမပေါက်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ဖလောရင့်စ်ကို လာလည်ရမယ်၊ ဟုတ်လား။ အဲဒီပုံစံနဲ့ နေသွားဖို့ မမရေချယ် ပြောနေတာလား။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဲဒီလို လနဲ့ချီပြီး ခွဲနေရမှာလား”

သူ့အလုပ်တွေကို လက်ထဲမှချပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ ညိုးကျသွားသည်။ မျက်ဝန်းများက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုဖြင့် တလည်လည်။ မျက်တောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်နှင့်။

“ဟိုမှာ မမရေချယ်အိမ် ရှိသေးတယ်လေ။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီမှာ မမရွှေချယ့်ဘဝ ရှိတယ်။ အင်္ဂလန်ကို ရောက်နေတာ ရှစ်လရှိပြီ။ ပြန်သင့်ပြီပေါ့ကွယ်။ မောင်လေး နားလည်ရမှာပေါ့။ သေသေချာချာ စဉ်းစားလေ ”

ကျွန်တော် ခပ်လေးလေးပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်လေ။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေ တာပါ။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး”

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ သူက အီတလီနှင့် အင်္ဂလန်မှာ မျှနေချင်သည်ဆိုလျှင် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမည်ပေါ့။ မဟာသုခရိပ်မြုံကို တာဝန်ယူဖို့ စိတ်ချရသည့်လူတစ်ယောက် ရှာရမည်ပေါ့။ ခွဲနေဖို့တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ လူကြားလို့လည်း မကောင်း။

“ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေကတော့ စိတ်ချရတဲ့လူတစ်ယောက် ရှာပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့”

“လူတစ်ယောက်၊ ဟုတ်လား။ ဘာအတွက်ပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်တို့မရှိတုန်း လုပ်ငန်းတွေ အရှိန်မပျက် ဆက်လုပ်ပေးဖို့လေ”

သူ့မျက်နှာ ညိုသွားပြန်သည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ကဲကဲ အဲဒီကိစ္စ ထားပါဦး၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ ကိုးနာရီ ထိုးနေပြီ။ဂျွန်ကို ပြန်ခေါ်လိုက်ရမလား၊ မောင်လေးတစ်ယောက်တည်း အခန်းကို ပြန်နိုင်မလား”

“မခေါ်ပါနဲ့၊ ရပါတယ်”

ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထသည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ အားမရှိသေးပါလား။ သူ့အနားတွင် ကျွန်တော် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းဆက်မနေပါရစေနဲ့ မမရွှေချယ်၊ တစ်အိမ်တည်း နေပြီး မတွေ့ကြရတဲ့ဘဝကို ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ သူတို့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ကြရအောင်ပါ မမရေချယ်ရယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ဘာတွေပြောမှာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုတာလေ”

ကျွန်တော်က သိုင်းဖက်ထားဆဲ သူက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေရာမှ တောင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အို ဒုက်ခပါပဲလား”

သူ တိုးတိုးလေး ညည်းပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ သူ့လက်တစ်ဖက်စီ တင်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

“မောင်လေး မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲဟင်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အုံ့ခဲလာသည်။ နေမကောင်းတုန်းကလို နားထင်ကြောတွေ တဒိုင်းဒိုင်း မြည်လာသည်။ ကြောက်လွန်းသဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားတာများလား။

“အစေခံတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်လေ။ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီးသား ဇနီးမောင်နှံလို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နေနိုင်မှာပေါ့”

သို့သော် ကျွန်တော့်အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှအထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပုံကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်လေးနဲ့ မမရေချယ် ဘယ်တုန်းက လက်ထပ်လို့လဲကွယ်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ပေါက်ကွဲသံတွေ ကြားနေရသလိုပင်။

“မမရေချယ်ကလဲ မေ့တတ်ရန်ကော။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ လက်ထပ်လိုက်တယ်လေ”

နေပါဦး၊ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်၊ ဘယ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာလဲ၊ ဘယ်ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့လဲ။ ခေါင်းတွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်လာပြန်သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး ချာလည်လည်နေသည်ထင်၏။

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ မမရေချယ်”

ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီ။ လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးပါလား။ ရက်ပေါင်းများစွာ ထင်ယောင်ဝိုးဝါးခံစားခဲ့ရသည့်အဖြစ်တို့ ခုတော့ တစ်စစီဖြစ်သွားလေပြီ။ သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် မျက်နှာမှောက်ချပြီး သည်းအူပြတ်မျှ ငိုကြွေးမိတော့သည်။ ကလေးဘဝမှာပင် သည်လောက် မျက်ရည်များများ သွန်ချခဲ့မိမည်မထင်။

မမရွေချယ်က ကျွန်တော့်ကို တင်းတင်းဖက်ပြီး ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ စကားမူ မပြော။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်လာသည့်အခါ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် သွားလှဲချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်တွင် စုထားသည့် အားအင်မှန်သမျှ စီးထွက်ကုန်ခန်းသွားကြလေပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို အသက်ရှင်အောင် ဘာလို့ကြိုးစားခဲ့တာလဲ မမရွေချယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အသက်သေတာက ပိုကောင်းမယ့် ဘဝမျိုးပါဗျာ”

မမရွေချယ် ထလာပြီး ကျွန်တော့်ပါးကို သူ့လက်ဝါးနှင့် ကပ်သည်။

“မောင်လေး အဲဒီလိုပြောရင် မမဘဝလည်း ပျက်စီးသွားပြီလို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ထားပါလေ၊ မောင်လေး ခု စိတ်ဆင်းရဲနေတာက နေမကောင်းသေးလို့ပါ။ နေကောင်းလာတာနဲ့ လုပ်စရာတွေ ပေါ်လာပြီး ဒါတွေ အသေးအဖွဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ အရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ။ အိမ် ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့”

သူ တို့သွားတုန်း ကျွန်တော် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဘာ ငွေရေးကြေးရေးလဲဟင်”

“မဟာသုခရိပ်မြိုင် လုပ်ငန်းတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ငွေတွေပေါ့။ အားလုံး စနစ်တကျလုပ်ထားမယ်။ မောင်လေးက လုပ်ငန်းသုံးစရိတ် လိုသလောက် ထုတ်သုံးပေါ့။ မမရွေချယ်ကလည်း လိုသလောက်ပဲ နိုင်ငံခြားကို ထုတ်ယူသွားမှာပါ။ အဲဒါတွေအားလုံးအတွက် စနစ်တကျဖြစ်အောင် မမရွေချယ် လုပ်နေတယ်လေ”

အားလုံးယူသွားပေါ့။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဆုံးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမလိုတော့ဘူးလေ။ ဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဘာမျှမရှိတော့။ သို့သော် သူက ဆက်ပြောနေသည်။

“လုပ်စရာရှိတာတော့ ဆက်လုပ်ရမှာပဲ။ မောင်လေး ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်။ မမရွေချယ် ဘာမှမစွက်ဘူး။ မောင်လေးရဲ့ ခေါင်းကိုင်အဖေကြီးဆီကလည်း လိုတဲ့အကြံဉာဏ်တွေ ရမှာပါ။ အားလုံး အရင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ။ မမရွေချယ် ရောက်မလာခင်တုန်းကလိုလေ”

အခန်းထဲတွင် အလင်းရောင် အားနည်းသည်ထက် နည်းလာပြီ။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် မသဲကွဲတော့။

“အဲဒီအတိုင်းပြန်ဖြစ်လာမယ်လို့ မမရေချယ် ယုံတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူ တော်တော်နှင့်မဖြေ။ ကျွန်တော် တစ်စစီဖြစ်မသွားဖို့ သူ အကြောင်းပြချက် ရှာနေခြင်းဖြစ်မည်။ အကြောင်းပြချက်တွေအများကြီး ကျွန်တော့်အပေါ် သူ ပုံပေးထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တစ်ခုမျှ ကုစားနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း သူ သိပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို သူ လက်လာထည့်သည်။

“ယုံရမယ်လေ၊ ယုံမှဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် မမရေချယ် စိတ်ရဲ့ငြိမ်းချမ်းမှု ဘယ်တော့မှရမှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ”

*****

အခန်း (၂၅)

သူပြန်ဖို့ရက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စကားမစပ်ကြတော့ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာကိစ္စဖြစ်၍ မေ့ချင်ယောင် ဆောင်ထားကြသည်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော်က အပူရုပ်မဆောင်ဘဲ ရွှင်ရွှင်ပျပျနေသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် အလားတူပင်။ သို့သော် ခေါင်းကိုက်တာတော့ ရံဖန်ရံခါ ခံနေရသေးသည်။ အကြောင်းမရှိဘဲ ထိုးကိုက်ချင် ကိုက်လာသည်။

ကျွန်တော့်ကိုမပြောပေမဲ့ မမရေချယ် ပြန်ဖို့ ကြိတ်ကြံနေသည်ဟု ကျွန်တော် အကဲခတ်မိနေသည်။ တစ်ညနေတွင် စာအုပ်တွေ ရွေးနေသည်ကို တွေ့ရတာမျိုး။ အချို့ကို ထားခဲ့ပြီး အချို့ကို ပြန်ယူသွားဖို့ လုပ်နေကြောင်း သိသာ၏။ ပြီးတော့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းနေတာမျိုးလည်း တွေ့ ရ၏။ အချို့ကို ဆုတ်ဖြဲပြီး ခြင်းထဲထည့်သည်။ အချို့ကို စာအိတ်ကြီးထဲထည့်ပြီး သေသေချာချာ တိတ်နှင့်ပိတ်သည်။

သူ့ဧည့်ခန်းထဲ ကျွန်တော် ရောက်သွားလျှင် လုပ်လက်စတွေ ရပ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားတွင် သွားထိုင်တတ်သည်။ မကြာခင်သွားတော့မှာမို့ ပြင်ဆင်နေတာ ထင်ရှားပါသည်။

နောက်တစ်ခါ ထူးဆန်းနေသည်မှာ မနက်မနက် ရထားနှင့် ထွက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ယခင် တစ်ခါမျှ သည်လိုမလုပ်ဖူးခဲ့ပါ။ ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲဆိုလျှင် ဈေးဝယ်စရာရှိလို့ဟု အကြောင်းပြသည်။ ဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စမို့ ကျွန်တော် ဘာမျှမမေးခဲ့ပါ။ သို့သော် တစ်ပတ် သုံးခေါက်ထွက်ပြီး နောက်အပတ်တွင်လည်း ဤနည်းနှင်နှင်ဖြစ်လာသည့်အခါ ကျွန်တော် မေးရတော့သည်။

“မမရေချယ့်အလုပ်တွေကလည်း မပြီးနိုင်ပါလား။ ဈေးဝယ်တာ ဆိုရင်လည်း သယ်နိုင်ပါတော့မလား”

“အစောကြီး ပြင်ဆင်ရမှာလေ။ မောင်လေး နေမကောင်းတုန်း ဘယ်မှ မထွက်နိုင်လို့ ခုမှ စုပြုံလုပ်ရတာ”

“မြို့ထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့များ တွေ့သေးလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ပါဘူး။ အဲ ဘီလင်ဒါပက်စကိုနဲ့ တွေ့တယ်။ သူနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်လေးနဲ့ တွဲလို့"

တစ်နေ့တွင် မြင်းထိန်းကောင်လေးကို ခေါ်မသွားဘဲ သူနှင့် ဝယ်လင်တန်

နှစ်ယောက်တည်း မောင်းထွက်သွားသည်။ ဂျင်မီ နားကိုက်ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် မြင်းဇောင်းလှေကားထစ်တွင် ထိုင်ပြီး ဂျင်မီ နားတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်အုပ်ထားသည်။

“မင်းတို့မမလေးဆီမှာ နားဆေးတစ်မျိုးမျိုးတောင်းပြီး ထည့်ပါလားကွ"

ကျွန်တော်ပြောတော့ ဂျင်မီ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် စကားပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး၊ ပြန်လာရင် မမလေးက ကြည့်ပေးပါမယ်တဲ့။ မနေ့က အအေးမိသွားတယ်ထင်ပါတယ်။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ လေက တအားပြင်းတာပဲ အစ်ကိုလေး”

“သင်္ဘောဆိပ်မှာ မင်းတို့ ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ”

“မမလေးကို စောင့်ရတာခင်ဗျ။ ကြာတာနဲ့ မစ္စတာဝယ်လင်တန်က မြင်းတွေကို နှင်းဆီသရဖူဟိုတယ်ရှေ့မှာ ချည်ထားခဲ့၊ ဆိပ်ကမ်းမှာ သွားထိုင်ပြီး လှေတွေကို ငေးချင် ငေး ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် သွားထိုင်တာခင်ဗျ”

“အဲဒီနေ့မှာ မင်းတို့မမလေး ဈေးမဝယ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မဝယ်ပါဘူး အစ်ကိုလေး၊ မမလေးက အမြဲတမ်း ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စကားပြောတာပါ”

မမရေချယ်က နှင်းဆီသရဖူမှာ ထိုင်တယ်တဲ့။ ဒီကောင်လေးပြောတာ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျွန်တော် ဆက်မေးမည်ပြုပြီးမှ မမေးဖို့ ဆုံးဖြတ်

လိုက်သည်။ မမရေချယ် ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော် မေးကြည့်သည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူက ခပ်လေးလေး ပြန်ဖြေသည်။

“အင်း ပြေပါတယ်”

နောက်တစ်နေ့ သူ မြို့ထဲမထွက်။ စာတွေ ပြန်စရာရှိသေးလို့ဟု ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။ ကျွန်တော်က ကွင်းထဲ ဆင်းကြည့်ဦးမည်ဟုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်း မြို့ထဲဘက်သို့ ဆက်ထွက်လာခဲ့၏။ ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ငါးမျှားပြီးပြန်တက်လာသည့် ချာတိတ်တစ်သိုက်နှင့် ဆုံသည်။ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ နှင်းဆီသရဖူ အရက်ကောင်တာက ချာတိတ်။ သူ့ငါးမျှားကြိုးတွင် ကကတစ် သုံးလေးကောင် သီလျက်။

“ဟား တယ်ဟုတ်ပါလားကွ။ မင်းအတွက် ညစာ ဖူလုံပြီပေါ့ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်စားဖို့မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဆိုင်အတွက်ပါ ”

“မင်းတို့ ဘယ်လိုချက်လဲကွ။ ပန်းသီးအရက်နဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျား၊ ဧည့်သည်အတွက် သူ့စိတ်ကြိုက် ချက်လာရပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ထွက်မျှားတယ်ခင်ဗျ။ မနေ့ကတောင် ဆယ်လမွန်ကြီးတစ်ကောင် သူရသေးတယ်”

ဧည့်သည်အတွက် ဆိုပါလား။ အကြွေစေ့တွေ အိတ်ထဲနှိုက်ပြီး ကောင်လေးကို ပေးလိုက်သည်။

“ရှော့ မင်း ငါးမျှားတော်တဲ့အတွက် ဦးလေး ဆုချတာ။ ဒါထက် ဘယ်ကဧည့်သည်လဲကွ”

ချာတိတ်က ပြုံးပြီး ပိုက်ဆံလှမ်းယူရင်း “နာမည်တော့ မသိဘူးခင်ဗျာ၊ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်

ပဲ။ အီတလီလူမျိုးလို့ ပြောကြတယ်”

ကျွန်တော် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သုံးနာရီကျော်ပြီ။ နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်ဆိုလျှင် ငါးနာရီတွင် ညနေစာ စားမှာသေချာသည်။ မြို့ထဲဘက်ကို ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကမ်းနားဘက် ပြန်ပေါက်သည့် လမ်းကျဉ်းကလေးထဲ ချိုးဝင်ပြီး အစ်ကို့ရွက်လွှင့်လှေတွေထားသည့် မီးစက်ဂိုဒေါင်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လက်လှော်လှေကလေး တစ်စင်းပေါ်တက်ပြီး ဆိပ်ကမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ လှော်သွားသည်။ နှင်းဆီသရဖူ မုခ်ဝကို လှမ်းမြင်နေရသည့် အကွာအဝေးတွင် လှေကို မျောသွားလိုက်၊ ပြန်လှော်လာလိုက်နှင့် ကျွန်တော် ယောင်လည်လည် လုပ်နေသည်။ တစ်နာရီ ကြာသွားသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းလေးချက်ထိုးသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။ ကျွန်တော် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဆက်စောင့်သည်။

ငါးနာရီကျော်ကျော်တွင် ဧည့်သည်တွေ ငှားသုံးသည့် လှေတစ်စီး ဝင်လာသည်။ ပေါလစ်ရောင် ဆေးရောင်သစ်လွင် ပြောင်လက်နေသည့် အပျော်စီး လှေမျိုး။ လှေသမားက တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်။ လှေပေါ်တွင် ထိုင်နေသူက ဦးထုပ် အနားကျယ်ကြီး ဆောင်းထားသည်။ လှေသမားကို

ပိုက်ဆံပေးပြီး တစ်ဖက်လှည့်လိုက်တော့မှ သူ့မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ရိန်နယ်ဒီ။

လှေကလေးကို ကပျာကယာသိမ်းပြီး အိမ်ကို သုတ်ခြေတင် ပြန်လာ

ခဲ့၏။ လေးမိုင်ခရီးကို မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ရောက်အောင် ကျွန်တော် လျှောက်ပြန်လာခဲ့၏။ မမရေချယ်က စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။ ညနေစာ ထမင်းပွဲတွေကို ကျွန်တော် မလာနိုင်သည်နှင့် ပြန်သိမ်းသွားပုံရ၏။

သူက စိုးရိမ်တကြီးပုံစံဖြင့်

“ဟော ပြန်လာပြီ။ မမရေချယ် စိတ်ပူနေတယ်။ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ပျင်းလို့ လှေထွက်လှော်တာပါ။ နှင်းဆီသရဖူနားတောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်”

သူ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဝန်ခံနေပြီ။

ကျွန်တော် ဆက်ပြောသည်။

“ကဲ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှဆက်ညာမနေနဲ့။ မမရေချယ် ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီ”

ဆီကွမ်ဘီ ရောက်လာသည်။ ညနေစာ ပြင်လိုက်ရမလား မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြင်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် အဝတ်မလဲတော့ဘူး”

ထမင်းဝိုင်းတွင် နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ဘယ်လို

စားပြီးသွားမှန်း မသိလိုက်။ စားပြီးတော့ သူက ဘာမှမပြောဘဲ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ ကျွန်တော် နောက်က လိုက်သွား၏။ သူ ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ တံခါးပိတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က အတင်းဝင်လိုက်သဖြင့် သူ နောက်ကျသွားသည်။ အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေပုံဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်အဝေးဆုံးနေရာ မီးလင်းဖိုနံဘေးတွင် သွားရပ်နေသည်။

“သူ အဲဒီနှင်းဆီသရဖူဆီကိုရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အဲဒါ မမရေချယ်ကိစ္စပါ”

“ကျွန်တော်နဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ ကျွန်တော်မေးတာ ဖြေပါ”

သူ ဘာမှဆက်ပြီးဖုံးကွယ်လို့မရတော့ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဖြေမယ်။ နှစ်ပတ်ရှိပြီ”

“သူ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်နေတာလဲ”

“ကိုယ်ခေါ်လို့ပေါ့။ သူဟာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ။ သူ့ အကူအညီလိုလို့ ကိုယ် ခေါ်တယ်။ မင်း သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ လက်မခံဘူးဆိုတာသိလို့ ဒီအိမ်မှာ တည်းဖို့ ကိုယ် သူ့ကို မပြောတာ”

“ဘာအတွက် ခင်ဗျားက သူ့အကူအညီလိုရတာလဲ”

“ထပ်ပြောမယ်။ အဲဒါ ကိုယ့်ကိစ္စ။ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မင်း သူငယ်နှပ်စားလေး မဟုတ်တော့ဘူး ဖီးလစ်။ ကလေးတစ်ယောက်လို လုပ်မနေနဲ့။ နားလည်ဖို့ကောင်းတာပေါ့”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဝမ်းသာနေသည်။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိလို့ပေါ့။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကိုနားလည်ဖို့ပြောတယ်။ လိမ်ညာလှည့်ဖျားတာကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နှစ်ပတ်လုံးလုံး လိမ်နေခဲ့တယ်။ ခု မငြင်းနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အေး လိမ်တယ်ဆိုရင်လည်း လိမ်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး ဖိုးလစ်။ မင်းကြောင့်လိမ်ရတာ။ မင်းက ရိန်နယ်ဒီကို တူးတူးခါးခါး မုန်းနေတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း စိတ်ထိခိုက်လာရင် ပြန်ဖျားမှာစိုးရတယ်။ အို ဘုရားသခင် ဒုက္ခပါပဲ၊ အစ်ကိုတုန်းကလည်း ဒီဒုက္ခမျိုးကို ခံခဲ့ရပြီးပြီ။ ခု ညီက ....”

သူ့မျက်နှာသည် ဝေဒနာတစ်မျိုးကြောင့် ချက်ချင်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းလား၊ ဒေါသကြောင့်လား ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်။ ကျွန်တော်က တံခါးဝတွင်ရပ်ပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလူ့ကို မုန်းတယ်။ အစ်ကိုမုန်းသလို မုန်းတယ်။ မုန်းဖို့အကြောင်းရှိလို့ မုန်းတာ။ အကြောင်းမဲ့ မုန်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ ပြော”

“သူနဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဖြစ်နေကြတာမဟုတ်လား။ ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ကြာပြီ”

“လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ လုံးဝ”

လက်ပိုက်ပြီး အခန်းတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

“သူဟာ အရေးကြုံတိုင်း ကိုယ့်နံဘေးမှာ ရပ်ပေးတယ်။ ကိုယ့်ကို နားအလည်ဆုံးဟာ သူပဲ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး။ ကိုယ့်အပြစ်တွေ၊ အားနည်းချက်တွေကို သူ အသိဆုံးပဲ။ ဘယ်တော့မှ အဲဒီအတွက် အပြစ်မပြောဘူး။ သူသာမကယ်ရင် အဲဒီနှစ်တွေ မင်း ဘာမှ မသိတဲ့နှစ်တွေမှာ ကိုယ် တစ်စစီဖြစ်သွားတာကြာပြီ။ သူဟာ ကိုယ့်အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်၊ တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ”

သူ ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ သူပြောတာတွေ ဟုတ်ချင် ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ရိန်နယ်ဒီအပေါ် ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ ပြောင်းမသွားပါ။

“သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ။ သူ့တိုင်းပြည် သူပြန်ပါစေ”

“ကိစ္စပြီးရင် ပြန်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်ရင် သူ့ကို ခေါ်ထားရလိမ့်မယ်။ မင်း ကိုယ့်ကို ခြိမ်းလားခြောက်လား ထပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် အကာအကွယ်ယူဖို့ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ ခေါ်ထားရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုမလုပ်ရဲပါဘူး”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရဲရမှာလဲ။ ဒါ ကိုယ့်အိမ်ပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ရန်ပွဲစကြပြန်သည်။ သူ့စကားလုံးတွေက အားပြင်းလှသည်။

ကျွန်တော် အံ့မတုနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေပြီ။ မိန်းမတို့၏ဉီးနှောက်သည် ကျွန်တော်တို့ထက် ထက်မြက်နေလေပြီကော။ ကျွန်တော့်ထိုးနက်ချက်တို့အားလုံး လေထဲတွင် အပေါသက်ဖြစ်ရလေပြီ။ မျက်ရည်ပြန့်ကြနေသော မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ နှစ်ဘဝဆက်တိုက် အနာမခံနိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ တစ်ခါ ခံခဲ့ရပြီးပြီ”

သူ့လည်ပင်းကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် စမ်းကြည့်ပြီး

“ခုလည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက်၊ မင်း ခုထိ နားမလည်နိုင်သေးဘူးလား ဖီးလစ် "

သူ့ခေါင်းပေါ်ကျော်ပြီး မီးလင်းဖိုပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အစ်ကို ခပ်ငယ်ငယ်ကပုံ။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံထဲက မျက်နှာသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာဖြစ်နေသည်။ မမရေချယ်ဆိုသောမိန်းမသည် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို အနိုင်ယူသွားခဲ့လေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ရှိန်နယ်ဒီကို ခေါ်ထားချင်လည်း ထားပါ။ ခုလို နှင်းဆီသရဖူမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သွားတွေ့ နေရတာထက်စာရင်တော့ ပိုပြီး ကြားလို့မြင်လို့ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်"

ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ တန်းပြန်ခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့ ညစာဝိုင်းတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဆုံရသည်။ သူက လုံးဝ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် လက်ကမ်းပေးသည်။

“နေကောင်းသွားပြီနော်။ ရေချယ့်ဆီက သတင်းတွေကြားရတုန်းက အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ သူ အဲဒီတုန်းက တအားစိတ်ပူနေတာ။ ခု ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်ထင်တာထက်တောင် ကျန်းမာနေပုံပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းနေပါပြီ”

ကျွန်တော်က အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူက အပြုံးဖြင့် အခန်းကိုဝေ့ကြည့်ပြီး

“ဒီအခန်းကတော့ အရင်အတိုင်းပဲနော်။ ရေချယ်က မူလအငွေ့ အသက် မပျောက်အောင် ထားချင်တယ်ထင်ပါရဲ့။ အေးပေါ့လေ ပိုက်ဆံ ချွေတာတာလည်း ပါမှာပေါ့။ မြေတွေပြင်ပြီးတဲ့အကြောင်းလည်း ရေချယ် ပြောပါတယ်။ ဒီဘက်မှာတော့ သူက စိတ်ချရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်ရဦးမယ်။ ကျွန်တော်က သူ့အမွေထိန်းကိုး”

သူက စီးကရက်သေးသေးလေး တစ်လိပ် ထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။

“ကျွန်တော် လန်ဒန်မှာ ခင်ဗျားအတွက် စာတစ်စောင်ရေးတယ်။

ခင်ဗျားရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး ရွေချယ့်ကိုလွှဲပေးတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ရှပြီးနောက်မှာ ရေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား နေမကောင်းတဲ့သတင်း ကြားတာနဲ့ မပို့ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ စာထဲမှာ ထူးထူးထွေထွေတော့ မပါပါဘူး။ လူချင်းတွေ့တဲ့ နောက်မှတော့ တစ်ခါတည်းပြောလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ ရွေချယ့်အတွက် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း၊ ငွေကြေးအသုံးအစွဲ အဝင်အထွက်ကို ကျွန်တော် ကြီးကြပ်ပေးမယ့်အကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ခင်ဗျား လက်ထဲကို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ အတိုးအရင်းပွား နှစ်ဆ ဖြစ်နေစေရမှာဖြစ်ကြောင်း အဲဒါတွေပါပဲ။ အဲဒီအကြောင်းတွေပြောရတာတော့ စောလွန်းသေးတာပေါ့လေ။ အဲဒီအချိန်ဆို ခင်ဗျားလည်း သားသမီးတွေ ကြီးလှရောပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ရွေချယ်လည်း ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ် ရောက်နေလောက်ရောပေါ့”

ပြောပြီး သူ ရယ်နေသည်။

“ဒါထက် ဟို မိန်းမချောလေး လူစီရော နေကောင်းရဲ့လား”

နေကောင်းကြောင်း ခပ်တိုတို ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ ဆေးလိပ်သောက်နေပုံကို ကျွန်တော် အသာကြည့်နေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် သူ့လက်များ နူးနယ်လွန်းကြောင်း သတိထားလိုက်မိ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်ဟု ထင်သည်။ ပီဘီ မိန်းမလက်တွေ။ လက်သန်းတွင် ရောမလက်စွပ်ကြီး ဝတ်ထား၏။ နေရာမှားနေသလိုလို။

“ခင်ဗျား ဘယ်တော့ ဖလောရင့်စ်ကို ပြန်မှာလဲ”

ကုတ်အင်္ကျီပေါ် ကြွေကျနေသည့် ဆေးလိပ်ပြာတွေကို ခါချရင်း သူ ဖြေသည်။

“အဲဒါ ရွေချယ့်အပေါ် မူတည်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော် လန်ဒန်မှာ လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ပြီးရင် အိမ်ကြီးကိုပြုပြင်ဖို့ ပြန်နှင့်ရမလား၊ သူ့ကို စောင့်ခေါ်ရမလား မသေချာသေးဘူး။ သူ ပြန်ဖို့စိတ်ကူးနေတာတော့ ခင်ဗျား သိပါတယ်နော်”

“အင်း သိပါတယ်”

ရွေချယ် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူ့ကို လက်ကမ်းပေးတော့ သူက နမ်းသည်။ အီတလီဟန်ဖြင့် ဧည့်သည်ကို ကြိုဆိုခြင်းဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်သား စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်လုံးတွေက ထိုမိန်းမ၏မျက်နှာမှ မခွာ။ မမကလည်း ချိုလို့၊ ပိုးလို့။ ကျွန်တော် ခေါင်းတွေ နောက်လာသည်။ စားရသည့် ဟင်းလျာတွေကလည်း လွှစာမှုန့်တွေဟု စိတ်ထဲ ထင်လာ၏။ ညစာ စားပြီး သောက်နေကျ သူဖျော်ပေးသည့် ရေနွေးကြမ်းပင် ခါတိုင်းလို မွှေးဆိမ့်မနေဘဲ ခါးသက်သက်နှင့်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပန်းခြံထဲတွင် ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော် အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ကျောခိုင်းလိုက်သည်နှင့် အီတလီလို ချက်ချင်း ပြောင်းပြောကြသည်။

အခန်းကိုပြန်ရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်နားက ကုလားထိုင်တွင်

ကျွန်တော်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် နာလန်ထစက ထိုင်သည့်နေရာ။ သည်တုန်းက ကျွန်တော့်ဘေးတွင် သူ အမြဲရှိနေခဲ့သည်။ ခုတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားလေပြီ။ ချက်ချင်း မုန်းတီး စရာ၊ စက်ဆုပ်စရာ ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ထိုညတွင် ကျွန်တော် ပြန်ဖျားသည်။ အပြင်းအထန်ကြီးတော့ မဟုတ်။ သို့သော် ခံရတာချင်းကတော့ အတူတူလိုလိုပင်။ မနက် မိုးလင်းတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ရုပ်ကြည့်သည်။ မိုက်ခန်ဖြစ်သွားသဖြင့် အိပ်ရာပေါ် အသာပြန်လှဲနေလိုက်ရ၏။

သူတို့ ဆရာဝန်သွားခေါ်ကြသည်။ ခေါင်းတွေ အုံခဲနေလျက်က ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေသည့်။ အိပ်ရာထဲပြန်လဲဦးမှာလား။ ဆရာဝန် ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အသည်းမကောင်းဟုပြောပြီး ဆေးတွေ ပေးခဲ့သည်။ မမရေချယ် မျက်နှာမကောင်း။ သူ ဘာတွေးနေမှန်း ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ 'သူပြန်ဖျားဦးမှာလား၊ ငါက တစ်သက်လုံး ဘေးမှာ ပြုစုနေရမှာလား”ဟု တွေးနေတာဖြစ်မည်။

သူ့လက်ထဲတွင် စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင်ထားသည်။ သို့သော် မဖတ်။ ကျွန်တော့်အနားတွင် ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ထိုင်နေရခြင်းမျိုး။

“မမရေချယ် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ။ ကျွန်တော့်အနားမှာ ထိုင်စောင့်နေဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဘာမှလုပ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘာလုပ်စရာရှိရမှာလဲ”

“ရိန်နယ်ဒီဆီ မသွားဘူးလား”

“သူပြန်သွားပြီ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ ချက်ချင်းနေကောင်းသွားသလိုပင်။

“လန်ဒန်ကို ပြန်သွားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အရေးပေါ်ကိစ္စပေါ်လာလို့ ပလစ်မစ်ကနေ ဒီနေ့ သင်္ဘောနဲ့ အီတလီပြန်သွားပြီ”

ရင့်ထဲတွင် ပိုရှင်းသွားသလိုပင်။ ဝမ်းသာသွားသည့်မျက်နှာကို သူ မမြင်စေလို၍ တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလိုက်သည်။ မြင်သွားလျှင် သူ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေဦးမည်။

“ဘယ်တော့ လိုက်သွားမှာလဲ”

“အဲဒါ မောင်လေးအပေါ်မှာ တည်ပါတယ်”

ထိုညတွင် ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်သည်။ ကျောက်ပြားအောက်မှ စာကို ယူဖတ်သည်တဲ့။ အိပ်မက်က စင်းစင်းကြီး။ ကျောက်ပြားကို စာကို ယူပြီး ပြန်ဖတ်နေသော ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မနက် မိုးလင်းသည်အထိ

ရှင်းရှင်းကြီး မြင်နေရတုန်း။ နေ့လယ်လှောက်တွင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းနိုင်သည်။ အပ်မက်အကြောင်း မေ့ထားလိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း စာကို အရမ်းပြန်ဖတ်ချင်လာသည်။ ရိန်နယ်ဒီအကြောင်း အစ်ကို ဘာတွေ ရေးထားပါလိမ့်။ အသေးစိတ် ပြန်သိချင်နေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် မမရေချယ် သူ့အခန်းထဲတွင် ပြန်အနားယူနေသည်။ အိမ်မှ ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ခဲ့၏။ တောထဲဖြတ်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ် တက်ခဲ့၏။ သစ်လုံးအိမ်ကလေးနားရောက်တော့ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို စိတ်ပျက်စရာဟု ထင်လာသည်။ ကျောက်ပြားနံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး မြေကြီးကို လက်နှင့်ယက်သည်။ မကြာခင် စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေသည့် သားရေဖုံးမှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို စမ်းမိသည်။ စာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး တွန့်ကြေစိုထိုင်းနေသည့် စာရွက်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စာလုံးတွေ ပိုမှိန်နေပြီ။ သို့သော် ဖတ်လို့ရနေသေးသည်။ ရိန်နယ်ဒီအကြောင်း ပါသည့် စာပိုဒ်ကို ရွေးဖတ်လိုက်၏။

အစ်ကို အရင်စာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်တဲ့ ရိန်နယ်ဒီလေ။ သူတို့နှစ်ယောက် သိပ်မရှင်းဘူးလို့ အစ်ကို သံသယဖြစ်လာတယ်။ ဆန်ဂါလက်တီရှိစဉ်ကတည်းက ဒီဇာတ်လမ်း ရှိခဲ့တယ်လို့ အစ်ကိုထင်တယ်။

ဆိုပါတော့ အစ်ကို့ကိုမြင်ရင် နှစ်ယောက် စကားပြောနေ့ ရာက တို့ခနဲရပ်သွားတာမျိုး။ တစ်နေ့မှာ အစ်ကို့သေတမ်းစာအကြောင်း ရိန်နယ်ဒီ

တဲ့တိုးကြီး မေးလာတယ်။ ဒီကိစ္စ (သေတမ်းစာ) စမေးတဲ့လူက ရိန်နယ်ဒီနော်။ သူကိုယ်တိုင် အစ်ကို့ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး လုပ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။

.... အဲဒီကိစ္စဖြစ်တာ မတ်လထဲမှာ။ အစ်ကို ခေါင်းကိုက်တာ အဆိုးဆုံးအချိန်ပဲ။ မျက်စိကန်းမတတ်ပဲ။ ရိန်နယ်ဒီဟာ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ရဲ့ အေးစက်စက်အမူအရာနဲ့ သေသေချာချာ တွက်ချက်ပြီးမှ အစ်ကို့ကိုပြောတာဖြစ်ရမယ်။ အစ်ကို သေမယ်လို့ သူတို့ တွက်ထားတာဖြစ်ရမယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ရေချယ်ဟာ အစ်ကို့ကို အမြဲ စောင့် ကြည့်နေတယ်။ သူ့ကိုဖက်လိုက်တဲ့အခါ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေတာလဲ...။

စာကို ကျွန်တော့်မှတ်စုစာအုပ်ထဲ ပြန်မထည့်တော့ဘဲ အစိတ်စိတ်အမြွာမြွာ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြဲပြီး မြေကြီးနှင့် ရောမွှေပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်နေရာစီတွင် ခွဲမြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ဆီကွမ်ဘီက ချာတိတ်တစ်ယောက် မြို့ကယူပြန်လာသည့် စာပို့အိတ်ကို ကျွန်တော့်အား ဆီးပေးသည်။ သော့ဖွင့်ပြီး ထုတ်ယူလိုက်တော့ စာအိတ်တွေထဲတွင် ကျွန်တော့်အတွက် စာတစ်စောင်၊ မမရေချယ်အတွက် စာတစ်စောင် ပါလာသည်။ သူ့စာအိတ်က ပလစ်မစ်တံဆိပ်တုံးဖြင့်။ လက်ရေးက ရိန်နယ်ဒီလက်ရေး။

ကျွန်တော် လုပ်စရာ ဘာမျှမရှိပါ။ ဆီကွမ်ဘီကို အပေါ်ထပ် သွားပို့ခိုင်း

လိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ် တက်လိုက်သွားသည်။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ စာအကြောင်း သူ ဘာမျှမပြော။ ကျွန်တော်ကလည်း မမေး။ ကျွန်တော် ဘယ်သွားနေကြောင်းလည်း သူ မစပ်စု။ ကျွန်တော့်ဆီ လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းပေးပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြုံးကာ ဆီးမေးသည်။

“မောင်လေး နေကောင်းသွားပြီလား။ ကောင်းကောင်းနားရရဲ့လား”

အတူတူ ညစာ စားကြပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြ၏။ သူ့ဧည့်ခန်းတွင် နေ့တိုင်းလိုပင် သူ ရေနွေးကြမ်းစပ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးက စားပွဲတွင် ရေနွေးကြမ်းခွက် လာချသည်။ သူ့ခွက်ကို သူ့အနားက စားပွဲတွင် တင်သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်က ရန်နယ်ဒီ့စာပေါ်တွင် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖိထား သည်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံက သည်စာတွင် စိုက်နေ မိသည်။ စိတ်ညုခြုံ့ရသည့်အလား။ သည် အိတလ်ကောင်က သူ့ဆီကို ရိုးရိုးတန်းတန်း ရေးသည့်

နှုတ်ဆက်စာလား၊ ချစ်သူကို အလွမ်းသယ်သည့် စာလား။

“မောင်လေး ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ တစ္ဆေကို ကြည့်နေသလိုပဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လိမ်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့

သူ့အနားသွားပြီး ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သည်စာအကြောင်း ကျွန်တော် သိနေမှန်း သူမသိစေချင်၍ဖြစ်၏။

ထိုညသန်းခေါင်လောက်တွင် သူ အိပ်ပျော် မပျော် သေချာအောင် သူ့အခန်းကို သွားကြည့်သေးသည်။ ပြီးမှ သူ့ဧည့်ခန်းထဲကို ကျွန်တော် ဝင်သွားသည်။ လက်ကိုင်ပဝါကလေးက မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ရှိနေသေးသည်။ စာရွက်မရှိတော့။ ဘေးဘီကို ရှာကြည့်သေးသည်။ မှန်တင်ခုံတစ်ဝိုက်တွင် လုံးဝ မတွေ့တော့။ မှန်တင်ခုံဗီရိုမှ အံဆွဲတွေအားလုံး ဖွင့်ထားသည်။ အောက်ဆုံးတစ်ခုကို ဆွဲကြည့်တော့မှ ပိတ်ထားမှန်း သိရ၏။ သူ့အိပ်ခန်းထဲကို ချွတ်နင်းပြီး ပြန်ဝင်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ သော့တွဲကို အသာလေး ယူလာပြီး အံဆွဲကို ဖွင့်သည်။ အသေးဆုံးသော့ကလေးနှင့် သွားတော်သည်။

စာအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ တင်းနေသည့် ကျွန်တော့်အာရုံကြောတွေ ပိုတင်းသွားသည်။ စာအိတ်ထဲတွင် ရန်နယ်ဒီ့စာ မရှိ။ မျိုးစေ့တွေ ထည့်ထားသည့်စာအိတ်ဖြစ်နေသည်။ စာအိတ်ကို သွန်ချလိုက်တော့ အစေ့တွေ ကျွန်တော့်လက်ဝါးထဲ ကျလာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လည်း ပြန့်ကြဲသွား၏။ အစိမ်းရောင်အစေ့သေးသေးကလေးတွေ။ တမလင်း လွှင့်ပစ်လိုက်သည့် အတောင့်မျိုးမှ အစေ့တွေဖြစ်သည်။

ငရွှေစေ့များ။ လူကိုရော၊ ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်တို့ကိုပါ သေစေနိုင်သည့်

အဆိပ်။

✻✻✻✻✻

အခန်း (၂၆-ဇတ်သိမ်း)

အစေ့တွေသိမ်းပြီး စာအိတ်ကို အံဆွဲထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ သော့ပိတ်ပြီး သော့တံကို သူ့အခန်းထဲမှ အိပ်ရာဘေး စားပွဲကလေးပေါ် အသာပြန်တင်ထားခဲ့သည်။ သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေ၏။

ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော်

တည်ငြိမ်လာသည်။ မီးညှိပြီးသား ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ပြီး အောက်ထပ်သို့

ဆင်းလာခဲ့သည်။ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

လက်ဆေးကန်ဘေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် မဆေးရသေးသော ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်နှစ်ခု ရှိနေသည်။ နှစ်ခွက်စလုံးတွင် အနည်တွေ ကျန်နေ၏။ သူ့ခွက်ထဲကို လက်သန်းကလေးနှင့်တို့ပြီး ကိုင်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ခွက်။ လျှာပေါ်မှ အရသာခြားနားမှုကို အာရုံခံကြည့်သည်။ ထူးသလိုလို မထူးသလိုလို။ ကျွန်တော့်ခွက်ထဲမှ အနည်က သူ့ခွက်ထဲက အနည်ထက် ပိုပျစ်သလိုလို။ သို့သော် ဘာမျှသိပ်မသေချာ။

ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ အဝတ်လဲပြီး အိပ်ရာဝင်သည်။ အမှောင်ထဲကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဒေါသဖြစ်ခြင်းလား၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းလား ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်။ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါ။ သူ့မှာ တာဝန်မရှိ။ သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးထားသည့် လူတစ်ယောက်၏ ခိုင်းစေချက်အရ သူ လှုပ်ရှားနေရခြင်း မဟုတ်လား။ စင်စစ် မမရေချယ်သည် ရုပ်သေးရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်မျှသာ။

ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်မျိုးဖြင့် အစ်ကို့ကိုရော၊ ကျွန်တော့်ကိုပါ ချစ်ပုံရပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသည် သူ့အတွက် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မရှိမဖြစ် ဖြစ်လာ သည်။ သူ့အတွက် ထွက်ပေါက် ဖြစ်လာသည်။ သည်လို ဖြစ်နေကြောင်းကိုလည်း ရိန်နယ်ဒီက ညွှန်ပြပေးခြင်းဖြစ်မည်။

မမရေချယ် နှစ်ယောက် ဖြစ်နေမည်ဟုလည်း ထင်လာ၏။ တစ်ယောက်က ချစ်တတ်သော အသည်းနှလုံးနှင့်။ နောက်တစ်ယောက်က လူစီပြောသည့် မဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်း။ ပြစ်မှုတစ်ခုကို ခြေရာလက်ရာ မကျန်အောင် သလွန်စ ဖျောက်နိုင်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် နောက် ပြစ်မှုတစ်ခု ထပ်ကျူးလွန်ဖို့လည်း အခက်အခဲရှိမည်မဟုတ်ပေ။ အောင်အောင် မြင်မြင်

ရုန်းထွက်နိုင်ဦးမည်သာ။

အစ်ကို့စာထဲမှာပါသည့် အကြောင်းအရာများကို သိပ်အားကိုးလို့ ရပါတော့မလား။ ရိုန်နယ်ဒီကရော၊ နစ်ကန်ဒေါလ်ကပါ စိတ်ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေချိန်တွင် ရေးသည့်စာများဟု အတည်ပြုထားကြပြီး မဟုတ်လား။

“အစ်ကို့ကို အနိုင်ယူနေတယ်။ နှိပ်စက်နေတယ်” စသည် စသည်များ။ ကျွန်တော်က အစ်ကို့ကို မုသားကင်းသည့် သူတော်စင်တစ်ပါးလို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခဲ့သူ။ ဒါကြောင့် အစ်ကို့စကားကို ကျွန်တော် ယုံသည်။

ဒုံရင်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ အမုန်းခွန်အား အပြည့်ဖြင့် သည်မိန်းမကို လက်စားချေရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းသည့်နေရာသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားသည်။ ယခု အချိန်ကျပြီး နောက်တစ်နေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၏။ ခါတိုင်းလိုပင် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းသို့ အတူတူသွားကြသည်။ ရာသီဥတုသာယာပြီး နွေးထွေးသည့် နေ့ဖြစ်၏။ နွေကာလထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူက ဂါဝန်အကျီအသစ်ကို ဝတ်လာသည်။ ပိုးသားပါးပါးဖြင့် ချုပ်ထားသည့် ဂါဝန်။ မြက်ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းလာ၏။ လက်ထဲတွင် ထီးကလေး ကိုင်လျက်။ ရထားပေါ်တွင် သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ထည့်ထားပေးသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် သူ့မျက်နှာကလေးမှာ အပြစ်ဟူသ၍ မြူငွေ့မျှ မထင် ကြည်စင်နေသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မုန်းချင်ပါသည်။ သူနှင့် မတွေ့ဖူးခင်က လပေါင်းများစွာ မုန်းခဲ့သလို မုန်းချင်ပါသည်။ သို့သော် အမုန်းစိတ်တွေ လေနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားသည့်အလား သူ့အပေါ် ကရုဏာတွေ ပွားနေမိ၏။

ဓမ္မတေးများ သီကြွေးအပြီး ဝတ်ပြုသူတွေနှင့်အတူ ဘုရားကျောင်းထဲမှအထွက်တွင် သူက တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“လူစီတို့သားအဖနဲ့ ပက်စကိုမိသားစုကို ထမင်းစား ဖိတ်ကျွေးကြရအောင်လား။ ဟိုတုန်းကလိုလေ၊ မဆုံရတာကြာပြီနော်။ ကြာရင် သူတို့တွေ စိမ်းကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ခဏစဉ်းစားပြီး ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်သည်။ ဧည့်သည်တွေလာရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှ အရုပ်ဆိုးနေသော တိတ်ဆိတ်မှု ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ပျောက်ကွယ်နေနိုင်သည့်လေ။ နဂိုက စကားနည်းသူဖြစ်၍ ဧည့်သည်တွေ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မသက်မသာ မဖြစ်တန်ရာ။ မမရေချယ်လည်း ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ဖို့ အချိန်ရတော့မည် မဟုတ်။

အပြင်ဘက်ရောက်တော့ လူစုမိကြသည်။ ပက်စကိုမိသားစုက နှစ်ခွန်း မဖိတ်ရပါ။ ကန်ဒေါလ်သားအဖကလည်း အလားတူပင် လိုလိုချင်ချင်။ မစ္စတာကန်ဒေါလ်က

“ဦးကတော့ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတော့ စားပြီးပြီးချင်း ပြန်မယ်။ လူစီကို နောက်တစ်ခေါက် ရထားလွှတ်ပြီး ကြိုခိုင်းမယ်လေ”

ခင်ကြီးကတော်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“မစ္စတာပက်စကိုကလည်း ညနေပိုင်း တရားပွဲတစ်ခု ရှိသေးလို့ စောစောပြန်မယ်လေ။ မစ္စတာကန်ဒေါလ် လိုက်ခဲ့လို့ရတာပဲ”

သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကိစ္စ သူတို့ ညှိနှိုင်းနေကြစဉ် ကျွန်တော့်လက်သမားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောဖို့ စောင့်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်၏။ သူက ရေပေါ်ပန်းဥယျာဉ် ပေါင်းကူးတံတား ဆောက်နေသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ဆီလျှောက်သွားပြီး

“ဆို ဘာအခက်အခဲရှိလဲ”

“အစ်ကိုလေးကို ကြိုပြောထားစရာရှိလို့ပါခင်ဗျာ။ တံတားအခင်း ခင်းပြီးသွားပေမဲ့ လူတက်လို့မရသေးပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် ဖြတ်လျှောက်မှာစိုးလို့ပါ။ တနင်္လာနေ့ကျမှ အပြီးသတ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုဘက်သို့ ပြန်လာတော့ သူတို့အစီအစဉ် လုပ်ပြီးနေပြီ။ ခါတိုင်းလိုပင် ရေချယ်က နှစ်ကန်ဒေါလ်ရထားပေါ် တက်သည်။ လူစီနှင့် ကျွန်တော်က တစ်စီး။ ပက်စကိုမိသားစုက နောက်ဆုံးမှ လိုက်သည်။

သည်ပုံစံအတိုင်း ပြန်သည့် နောက်ဆုံးအခေါက်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ စက်တင်ဘာလထဲက တနင်္ဂနွေတစ်ရက်။ ဆယ်လကြီးများတောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ။ လူစီ့အယူအဆတွေကို ကျွန်တော် ခါချသည့်နေ့။ နောက်ပိုင်း သူ့ကို ကျွန်တော် ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်နေခဲ့သည်။ သို့သော်လူစီသည် သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်လို ကျွန်တော့်ကို သည်းခံရှာသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ငုရွှေဝါတွေရဲ့အစေ့ဟာ အဆိပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိလား လူစီ”

သူ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ အဲဒီအသီးစားရင် သေတယ်။ ကလေးတွေလည်း သေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖီးလစ်ရဲ့ နွားတွေ သေတာရှိလို့လား”

“ခုတော့ မရှိသေးပါဘူး။ မနေ့က တမ်လင်း အဲဒီအကြောင်းပြောလို့ ကွင်းထဲကို ဝိုက်ကျနေတဲ့အပင်တွေ ရွှေ့စိုက်မယ်တဲ့”

“အဲဒါ လုပ်သင့်တာပေါ့။ အဖေလည်း မြင်းတစ်ကောင် ဆုံးဖူးတယ်တဲ့။ အဲဒီမြင်းကတော့ ကျောက်ထင်းရှူးသီးတွေ စားပြီး သေတာလို့ပြောတယ်။ ဆေးမမီဘူးတဲ့”

ကျွန်တော် အပြင်သို့ ငေးလိုက်လာသည်။ နောက်နှစ်စီးက ကျွန်တော်တို့ကို

မီလုနေပြီ။

“ကိုယ် မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ် လူစီ။ စားပြီးလို့ အဘိုးကြီးပြန်ရင် ဒီည ဒီမှာအိပ်မယ်လို့ပြောပြီး ခွင့်တောင်းလိုက်ပါလား”

သူ ကျွန်တော့်ကို အံ့သြစူးစမ်းသည့်မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာမျှတော့ မပြော။

ဝယ်လင်တန်ရှိက ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရထားထိုးရပ်တော့ ကျွန်တော် အရင်ဆင်းပြီး လူစီကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နောက်နှစ်စီးကို ရပ်စောင့်နေကြ၏။ ဟုတ်ပါသည်။ ဟိုတစ်ခါ တနင်္ဂနွေ အတိုင်းပါပဲ။ မမရေချယ်က ဟိုတုန်းကလိုပဲ ပြုံးလို့။ ဘာမှ ကျွန်တော့်ကို လျှို့ဝှက်မထားသည့်အတိုင်း သူ့မျက်နှာကလေးက တိမ်ကင်းစင်နေသည့် လမင်းငယ်ပမာ။ ဧည့်သည်တွေနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး။ သို့သော် ကျွန်တော်နားထဲတွင် ကြားနေရသည်က အစ်ကို့အသံ။

"ရေချယ် အစ်ကို့ကို ညှဉ်းဆဲနေတယ်"

ခန်းမထဲရောက်တော့ အားလုံး၏အလယ်တွင် ပြုံးလျက်

“သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ဟိုတုန်းကအတိုင်းပေါ့နော်”

သူက ဖော်ရွေစွာဖြင့် ဧည့်သည်များအား ဧည့်ခန်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားသည်။ အပြင် မြက်ခင်းပေါ်တွင် နေခြည်ဖြာဆင်းနေ၏။ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုတွင် ပျားကြီးတစ်ကောင် တဝီဝီ ဝဲနေ၏။ ဧည့်သည်များက

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဆီကွမ်ဘီက ကိတ်မုန့်နှင့် ဝိုင်ပုလင်းတွေ ချပေးသည်။ မမရေချယ် ရယ်ပြီး

“ဒါလောက်အပူတော့ ရေချယ်တို့က အပျော့ပေါ့။ အီတလီမှာဆို တစ်နှစ်မှာ ကိုးလလုံးလုံး ပူတာ။ ကဲ ရေချယ် ဧည့်ခံမယ်။ ဖီးလစ် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနော်။ မောင်လေးက မမရေချယ်ရဲ့ လူနာနော်”

သူက ဝိုင်ကို ဖန်ခွက်တွေထဲ ထည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီ ယူလာသည်။ အားလုံး သောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ မသောက်ပဲ

ဖန်ခွက်ကို ဒီအတိုင်း ချလိုက်သည်။

“ဟင် မောင်လေး ရေမငတ်ဘူးလား”

သူမေးတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သူ ကျွေးသမျှ၊ တိုက်သမျှ ဘာမှမစားတော့၊ မသောက်တော့ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးပြီ။ လူစီနှင့် မစ္စက်ပက်စကို ထိုင်သည့်ဆိုဖာတွင် သူ သွားထိုင်သည်။

“မေရီတော့ ဖလောရင့်စ်ကို သိပ်ရောက်ဖူးချင်တာပဲ အစ်မရယ်”

မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မေရီပက်စကိုပြောတော့ မမရေချယ်

သူ့ဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆို နောက်နှစ် လာခဲ့ပါလား။ အစ်မနဲ့ လာနေပေါ့။ အားလုံးကို ဖိတ်ပါတယ်။ ရေချယ် တစ်လှည့်ပြန်ပြီး ဧည့်ခံပါရစေ”

အားလုံး တအံ့တသြဖြစ်သွားပြီး

“ပြန်တော့မှာလား” “ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

စသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဝိုင်းမေးကြသည်။

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး “ရေချယ်က ခုချက်ချင်း ထသွားပြီး ချက်ချင်းပြန်ရောက်ချင် ရောက်လာမှာ။ စိတ်မြန်လက်မြန်လေ။ အချိန်သတ်မှတ်လေ့မရှိဘူး”

နောက်ထပ် သူ့ရဲ့အသေးစိတ်တွေကိုတော့ ထုတ်ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် စွေကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ခြေထောက် သူ ပြန်ငုံ့ကြည့်နေ၏။ သူ ဘာတွေးနေမည်ကို ကျွန်တော် မှန်းကြည့်နိုင်ပါသည်။

"အင်း ဖီးလစ်တစ်ယောက် သူ ပြန်သွားမှပဲ ပုံမှန်ပြန်ရောက်တော့မှာပဲ” ဟု တွေးနေမှာ သေချာပါသည်။

နေ့လယ်ပိုင်း စကားဝိုင်းမှာ စိုစိုပြည်ပြည်၊ ချောမွေ့နေလေသည်။

လေးနာရီတွင် ညနေစာ စားဖို့ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ကြသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် ကျွန်တော်က စားပွဲထိပ်တွင် နေရာယူပြီး မမရေချယ်က ဟိုဘက်ထိပ်တွင် ထိုင်သည်။ နစ်ကန်ဒေါလ်နှင့် ခင်ကြီးပက်စကိုက မျက်နှာချင်းဆိုင်။ စကားဝိုင်းက ပိုတောင်မြိုင်လာသည်။ တဝါးဝါး ရယ်ကြမောကြနှင့်။ ကဗျာအကြောင်းတွေတောင် ပါလာသေးသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ခါတိုင်းလိုပင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသည်။ တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို အကဲခတ်နေသည်။ သူ့ကို အားလုံးက သဘောကျနေကြသည်။ အကြောင်းမသိရှာကြဘဲကိုး။ စကားဝိုင်းသည် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာ၏။ သူက ဦးဆောင်ပြီး အကြောင်းအရာတွေပြောင်းလိုက်၊ အားလုံး ဝင်ပြောနိုင်အောင် လမ်းခင်းပေးလိုက်နှင့်။ သည်လောက်တတ်သည့်မိန်းမမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ ခုတော့ သူ့ပဥ္စလက်အတတ်တွေကို ကျွန်တော် သိနေပြီ။

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုင်အဖေက သူ့ကိုပြောပြနေသည့်ဇာတ်လမ်း နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ ခဏ တိတ်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်က သူ့မျက်လုံးတွေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ သူက မစ္စက်ပက်စကို ကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ပန်းခြံထဲ ဆင်းကြရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု အကြံပြုသည်။ အားလုံး ထလိုက်ကြသည်။

ခင်ကြီးက အိတ်ဆောင်နာရီကို ထုတ်ကြည့်ပြီး

“အင်း စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်က သွားရတော့မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သွားဖို့ အချိန်ကျနေပြီခင်ဗျ။ လယ်ဗုလီယံမှာ ညီတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ သွားကြည့်ရမယ်။ လူစီ နေချင်နေခဲ့လေ”

“ရေနွေးကြမ်းလေး သောက်မသွားကြတော့ဘူးလား”

ရေချယ်က တားသေးသည်။ သို့သော် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က နောက်ကျနေပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တောင်းပန်ပြီး ပြန်သွားကြတော့ လူစီ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။ သည်တော့မှ မမရေချယ် အကြံပုသည်။

“ကဲ သုံးယောက်တည်း ကျန်တော့တာပဲ။ ဧည့်ဝတ်တွေ၊ အိမ်ရှင့်ဝတ်တွေ မေ့ထားလိုက်ကြရအောင်”

သူက လူစီ့ကို ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“လာ အပေါ်ထပ် ကိုယ့်ဧည့်ခန်း သွားကြရအောင်။ လူစီကို အီတလီ ရေနွေးကြမ်းစပ်နည်း သင့်ပေးရမယ်။ ဒါမှ သူ့အဖေကြီး အိပ်မပျော်ရင် တိုက်ရအောင်လို့လေ။ အိပ်မပျော်တဲ့ရောဂါရရင် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဆေး မရှိဘူး မောင်လေးရဲ့”

သုံးယောက်သား အပေါ်ထပ် တက်သွားပြီး သူ့ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်ကြသည်။ ပြတင်းပေါက်နားက ခုံတွင် ကျွန်တော် ထိုင်သည်။ လူစီက မီးလင်းဖိုနားမှ ခုံနိမ့်ကလေးတွင် ထိုင်သည်။ မမရေချယ်က ရေနွေးကြမ်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဖျော်စပ်နေရင်း ရှင်းပြ၏။

“အင်္ဂလိပ်တွေက ဘာလီစေ့ကို အစိမ်းခွာပြီး ရေနွေးနဲ့ ဖျော်သောက်ကြတယ်။ မမရေချယ်က အီတလီ ပရဆေးတွေကို အခြောက်လှမ်းယူလာတာ။ အရသာကို လူစီကြိုက်ရင် ထားခဲ့မယ်လေ။ ရော့ မြည်းကြည့်” ပြောပြီး လူစီကို ရေနွေးကြမ်းပန်းကန် လှမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့

ကျွန်တော့်ပန်းကန်ကို ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြတော့

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ နေ့တိုင်း သောက်နေပြီးတော့။ မောင်လေးနဲ့ တည့်တယ်လေ”

“ကျွန်တော့်ခွက်ကို မမရေချယ်ပဲ သောက်လိုက်ပါ”

သူက ပခုံးတွန့်ပြီးပြောသည်။

“မမရေချယ်ခွက်က ရှိပြီးသားလေ။ အလကား နမြောစရာကြီး”

သူက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် လက်ထောက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ပြတင်းပေါက်မှ သွန်ချပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်မှ အနံ့တစ်မျိုး ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။ ရင်းနှီးပြီးသား ရေမွှေးနံ့မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်က

မွှေးပျံ့နေသည့် ကိုယ်နံ့။

လူစီမကြားအောင် တိုးတိုးကလေး မေးသည်။

"နေမကောင်းဘူးလား ဟင်"

အကယ်၍သာ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းခံစားချက်တွေကို ဘေးဖယ်ထားနိုင်လျှင် ပခုံးပေါ်မှလက်ကို ရုပ်စေချင်မည်မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍သာ အစ်ကိုစာကို ဆုတ်ဖြဲမပစ်ရလျှင်၊ အံဆွဲထဲတွင် လျှို့ဝှက်ပစ္စည်း မတွေ့ခဲ့ရလျှင်၊ လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုတွေ မရှိခဲ့လျှင်ပေါ့လေ။

ပခုံးပေါ်မှလက်သည် ကျွန်တော့်မေးစေ့ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ မသိမသာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာပုပ်ကြီးနဲ့။ စိတ်ကောက်နေတာလား"

ကျွန်တော် သူ့ကိုကျော်ပြီး မီးလင်းဖိုပေါ်မှ အစ်ကို့ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်က အစ်ကို့ပုံဖြစ်၏။ ရိုးသားစွာ အပြစ်ကင်းစင်နေသည့် မျက်နှာ။ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆက်ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်အလွတ်ကို လင်ပန်းပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။

သူက လူစီနှင့် ခဏစကားပြောပြီး သူ သောက်ထားသည့် ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို လင်ပန်းထဲ ထည့်လိုက်သည်။

"ကဲ နေစောင်းသွားပြီ။ မမရေချယ် လမ်းထွက်လျှောက်လိုက်ဦးမယ်။ ဘယ်သူလိုက်မလဲ"

ကျွန်တော်က လူစီ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မလိုက်ဖို့ မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြလိုက်သည်။

"ကန်းမြင့်သာမြေပုံဟောင်းကြီး ကျွန်တော် တွေ့လာလို့ လူစီကို ပြမယ်လို့ ပြောထားတယ်"

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့ မမရေချယ် လက်ခံသည်။

"ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို မမရေချယ် ထွက်လျှောက်လိုက်ဦးမယ်။ ဧည့်ခန်းထဲသွားကြပါလား။ ဒါမှမဟုတ် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ကြည့်ကြပါလား"

အခန်းပြာဆီသို့ သူ ထွက်သွားသည်။ သီချင်းကလေး တအေးအေးဖြင့် "မင်း ဒီမှာပဲစောင့်နေ"

လူစီ့ကို ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ကျွန်တော် အောက်ထပ် ရုံးခန်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မြေပုံဟောင်းကြီး ကျွန်တော် တွေ့ထားတာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ဖိုင်တွဲကို ပိုက်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းနှင့်ဆက်လျက် အခန်းတံခါးပေါက်မှ ပန်းခြံဘက် ထွက်လို့ရသည်။ ကျွန်တော် တံခါးဝမှ အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ လမ်းလျှောက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဦးထုပ် မပါ။

နေကာ ထီးကလေးကို လက်ထဲ ကိုင်ထားသည်။

“ရေပေါ်ပန်းခြံဘက် လျှောက်မယ်။ ကွန်လယ်ခေါင် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကလေးရဲ့ အနေအထား မှန် မမှန် သွားကြည့်မလို့”

“သတိထားသွားနော်”

“ဘာကို သတိထားရမှာလဲ”

သူက ကျွန်တော်နှင့် ယှဉ်ရပ်ပြီး ပြန်မေးသည်။ နေကာထီးကလေး ပခုံးပေါ်တင်လျက်။

“နေရောင်အောက် လမ်းလျှောက်လည်း သတိရှိရမှာပေါ့”

သူ ခဏရပ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ခဏ ငေးကြည့်နေမိသေးသည်။ ပြီးမှ အခွေပေါ်ထပ် ပြန်တက်ပြီး လူစီ စောင့်နေသည့် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်က တိုတိုပင် စကားစလိုက်သည်။

“မင်းအကူအညီလိုတယ် လူစီ၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

သူက ထလာပြီး အံ့သြထိတ်လန့်သွားပုံဖြင့် မေးသည်။

“ဘာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ပြောတဲ့အကြောင်း မင်း မှတ်မိလား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်း မှန်တယ် လူစီ၊ ကိုယ်က မှားတာ။ အဲဒါတွေ ထားပါလေ။ ခုအဖြစ်က မင်းထင်တာထက် ဆိုးနေပြီ လူစီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ သက်သေပြစရာ အထောက်အထားတော့ မရှိသေးဘူး။ သူ ကိုယ့်ကို အဆိပ်ခတ် သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ အစ်ကို့ကိုလည်း အဲဒီနည်းနဲ့သတ်ခဲ့တာပဲ”

လူစီ့မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာသည်။

“ဟဲ အဲဒါလည်း ထားဦး၊ ရိန်နယ်ဒီ့စာထဲမှာ အထောက်အထား

တွေ့နိုင်လောက်တယ်။ သူ့အံဆွဲတွေထဲမှာ ရှာမယ်။ မင်းက ပြင်သစ်ကော

အီတာလျံပါ နည်းနည်းနားလည်တော့ တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းရင် ဘာသာ ပြန်နိုင်မှာပါ”

ပြောရင်း ကျွန်တော်က အံဆွဲတွေထဲကို ဖွနေပြီ။ မနေ့ညကလို ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့်မဟုတ်။ လင်းလင်းချင်းချင်းမို့ သေသေချာချာ တွေ့ရမည်ဟု စိတ်အားထက်သန်လျက်။

“ဖေဖေနဲ့ ဘာလို့မတိုင်ပင်သလဲ။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ဖီးလစ်ထက် ထိရောက်အောင် သူ လုပ်နိုင်မှာပေါ့”

“အထောက်အထား အရင်ရှာရဦးမယ်လေ”

စာအိတ်တွေ၊ စာရွက်တွေက အများကြီး။ အားလုံး စနစ်တကျ စီစီညီညီ။ ငွေရပြေစာတွေ၊ ငွေတောင်းခံလွှာတွေလည်း အများကြီး။ နစ်ကာန် ဒေါ်လ် မြင်ရင် မျက်လုံးပြူးသွားမှာ သေချာသည်။ အစေ့ကလေးတွေ တွေ့သည့် အောက်ဆုံးအံဆွဲကို ဖွင့်သည်။ သည်တစ်ခါ သော့ခတ်မထားခဲ့။ ဟင့် အံဆွဲထဲတွင် ဘာမှမရှိတော့ပါလား။ အစေ့တွေထည့်ထားသည့် အိတ် ကလေး မရှိတော့။ ဇေကန္တ ကျွန်တော့်ကိုပေးသည့် ရေနွေးကြမ်းခွက်ထဲ ပါသွားပြီထင်၏။ သောက်မိလျှင် ကျွန်တော် ဘယ်အခြေဆိုက်နေမည်မသိ။

ကျွန်တော်က အခြားအံဆွဲတွေ ဆက်ဖွင့်သည်။ လူစီက နံဘေးမှ မျက်ခုံးတွန့်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေ၏။

“ဖီးလစ်၊ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်။ သိပ်မလောနဲ့လေ။ ဖေဖေနဲ့တွေ့ပြီး ဥပဒေကြောင်းအရ လုပ်ရမှာပေါ့။ ဖီးလစ် ခုလုပ်နေတာက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့”

“သေရေးရှင်ရေးကွ၊ ဥပဒေကြောင်းကို စောင့်မနေနိုင်ဘူး။ ဟောဒီမှာ ဘာလဲမသိဘူး”

စာရွက်ရှည်ရှည်တစ်ရွက်ကို သူ့ဆီ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် လက်တင်စာတွေရော၊ အင်္ဂလိပ်စာရော၊ အီတလီစာလုံးတွေပါ ပါသည်။

“ဟင် ဒါတွေက အပင်နာမည်တွေပဲ။ ပရဆေးပင်တွေထင်တယ်။ လက်ရေးက သိပ်မရှင်းဘူး”

လူစီ စိတ်ရှုပ်သွားပုံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီမှာတော့ အဆိပ်နဲ့ပတ်သက်တာ ဘာမှမပါဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော်က မလျှော့။ ဆက်ရှာသည်။ ဘဏ်မှ စာတစ်စောင် တွေ့သည်။ မစ္စတာကောက်ချ်လက်ရေးကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေ၏။

“လေးစားအပ်ပါသော မစ္စက်အက်ရှ်လေခင်ဗျား.....

မဟာသုခရိပ်မြိုင်မိသားစုပိုင် ရတနာများကို ပြန်လည် အပ်နှံလာသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။
မစ္စက် အက်ရှ်လေ နိုင်ငံခြားတွင်သွားနေစဉ် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ လုံးဝတာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ထားပါမည်။
ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း မစ္စတာဖီးလစ်အက်ရှ်လေအား အမွေဆက်ခံခွင့် ပေးထားသည့်လျှောက် ၎င်းတောင်းဆိုခွင့်ရှိသည့်အချိန်အထိ စောင့်ရှောက်ထားပါမည်။

လေးစားစွာဖြင့်

ဟားဘတ်ကောက်ချ်”

ရင်ထဲတွင် နာကျင်စွာဖြင့် စာကို ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ရန်နယ်ဒီ ခိုင်းသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်ကူးပေါက်လျှင်ပေါက်သလို အလုပ်တတ်သည့် ဉာဉ်ကြောင့် ခုလိုစီစဉ်ခြင်းဖြစ်မည်။

ခုမှတော့ သည်ရတနာတွေလည်း အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါပြီ။ ကျွန်တော်က ငွေသေသေချာချာ ဆက်ရှာနေတုန်း။ ကြာတော့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။

“ဒီမှာမရှိတာ သေချာသွားပြီ လူစီ"

“ဟို မင်နှိပ်စက္ကူအထပ်ထဲ မရှာရသေးဘူးမဟုတ်လား”

သေလိုက်ပါတော့၊ ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ထားသည့် မင်နှိပ်စက္ကူထပ်ထဲတွင် ကျွန်တော် မရှာရသေး။ ဒါလည်း ဝှက်လို့ကောင်းတဲ့နေရာပဲ။ မင် မနှိပ်ရသေးသော စက္ကူအသစ် နှစ်ရွက်ကြားတွင် စာအိတ်ကို သွားတွေ့သည်။

“ကဲ ဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ရပါ့မလား”

သူက စာအိတ်ထဲမှ စာကို ထုတ်ယူကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးသည်။

“အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတာပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဖတ်လေ”

စာရွက်ကလေးကို ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်သည်။ စာက တိုတိုကလေး။ အစမပါ။ ရေးရိုးရေးစဉ်အတိုင်း မဟုတ်။

မင်းက အီတလီထုံးတမ်းစဉ်လာထက် အင်္ဂလိပ်ဓလေ့နဲ့ ပိုနီးစပ်နေလို့ အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ကိုယ်ရေးလိုက်တယ် ရေချယ်။
မကြာခင် သင်္ဘောထွက်တော့မယ်။ ဖလောရင့်စ်မှာ မင်း ခိုင်းတာတွေအားလုံး လုပ်ထားပါ့မယ်။
လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ကို မဝေဖန်တော့ပါဘူး။ ဆန်ဂါလက်တီ စံအိမ်ကြီးကတော့ မင်းကို စောင့်နေမှာပဲ။
မင်း သူ့ဆီက ထွက်ပြေးသွားကတည်းက အိမ်ကြီးက မျှော်နေမှာပါ။
သိပ်မကြာပါစေနဲ့။
မင်း စိတ်မြန်လက်မြန်လုပ်တတ်တာကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အားမပေးခဲ့ဘူး။
နောက်ဆုံး ချာတိတ်ကို မင်း မထားခဲ့နိုင်ဘူးဆိုလည်း ဒီခေါ်ခဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ။ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပါ။ မင်းမှာတာတွေအားလုံး ပြီးအောင် လုပ်ထားပါ့မယ်။

မင်းရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး

ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ဖတ်သည်။ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။ ပြီးမှ လူစီကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“လိုချင်တဲ့အထောက်အထား တွေ့လား” ဟု လူစီက မေးသည်။

“မတွေ့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလည်း မတွေ့ဘူး။ နောင်လည်း တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို သူ့ကို စွပ်စွဲလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိချင် ရှိမယ်။ ရှိချင်မှလည်း ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖီးလစ် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။ ကဲ ပြန်သိမ်း၊ ဒီအခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်ရအောင်။ အောက်ထပ် ညှော်ခန်းသွားမယ်။ ကဲ လုပ်လေ”

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်နားသွားရပ်ပြီး အပြင်သို့ငေးနေမိသည်။

လူစီက မေးသည်။

“သူ့ကို လှမ်းမြင်ရလား”

“ဟင့်အင်း၊ မမြင်ဘူး။ သူထွက်သွားတာ နာရီဝက်ရှိပြီ။ ခုထိ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး၊ ကြည့်စမ်း”

လူစီက ကျွန်တော့်ဆီပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မေးသည်။

“ဘာလဲဟင် ဖီးလစ်၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ဘာကို လှမ်းမြင်လို့လဲ”

သူ့ကို တိုးဝှေ့ပြီး ကျွန်တော် တံခါးဝ ပြေးထွက်သွားသည်။ ပြီးမှ

ပြန်လှည့်ပြီး

“လူစီ၊ ခေါင်းလှောင်းစင်ကို မင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ အလုပ်သမားတွေ ထမင်းစားချိန် ထိုးတဲ့ ခေါင်းလောင်းစင်လေ။ မြန်မြန်သွား၊ ကြိုးကို တအားဆွဲ"

သူက ဘာမှနားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့လေ။ ကွင်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ အကူအညီလိုတယ်”

“အကူအညီ၊ ဟုတ်လား"

“ဟုတ်တယ် လူစီ၊ မြန်မြန်လုပ်၊ မမရေချယ် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီလား မသိဘူး”

လူစီ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ သူ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ရပ်မသွားပုံလည်း ရသည်။ ကျွန်တော် ပြေးထွက်ခဲ့၏။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ အပြင်သို့ တန်းပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အပြင်ရောက်သည်နှင့် ရေပေါ်ပန်းခြံဆီကို တအားပြေးချလာခဲ့၏။ အဝေးမှလှမ်းကြည့်တော့ မမရေချယ်ကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။

ပေါင်းကူးတံတားနားရောက်တော့ အို ဘုရားသခင် အုတ်ကျိုး အုတ်ပဲ့တွေ၊ သစ်သားတွေ ရေမရှိသေးသည့်ကန်ထဲတွင် ပုံလို့ပါလား။ ခွေး နှစ်ကောင်က သစ်ပုံပေါ်တွင် ရပ်လျက်။ အငယ်ကောင်က ကျွန်တော့်ဆီ ပြွေးလာသည်။ အကြီးကောင်က သူရပ်နေရာမှ မခွာ။ သစ်ပုံနံဘေးတွင် နေကာထီးကလေးက ပွင့်လျက်သား။

နာရီစင်မှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေ ဟိန်းထွက်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခေါင်းလောင်းသံသည် ပို၍ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းပျံ့သွားလေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ငါးမျှားနေသူများဆီသို့ပါ ရောက်သွားနိုင်သည်။

ကြက်သေ သေနေရာမှ အသက်ဝင်လာပြီး ကျွန်တော် ပြေးဆင်းသွားသည်။ တံတားတစ်ပိုင်းက ခါးလယ်မှပြတ်ကာ မြေပေါ်အထိ ပုံကျသွား၏။ ကျန်တစ်ပိုင်းက တန်းလန်းကြီးကျန်ခဲ့ကာ ဒန်းလွှဲသလို လှုပ်ယမ်းနေဆဲ။ သူလဲကျနေသည့် သစ်ပုံ၊ အုတ်ကျိုးပုံဆီသို့ ကျွန်တော် ပြွေးချသွားသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ကျွန်တော် ဆွဲယူလိုက်သည်။ အေးစက်စ ပြုနေပြီ။

"မမရေချယ်၊ မမရေချယ်"

ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သည်။ ခွေးနှစ်ကောင်က သစ်ပုံပေါ်မှ တအားဟောင်နေသည်။ ခေါင်းလောင်းသံက ပို၍ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ပဲ့တင်ဟီးလာသည်။ သူ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ပထမတော့ ဝေဒနာပြင်းစွာ ခံစားနေရသည့် မျက်လုံးများဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ နောက်တော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်စွာ ရှုပ်ထွေးနေသည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်လာ၏။ နောက်ဆုံးမှ အဖြစ်မှန်ကို မှတ်မိလာပုံရ၏။ သို့သော် အမှန်ကို မှတ်မိခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါကလား။ ရီဝေဝေမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး အသံတိုးတိုးကလေး ထွက်လာသည်။

"အို အင်းဘရော့စ်ရယ် မောင်ရယ်"တဲ့။

ကျွန်တော် သူ့လက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ အသက်ကုန်သွားသည့်အထိပင်။

ဟိုးအရင် ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက လူတွေကို လမ်းလေးခွဆုံတွင် ကြိုးပေးသတ်သည်။ သည်ဘက်ခေတ်မှာတော့ သည်လိုမလုပ်ကြတော့ပါ။

*****

အဆုံးထိ ဖတ်ပေးခဲ့လို့

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

Whispers of Words

Table of Contents

About Us
About Author
အခန်း (၁)
အခန်း (၂)
အခန်း (၃)
အခန်း (၄)
အခန်း (၅)
အခန်း (၆)
အခန်း (၇)
အခန်း (၈)
အခန်း (၉)
အခန်း (၁၀)
အခန်း (၁၁)
အခန်း (၁၂)
အခန်း (၁၃)
အခန်း (၁၄)
အခန်း (၁၅)
အခန်း (၁၆)
အခန်း (၁၇)
အခန်း (၁၈)
အခန်း (၁၉)
အခန်း (၂၀)
အခန်း (၂၁)
အခန်း (၂၂)
အခန်း (၂၃)
အခန်း (၂၄)
အခန်း (၂၅)
အခန်း (၂၆-ဇတ်သိမ်း)